Dan Brown

Îngeri şi demoni

Cea mai importantă instituţie de cercetare ştiinţifică din lume – Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire (CERN), din Elveţia – a reuşit recent să producă primele particule de antimaterie. Antimateria este identică cu materia obişnuită, cu excepţia faptului că este formată din particule a căror sarcină electrică este opusă celei din materia „normală”.

Antimateria este cea mai puternică sursă de energie cunoscută, randamentul său de eliberare a energiei fiind de 100% (fisiunea nucleară oferă un randament de 1,5%). Nu poluează, nu emană radiaţii, iar un strop poate alimenta cu energie întregul oraş New York timp de o zi.

Există totuşi un revers.

Antimateria este extrem de instabilă: explodează la contactul cu absolut orice, chiar şi cu aerul. Un singur gram de antimaterie are energia unei bombe nucleare de 20 de kilotone – de mărimea celei care a distrus oraşul Hiroshima.

Până de curând au fost obţinute doar cantităţi infime din acest tip de substanţă (câţiva atomi o dată). Dar CERN a pus la punct recent un nou decelerator de antiprotoni, un dispozitiv avansat, capabil să producă antimaterie în cantităţi mult mai mari.

Se ridică însă o întrebare: va reuşi această substanţă extrem de instabilă să salveze lumea, sau va fi folosită la crearea celei mai distructive arme care a existat vreodată pe Terra?

Nota autorului.

Toate operele de artă, tunelurile şi obiectivele arhitecturale din Roma, menţionate în această carte, sunt reale (ca şi amplasamentul lor). Toate există şi în momentul de faţă.

Confreria Illuminati este, de asemenea, reală.

Prolog.

Fizicianului Leonardo Vetra îi mirosea a carne arsă şi ştia că este vorba de propria carne. Îşi îndreptă ochii îngroziţi spre silueta întunecată, aplecată asupra sa: —Ce vrei?

— La chiave, răspunse vocea răguşită. Parola.

— Dar… Eu nu…

Intrusul apăsă din nou, înfigând obiectul incandescent mai adânc în pieptul lui Vetra. Carnea arsă sfârâi.

În chinurile agoniei, fizicianul urlă:

— Nu există parolă!

Apoi, încet, simţi cum alunecă spre nefiinţă.
Chipul de deasupra îl ţintui cu privirea:
— Ne avevo paura. Mi-era teamă de asta.
Vetra se forţă să rămână conştient, dar negura îl înconjura din toate părţile. Singura lui alinare era faptul că atacatorul nu va reuşi niciodată să obţină ceea ce voia. O clipă mai târziu însă, silueta masivă scoase la iveală un pumnal şi-l apropie de faţa lui. Lama înaintă. Atent. Cu precizie chirurgicală.
— Pentru numele lui Dumnezeu! Urlă Vetra.
Dar era prea târziu.
Sus, în capătul treptelor marii piramide de la Gizeh, o fată izbucni în râs şi-l strigă:
— Robert, grăbeşte-te! Ştiam eu că trebuia să mă fi măritat cu un bărbat mai tânăr!
Surâsul ei avea ceva magic.
Se străduia să ţină pasul cu ea, dar îşi simţea picioarele ca de piatră.
— Aşteaptă-mă, o imploră. Te rog…
Urcând, privirea i se înceţoşă. În urechi îi răsuna un bubuit. „Trebuie s-o ajung!” Dar când privi din nou în sus, femeia dispăruse. În locul ei se afla un bătrân cu dinţii putrezi. Omul se holbă la el, întinzându-şi buzele într-o strâmbătură cum nu-i mai fusese dat să vadă. Apoi izbucni un strigăt de suferinţă, ce străbătu deşertul.
Robert Langdon se trezi brusc din coşmarul său. Telefonul de lângă pat suna. Buimac, ridică receptorul:
— Alo?
— Îl caut pe Robert Langdon, rosti o voce de bărbat.
Langdon se ridică în capul oaselor şi încercă să-şi limpezească mintea:
— Eu sunt… Robert Langdon.
Apoi îşi miji ochii la cadranul ceasului digital. Era 5.18 dimineaţa.
— Trebuie să vorbesc imediat cu dumneavoastră.
— Cine e acolo?
— Numele meu este Maximilian Kohler. Sunt specialist în fizica particulelor discrete.
— Specialist în… Ce? Langdon se chinuia să se concentreze. Sunteţi sigur că l-aţi nimerit pe acel Langdon care vă trebuie?
— Sunteţi profesor de iconologie religioasă la Harvard University. Aţi scris trei cărţi despre simbolistică şi…
— Dumneavoastră ştiţi cât este ceasul?
— Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să vedeţi însă ceva şi nu putem discuta despre acest lucru la telefon.
Un oftat, în semn de înţelegere, zbură de pe buzele lui Langdon. Chestia asta i se mai întâmplase. Când scrii cărţi despre simboluri religioase, trebuie să te aştepţi la telefoane venite de la diverşi habotnici care nu vor decât să le explici ultimul semn pe care l-au primit ei de la Dumnezeu. Luna trecută, o stripteuză din Oklahoma îi promisese cea mai tare partidă de sex din viaţa lui, cu condiţia să vină şi să verifice autenticitatea unei cruci care

apăruse printr-un miracol pe aşternutul de pe patul ei. „Giulgiul de la Tulsa”, îl numise Langdon. Acum încercă să fie politicos, în ciuda orei nepotrivite:

— De unde aveţi numărul meu de telefon?

— De pe World Wide Web. Site-ul cărţii dumneavoastră.

Langdon se încruntă. Era al naibii de sigur că pe site-ul acela nu apărea numărul lui de telefon de acasă. Evident că individul minţea.

— Trebuie să discut cu dumneavoastră, insistă omul. Am să vă plătesc bine.

Langdon se înfurie:

— Îmi pare râu, dar eu chiar…

— Dacă plecaţi imediat, puteţi fi aici înainte de…

— Nu plec nicăieri! E ora cinci dimineaţa!

Trânti receptorul şi se prăbuşi la loc în pat. Închise ochii, încercând să adoarmă din nou. Degeaba. Visul îi stăruia în minte. Fără tragere de inimă, îşi puse halatul şi coborî la parter.

Robert Langdon străbătu în picioarele goale camerele pustii ale casei sale în stil victorian din Massachusetts şi îşi pregăti remediul-ritual împotriva insomniei: o cană mare, aburindă, de Quik Nestlé. Luna de aprilie îşi filtra razele prin ferestrele largi şi dansa pe covorul oriental. Colegii lui glumeau adesea, spunând că locuinţa lui Langdon semăna mai degrabă cu un muzeu de antropologie decât cu o casă. Pe rafturi se îngrămădeau artefacte religioase din lumea întreagă – o ekuaba din Ghana, un crucifix din aur din Spania, un idol cicladic din Marea Egee şi chiar un boccus rar din Bomeo, simbolul tinereţii veşnice, purtat de războinicii băştinaşi.

Langdon se aşeză pe un cufăr Maharishi din alamă şi, delectându-se cu aroma ciocolatei calde, îşi privi chipul oglindit în fereastră. Imaginea era distorsionată şi palidă… ca o fantomă. „O fantomă îmbătrânită”, îşi spuse, amintindu-şi cu durere că spiritul său tânăr vieţuia într-o carapace muritoare.

Deşi nu era o frumuseţe în sensul clasic al termenului, la cei patruzeci şi cinci de ani ai săi Langdon avea ceea ce colegele lui numeau o putere de atracţie „erudită” – tuşe argintii în părul castaniu bogat, ochi albaştri pătrunzători, o voce surprinzător de profundă şi zâmbetul deschis, nepăsător, al unui licean sportiv. Fiindcă făcea scufundări încă din şcoală, Langdon avea şi astăzi trupul unui înotător, un trup musculos, înalt de un metru optzeci, a cărui formă avea grijă s-o menţină zilnic făcând câte cincizeci de ture de bazin în piscina universităţii.

Prietenii îl consideraseră dintotdeauna un fel de enigmă, un om prins la răscrucea dintre secole. Uneori putea fi văzut întins pe iarbă, în blugi, discutând cu studenţii despre istoria religiei sau despre grafica pe calculator; alteori apărea, cu sacoul Harris şi vesta în culori vii, în paginile revistelor de artă sau la inaugurarea vreunei expoziţii la care fusese invitat să conferenţieze.

Deşi un profesor sever, adept al disciplinei stricte, Langdon era primul care îmbrăţişase ceea ce el numea „arta pierdută a distracţiei adevărate”. Preţuia şi exploata timpul liber cu un fanatism molipsitor, cu care îşi câştigase o primire frăţească în rândul studenţilor săi. Porecla sa din campus –

„Delfinul” – făcea referire atât la firea-i prietenoasă, cât şi la legendara lui abilitate de a se scufunda şi a depăşi astfel întreaga echipă adversă, într-un meci de polo pe apă.

În vreme ce stătea cu privirile pierdute în întunericul de afară, liniştea din casă fu din nou întreruptă, de această dată, de zbârnâitul faxului. Prea obosit pentru a se mai enerva, Langdon clătină din cap, resemnat. „Oamenii lui Dumnezeu! Îşi spuse. Sunt peste două mii de ani de când Îl tot aşteaptă pe Mesia şi încă sunt al naibii de insistenţi!”

Sfârşit de oboseală, îşi duse cana goală în bucătărie şi se îndreptă cu paşi lenţi spre biroul lambrisat cu stejar. Faxul primit aştepta în tăviţa lui. Oftând, ridică hârtia şi o privi.

Instantaneu, îl izbi un val de greaţă.

Imaginea de pe pagină era aceea a unui cadavru uman. Trupul era complet gol, iar capul îi fusese răsucit atât de rău, încât faţa era acum orientată complet spre spate. Pe pieptul victimei se zărea o arsură teribilă. Omul fusese însemnat… Înfierat cu un singur cuvânt. Un cuvânt pe care Langdon îl cunoştea bine. Foarte bine. Continuă să privească literele înflorite, nevenindu-i încă să creadă:

— Illuminati, bâigui, simţindu-şi inima bubuind în piept. Dar nu se poate…

Cu mişcări lente, aproape temându-se de ceea ce avea să descopere, Langdon roti faxul cu o sută optzeci de grade şi privi din nou foaia întoarsă acum cu susul în jos.

Într-o fracţiune de secundă, simţi că nu mai are aer. Parcă îl lovise un camion. Abia crezându-şi ochilor, roti faxul din nou, citind cuvântul normal şi apoi iarăşi cu susul în jos: —Illuminati…, şopti el.

Înmărmurit, se prăbuşi într-un fotoliu şi rămase o clipă nemişcat, năuc. După un timp, observă ledul roşu ce clipea pe marginea aparatului. Oricine ar fi fost cel care trimisese faxul era încă pe fir… Aşteptând să îi vorbească. Langdon continuă să privească mult timp luminiţa ce licărea.

Apoi, tremurând, ridică receptorul.

— V-am câştigat acum atenţia? Întrebă omul, când Langdon răspunse într-un târziu.

— Da, domnule, al naibii să fiu dacă nu!… Poate vreţi să-mi explicaţi.

— Am încercat să vă spun şi mai devreme. Vocea era rigidă, aproape mecanică: Sunt fizician. Conduc un institut de cercetări. A avut loc o crimă. Aţi văzut cadavrul.

— Cum m-aţi găsit? Întrebă Langdon, abia reuşind să se concentreze. Mintea îi fierbea de când văzuse imaginea aceea.

— V-am spus deja. World Wide Web. Site-ul cărţii dumneavoastră, The Art of the Illuminati.

Langdon încercă să-şi adune gândurile. Cartea lui era complet necunoscută în cercurile literare obişnuite, dar on-line stârnise ceva vâlvă. Şi totuşi, afirmaţia individului nu era adevărată.

— Pagina aceea nu conţine informaţii de contact, replică el. Sunt sigur de asta.

— Oamenii din laboratorul nostru se pricep foarte bine să extragă informaţii utile de pe Web.

Langdon era sceptic:

— Se pare că laboratorul dumneavoastră ştie cam multe despre Web.

— E şi cazul, răspunse celălalt. Doar noi l-am inventat.

Ceva din vocea omului îi spunea lui Langdon că individul nu glumea.

— Trebuie să vă văd, insistă acesta. E o problemă, nu o putem discuta la telefon. Laboratorul meu se află doar la o oră de zbor de Boston.

În lumina palidă a biroului său, Langdon studie din nou faxul. Imaginea era copleşitoare, constituind, poate, descoperirea epigrafică a secolului – un unic simbol ce îi confirma un deceniu de cercetări.

— E urgent, insistă vocea de la celălalt capăt al firului.

Langdon nu-şi putea desprinde privirea de pe însemn, citindu-l şi răscitindu-l de zeci de ori: Illuminati. Munca lui se bazase dintotdeauna pe echivalentul simbolic al fosilelor – vechi documente şi înscrisuri istorice – dar imaginea din faţa ochilor lui era actuală. Se simţea ca un paleontolog ce se pomeneşte faţă-n faţă cu un dinozaur… Viu.

— Mi-am luat libertatea de a trimite un avion după dumneavoastră, spuse vocea. Va ajunge la Boston în douăzeci de minute.

Langdon îşi simţi gura iască. „Un zbor de-o oră…”

— Vă rog să-mi iertaţi îndrăzneala… Dar chiar am nevoie de dumneavoastră aici.

Privi din nou faxul – un mit străvechi confirmat în alb şi negru. Implicaţiile erau cutremurătoare. Privirea îi rătăcea absentă dincolo de fereastră. Primele raze ale zorilor se strecurau printre mestecenii din curtea lui, dar priveliştea părea în dimineaţa asta oarecum schimbată. Cuprins de o bizară combinaţie de spaimă şi entuziasm, Langdon ştia că nu are de ales:

— Aţi câştigat, rosti el. Spuneţi-mi unde aterizează avionul.

La mii de kilometri depărtare, doi oameni se întâlniseră. Încăperea era întunecată. Medievală. Din piatră.

— Benvenuto, spuse unul din ei, cel care stătea aşezat în umbră, ferit de privirile celuilalt. Ai reuşit?

— Şi, răspunse silueta întunecată. Perfettamente.

Cuvintele răsunaseră la fel de dur ca zidurile din piatră.

— Şi, fără îndoială, nu există nici un dubiu asupra responsabilului?

— Bineînţeles.

— Superb. Ai adus ce ţi-am cerut?

Ochii ucigaşului străluceau, negri ca ţiţeiul. Scoase la vedere un dispozitiv electronic greu şi-l aşeză pe masă.

Omul din umbră păru mulţumit:

— Te-ai descurcat bine.

— E o onoare să servesc confreria, replică ucigaşul.

— Etapa a doua va începe curând. Du-te şi odihneşte-te! În noaptea asta vom schimba lumea.

Maşina lui Robert Langdon ţâşni din Tunelul Callahan şi rulă pe latura estică a portului Boston, spre Aeroportul Logan. Cercetă instrucţiunile primite

şi văzu că trebuie s-o ia pe Aviation Road şi coti la stânga, dincolo de vechea clădire Eastern Airlines. La trei sute de metri mai jos pe drumul de acces, pe fondul întunecat se înălţa un hangar. Un „4” uriaş se zărea pe zidurile lui. Langdon opri în parcare şi coborî din maşină.

Un individ rotund la faţă, într-o salopetă albastră de zbor, ieşi din spatele hangarului:

— Robert Langdon? Întrebă el.

Vocea îi era prietenoasă şi avea un accent pe care Langdon nu-l putea localiza.

— Eu sunt, răspunse, în vreme ce încuia portiera.

— Perfectă sincronizare! Tocmai am aterizat. Urmaţi-mă, vă rog!

În vreme ce ocoleau clădirea, Langdon îşi simţi trupul tensionat. Nu era obişnuit să primească apeluri telefonice criptice şi nici să aibă întâlniri secrete cu necunoscuţi. Neştiind la ce să se aştepte, se îmbrăcase ca pentru o oră de curs obişnuită: pantaloni din stofă, de culoare kaki, pulover pe gât şi un sacou Harris din tweed. Mergând, se gândi iarăşi la faxul din buzunar, încă neputând să creadă că imaginea era reală.

Pilotul păru că-şi dă seama de neliniştea lui:

— Sper că zborul nu e o problemă pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

— Deloc, replică el.

„Cadavrele care au diverse însemne sunt, într-adevăr, o problemă pentru mine. Cu zborul mă mai descurc.”

Omul îl conduse până la capătul hangarului, pe care îl ocoliră intrând pe pistă. Langdon stătu locului şi se holbă la aparatul de zbor.

— O să zburăm cu asta?

Individul rânji:

— Vă place?

— Dacă-mi place? Izbucni Langdon, după un lung moment. Ce dracu’ mai e şi asta?

Aeronava era uriaşă. Amintea oarecum de navetele spaţiale, cu excepţia vârfului, care îi fusese retezat, capătul devenind perfect plat. Parcată aşa, pe pistă, părea o enormă pană. Iniţial, Langdon crezu că visează. Vehiculul părea la fel de apt de zbor ca un camion. Aripile erau, practic, inexistente – două cioturi micuţe la capătul fuzelajului. O pereche de eleroane dorsale ieşeau în relief la pupa. Restul avionului era fuselaj – aproape şaptezeci de metri de la o extremitate la cealaltă – fără ferestre, fără nimic, doar tablă goală.

— Două sute cincizeci de mii de kilograme capacitatea rezervorului, exclamă pilotul, ca un tată care se mândreşte cu fiul său nou-născut. Funcţionează cu hidrogen lichid. Fuzelajul are o matrice de titaniu cu fibră de carbură de siliciu. Are un raport impuls/greutate de 20:1; majoritatea turboreactoarelor ating 7:1. Probabil că directorul e într-o grabă nebună să vă vadă; nu trimite prea des băieţaşul ăsta mare.

— Chestia asta chiar zboară? Întrebă Langdon.

Pilotul zâmbi şi, conducându-l spre aparat, răspunse:

— O, da! Arată cam ciudat, ştiu, dar mai bine v-aţi obişnui cu el. În cinci ani de-acum încolo, n-o sa mai vedeţi decât copilaşi dintr-ăştia: TCMV – Transportoare Civile de Mare Viteză. Laboratorul nostru este printre primele care au unul în dotare.

„Trebuie să fie un laborator dat naibii”, îşi spuse Langdon.

— Ăsta e un prototip de Boeing X-33, continuă pilotul, dar mai există zeci de alte tipuri: National Aero Space Plane al americanilor, ruşii au Scramjet-ul, britanicii au HOTOL… Viitorul e deja aici, numai că-i mai trebuie ceva timp pentru a ajunge în sectorul public. Vă puteţi lua la revedere de la turboreactoarele obişnuite.

Langdon privi aeronava îngrijorat:

— Cred că eu aş prefera un turboreactor obişnuit.

Pilotul îi făcu semn spre scară:

— Pe aici, domnule Langdon. Aveţi grijă unde puneţi piciorul!

Câteva minute mai târziu, Langdon stătea în cabina goală. Pilotul îl instalase pe bancheta din faţă, îi încheiase centura de siguranţă şi dispăruse undeva, spre botul aeronavei.

Cabina semăna surprinzător de mult cu aceea a unui avion de linie de mari dimensiuni; singura excepţie era lipsa ferestrelor, care îi dădea lui Langdon o stare neplăcută. Toată viaţa suferise de o claustrofobie moderată, urmarea unui incident din copilărie peste care nu trecuse niciodată.

Aversiunea sa pentru spaţiile închise nu constituia câtuşi de puţin un handicap, dar era mereu un motiv de frustrare, fiindcă se manifesta în moduri insidioase. Evita sporturile în incinte, precum squash sau racquetball şi plătise cu largă inimă bani grei pentru casa lui în stil victorian, spaţioasă, cu încăperi înalte, deşi ar fi putut beneficia de locuinţele de serviciu ale universităţii. Adesea îşi spunea că pasiunea lui pentru lumea artei se născuse în copilărie din dragostea pe care o resimţea pentru spaţiile largi ale sălilor de muzeu.

Motoarele începură să huruie undeva sub el, trimiţând vibraţii adânci în fuzelaj. Langdon îşi înghiţi nodul din gât şi aşteptă. Simţea că aeronava începuse să ruleze. Deasupra sa răsuna în surdină o melodie country. Pe peretele alăturat, un telefon sună de două ori. Langdon ridică receptorul:

— Alo?

— Călătoriţi confortabil, domnule Langdon?

— Deloc.

— Relaxaţi-vă! Ajungem într-o oră.

— Ajungem unde anume? Întrebă el, dându-şi seama că habar n-avea încotro se îndreptau.

— La Geneva. Laboratorul e în Geneva.

— Geneva! Repetă Langdon, simţindu-se deja puţin mai bine. În statul New York, spre nord… Am nişte rude pe lângă lacul Seneca. Nu ştiam că în Geneva există vreun laborator de fizică.

Pilotul începu să râdă:

— Nu Geneva din statul New York, domnule Langdon! Geneva din Elveţia.

Cuvântul pătrunse în mintea lui mai greu.

— Elveţia? Langdon simţi cum inima i-o ia razna: Parcă aţi spus că laboratorul e la numai o oră distanţă!

— Aşa şi e, domnule Langdon. Avionul ăsta prinde 15 Mach!

Pe o stradă aglomerată din Europa, ucigaşul se strecură prin mulţime. Era un bărbat puternic. Întunecat şi viguros. Uimitor de agil. Muşchii îi erau încă încordaţi de emoţia întâlnirii.

„A mers bine”, îşi spuse. Deşi cel care-l angajase nu-şi arătase niciodată faţa, ucigaşul se simţea onorat că se aflase în prezenţa lui. Să fi trecut într-adevăr numai cincisprezece zile de când omul îl contactase pentru prima dată? Ucigaşul îşi amintea perfect fiecare cuvânt rostit atunci…

— Numele meu este Janus, spusese cel care îl sunase. Într-un fel, suntem înrudiţi. Avem acelaşi duşman. Am auzit că talentele dumitale sunt de închiriat.

— Depinde pe cine reprezinţi, replicase el.

Omul îi spusese.

— Asta ar trebui să fie vreo glumă?

— Văd că ai auzit despre noi, răspunsese celălalt.

— Desigur. Confreria e legendară.

— Şi totuşi te îndoieşti că sunt cine spun că sunt.

— Toată lumea ştie că fraţii au dispărut.

— Un şiretlic iscusit. Cel mai periculos duşman este acela de care nimeni nu se teme.

Ucigaşul era sceptic:

— Confreria mai rezistă?

— Mai ascunsă ca niciodată. Rădăcinile noastre s-au infiltrat pretutindeni… Chiar şi în sacra fortăreaţă a celui mai aprig duşman al tău.

— Imposibil. Ei sunt invulnerabili.

— Rădăcinile noastre ajung departe.

— Nimeni nu ajunge chiar atât de departe.

— În foarte scurt timp, mă vei crede. O demonstraţie incontestabilă a puterii confreriei s-a produs deja. Un singur act de trădare, o dovadă.

— Ce-aţi făcut?

Omul îi spusese. Ochii ucigaşului se căscaseră, nevenindu-i să creadă:

— Imposibil!

A doua zi, ziarele din întreaga lume aveau acelaşi titlu. Acum ucigaşul credea.

După cincisprezece zile, credinţa sa devenise fermă, fără nici o umbră de îndoială. „Confreria există. În seara asta va ieşi din nou la lumină pentru a-şi arăta puterea.”

Străbătând străzile, ochii lui negri sclipeau prevestitori. Una dintre cele mai secrete şi mai temute confrerii care a existat vreodată pe faţa Pământului îi solicitară serviciile. „Au făcut o alegere înţeleaptă”, îşi spuse în sine. Era vestit pentru două lucruri: pentru discreţie şi, mai cu seamă, pentru cât de bine ştia să ucidă.

Până acum, îi servise cu onoare. Săvârşise crima cerută şi-i adusese lui Janus obiectul solicitat. Acum depindea de Janus să-şi folosească puterea pentru a amplasa obiectul.

Amplasarea… Ucigaşul se întreba cum va reuşi Janus să îndeplinească o sarcină atât de dificilă. Era evident că omul avea relaţiile sale în interior. Puterea confreriei părea nemărginită.

„Janus… Îşi zise ucigaşul. Un nume de cod, fireşte. Să fie cumva o aluzie la zeul cu două feţe al romanilor… Sau, poate, la satelitul lui Saturn? Nu că ar conta… Janus deţine o putere extraordinară şi mi-a demonstrat-o mai presus de orice îndoială.”

Mergând, ucigaşul şi-i imagină pe strămoşii săi zâmbindu-i din ceruri. Astăzi ducea bătălia lor, îl înfrunta pe acelaşi duşman cu care ei luptaseră secole de-a rândul, începând cu veacul al unsprezecelea… Când armatele cruciate ale inamicului îi prădaseră pentru prima dată ţara, îi schingiuiseră şi îi omorâseră poporul, declarându-l necurat, distrugându-i templele şi zeii.

Strămoşii săi închegaseră o oştire mică, dar mortală, pentru a se apăra. Soldaţii ei deveniseră cunoscuţi în regiune ca „protectori” – călăi iscusiţi care cutreierau ţara, măcelărind orice duşman pe care-l întâlneau. Erau renumiţi nu doar pentru asasinatele lor monstruoase, ci şi pentru că-şi sărbătoreau măcelurile lăsându-se pradă unor transe induse de narcotice. Preferatul lor era un drog puternic, căruia îi spuneau haşiş.

Pe măsură ce faima lor se răspândea, lumea începuse să-i cunoască sub un alt nume: Hassassin, adică „adepţii haşişului”. Treptat, termenul Hassassin devenise un sinonim al morţii în aproape toate limbile pământului. Cuvântul este folosit şi astăzi, dar – la fel ca arta omorului – vocabula a evoluat.

Acum se pronunţă asasin.

Şaizeci şi patru de minute mai târziu, neîncrezător şi uşor ameţit, Robert Langdon coborî din aeronavă pe pista însorită. Un vânt răcoros îi mişcă reverele sacoului de tweed. Spaţiul larg deschis era minunat. Pretutindeni în jur, văile înverzite erau mărginite de creste înzăpezite.

„Visez, îşi spuse în sinea lui şi imediat am să mă trezesc.”

— Bine aţi venit în Elveţia! Îi strigă pilotul, încercând să acopere huruitul motoarelor HEDM, ce continuau să se rotească în spatele lor.

Langdon îşi privi ceasul: era 7.07.

— Tocmai am traversat şase fuse orare, adăugă pilotul. Aici e puţin trecut de ora 13.

Langdon îşi potrivi ceasul.

— Cum vă simţiţi?

— Ca şi cum aş fi mâncat spumă poliuretanică, răspunse el, frecându-şi stomacul.

Omul încuviinţă:

— Rău de înălţime. Am zburat la 2 000 de metri; acolo eşti cu treizeci la sută mai uşor decât pe pământ. Noroc că am avut un drum scurt. Dacă ne-am fi dus la Tokyo, ar fi trebuit să urcăm sus de tot, cu încă 1 500 de metri. Acolo să vezi cum ţi se întoarce totul pe dos înăuntru!

Langdon înclină din cap şi-şi spuse că e norocos. Una peste alta, zborul fusese unul cât se poate de obişnuit. Lăsând la o parte acceleraţia strivitoare de la decolare, cursa fusese banală – mici turbulenţe ocazionale, câteva modificări de presiune la urcare, dar nimic care să sugereze că străbătuseră spaţiul cu uluitoarea viteză de 18 000 de kilometri pe oră.

Câţiva tehnicieni se apropiară pe pistă pentru a lua în primire aeronava. Pilotul îl însoţi pe Langdon până la un Peugeot negru aflat în parcarea de lângă turnul de control. Câteva clipe mai târziu, rulau pe şoseaua care şerpuia în vale. În depărtare se zărea un mănunchi de clădiri. Pe lângă maşină, câmpia înverzită părea că aleargă nebuneşte.

Langdon privi nevenindu-i să creadă cum pilotul acceleră până la 170 de kilometri pe oră. „Ce-o avea tipul ăsta de se grăbeşte în asemenea hal?” se întrebă el.

— Cinci kilometri până la laborator. Ajungem acolo în două minute.

Langdon căută în zadar centura de siguranţă. „De ce nu în trei, dar să ajungem totuşi în viaţă?”

Maşina continua să gonească.

— Vă place Reba? Se interesă pilotul, îndesând o casetă în casetofonul de bord.

O voce de femeie începu să cânte: „Doar teama de-a rămâne singur…” „Ce teamă?” se întrebă Langdon, cu gândurile aiurea. Colegele îl tachinau adesea că extinsa lui colecţie de obiecte de muzeu nu era altceva decât o jalnică încercare de a umple o casă goală, o casă care, insistau ele, resimţea din greu lipsa unei femei. Langdon râdea de fiecare dată, reamintindu-le că în viaţa lui existau deja trei iubiri: simbolistica, polo-ul pe apă şi burlăcia – ultima oferindu-i libertatea de a călători oriunde în lume, de a se culca oricât de târziu dorea şi de a se bucura de serile liniştite acasă, cu un coniac şi-o carte bună.

— Suntem ca un mic orăşel aici, răsună vocea pilotului, smulgându-l din gândurile sale. N-avem doar laboratoare, ci şi magazine, un spital, ba chiar şi un cinematograf.

Langdon înclină din cap şi privi spre conglomeratul de clădiri ce se înălţa în faţa lor.

— De fapt, adăugă pilotul, aici avem cea mai mare maşinărie din lume.

— Adevărat? Întrebă el, scrutând împrejurimile.

— N-o s-o vedeţi aici, afară, domnule. E îngropată la şase niveluri în subteran.

Langdon nu mai avu timp să întrebe altceva. Fără nici un avertisment, pilotul călcă dur frâna. Pneurile scrâşniră şi maşina opri brusc în dreptul unei gherete ranforsate. Pe peretele ei scria: „SECURITÉ. ARRETEZ.” Langdon simţi cum îl copleşeşte un val de panică, dându-şi seama unde se află:

— Dumnezeule! Nu mi-am luat paşaportul!

— Nu e nevoie de nici un paşaport, îl asigură pilotul. Avem în sensul ăsta un aranjament cu guvernul elveţian.

Langdon privi uluit cum pilotul îi întinse santinelei o cartelă de identitate, pe care acesta o trecu printr-un dispozitiv electronic de identificare. O luminiţă verde începu să clipească.

— Numele pasagerului?

— Robert Langdon.

— Al cui invitat este?

— Al directorului.

Paznicul îşi arcui sprâncenele, se întoarse şi verifică o coală de hârtie, confruntând-o cu datele de pe monitorul computerului său. Apoi se răsuci din nou către ferestruică:

— Şedere plăcută, domnule Langdon!

Maşina demară, accelerând pentru încă vreo 200 de metri într-un giratoriu ce ducea spre intrarea principală în clădire. În faţa lor se înălţa o structură rectangulară, ultramodernă, din oţel şi sticlă. Langdon admiră şocantul design transparent al construcţiei; fusese dintotdeauna pasionat de arhitectură.

— Catedrala de Sticlă, îi explică pilotul.

— O biserică?

— La naiba, nu! Uite că biserică n-avem! Fizica este religia pe-aici. Ia numele Domnului în deşert cât vrei, râse el, dar nu defăima vreun quarc sau vreun mezon.

Langdon aşteptă buimac până ce pilotul luă o curbă şi opri maşina în faţa clădirii de sticlă. „Quarci şi mezoni? Fără control la frontieră? Avioane care zboară cu Mach 15? Da' cine dracu' sunt tipii ăştia?" Pe placa de granit de pe faţada clădirii se afla răspunsul: (CERN)

Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire.

— Cercetări Nucleare"? Întrebă Langdon, convins că a tradus corect.

Pilotul nu răspunse. Era aplecat în faţă, micşorând volumul casetofonului:

— Aici coborâţi. Directorul vă aşteaptă la intrare.

Langdon observă un bărbat aflat într-un scaun cu rotile, care tocmai ieşea din clădire. Părea a avea puţin peste şaizeci de ani. Uscăţiv şi complet chel, cu mandibula pătrată, bine conturată, purta un halat alb şi pantofi speciali în picioarele înfipte ferm în suportul scaunului. Chiar de la distanţă ochii lui păreau lipsiţi de viaţă, ca două pietre cenuşii.

— El este? Întrebă Langdon.

Pilotul îşi ridică privirea:

— Măi, fir-aş al naibii! Exclamă şi se întoarse spre Langdon, cu un surâs rece: Vorbeşti de lup…

Neştiind la ce să se aştepte, Langdon coborî din maşină.

Bărbatul în scaunul cu rotile acceleră spre el şi îi întinse o mână rece şi umedă.

— Domnul Langdon? Am vorbit mai devreme la telefon. Numele meu este Maximilian Kohler.

Lui Maximilian Kohler, directorul general al CERN, i se spunea pe ascuns König – „Regele" – un supranume stârnit mai degrabă de teamă decât din

respectul pentru persoana care îşi conducea supuşii de pe tronul său cu rotile. Deşi puţini îl cunoşteau personal, povestea oribilă a modului în care ajunsese infirm devenise deja legendă la CERN şi erau câţiva cei care îl blamau pentru cinismul şi asprimea sa… Ori pentru devotamentul ferm pe care îl arăta ştiinţei pure.

Langdon se afla în prezenţa lui de numai câteva minute, dar simţea deja că directorul era un tip care ştia să păstreze distanţa. Acum trebuia, practic, să alerge pentru a ţine pasul cu scaunul electric ce rula tăcut spre intrarea principală. Scaunul în sine nu semăna cu nimic din ce ştia Langdon: era echipat cu un panou întreg de dispozitive electronice, printre care un telefon cu mai multe linii, un sistem tip pager, un monitor de computer şi chiar o cameră video mică şi detaşabilă. Centrul de comandă al „Regelui” Kohler…

Langdon îl urmă printr-o uşă mecanică, în spaţiosul hol central din CERN.

„Catedrala de Sticlă”, murmură ca pentru sine, ridicându-şi privirile spre cer.

Deasupra, acoperişul albăstrui de sticlă sclipea în soarele amiezii, creând tipare geometrice de lumină ce confereau grandoare încăperii. Dâre drepte de umbră se întindeau ca nişte vine pe gresia albă a zidurilor şi pe podeaua de marmură. Aerul mirosea a curat, a steril. Un grup de oameni de ştiinţă trecu rapid pe lângă ei, paşii lor răsunând în imensitatea sălii.

— Pe aici, vă rog, domnule Langdon.

Vocea lui Kohler părea aproape computerizată, cu un accent rigid şi exact, la fel ca trăsăturile imobile ale chipului său. Directorul tuşi, apoi îşi şterse buzele cu o batistă albă, în vreme ce-l fixă pe Langdon cu ochi goi, cenuşii.

— Vă rog să vă grăbiţi!

Scaunul său părea că zboară pe podea.

Langdon îl urmă, trecând pe lângă nenumărate culoare ce porneau din holul principal. Fiecare culoar fremăta de activitate. Savanţii care îl zăreau pe Kohler se opreau şi priveau surprinşi, fixându-l pe Langdon de parcă s-ar fi întrebat cine-o fi de beneficiază de o astfel de companie.

— Îmi este jenă să recunosc, începu Langdon, încercând să facă puţină conversaţie, dar n-am auzit niciodată de CERN.

— Nu mă surprinde, răspunse directorul scurt, cu un aer competent şi rece. Majoritatea americanilor nu consideră Europa ca fiind liderul mondial în cercetarea ştiinţifică; pentru ei, noi suntem doar un pitoresc district comercial – o idee bizară, dacă ţinem seama de naţionalităţile unor oameni ca Galileo, Einstein sau Newton.

Langdon nu ştia ce ar trebui să răspundă, aşa că scoase faxul din buzunar:

— Omul din fotografie… Aţi putea să…

Kohler îl întrerupse scurt cu un gest al mâinii:

— Vă rog! Nu aici! Vă conduc la el acum. Apoi, întinzând mâna: Poate ar trebui să iau eu asta.

Langdon îi înmână hârtia şi-l urmă tăcut.
Kohler coti brusc la stânga şi intră pe un culoar larg, decorat cu numeroase distincţii şi diplome. O placă mai mare decât celelalte domina intrarea, iar Langdon încetini pentru a citi literele de bronz: „Premiul ARS ELECTRONICA Pentru Inovaţie Culturală în Era Digitală Acordată lui Tim Bemers Lee şi CERN Pentru crearea WORLD WIDE WEB." „Măi, să fiu al naibii! Îşi spuse. Deci, tipul ăsta nu glumea!" El îşi închipuise dintotdeauna că Web-ul era o invenţie americană. Şi totuşi, cunoştinţele lui în domeniu se limitau la site-ul cărţii sale şi la ocazionalele vizite on-line în Luvru sau în El Prado, pe vechiul său Macintosh.
— Web-ul, spuse Kohler tuşind din nou şi ştergându-şi gura cu batista albă, s-a născut aici ca o reţea internă de site-uri, care le-a permis lucrătorilor din diverse departamente să-şi împărtăşească unii altora realizările zilnice. Desigur, lumea întreagă trăieşte cu impresia că Web-ul este o tehnologie americană.
— Şi de ce nu clarificaţi situaţia? Spuse Langdon, urmându-l.
Kohler ridică din umeri, aparent dezinteresat de problemă:
— O neînţelegere minoră cu privire la o tehnologie minoră. CERN este mult mai mult decât o reţea globală de computere. Oamenii noştri de ştiinţă realizează miracole aproape în fiecare zi.
Langdon îi aruncă o privire întrebătoare. „Miracole?" Termenul nu făcea în mod cert parte din vocabularul celor care frecventau departamentul de ştiinţe de la Harvard. „Miracolele" erau lăsate în seama Facultăţii de Teologie.
— Păreţi sceptic, interveni Kohler. Credeam că sunteţi specialist în simbolistica religioasă. Nu credeţi în miracole?
— Nu mi-am format încă o opinie cu privire la miracole.
„Mai ales cu privire la cele care se petrec într-un laborator ştiinţific!"
— Poate că „miracole" este un cuvânt ales greşit. Încercam doar să vorbesc pe limba dumneavoastră.
— Pe limba mea? Întrebă Langdon, simţindu-se dintr-o dată foarte prost. N-aş vrea să vă dezamăgesc, domnule, dar eu studiez simbolistica religioasă. Sunt universitar, nu preot.
Kohler încetini brusc şi se întoarse spre el, cu privirea uşor îmblânzită:
— Desigur. Ce greşeală din partea mea! Omul nu trebuie să aibă neapărat cancer pentru a-i studia simptomele.
Langdon nu mai auzise o astfel de remarcă.
În vreme ce continuau să înainteze, Kohler încuviinţă, înclinând din cap:
— Bănuiesc că noi doi ne vom înţelege perfect, domnule Langdon.
El însă se îndoia oarecum.
În vreme ce se grăbeau, Langdon începu să audă un huruit puternic undeva, în faţă. Cu fiecare pas sunetul era tot mai puternic, reverberând prin zidurile înconjurătoare; părea a veni de la capătul culoarului pe care mergeau.
— Ce este asta? Întrebă într-un târziu, fiind nevoit să strige pentru a se face auzit. Parcă se apropiau de un vulcan în erupţie.

— Camera de cădere liberă, spuse Kohler, a cărui voce cavernoasă se auzea cu uşurinţă în vacarm, dar el nu mai oferi alte explicaţii.

Langdon nu mai întrebă nimic. Era extenuat, iar Maximilian Kohler nu părea câtuşi de puţin interesat în a câştiga vreun premiu pentru ospitalitate. Mai bine să se gândească la motivul care îl adusese aici. Illuminati. Era de presupus că, undeva, în această uriaşă instituţie, se afla un cadavru… Un cadavru însemnat cu un simbol pentru care făcuse cu avionul 4 500 de kilometri ca să-l vadă.

Apropiindu-se de capătul culoarului, huruitul devenise aproape asurzitor, trimiţându-şi vibraţiile prin tălpile lui Langdon. Cotiră urmând culoarul şi la dreapta apăru o galerie de vizionare. În peretele curbat erau încastrate patru ferestre de sticlă groasă, asemenea hublourilor unui submarin. Langdon se opri şi se apropie pentru a privi printr-una dintre ele.

Profesorul Robert Langdon văzuse câteva lucruri ciudate în viaţa lui, dar ăsta le depăşea pe toate. Clipi des, întrebându-se dacă nu cumva are halucinaţii. Dincolo de hublou se deschidea o enormă încăpere circulară. În interiorul ei, plutind de parcă ar fi fost complet lipsiţi de greutate, se aflau oameni. Trei. Unul îi făcu semn cu mâna şi execută o tumbă în aer.

„Dumnezeule! Exclamă în sinea lui. Cred că sunt în ţara lui Oz!” Podeaua încăperii era formată dintr-o reţea strânsă, ca o plasă de sârmă. Sub ea se zărea silueta tremurândă a unui uriaş propulsor metalic.

— Camera de cădere liberă, spuse Kohler, oprindu-se pentru a-l aştepta. Paraşutism în interior, fără paraşută. Pentru eliberarea stresului. Este un tunel de vânt vertical.

Langdon continua să privească uluit. Una dintre cele trei persoane, o femeie obeză, reuşi să se apropie de fereastră. Era purtată de colo-colo de curenţii de aer, dar îi zâmbi lui Langdon şi-i făcu semn că totul e-n regulă, ridicându-şi pumnii strânşi, cu degetele mari în sus. Surâse şi el anemic şi-i întoarse gestul, întrebându-se dacă femeia ştia că acesta era un simbol falic antic al virilităţii masculine.

Femeia obeză, observă Langdon, era singura dintre cei trei care purta ceva ce semăna cu o paraşută în miniatură. Bucata de ţesătură flutura deasupra ei ca o jucărie.

— La ce foloseşte paraşuta aceea mică? Întrebă. Abia dacă are un metru în diametru.

— Pentru fricţiune, răspunse Kohler. Îi diminuează viteza de deplasare, astfel ca propulsorul s-o poată menţine în aer. Apoi, pornind iarăşi în lungul coridorului, adăugă: Un metru pătrat de sarcină la frânare încetineşte un corp în cădere cu aproape douăzeci la sută.

Langdon încuviinţă maşinal.

N-avea de unde să ştie cà, mai târziu, în acea seară, într-o ţară aflată la sute de kilometri depărtare, această informaţie avea să îi salveze viaţa.

Când ieşiră din clădirea principală a CERN în lumina aspră a soarelui elveţian, Langdon se simţi ca întors brusc acasă. Scena din faţa lui părea un campus universitar american.

Un dâmb înverzit cobora spre o pajişte întinsă, pe care pilcuri de arţari punctau mici cvartale formate din alei şi dormitoare din cărămidă. Indivizi cu figuri savante, cu teancuri de cărţi în braţe, intrau şi ieşeau din diversele clădiri. Parcă pentru a accentua atmosfera studenţească, doi hipioţi cu părul lung aruncau un disc Frisbee de la unul la altul, pe fondul Simfoniei a patra a lui Mahler ce răzbătea pe fereastra deschisă a unui dormitor.

— Acestea sunt locuinţele de serviciu ale institutului, îi explică directorul, în vreme ce accelera pe o alee dintre clădiri. Avem aici peste trei mii de fizicieni. La CERN lucrează mai mult de jumătate din numărul total al specialiştilor în fizica particulei din toată lumea – cele mai strălucite minţi de pe Terra – germani, japonezi, italieni, olandezi, tot ce vreţi. Fizicienii noştri reprezintă peste cinci sute de universităţi şi şaizeci de naţionalităţi.

Langdon era copleşit:

— Şi cum comunică între ei?

— În engleză, fireşte. Limba universală a ştiinţei.

El, unul, auzise că matematica era limbajul universal al ştiinţei, dar era prea obosit pentru a mai discuta problema, aşa că se mulţumi să urmeze conştiincios scaunul cu rotile.

La jumătatea drumului, un tânăr le tăie calea, alergând. Tricoul lui proclama: „N-ai TGCU, n-ai glorie!”

Langdon privi în urma lui, dezorientat:

— TGCU?

— Teoria Generală a Câmpului Unificat, replică directorul. Teoria a tot ce există.

— Înţeleg, spuse Langdon, fără a înţelege însă ceva.

— Sunteţi familiarizat cu fizica particulelor, domnule Langdon?

— Sunt familiarizat cu fizica generală – corpuri în cădere, chestii de genul ăsta.

Anii săi de paraşutism îi conferiseră un profund respect pentru extrema forţă a acceleraţiei gravitaţionale.

— Fizica particulelor studiază atomii, nu-i aşa?

Kohler clătină din cap:

— Atomii sunt ca nişte planete în comparaţie cu ceea ce analizăm noi. Munca noastră se axează pe nucleul atomului – abia a zece mia parte din întreg. Tuşi din nou şi reluă cu un aer bolnav: Cei care lucrează la CERN încearcă să găsească răspunsuri la aceleaşi întrebări pe care omul şi le-a pus încă de la începutul existenţei sale. De unde venim? Din ce suntem constituiţi?

— Şi răspunsurile se află într-un laborator de fizică?

— Păreţi surprins.

— Sunt. Mie întrebările îmi par mai degrabă spirituale.

— Domnule Langdon, toate întrebările au fost iniţial spirituale. Încă de la începutul lumii, spiritualitatea şi religia au fost chemate să completeze ceea ce ştiinţa nu putea înţelege. Răsăritul şi apusul Soarelui erau odinioară puse pe seama lui Helios şi a carului său înflăcărat. Cutremurele şi inundaţiile erau considerate furii ale lui Poseidon. Ştiinţa a dovedit între timp că acei zei

erau doar nişte falşi idoli. În curând va demonstra că toţi zeii sunt nişte falşi idoli. Ştiinţa oferă astăzi răspunsuri la aproape toate întrebările omului. Au mai rămas doar câteva nelămurite şi acestea sunt cele de tip ezoteric. De unde venim? Ce căutăm aici? Care este sensul vieţii şi al universului?

Langdon era înmărmurit:

— La aceste întrebări încearcă CERN să răspundă?

— Vă corectez. La aceste întrebări răspunde.

Între ei se lăsă un moment de tăcere. În vreme ce-şi continuau drumul printre clădirile rezidenţiale, un disc Frisbee plană pe deasupra şi se opri deodată, chiar în faţa lor. Kohler îl ignoră, fără a se opri.

O voce răsună peste pajişte:

— S'il vous plaît!

Langdon îşi întoarse privirea. Un bătrânel cu parul alb, într-un tricou pe care scria: „College Paris”, îi făcu semn cu mâna. Langdon ridică discul şi i-l aruncă omului. Bătrânul îl prinse cu un deget şi jonglă cu el de câteva ori înainte de a-l expedia peste umăr, spre partenerul său.

— Merci! Îi strigă apoi.

— Felicitări! Spuse Kohler. Tocmai v-aţi jucat cu un laureat al Premiului Nobel, Georges Charpak, inventatorul camerei proporţionale multicablu.

Langdon dădu din cap: „Ziua mea norocoasă!”

După încă trei minute, ajunseră în sfârşit la destinaţie: o clădire masivă, bine întreţinută, înconjurată de un pâlc de plopi de munte. Comparativ cu celelalte dormitoare, aceasta părea mai luxoasă. Pe plăcuţa de piatră de la intrare scria: „Clădirea C”.

„Imaginativ nume”, îşi spuse Langdon.

În ciuda lipsei de creativitate cu care fusese botezată, Clădirea C avea un stil arhitectural pe gustul lui Langdon: conservator şi solid. Faţada din cărămidă roşie era încadrată de torsade simetrice din piatră şi traversată de o balustradă omată. Apropiindu-se de intrare, cei doi trecură pe sub un portic format din două coloane de marmură. Cineva lipise pe una din ele un bileţel: „ACEASTĂ COLOANĂ ESTE IONICĂ.” „Graffiti de fizician?” chicoti Langdon în sinea sa.

— Mă simt uşurat să văd că şi cei mai străluciţi fizicieni greşesc uneori.

Kohler îşi ridică ochii spre el:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cel care a scris bileţelul acela s-a înşelat. Coloana aceea nu este ionică. Toate coloanele ionice au o grosime uniformă. Aceasta este îngustată spre vârf, deci e dorică – echivalentul ei grecesc. O greşeală des întâlnită.

Kohler nu zâmbi:

— Autorul a vrut să facă o glumă, domnule Langdon. Ionic înseamnă „ceva care conţine ioni” – particule încărcate electric. Majoritatea obiectelor conţin ioni.

Langdon privi din nou coloana şi oftă.

*

Încă se mai simţea caraghios când ieşi din ascensor, la ultimul etaj al Clădirii C, urmându-l apoi pe Kohler de-a lungul unui coridor bine întreţinut.

Decorul era surprinzător – stil colonial francez tradiţional: un divan din lemn de cireş, vază de porţelan şi lemnărie sculptată.

— Ne place ca oamenii noştri de bază să se simtă bine, explică directorul.

— Evident, murmură Langdon pentru sine. Deci, omul din poza venită pe fax locuia aici? Era unul dintre angajaţii dumneavoastră de prim rang?

— Exact. A lipsit de la întrevederea cu mine astăzi dimineaţă şi nu a răspuns la mesajele pe pager. Am venit aici pentru a-l căuta şi l-am găsit mort în sufrageria lui.

Langdon simţi un fior, amintindu-şi că urma să vadă un cadavru. Stomacul lui nu fusese niciodată prea rezistent – o slăbiciune pe care o descoperise student la Arte fiind, când profesorul îi informase că Leonardo da Vinci dobândise o precizie atât de mare în redarea formelor umane graţie cadavrelor exhumate şi disecării musculaturii lor.

Kohler îl conduse spre capătul culoarului, unde se zărea o singură uşă.

— Şopronul, cum aţi spune dumneavoastră în America, spuse Kohler, ştergându-şi o broboană de sudoare de pe frunte.

Pe uşa de stejar, plăcuţa anunţa: Leonardo Vetra”.

— Leonardo Vetra ar fi împlinit cincizeci şi opt de ani săptămâna viitoare. A fost unul dintre cei mai străluciţi savanţi ai vremurilor noastre. Moartea sa este o pierdere grea pentru ştiinţă.

Pentru o clipă, lui Langdon i se păru că observă o umbră de emoţie pe chipul împietrit al lui Kohler. Dar la fel de repede pe cât apăruse, aceasta dispăru. Directorul scoase din buzunar un inel cu numeroase chei şi începu să caute printre ele.

Lui Langdon îi trecu prin minte un gând ciudat: clădirea părea pustie.

— Dar unde sunt ceilalţi?

Lipsa oricărei activităţi nu era deloc un lucru de aşteptat, ţinând cont că urmau să pătrundă la locul unei crime.

— Angajaţii sunt în laboratoare, spuse Kohler, găsind în sfârşit cheia potrivită.

— Mă refeream la poliţie. Au plecat deja?

Kohler se opri, cu cheia pe jumătate în broască:

— Poliţia?

— Poliţia, încuviinţă Langdon, privindu-l pe director în ochi. Mi-aţi trimis un fax despre o omucidere. Cu siguranţă, aţi chemat poliţia!

— Cu siguranţă, nu am chemat-o.

— Poftim?

Privirea directorului se ascuţi:

— Situaţia este complexă, domnule Langdon.

— Dar… Bâigui el cu un amestec de teamă şi nedumerire, cu certitudine mai ştie şi altcineva despre această crimă!

— Da. Fiica adoptivă a lui Leonardo. Şi ea este fizician aici, la CERN, împărţind acelaşi laborator cu tatăl ei. Sunt colegi. Domnişoara Vetra a fost plecată săptămâna asta, pentru studii pe teren. Am anunţat-o cu privire la decesul tatălui ei şi se întoarce chiar acum.

— Dar un om a fost asasi…

— Va avea loc şi o anchetă oficială, îl întrerupse Kohler, ferm. În mod cert însă, aceasta va presupune o percheziţie în laboratorul lui Vetra – un spaţiu pe care el şi fiica lui îl considerau numai al lor. În consecinţă, vom aştepta până la sosirea domnişoarei Vetra. Cred că îi datorez măcar această măruntă dovadă de discreţie.

Kohler răsuci cheia în broască.

Uşa se deschise. Un val de aer îngheţat răbufni în hol şuierând, izbindu-l pe Langdon în faţă şi silindu-l să se tragă înapoi, uluit. Dincolo de prag se afla o lume nepământească. Apartamentul era parcă scufundat într-o ceaţă albă, deasă. Vălătucii se roteau în jurul mobilierului şi învăluiau încăperea într-o pâclă opacă.

— Dar ce?… Îngână Langdon.

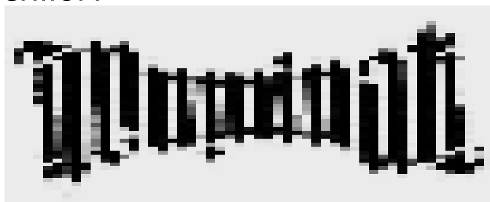
— Sistemul de răcire cu freon, veni răspunsul lui Kohler. Am răcit apartamentul pentru a conserva cadavrul.

Langdon îşi încheie nasturii sacoului. „Mă aflu în ţara lui Oz, îşi spuse. Şi mi-am uitat acasă condurii fermecaţi.”

Cadavrul aflat pe podea în faţa lui Langdon era de-a dreptul hidos. Leonardo Vetra era întins pe spate, gol-puşcă, iar pielea lui avea o nuanţă gri-albăstruie. Oasele gâtului îi ieşiseră în afară, în locul unde fuseseră rupte, iar capul îi era răsucit cu 180 de grade. Faţa nu i se vedea, fiind lipită de podea. Omul zăcea într-o băltoacă de urină îngheţată, iar părul din jurul organelor genitale era acoperit cu cristale de gheaţă.

Simţind că îl cuprinde un val de greaţă, Langdon îşi îndreptă privirea spre pieptul victimei. Deşi se uitase de vreo zece ori pe faxul cu rana perfect simetrică, arsura era mult mai impresionantă în realitate. Carnea arsă, umflată, era marcată clar, simbolul detaşându-se fără urmă de dubiu.

Oare fiorii ce-i străbăteau acum trupul erau cauzaţi de frigul din încăpere sau de semnificaţia incredibilă a imaginii pe care o avea acum în faţa ochilor?

Inima îi bătea nebuneşte în vreme ce înconjură cadavrul, citind cuvântul şi de jos în sus, uluit de simetria perfectă. Acum, că îl avea chiar în faţa ochilor, simbolul i se părea cu atât mai greu de conceput.

— Domnule Langdon?

Langdon nu îl auzi. Se afla deja într-o altă lume… O lume a sa, în care istoria, mitul şi realitatea se îmbinau, copleşitoare. În mintea lui, rotiţele se învârteau frenetic.

— Domnule Langdon! Reluă Kohler.

Tot nu ridică ochii. Acum era însă prezent, concentrat la maximum:

— Cât de informat sunteţi din acest punct de vedere?

— Ştiu numai ce am putut citi pe website-ul dumneavoastră. Termenul Illuminati înseamnă „cei iluminaţi”; este numele unei confrerii foarte vechi.

Langdon încuviinţă:

— Aţi mai auzit numele şi înainte?

— Nu; acum l-am văzut însemnat pe domnul Vetra.

— Şi aţi căutat pe Internet ceva despre el.

— Da.

— Fără îndoială, au apărut sute de referinţe.

— Mii, răspunse Kohler. Cele de pe site-ul dumneavoastră conţineau referinţe de la Harvard, Oxford, de la o editură prestigioasă şi de la o serie de alte publicaţii în domeniu. Ca om de ştiinţă, îmi dau seama că o informaţie nu poate fi mai valoroasă decât sursele din care provine, iar referinţele dumneavoastră păreau autentice.

Langdon nu-şi putea lua încă ochii de la cadavru. Kohler îl privea aşteptând probabil ca oaspetele său să-i ofere ceva lămuriri cu privire la ceea ce aveau în faţă. Acesta privi însă în jur, în încăperea îngheţată.

— N-am putea discuta în altă parte, într-un loc mai cald? Întrebă.

— Camera asta e perfectă, replică directorul, uitând parcă de frig. Vom vorbi aici.

Langdon se încruntă. Istoria confreriei Illuminati nu era câtuşi de puţin o chestiune simplă. „O să mor îngheţat încercând s-o explic.” Privi din nou arsura, cuprins din nou de sfială şi de neîncredere.

Deşi referirile la simbolul Illuminati erau des întâlnite în simbolistica modernă, nici un specialist nu-l văzuse în realitate vreodată. Vechile documente îl descriau ca pe o ambigramă —adică un cuvânt ce putea fi citit în ambele sensuri. Şi, cu toate că ambigramele erau frecvent întâlnite în simbolistică – svastica, yin-yang, crucea simplă, steaua iudaică – ideea că un cuvânt putea fi transpus într-o ambigramă părea de-a dreptul imposibilă. Specialiştii în simbolistica modernă încercaseră ani de-a rândul să scrie cuvântul Illuminati într-o formă perfect simetrică, dar eşuaseră în mod lamentabil. De aceea, majoritatea universitarilor consideră în prezent că existenţa simbolului nu e altceva decât un mit.

— Deci, cine sunt Illuminati? Întrebă Kohler.

„Asta este întrebarea”, îşi spuse Langdon în sinea lui, apoi îşi începu explicaţiile cu voce tare:

— Încă de la începuturile istoriei, între ştiinţă şi religie s-a creat o prăpastie adâncă. Savanţi de renume precum Copernic…

— Au fost ucişi, replică directorul. Asasinaţi de Biserică fiindcă au dezvăluit unele adevăruri ştiinţifice. Dintotdeauna religia a persecutat ştiinţa.

— Da, însă în secolul al XVI-lea, o grupare din Roma a trecut la contraatac. Unele dintre cele mai luminate minţi ale Italiei – fizicieni, matematicieni, astronomi – au început să se întâlnească în secret, pentru a-şi împărtăşi îngrijorarea cu privire la învăţăturile false propovăduite de Biserică. Aceşti oameni se temeau că monopolul religiei asupra „adevărului” ameninţă cunoaşterea ştiinţifică pretutindeni în lume. Ei au fondat prima „bancă de creiere” a planetei şi s-au autointitulat „cei iluminaţi”.

— Illuminati.

— Exact. Cele mai luminate minţi ale Europei… Devotate revelării adevărului ştiinţific.

Kohler asculta în tăcere.

— Desigur, reluă Langdon, Biserica Catolică îi vâna fără cruţare, astfel că savanţii îşi puteau asigura supravieţuirea numai graţie unor rituri ultrasecrete. Vestea s-a răspândit în „subteranele” lumii academice, iar treptat confreria a primit în rândurile sale învăţaţi din toate ţările Europei. Aceştia se întruneau în mod regulat în Roma, într-o ascunzătoare ultrasecretă pe care o numeau „Biserica Iluminării”.

Kohler tuşi, schimbându-şi poziţia în scaun.

— Mulţi dintre Illuminati, continuă Langdon, voiau să combată tirania Bisericii prin acte de violenţă, dar cel mai respectat reprezentant al lor i-a convins să se răzgândească. El era pacifist şi unul dintre cei mai de seamă savanţi ai tuturor timpurilor.

Langdon era sigur că directorul ştia despre cine vorbeşte; chiar şi oamenii obişnuiţi erau familiarizaţi cu astronomul arestat şi aproape executat de Biserică fiindcă afirmase că Soarele, nu Pământul se afla în centrul sistemului solar. Deşi informaţiile aduse în sprijinul ideii sale erau copleşitoare, astronomul a fost aspru pedepsit deoarece a susţinut că Dumnezeu plasase omenirea altundeva decât în centrul universului creat de El.

— Numele lui era Galileo Galilei, preciză Langdon.

— Galilei?

— Da. Galilei era un Illuminatus. Şi, totodată, un catolic fervent. El a încercat să îmblânzească poziţia Bisericii faţă de ştiinţă, proclamând că aceasta din urmă nu numai că nu subminează poziţia lui Dumnezeu, ci o consolidează. Galilei a scris la un moment dat că, privind prin telescopul său, a putut auzi glasul lui Dumnezeu în muzica sferelor. El a susţinut că religia şi ştiinţa nu sunt inamici, ci, mai degrabă, aliaţi – două limbi ce spun aceeaşi poveste, a simetriei şi a echilibrului… Rai şi iad, zi şi noapte, rece şi cald, Dumnezeu şi Satan. Atât ştiinţa cât şi religia se regăsesc în simetria divină, în continua luptă dintre lumină şi întuneric.

Langdon făcu o pauză, bătând din picioare pentru a se încălzi. Kohler rămase nemişcat în scaunul său.

— Din nefericire, continuă profesorul, unificarea dintre ştiinţă şi religie nu era nici pe departe ceea ce dorea Biserica.

— Bineînţeles că nu. O asemenea unificare ar fi redus la zero pretenţia Bisericii că ea constituie unica modalitate prin care omul îl poate cunoaşte pe Dumnezeu. Astfel, Biserica l-a judecat pe Galilei ca eretic, l-a găsit vinovat şi l-a condamnat la arest la domiciliu permanent. Cunosc bine istoria ştiinţifică, domnule Langdon. Dar toate acestea s-au petrecut cu secole în urmă. Ce legătură au ele cu Leonardo Vetra?

„Întrebarea de un milion de dolari”. Langdon trecu la miezul problemei:

— Arestarea lui Galilei a declanşat revolta în rândul confreriei. Au fost comise unele greşeli, iar Biserica a descoperit identitatea a patru Illuminati,

pe care i-a prins şi i-a interogat. Cei patru nu au dezvăluit însă nimic… Nici chiar sub tortură.

— Tortură?

Langdon încuviinţă:

— Au fost însemnaţi cu fierul roşu. De vii. Pe piept. Cu simbolul crucii.

Ochii lui Kohler se măriră şi se îndreptară pieziş către trupul lui Vetra.

— Apoi cei patru savanţi au fost ucişi, iar cadavrele lor au fost aruncate pe străzile Romei, ca un avertisment pentru cei care ar fi dorit să se alăture confreriei. Cu Biserica pe urmele lor, restul membrilor au fugit din Italia.

Langdon făcu o pauză pentru a da mai multă greutate spuselor sale şi îşi aţinti privirile în ochii goi ai lui Kohler:

— Illuminati au intrat într-o totală ilegalitate şi au început să se amestece cu alte grupări fugare, victime ale epurărilor catolice: mistici, alchimişti, ocultişti, musulmani, evrei. Cu timpul, au început să atragă noi membri şi astfel a luat fiinţă o confrerie nouă. Întunecată. Profund anticreştină. Forţa noilor Illuminati a crescut, bazată pe ritualuri misterioase, practicate în cel mai mare secret şi pe jurământul că într-o zi vor răzbi din nou la suprafaţă şi-şi vor lua revanşa asupra Bisericii Catolice. Puterea lor a devenit atât de mare, încât Biserica i-a considerat la un moment dat cea mai periculoasă grupare anticreştină de pe faţa Pământului; Vaticanul a denunţat confreria ca fiind Shaitan.

— Shaitan?

— Un termen islamic. Înseamnă „duşman”… Duşmanul lui Dumnezeu. Biserica a ales un nume islamic fiindcă limba musulmanilor era considerată necurată.

Langdon ezită o clipă, apoi reluă:

— Shaitan se află la originea unui cuvânt prezent în multe limbi care se vorbesc azi pe Terra: Satan.

O grimasă străbătu chipul directorului.

Vocea lui Langdon răsună aspru:

— Domnule Kohler, nu ştiu cum a apărut semnul acesta pe pieptul angajatului dumneavoastră… Şi nici de ce… Dar avem în faţă simbolul de mult pierdut al celui mai vechi şi mai puternic cult satanic din lume.

Aleea era îngustă şi pustie. Hassassin-ul mergea repede acum, ochii săi negri sclipind la gândul celor ce vor urma. Apropiindu-se de destinaţie, ultimele cuvinte ale lui Janus îi stăruiau încă în minte: „Faza a doua începe curând. Odihneşte-te!”

Hassassin-ul zâmbi mulţumit. Nu dormise deloc toată noaptea, dar somnul era ultimul lucru la care se gândea acum; somnul era pentru cei slabi. El era un luptător, la fel ca înaintaşii lui, iar poporul din care făcea parte nu dormea niciodată, dacă bătălia începuse. Această bătălie începuse în mod cert, iar el avusese onoarea de a vărsa primii stropi de sânge, însă acum, înainte de a trece din nou la treabă, avea la dispoziţie două ore pentru a-şi sărbători victoria recentă.

„Somnul?… Dar există metode mult mai bune de relaxare…”

Apetitul pentru plăcerile hedoniste îi fusese transmis de aceiaşi înaintaşi. Strămoşii lui se delectau cu haşiş, dar el prefera un alt tip de răsplată. Se mândrea cu trupul său – o maşinărie perfect reglată, letală, pe care, în ciuda trecutului, refuza s-o polueze cu narcotice. El îşi dezvoltase o dependenţă mai ademenitoare… O recompensă mult mai sănătoasă şi mai satisfăcătoare decât drogurile.

Simţind crescând în el senzaţia de familiară anticipaţie, Hassassin-ul grăbi paşii pe alee. Ajunse la o uşă şi sună. O fantă se deschise şi doi ochi căprui îl studiară cu atenţie. Apoi uşa se deschise.

— Bine ai venit! Îi ură femeia bine îmbrăcată şi îl pofti într-o încăpere cu mobilier impecabil, slab iluminată.

În aer plutea un parfum scump, combinat cu o aromă de mosc.

— Oricând eşti gata, adăugă ea şi îi întinse un album cu fotografii. Sună-mă când te-ai hotărât.

Apoi dispăru.

Hassassin-ul zâmbi. Aşezându-se pe divanul elegant, cu albumul în poală, simţi crescând în el o foame carnală. Deşi poporul lui nu sărbătorea Crăciunul, aşa îşi închipuia el că trebuie să se simtă copiii creştini în faţa cadourilor de sub brad, pregătindu-se să descopere minunile ascunse în pachete. Deschise albumul şi studie fotografiile. Toate fanteziile sexuale din viaţa lui îl priveau din paginile acelea: „Marisa: o zeiţă italiană. Aprigă. O tânără Sophia Loren.

Sachiko: o gheişă niponă. Mlădioasă. Fără îndoială, talentată.

Kanara: o splendoare neagră. Atletică. Exotică.”

Examină de două ori întregul album şi se hotărî. Apăsă butonul de pe masa alăturată. Un minut mai târziu, femeia care îl întâmpinase reveni. El îi arătă ce a ales.

— Urmează-mă, spuse ea, surâzând.

După încheierea aranjamentelor financiare, femeia dădu un telefon. După alte câteva minute, îl conduse pe o scară din marmură ce se deschidea într-un coridor luxos.

— Uşa aurie din capăt, îi indică ea. Ai gusturi costisitoare.

„Ar fi şi cazul, îşi spuse el. Sunt un cunoscător.”

Hassassin-ul străbătu coridorul ca o panteră care anticipează un dejun copios, îndelung aşteptat. Când ajunse în faţa uşii, zâmbi în sinea lui: era întredeschisă, ademenitoare. Împinse uşor şi uşa se dădu de perete fără zgomot.

Văzându-şi alegerea, îşi dădu seama că nu greşise deloc. Era exact aşa cum ceruse el: goală, întinsă pe spate, iar braţele îi erau legate de capătul patului cu şnururi groase de catifea.

Traversă încăperea şi îşi trecu degetul întunecat peste abdomenul de un alb mat. „Seara trecută am ucis, îşi şopti sieşi. Iar tu eşti recompensa mea.”

— Satanic? Kohler îşi şterse gura şi se răsuci în scaunul său: Acesta este simbolul unui cult satanic?

Langdon se plimba prin cameră cu paşi rapizi, pentru a se încălzi:

— Illuminati erau satanici, dar nu în sensul modern al termenului.

Apoi îi explică pe scurt că, pentru majoritatea oamenilor, cultele satanice sunt nişte grupări ce-l venerează pe diavol; totuşi, în trecut, sataniştii erau oameni educaţi, care se afirmau ca adversari ai Bisericii. Shaitan. Zvonurile despre sacrificii de animale, magie neagră şi ritualuri de adorare a pentagramei nu erau altceva decât minciuni răspândite de Biserică pentru a-şi susţine atacurile împotriva acestor adversari. Cu timpul însă, dorind să-i depăşească pe Illuminati, alţi adversari ai Bisericii au început să creadă aceste minciuni şi să le pună în practică. Astfel s-a născut satanismul modern.

Kohler îl întrerupse brusc:

— Toate astea sunt poveşti vechi. Eu vreau să ştiu cum a ajuns simbolul ăsta aici.

Langdon trase adânc aer în piept:

— Simbolul în sine a fost creat de un artist Illuminati anonim din secolul al XVI-lea, ca un tribut adus pasiunii pentru simetrie a lui Galilei – un fel de emblemă sacră a confreriei. Membrii acesteia au păstrat simbolul secret, plănuind să-l dezvăluie numai atunci când vor fi acumulat suficientă putere pentru a ieşi din nou la suprafaţă şi a-şi duce la îndeplinire obiectivul fundamental.

— Aşadar, simbolul acesta înseamnă că Illuminati au ieşit din nou la lumină? Întrebă Kohler, care părea neliniştit.

Langdon se încruntă:

— Ar fi imposibil, spuse el. Există un capitol al istoriei Illuminati despre care nu v-am vorbit încă.

Vocea lui Kohler deveni mai nerăbdătoare:

— Iluminaţi-mă!

Langdon îşi frecă palmele una de alta, frunzărind mintal sutele de documente pe care le citise sau pe care le scrisese el însuşi despre confrerie:

—Illuminati erau, în esenţă, nişte supravieţuitori. Când au fugit din Roma, au străbătut Europa în căutarea unui loc sigur, în care să se poată regrupa. Treptat, au fost integraţi într-o altă organizaţie secretă… O confrerie a unor maeştrii cioplitori din Bavaria: francmasonii.

— Masonii? Se miră Kohler.

Langdon încuviinţă, câtuşi de puţin surprins de faptul că directorul auzise de acest nume:

— Confreria masonilor are în prezent peste cinci milioane de membri în lumea întreagă, jumătate dintre aceştia locuind în Statele Unite ale Americii, iar mai mult de un milion în Europa.

— În mod cert masonii nu sunt satanişti! Reluă Kohler, afişând dintr-o dată un aer sceptic.

— Sigur că nu! Masonii au căzut în plasa propriei bunăvoinţe. După ce i-au adăpostit pe savanţii fugari în secolul al XVII-lea, aproape fără ştirea lor au devenit un front de luptă al confreriei Illuminati. Membrii acesteia au crescut ca număr, ocupând treptat poziţii tot mai înalte în ierarhia lojilor. Pe ascuns, şi-au refăcut confreria ştiinţifică în centrul organizaţiei masonice – un

fel de societate secretă într-o altă societate secretă. Apoi Illuminati s-au folosit de sistemul mondial de interconexiuni al lojilor masonice pentru a-şi extinde influenţa.

Langdon îşi umplu plămânii cu o gură bună de aer îngheţat, înainte de a continua în grabă:

— Extirparea catolicismului era scopul principal al confreriei Illuminati. Membrii ei considerau că dogmele superstiţioase propovăduite de Biserică reprezintă cel mai mare pericol pentru omenire. Ei se temeau că, dacă religia continua să promoveze un mit pios ca fiind realitatea şi adevărul absolut, progresul ştiinţific ar fi încetat şi omenirea ar fi fost condamnată la un viitor de neîntrerupte şi absurde războaie religioase.

— Păi cam aşa ceva se întâmplă azi în lume!

Langdon se încruntă, preocupat. Kohler avea dreptate. Războaiele religioase erau încă la ordinea zilei. „Dumnezeul meu este mai bun decât Dumnezeul tău." Se pare că existase întotdeauna o strânsă corelaţie între credincioşii fanatici şi numărul ridicat de cadavre.

— Continuaţi!

— Illuminati au devenit tot mai puternici în Europa, reluă Langdon după ce-şi adună gândurile şi au început să se orienteze spre America, unde mulţi dintre cei aflaţi în posturi guvernamentale înalte erau masoni – George Washington, Benjamin Franklin – oameni cinstiţi, cu frica lui Dumnezeu, care nu aveau habar despre puterea deţinută de Illuminati în cadrul masoneriei. Membrii confreriei au contribuit la fondarea unor bănci, uzine şi universităţi, pentru a-şi finanţa planul: crearea unui unic stat global, un fel de Nouă Ordine Mondială laică.

Kohler nu schiţă nici un gest.

— O Nouă Ordine Mondială, repetă Langdon, bazată pe iluminismul ştiinţific. Ei au numit-o Doctrina Luciferică. Biserica a pretins că Lucifer este o referire la diavol, dar confreria a insistat că termenul era folosit în sensul său literal din limba latină, acela de „aducător de lumină" sau Illuminator.

Kohler oftă, iar vocea lui răsună dintr-o dată solemn:

— Domnule Langdon, vă rog să staţi jos!

Profesorul se aşeză pe colţul unui fotoliu acoperit de un strat de gheaţă, iar Kohler îşi apropie scaunul de el.

— Nu sunt sigur că am înţeles tot ce mi-aţi explicat, dar un lucru l-am priceput în mod cert. Leonardo Vetra era unul dintre cei mai buni profesionişti ai CERN. Totodată, îmi era prieten. Vreau să mă ajutaţi să-i localizez pe aceşti Illuminati.

Langdon nu ştia cum ar trebui să-i răspundă:

— Să-i localizaţi pe Illuminati?

„Sper că glumeşte!"

— Mi-e teamă, domnule, că acest lucru va fi, practic, imposibil.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă directorul, sumbru. Doar nu…

— Domnule Kohler… Langdon se aplecă spre el, neştiind cum să-l facă să înţeleagă ceea ce avea de gând să-i spună: Încă n-am încheiat relatarea despre confrerie. În ciuda aparenţelor, este foarte greu de crezut că simbolul

acesta a fost aplicat aici de Illuminati. De peste o jumătate de secol nu a mai fost înregistrată nici o dovadă a existenţei lor şi majoritatea specialiştilor consideră că Illuminati au dispărut de mulţi ani.

Brusc se aşternu tăcerea. Kohler privea prin ceaţa alburie cu un amestec de stupefacţie şi furie:

— Cum naiba îmi puteţi spune că gruparea aceasta a dispărut, când numele său este însemnat pe pieptul omului ăstuia?!

Langdon îşi pusese şi el aceeaşi întrebare toată dimineaţa. Apariţia ambigramei era ceva incredibil; toţi specialiştii în simbolistică vor fi uluiţi. Şi totuşi, profesionistul din Langdon îşi dădea seama că reapariţia simbolului nu dovedea absolut nimic referitor la Illuminati.

— Simbolurile, explică el, nu confirmă în nici un caz prezenţa celor care le-au creat iniţial.

— Ce ar trebui să înţeleg eu din chestia asta?

— Că atunci când organizaţii ca Illuminati sucombă, simbolurile lor rămân… Şi pot fi preluate de alte grupuri. Procesul se numeşte transfer şi este frecvent în simbolistică. Naziştii au preluat svastica de la hinduşi, creştinii au adoptat forma de cruce de la egipteni, iar…

— În această dimineaţă, îl întrerupse Kohler, când am tastat „Illuminati” pe Internet, au apărut mii de referinţe actuale. Se pare că mulţi oameni cred că grupul este încă activ.

— Tipi care cred în teoria conspiraţiei! Replică Langdon.

Totdeauna se simţise agasat de noianul de teorii despre conspiraţii care circulau în cultura modernă de masă. Presa se dădea în vânt după titluri apocaliptice, iar autoproclamaţii „specialişti în culte” încă mai agitau gogoriţa milenaristă, inventând poveşti conform cărora Illuminati erau bine mersi, organizându-şi Noua Ordine Mondială. Recent, prestigiosul New York Times dezvăluise apartenenţa masonică a numeroase personalităţi ale lumii – Sir Arthur Conan Doyle, ducele de Kent, Peter Sellers, Irving Berlin, Prinţul Philip, Louis Armstrong, plus o pleiadă de magnaţi actuali ai finanţelor şi industriei.

Kohler arată furios spre trupul lui Vetra:

— Ţinând seama de această dovadă, poate că fanii conspiraţiilor au dreptate.

— Îmi dau seama cum par lucrurile, răspunse Langdon pe un ton cât mai diplomatic. Şi totuşi, o explicaţie mult mai plauzibilă ar fi aceea că o altă organizaţie a preluat simbolul Illuminati şi îl foloseşte în propriile scopuri.

— Ce scopuri? Ce dovedeşte această crimă?

„Bună întrebare!” îşi spuse Langdon. El, unul, nu-şi putea da seama de unde reapăruse simbolul acum, după patru sute de ani.

— Tot ceea ce vă pot spune este că, dacă Illuminati ar fi încă activi – lucru de care mă îndoiesc profund – în nici un caz nu ar fi implicaţi în moartea lui Leonardo Vetra.

— Nu?

— Nu. Chiar dacă militau pentru abolirea creştinismului, Illuminati îşi manifestau puterea prin mijloace financiare şi politice, nicidecum prin acte teroriste. În plus, confreria avea un cod moral strict cu privire la cei pe care-i

considera duşmani. Membrii ei îi apreciau pe oamenii de ştiinţă în cel mai înalt grad. În nici un caz nu ar fi ucis un savant ca Leonardo Vetra.

Ochii lui Kohler îi aruncară o privire îngheţată:

— Poate am omis să menţionez că Vetra nu era câtuşi de puţin un savant obişnuit.

Langdon suspină răbdător:

— Domnule Kohler, sunt sigur că Leonardo Vetra era un om strălucit din multe puncte de vedere, dar realitatea este că…

Fără nici un avertisment, Kohler îşi roti scaunul şi ţâşni afară din încăpere, lăsând în urmă, pe culoar, o dâră de ceaţă alburie.

„Pentru numele lui Dumnezeu!” bombăni Langdon şi se luă după el.

Kohler îl aştepta într-un alcov, la capătul culoarului:

— Acesta este biroul lui Leonardo, spuse el, arătând spre o uşă glisantă. Poate când îl veţi vedea, vă veţi schimba părerea.

Şi, cu un oftat greu, deschise uşa.

Langdon aruncă o privire înăuntru şi instantaneu simţi cum i se face părul măciucă. „Sfântă Maică a lui Iisus!” murmură ca pentru sine.

Într-o altă ţară, un tânăr paznic aştepta răbdător în faţa unui set scump de monitoare video, privind crâmpeiele ce i se derulau în faţa ochilor – imagini în direct preluate de sute de camere video fără fir, care supravegheau uriaşul complex. Imaginile se succedau într-o procesiune neîntreruptă.

Un culoar cu decoraţiuni scumpe.

Un birou personal.

O bucătărie de dimensiuni industriale.

Pe fondul imaginilor, paznicul se strădui să-şi adune gândurile. Se apropia de sfârşitul turei şi totuşi era încă vigilent. Serviciul era o onoare pentru el. Iar într-o zi, îşi va primi răsplata finală.

În vreme ce visa cu ochii deschişi, una dintre imagini deveni de-a dreptul alarmantă. Deodată, cu un reflex ce-l surprinse chiar şi pe el, mâna i se întinse şi apăsă scurt un buton de pe panoul de control. Imaginea îngheţă.

Cu nervii întinşi la maximum, se aplecă spre monitor pentru a privi mai îndeaproape. Cifra de pe ecran arăta că imaginea era transmisă de camera video cu numărul 86 – o cameră care ar fi trebuit să supravegheze un coridor.

Dar ceea ce se vedea pe monitor nu era, în mod cert, un coridor.

Langdon privea incredul încăperea din faţa lui:

— Dar ce este aici?

În ciuda valului plăcut de aer cald care îl întâmpină, păşi cu emoţie peste prag. Fără a-i răspunde, Kohler îl urmă în birou. Langdon cercetă încăperea, neştiind ce să creadă: în interiorul ei se afla cel mai bizar amestec de artefacte pe care îl văzuse vreodată. Pe peretele îndepărtat, dominând întregul spaţiu, trona un imens crucifix din lemn, a cărui origine profesorul o situă aproximativ în Spania secolului al XIV-lea. Deasupra acestuia, suspendat de tavan, se afla un minimodel metalic al sistemului solar. La stânga lui se zărea un tablou în ulei reprezentând-o pe Fecioara Maria, iar alături se întindea un tabel periodic al elementelor chimice. Pe peretele lateral, alte

două crucifixuri din alamă flancau un portret al lui Albert Einstein, pe care se putea citi celebrul său citat: „Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul”.

Langdon făcu încă un pas, privind în jur cu uluire. O Biblie legată în piele era aşezată pe biroul lui Vetra, lângă un model din plastic al atomului şi o replică în miniatură a celebrului Moise al lui Michelangelo.

„Ăsta da eclectism!” îşi spuse el. Aerul cald era plăcut, dar aspectul încăperii îi dădu din nou fiori pe şira spinării. Avea impresia că e martorul ciocnirii dintre doi titani ai filosofiei. O încleştare nedecisă a două forţe contrare. Citi în grabă titlurile cărţilor de pe un raft: Particula Dumnezeu, Tao în fizică, Dumnezeu: dovada.

La unul din capetele raftului se afla înscris un citat: „ADEVĂRATA ŞTIINŢĂ ÎL DESCOPERĂ PE DUMNEZEU AŞTEPTÂND ÎN SPATELE FIECĂREI UŞI – PAPA PIUS AL XXII-LEA.”

— Leonardo era preot catolic, spuse Kohler.

— Preot?! Parcă aţi spus că era fizician!

— Era şi una şi alta. Au existat în decursul istoriei oameni de ştiinţă religioşi; Leonardo a fost unul dintre ei. Pentru el, fizica era „legea naturală a lui Dumnezeu”; susţinea că mâna Domnului este vizibilă în întreaga ordine firească a lumii şi spera ca, prin ştiinţă, să poată demonstra existenţa lui Dumnezeu. El însuşi se considera un teo-fizician.

„Teo-fizician?” Pentru Langdon acesta era un oximoron de-a dreptul imposibil.

— Fizica particulelor, reluă Kohler, a înregistrat în ultima vreme câteva descoperiri zguduitoare, ale căror implicaţii sunt de ordin spiritual. Leonardo a fost autorul multora dintre ele.

Langdon îl cerceta tăcut pe directorul CERN, încă străduindu-se să înţeleagă ceva din cele ce-l înconjurau:

— Spiritualitate şi fizică?!

De-a lungul carierei sale studiase istoria religiei şi, dacă în acest domeniu exista o temă recurentă, nu putea fi alta decât faptul că, încă din prima zi, ştiinţa şi religia erau aidoma apei şi uleiului… Imiscibile… Inamici declaraţi.

— Vetra se afla în linia întâi a cercetărilor legate de fizica particulelor, continuă Kohler. Începuse să îmbine ştiinţa şi religia, demonstrând că se completează una pe cealaltă în moduri încă nebănuite. El a numit acest domeniu nou-născut „Noua Fizică”.

Directorul luă un volum de pe raft şi i-l întinse lui Langdon, care citi pe copertă: Dumnezeu, Miracolele şi Noua Fizică de Leonardo Vetra.

— Domeniul este restrâns, continuă Kohler, dar oferă răspunsuri noi la întrebări vechi – întrebări despre originea universului şi despre forţele care interconectează totul. Leonardo credea că toate cercetările lui au capacitatea de a converti milioane de oameni la un mod de viaţă spiritual. Anul trecut a dovedit fără urmă de îndoială existenţa unei forţe energetice care ne uneşte pe toţi. De fapt, a demonstrat că suntem cu toţii legaţi în mod fizic unii de alţii… Că moleculele din trupul dumneavoastră se îmbină cu cele din corpul meu… Că pe toţi ne animă una şi aceeaşi forţă universală.

Langdon era descumpănit. „Şi puterea lui Dumnezeu ne va uni pe toţi!”

— Aşadar, domnul Vetra a descoperit o modalitate de a demonstra că toate particulele sunt interconectate?

— A demonstrat-o în mod clar. Un articol recent din revista Scientific American a afirmat că „Noua Fizică” este o cale spre Dumnezeu mai directă decât religia.

Acum era limpede; gândurile lui Langdon zburară la crezul antireligios al confreriei Illuminati şi, fără tragere de inimă, sondă pentru câteva momente imposibilul. Dacă organizaţia era încă activă, l-ar fi ucis oare membrii ei pe Vetra pentru a-l împiedica să-şi comunice maselor mesajul religios? Dar alungă repede acest gând. „Absurd! Confreria e deja istorie, e demult apusă. Orice specialist ştie asta!”

— Vetra avea numeroşi duşmani în lume ştiinţifică, reluă Kohler. Mulţi puritani ai ştiinţei îl dispreţuiau – chiar şi aici, la CERN. Ei considerau că utilizarea fizicii analitice pentru susţinerea principiilor religioase constituia o trădare de la principiile ştiinţei.

— Dar savanţii de astăzi nu sunt ceva mai puţin defensivi cu privire la Biserică?

Kohler pufni dezgustat:

— De ce-am fi? Poate că azi învăţaţii nu mai sunt arşi pe rug, dar dacă socotiţi că Biserica şi-a schimbat poziţia cu privire la ştiinţă, întrebaţi-vă de ce jumătate din şcolile din ţara dumneavoastră nu predau teoria evoluţionistă. Întrebaţi-vă de ce Coaliţia Creştină din SUA întreţine cel mai puternic lobby împotriva progresului ştiinţific în lume. Bătălia dintre religie şi ştiinţă este crâncenă încă, domnule Langdon. S-o fi mutat ea de pe câmpul de luptă în consiliile de administraţie, dar a rămas la fel de aprigă.

Kohler avea dreptate. Chiar săptămâna trecută, membri ai Facultăţii de Teologie de la Harvard pătrunseseră în clădirea Facultăţii de Biologie, protestând împotriva faptului că în programa universitară fusese introdusă ingineria genetică. Preşedintele Departamentului de Biologie, reputatul ornitolog Richard Aaronian, îşi apărase programa atârnând la fereastra biroului său un afiş uriaş. Pe acesta era reprezentat „peştele” creştin modificat, cu patru picioare subţirele – un tribut, susţinuse Aaronian, adus primelor vieţuitoare acvatice care evoluaseră pe uscat. Sub desenul peştelui, în locul numelui Iisus era scris: „DARWIN”.

Un piuit ascuţit despică aerul şi Langdon privi în jur. Kohler începu să butoneze dispozitivele electronice ale scaunului său, scoase un pager din suport şi citi mesajul:

— Bun! Este fiica lui Leonardo. Domnişoara Vetra soseşte chiar acum la eliport. O vom întâmpina acolo. Cred că ar fi mai bine ca ea să nu urce aici şi să-şi vadă tatăl în acest fel.

Langdon încuviinţă. Ar fi fost un şoc prin care nici un copil n-ar trebui să treacă.

— O voi ruga pe domnişoara Vetra să ne explice la ce proiect lucra împreună cu tatăl ei… Poate că aşa vom înţelege de ce a fost ucis.

— Credeţi că a fost asasinat din cauza activităţii sale?

— Posibil. Leonardo mi-a spus că lucra la ceva extraordinar. Numai atât mi-a dezvăluit. Devenise foarte secretos cu privire la proiectul său. Avea un laborator personal şi pretindea izolare totală, iar eu i-am acordat-o bucuros, cunoscându-i capacităţile. În ultimul timp activitatea sa consuma cantităţi uriaşe de electricitate, dar m-am abţinut să-i pun vreo întrebare.

Kohler îşi întoarse scaunul către uşă, apoi adăugă:

— Trebuie să mai ştiţi încă un lucru înainte de a părăsi acest apartament.

Langdon nu era sigur că vrea să-l mai audă.

— Asasinul a furat ceva de la Vetra.

— Ceva?

— Urmaţi-mă!

Directorul intră din nou în încăperea cufundată în ceaţa albă. Langdon îl urmă, neştiind la ce să se aştepte. Oprindu-se la câţiva centimetri de cadavru, Kohler îi făcu semn să se apropie.

Profesorul se execută, simţind cum stomacul îi urcă în gât la mirosul urinei îngheţate.

— Priviţi-i faţa!

„Să-i privesc faţa? Parcă ziceai că a fost furat ceva!"

Ezitând, Langdon îngenunche. Încercă să privească faţa cadavrului, dar capul fusese răsucit cu 180 de grade, astfel că faţa era orientată spre covor.

Luptându-se cu handicapul său, Kohler se aplecă şi întoarse cu grijă ţeasta îngheţată a victimei. Cu un pârâit puternic, chipul mortului deveni încet vizibil, schimonosit în chinurile agoniei. Kohler îl menţinu astfel câteva clipe.

— Sfinte Iisuse! Exclamă Langdon, trăgându-se înapoi îngrozit. Faţa lui Vetra era complet acoperită de sânge. Un singur ochi de culoarea alunelor îl privea fără viaţă. Cealaltă orbită era sfâşiată şi goală.

— I-au furat ochiul?!

Langdon ieşi din Clădirea C, mulţumit că se află din nou în aer liber, departe de apartamentul lui Vetra. Lumina soarelui atenua imaginea orbitei goale, care i se înfipsese în minte.

— Pe aici, vă rog, îl îndemnă Kohler, pornind pe o alee în pantă. Scaunul electric părea să accelereze fără efort. Domnişoara Vetra va sosi dintr-un moment în altul.

Profesorul grăbi pasul.

— Aşadar… Reluă Kohler. Încă vă mai îndoiţi de implicarea confreriei Illuminati?

Langdon nu mai ştia ce să creadă. Afilierea religioasă a victimei era deconcertantă şi totuşi el nu putea renunţa la multitudinea de dovezi şi mărturii istorice pe care le studiase. Şi apoi… Mai era şi ochiul acela lipsă…

— Încă îmi păstrez părerea, spuse el cu mai multă tărie în glas decât intenţionase, că Illuminati nu sunt responsabili pentru această crimă. Lipsa ochiului este dovada.

— Cum?

— Mutilarea la întâmplare este foarte… Ne-Illuminati. Specialiştii în problema cultelor se confruntă cu desfigurări nesistematice în cazul sectelor marginale, lipsite de experienţă – fanatici care comit acte de terorism aleatorii – dar Illuminati au avut dintotdeauna un comportament deliberat.

— Deliberat? Extirparea cu precizie chirurgicală a unui glob ocular nu este un act deliberat?

— Nu transmite nici un mesaj clar. Nu serveşte unui scop înalt.

Scaunul lui Kohler se opri brusc în vârful colinei şi savantul se întoarse:

— Domnule Langdon, credeţi-mă, ochiul acela lipsă serveşte într-adevăr unui scop înalt… Foarte înalt.

În vreme ce traversau deluşorul înverzit, zumzăitul unei elice de elicopter începu să se facă auzit dinspre vest. Imediat apăru şi aeronava, străbătând în zbor valea ce se deschidea în faţa lor. Încetinind brusc, se poziţionă deasupra unui eliport marcat pe iarbă.

Langdon îl privi detaşat, mintea lui rotindu-se la fel de rapid ca palele elicei, întrebându-se dacă o noapte bună de somn îi va limpezi gândurile. Se cam îndoia însă.

Elicopterul ateriză, iar pilotul sări şi începu să descarce bagajele. Multe: saci de pânză, sacoşe de vinil, butelii de oxigen şi lăzi cu ceva ce semăna a echipament sofisticat de scafandru. Langdon era nedumerit:

— Acesta este bagajul domnişoarei Vetra? Strigă el, încercând să se facă auzit peste huruitul elicei.

Kohler încuviinţă din cap şi răspunse pe acelaşi ton:

— Se afla în apele Insulelor Baleare, pentru cercetări biologice.

— Parcă spuneaţi că este fizician!

— Este. Bio-fizician. Studiază modul în care sunt interconectate sistemele vii. Activitatea ei este în strânsă legătură cu aceea pe care tatăl ei o desfăşura în domeniul fizicii particulelor. Recent domnişoara Vetra a infirmat una dintre teoriile fundamentale emise de Einstein, utilizând camere video sincronizate la nivel atomic pentru a studia un banc de ton.

Langdon îl privi atent pe Kohler, încercând să sesizeze nuanţa ironică. „Einstein şi peştii?” Începuse deja să se întrebe dacă nu cumva pilotul prototipului X-33 îl lăsase din greşeală pe o altă planetă.

O clipă mai târziu, Vittoria Vetra coborî din elicopter şi Robert Langdon îşi dădu seama că surprizele zilei nu luaseră sfârşit. Îmbrăcată într-un şort kaki şi o bluză albă fără mâneci, Victoria Vetra nu avea deloc aerul unui fizician studios, cum îşi imaginase el. Zveltă şi graţioasă, era înaltă, cu pielea măslinie şi părul lung, negru, zburlit de rotorul elicopterului. Chipul ei îşi arăta fără reţinere originea italiană; fără a fi o frumuseţe ieşită din comun, avea trăsături pline, ferme, care chiar şi de la douăzeci de metri distanţă emanau o senzualitate crudă. În curentul de aer stârnit de elicopter, hainele i se lipeau de trup, accentuându-i bustul suplu şi sânii mici.

— Domnişoara Vetra este o femeie cu o forţă personală de excepţie, spuse Kohler, simţind probabil fascinaţia cu care o privea Langdon. Petrece luni întregi lucrând în sisteme ecologice periculoase. Este vegetariană convinsă şi un veritabil guru în Hatha yoga pentru cei de la CERN.

„Hatha yoga?” Vechea artă budistă a gimnasticii meditative părea o bizară specialitate pentru fiica fiziciană a unui preot catolic.

Langdon o privi cum se apropie. Era evident că plânsese, iar în ochii ei nisipii, profunzi, se citeau emoţii pe care el nu le putea identifica. Totuşi, se apropie de ei cu mişcări hotărâte. Avea picioare puternice, atletice, care parcă emanau sănătoasa luminiscenţă a trupului mediteranean, scăldat din belşug în soare.

— Vittoria, începu Kohler. Sincerele mele condoleanţe! Este o pierdere teribilă pentru ştiinţă… Pentru noi toţi cei de aici, de la CERN.

Tânăra îşi înclină fruntea. Când vorbi, vocea ei era catifelată, rostind cuvintele într-o engleză uşor guturală, cu accent:

— Aţi aflat cine este autorul?

— Încă ne străduim să aflăm.

Vittoria se întoarse spre Langdon, cu mâna întinsă:

— Numele meu este Vittoria Vetra. Sunteţi de la Interpol, bănuiesc.

Profesorul îi strânse mâna, vrăjit de profunzimea privirilor ei umede:

— Robert Langdon, se recomandă, neştiind ce altceva să mai spună.

— Domnul Langdon nu reprezintă autorităţile, interveni Kohler. Este un specialist din SUA şi a venit pentru a ne ajuta să aflăm cine se face vinovat de toate aceste lucruri.

Vittoria părea nesigură:

— Şi poliţia?

Kohler icni, fără a răspunde.

— Unde este trupul său? Întrebă tânăra.

— Avem grijă de el.

Minciuna sfruntată îl luă pe Langdon prin surprindere.

— Vreau să-l văd.

— Vittoria, o întrerupse directorul, tatăl tău a fost asasinat în mod brutal. Mai bine să ţi-l aminteşti aşa cum era în viaţă.

Tânăra dădu să spună ceva, dar câteva voci ce răsunară din depărtare o întrerupseră:

— Hei, Vittoria! Bine ai revenit acasă!

Câţiva angajaţi ce treceau prin apropiere îi făceau semne bucuroase.

— Ai mai infirmat vreo teorie a lui Einstein? Întrebă unul dintre ei.

— Tatăl tău trebuie să fie mândru, adăugă un altul.

Vittoria le răspunse stânjenită la salut şi apoi se răsuci spre Kohler. Pe chipul ei se oglindea nedumerirea:

— Adică nimeni nu ştie încă?

— Am considerat că discreţia se impune.

— Nu le-ai spus oamenilor că tata a fost asasinat?

Glasul ei neîncrezător devenea acum furios.

Vocea lui Kohler deveni la rândul ei dură:

— Poate ai uitat, domnişoară Vetra, că imediat ce aş fi anunţat vestea uciderii tatălui dumitale, ar fi început o anchetă aici, la CERN. Inclusiv o examinare amănunţită a laboratorului său. M-am străduit totdeauna să respect intimitatea tatălui dumitale. Leonardo mi-a dezvăluit numai două

lucruri cu privire la proiectul vostru actual. Unu: că are capacitatea de a atrage pentru CERN contracte de concesionare în valoare de milioane de euro în următorii zece ani. Doi, că nu este gata încă pentru a fi prezentat publicului, fiindcă tehnologia comportă anumite riscuri. Ţinând seama de aceste două aspecte, nu doresc ca nişte străini să se vânture prin laboratorul lui şi să-i fure munca sau să-şi rişte viaţa acolo, învinovăţind apoi CERN. Am fost suficient de explicit?

Victoria îl privi în ochi, fără a răspunde. Langdon sesiză însă respectul ei reţinut şi faptul că aproba logica lui Kohler.

— Înainte de a le raporta ceva autorităţilor, continuă directorul, trebuie să ştiu la ce lucraţi împreună. Vreau să ne conduci în laborator.

— Laboratorul nu este relevant, replică Vittoria. Nimeni nu ştia cu ce ne ocupăm. Experimentul nu poate avea nici o legătură cu uciderea tatălui meu.

Kohler oftă adânc:

— Dovezile sugerează altceva.

— Dovezile? Ce dovezi?

Directorul îşi duse iarăşi batista la gură:

— Va trebui să ai încredere în mine.

Dar din privirea arzătoare a Victoriei se vedea clar că nu are.

Langdon mergea tăcut în urma Vittoriei şi a lui Kohler, înapoi în clădirea principală, unde începuse strania sa vizită la CERN. Picioarele Vittoriei aveau o mişcare fluidă – ca a unui înotător olimpic – o forţă născută fără îndoială din flexibilitatea şi controlul oferite de yoga. O auzea respirând lent, ritmat, de parcă încerca într-un fel să-şi filtreze durerea.

Ar fi vrut să-i spună ceva, să o asigure de simpatia lui; şi el simţise golul adânc lăsat de moartea neaşteptată a unui părinte. Îşi amintea mai cu seamă înmormântarea, cenuşie şi ploioasă. La două zile după ce împlinise doisprezece ani. Casa era plină de bărbaţi de la birou, în costume întunecate, bărbaţi care îi strângeau mâna prea tare când îl salutau. Toată lumea murmura cuvinte ca „stres" şi „cardiac". Mama lui glumea, printre lacrimi, spunând că reuşise totdeauna să urmărească mersul acţiunilor la Bursă după pulsul soţului ei.

Odată, când tatăl lui trăia încă, Langdon îşi auzise mama implorându-l să „se mai oprească şi să miroasă trandafirii". În acel an, de Crăciun, îi cumpărase tatălui său un trandafir micuţ din sticlă. Era cel mai delicat şi cel mai frumos lucru pe care îl văzuse el vreodată… Razele soarelui se oglindeau în sticlă şi desenau pe perete un curcubeu în mii de culori. „E minunat", spusese tatăl lui deschizând cadoul, şi-l sărutase pe Langdon pe frunte. Apoi aşezase trandafirul cu grijă pe un raft înalt, prăfuit, în cel mai întunecat colţ al sufrageriei. Câteva zile mai târziu, Langdon se urcase pe un taburet, luase trandafirul şi-l înapoiase magazinului. Tatăl lui nu observase niciodată lipsa micului bibelou.

Zgomotul unui ascensor îl readuse în prezent. Vittoria şi Kohler se aflau în faţa lui, în pragul liftului. El ezită o clipă în faţa uşilor deschise.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă Kohler, mai degrabă nerăbdător decât îngrijorat.

— Absolut nimic, răspunse Langdon, apropiindu-se lent de cutia înghesuită.

Folosea lifturile numai când era absolută nevoie; prefera spaţiile larg-deschise ale scărilor.

— Laboratorul doctorului Vetra se află în subteran, explică directorul.

„Minunat!” îşi spuse păşind în ascensor şi simţind un val de aer îngheţat venind din puţul maşinăriei. Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare.

— Şase etaje, adăugă Kohler cu o voce goală, ca un dispozitiv mecanic.

Langdon îşi imagină întunecimea puţului gol de sub ei şi se strădui să alunge imaginea, studiind cifrele luminate ce indicau etajele parcurse; în mod ciudat însă, nu erau decât două afişaje: PARTER şi LHC.

— Ce înseamnă LHC? Întrebă, încercând să nu pară agitat.

— Large Hadron Collider. Un accelerator de particule.

„Accelerator de particule?” Langdon auzise vag despre un asemenea dispozitiv – prima dată la un dineu cu câţiva colegi la Dunster House, în Cambridge. Un prieten de-al lor, un fizician pe nume Bob Brownell, sosise la întrevedere în culmea furiei:

— Ticăloşii l-au anulat! Strigase el.

— Ce au anulat? Întrebaseră toţi ceilalţi.

— SASC-ul!

— Ce anume?

— Superacceleratorul de Superconducţie!

Cineva ridicase din umeri:

— Nu ştiam că tipii de la Harvard construiesc unul.

— Nu cei de la Harvard! Statele Unite! Urma să fie cel mai puternic accelerator de particule din întreaga lume! Unul dintre cele mai importante proiecte ştiinţifice ale secolului! Două miliarde de dolari s-au băgat în el şi Senatul anulează proiectul! Idioţi cu Biblian mână!

Când reuşise să se calmeze, Brownell le explicase că un accelerator de particule era un tub larg, circular, în interiorul căruia erau accelerate particule subatomice. Magneţii amplasaţi în tub se activau şi se dezactivau într-o succesiune rapidă, pentru a împinge particulele de colo-colo, până ce atingeau viteze uluitoare. Aceste particule extrem de rapide circulau în tub cu viteze de peste 290 000 de kilometri pe secundă!

— Dar asta înseamnă aproape la fel de repede ca viteza luminii! Exclamase unul dintre profesori.

— Exact!

Şi Brownell continuase, explicându-le că, accelerând două particule în direcţii opuse în interiorul tubului, oamenii de ştiinţă le puteau descompune în părţile lor componente, studiind astfel, la nivel elementar, particulele fundamentale ale materiei.

— Acceleratoarele de particule, adăugase Brownell, sunt esenţiale pentru viitorul ştiinţei. Ciocnirile din interiorul lor ne ajută să înţelgem componentele fundamentale ale universului.

„Poetul Casei”, un tip tăcut pe nume Charles Pratt, nu păruse deloc impresionat.

— Mie îmi pare, spusese el, o abordare neanderthaliană a ştiinţei. ca şi cum ai zdrobi două ceasuri unul de altul pentru a afla cum funcţionează.

Brownell azvârlise furculiţa din mână şi ieşise valvârtej din încăpere.

„Aşadar CERN are un accelerator de particule? Se întrebă Langdon. Un tub circular în care se buşesc particule. Oare de ce-l îngropaseră sub pământ?”

Când ascensorul se opri, Langdon aşteptă cu nerăbdare să simtă pământul solid sub picioare, dar când uşile se deschiseră, bucuria îi dispăru brusc. În faţa lui se desfăşura o altă lume, stranie şi necunoscută.

Culoarul se întindea parcă la infinit în ambele direcţii, la stânga şi la dreapta. Era un tunel de ciment cu pereţi netezi, suficient de larg pentru a lăsa să treacă un camion de mare tonaj. Deşi bine iluminat în dreptul lor, culoarul se cufunda într-o beznă adâncă în depărtare. Un curent de aer umed sufla din întunecimea acestuia, parcă pentru a nu te lăsa să uiţi că te afli în măruntaiele Pământului. Langdon aproape că putea simţi greutatea solului şi a rocilor îngrămădite deasupra capului său. Pentru o clipă, avea din nou nouă ani… Iar bezna îl împingea înapoi… Înapoi spre cele cinci ore de întuneric total, zdrobitor, care încă îl mai bântuiau. Strângând din pumni, se chinui să revină în prezent.

Tăcută, Vittoria coborî din lift şi porni fără ezitare pe culoarul întunecat, mult înaintea lor. Deasupra, becurile fluorescente prindeau viaţă pentru a-i lumina paşii. „Efectul e neliniştitor, îşi spuse Langdon, ca şi cum tunelul ar fi viu… Şi-i anticipează fiecare mişcare.” Porni după ea împreună cu Kohler, fără a o ajunge din urmă. În spatele lor, luminile se stingeau automat.

— Acceleratorul de particule, întrebă el, este pe undeva în acest tunel?

— Acolo e, răspunse Kohler cu un gest neglijent spre stânga, unde de-a lungul peretelui se zărea un tub cromat, lucios.

Langdon privi tubul, derutat:

— Ăsta e acceleratorul?

Dispozitivul nu semăna deloc cu ce-şi imaginase el. Era perfect drept, cam de un metru în diametru şi se întindea în plan orizontal pe întreaga lungime vizibilă a tunelului, pierzându-se apoi în întuneric. „Seamănă mai degrabă cu o instalaţie sanitară sofisticată”, îşi spuse în sinea lui şi adăugă cu voce tare:

— Credeam că acceleratoarele de particule sunt circulare.

— Şi acceleratorul acesta este circular, preciză Kohler. Pare drept, dar nu-i decât o iluzie optică. Circumferinţa tunelului este atât de mare, încât curbura e imperceptibilă, ca şi aceea a Pământului.

Langdon era năucit. „Chestia asta e un cerc?”

— Dar… Probabil că trebuie să fie imens!

— LHC este cel mai mare dispozitiv din lume.

Acum îşi amintea când pilotul îi spusese ceva despre o maşinărie uriaşă îngropată sub pământ. „Dar…”

— Are peste opt kilometri în diametru… Şi e lung de douăzeci şi şapte.

Langdon simţi că ameţeşte. „Douăzeci şi şapte de kilometri?” Se holbă neîncrezător la director şi apoi privi culoarul întunecat din faţa lui:

— Tunelul acesta are douăzeci şi şapte de kilometri lungime?

Kohler înclină din cap:

— Are o formă perfect circulară. Se extinde pe sub Franţa şi apoi revine aici, în acest loc. Particulele accelerate înconjoară tubul de peste zece mii de ori într-o secundă, înainte de a se ciocni.

Profesorul simţi cum i se înmoaie genunchii:

— Vreţi să spuneţi că, de fapt, CERN a excavat milioane de tone de pământ doar pentru a ciocni nişte particule îngrozitor de mici?

— Uneori, pentru a descoperi adevărul, e nevoie să mutăm munţii din loc.

La sute de kilometri distanţă de CERN, o voce răsună într-un radioemiţător:

— Gata, am ajuns pe coridor.

Tehnicianul care supraveghea monitoarele video apăsă un buton al transmiţătorului său.

— Trebuie să cauţi camera video 86. Locul ei este în capătul celălalt al coridorului.

Urmă o linişte îndelungă şi tehnicianul îşi tamponă sudoarea de pe frunte. Într-un târziu, radioemiţătorul său clipi.

— Camera nu se află aici, rosti vocea. Văd unde a fost fixată, dar probabil că a luat-o cineva.

Tehnicianul oftă din greu:

— Mulţumesc. Aşteaptă o clipă, te rog!

Cu acelaşi oftat, privi bancul de monitoare video din faţa lui. Zone extinse ale complexului erau deschise publicului şi se mai întâmplase şi altă dată să lipsească vreo cameră video, de obicei furată de amatorii de suveniruri originale. Dar imediat ce era scoasă din incintă, semnalul se pierdea, iar monitorul corespunzător se stingea. Perplex, tehnicianul îşi aţinti privirea spre monitorul aferent: camera numărul 86 transmitea însă o imagine foarte clară.

„Dacă a fost furată, se întreba el, cum de mai primim semnal?”

Ştia însă că explicaţia nu putea fi decât una singură: camera se afla încă în interiorul complexului; cineva pur şi simplu o mutase.

„Dar cine? Şi de ce?”

După ce studie îndelung monitorul, ridică radioemiţătorul:

— Există ceva dulapuri pe scara aceea? Vreun cabinet sau vreo nişă întunecată?

— Nu. De ce? Răsună vocea de la celălalt capăt, nedumerită.

Tehnicianul se încruntă:

— N-are importanţă. Mulţumesc pentru ajutor.

Apoi închise emiţătorul şi îşi muşcă buzele, gânditor. Ţinând seama de dimensiunile reduse ale camerei şi de faptul că era fără fir, omul îşi dădea seama că ea putea transmite din absolut orice loc din interiorul complexului – o serie de treizeci şi două de clădiri lipite unele de altele, întinse pe o rază

de aproape un kilometru. Singurul indiciu era acela că, probabil, camera fusese amplasată într-un loc întunecat. Desigur, asta nu îi ajuta prea mult. În complex se aflau nenumărate locuri întunecoase – dulapuri administrative, conducte de încălzire, şoproane pentru unelte de grădinărit, şifoniere şi chiar un labirint de tuneluri subterane. Ar fi fost nevoie de săptămâni întregi pentru a localiza videocamera 86.

„Dar asta este cea mai măruntă dintre problemele mele”, îşi spuse tehnicianul.

Lăsând la o parte enigma privind amplasarea camerei video, apăruse o altă chestiune, mult mai îngrijorătoare. Tehnicianul privi imaginea transmisă de camera pierdută. Era un obiect staţionar. Un dispozitiv care părea modern, ceva ce el nu mai văzuse niciodată până acum, iar la baza lui clipea un echipament electronic.

Deşi tehnicianul trecuse prin antrenamente riguroase care-l pregătiseră pentru situaţii tensionate, acum simţi cum pulsul i se accelerează. Îşi spuse însă că nu are rost să intre în panică; trebuia să existe o explicaţie. Obiectul părea prea mic pentru a reprezenta un pericol major. Şi totuşi, prezenţa lui în cadrul complexului era îngrijorătoare. Chiar foarte îngrijorătoare.

„Şi tocmai azi!” bombăni el.

Securitatea fusese totdeauna o problemă de prim rang pentru patronul său, dar astăzi, mai mult decât în oricare altă zi în ultimii doisprezece ani, constituia o chestiune de importanţă extremă.

Tehnicianul privi mult timp obiectul necunoscut şi simţi parcă norii negri care anunţau furtuna adunându-se.

Apoi, simţind broboane de transpiraţie rece, îi telefonă superiorului său.

Nu mulţi copii pot spune că îşi amintesc ziua în care şi-au cunoscut tatăl, dar Vittoria era unul dintre aceştia. Avea opt ani şi trăia acolo unde locuia de când se ştia, la Orfanatrofio di Siena, un orfelinat catolic de lângă Florenţa, abandonată de părinţii pe care nu-i cunoscuse niciodată. Ploua în ziua aceea. Călugăriţele o chemaseră de două ori la masă, dar, ca întotdeauna, se prefăcea că nu auzise. Stătea în curte, privind picăturile de ploaie… Simţindu-le cum îi cad pe trup… Încercând să ghicească unde va ateriza următoarea. Călugăriţele o chemaseră din nou, spunându-i că o pneumonie putea tăia din rădăcină curiozitatea pentru natură a unui copil mult prea încăpăţânat.

„Nu vă aud”, spuse ea.

Era udă până la piele când preotul cel tânăr se apropiase de ea. Nu-l cunoştea. Probabil că era nou acolo. Vittoria se aştepta s-o înhaţe şi s-o târască înăuntru. Dar nu. Spre marea ei mirare, se aşeză şi el lângă ea, cu sutana ajungându-i într-o băltoacă.

— Aud că pui o mulţime de întrebări, începuse tânărul preot.

Vittoria îşi arcuise sprâncenele:

— E rău să pui întrebări?

— Păi, cred că nu, râse el.

— Ce faci aici, afară?

— Ce faci şi tu… Mă întreb de ce cad picăturile de ploaie.

— Eu nu mă întreb de ce cad! Eu ştiu deja!
Preotul o privise, uimit:
— Chiar ştii?
— Sora Francisca spune că picăturile de ploaie sunt lacrimile îngerilor care cad pentru a ne spăla de păcate.
— Oh! Exclamase el cu un aer surprins. Deci, aşa se explică!
— Ba nu! Picăturile de ploaie cad fiindcă totul cade. Totul cade, nu numai ploaia!
Preotul se scărpinase în cap, cu o figură perplexă:
— Ştii, tânără domnişoară, ai dreptate! Totul cade. Probabil că gravitaţia e de vină.
— Ce?
— Adică nu ai auzit încă despre gravitaţie?
— Nu.
Preotul clătinase din cap cu tristeţe:
— Păcat! Gravitaţia ne răspunde la o sumedenie de întrebări.
— Ce e gravitaţia? Întrebase Vittoria cu un viu interes. Spune-mi!
Dar preotul clipise ştrengăreşte:
— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune la cină?
Tânărul cleric era Leonardo Vetra. Deşi urmase cu brio cursurile universitare de fizică, simţise o altă chemare şi intrase apoi la seminar. Leonardo şi Vittoria deveniseră cu timpul cei mai buni prieteni în lumea solitară a călugăriţelor şi a regulamentelor stricte. Fetiţa îl făcea să râdă, iar el o luase sub aripa lui, învăţând-o că lucrurile frumoase, precum curcubeul şi râurile, pot avea mai multe explicaţii. Îi povestea despre planete, despre stele şi lumină, despre natura întreagă văzută atât prin ochii lui Dumnezeu, cât şi prin cei ai ştiinţei. Inteligenţa şi curiozitatea înnăscute ale Vittoriei o transformaseră într-o elevă strălucită, iar Leonardo o trata ca pe o fiică.
Şi fetiţa era fericită; niciodată nu cunoscuse bucuria de a fi avut un tată. În vreme ce toţi ceilalţi adulţi îi răspundeau la întrebări cu o palmă peste mână, Leonardo petrecea ore întregi cu ea, arătându-i cărţile lui. Chiar o întreba ce crede ea, ce idei are, iar Vittoria se ruga ca tânărul preot să nu mai plece niciodată. Într-o zi însă, cel mai rău coşmar al ei devenise realitate. Părintele Leonardo îi spusese că trebuie să părăsească orfelinatul.
— Mă mut în Elveţia. Am obţinut o bursă pentru a studia fizica la Universitatea din Geneva.
— Fizica? Strigase Vittoria. Eu credeam că Îl iubeşti pe Dumnezeu!
— Îl iubesc şi încă mult de tot. De aceea vreau să studiez căile Sale divine. Legile fizicii sunt pânza pe care Domnul a întins-o pentru a-Şi crea capodopera.
Fetiţa era distrusă. Dar părintele Leonardo mai avea o veste: vorbise cu superiorii lui şi aceştia îi spuseseră că nu au nimic împotrivă s-o adopte.
— Ai vrea să te adopt? O întrebase el.
— Ce înseamnă să mă adopţi?
Leonardo îi explicase. Vittoria îi sărise în braţe şi rămăsese agăţată de el cinci minute, plângând cu lacrimi de bucurie:

— Oh, da! Da! Da!

Apoi tânărul preot îi spusese că trebuie să plece singur pentru o vreme şi să aranjeze noua casă din Elveţia, dar promisese că peste şase luni va trimite pe cineva s-o ia. Fusese cea mai lungă aşteptare din viaţa Vittoriei, dar Leonardo îşi ţinuse promisiunea. Cu cinci zile înainte de a noua ei aniversare, fetiţa se mutase la Geneva. Acolo mergea ziua la Şcoala Internaţională, iar seara învăţa cu tatăl ei.

Trei ani mai târziu, Vetra fusese angajat la CERN. Vittoria şi Leonardo se mutaseră într-o veritabilă ţară a minunilor, aşa cum nici nu visase ea vreodată.

Vittoria Vetra îşi simţea trupul amorţit în vreme ce străbătea tunelul LHC, zărindu-şi imaginea oglindită în tubul cromat. Absenţa tatălui devenise aproape palpabilă. În mod obişnuit, trăia într-o stare de calm profund, în armonie cu lumea din jur. Acum însă, dintr-o dată, nimic nu mai avea sens. Ultimele trei ore fuseseră ca un vârtej.

Era ora 10 dimineaţa în Insulele Baleare, când telefonase Kohler: „Tatăl tău a fost asasinat. Vino acasă imediat.” În ciuda căldurii intense a soarelui, trupul îi îngheţase până la oase, tonul plat, lipsit de orice emoţie a lui Kohler fiind la fel de dureros ca vestea însăşi.

Acum revenise acasă. „Acasă la cine?” Unica lume pe care o cunoştea de la vârsta de doisprezece ani, CERN, îi părea deodată străină. Tatăl ei, omul care îi schimbase viaţă, nu mai exista.

„Respiră adânc”, îşi spuse, însă nu reuşea să-şi liniştească gândurile. Întrebările se succedau mai repede, tot mai repede. „Cine îl ucisese pe tatăl ei? De ce? Cine era «specialistul» acesta american? De ce insista Kohler să vadă laboratorul?”

Directorul spusese că existau dovezi ce sugerau că asasinarea tatălui ei avea legătură cu proiectul lor actual. „Ce dovezi? Nimeni nu ştia la ce lucrăm! Şi chiar dacă ar fi aflat cineva, pentru ce să-l ucidă?”

Apropiindu-se de laborator, îşi dădu brusc seama că avea să dezvăluie cea mai mare reuşită a tatălui ei, în lipsa lui. Îşi imaginase acest moment cu totul altfel. Îşi închipuise cum Leonardo avea să-i cheme pe cei mai de seamă oameni de ştiinţă în laborator, cum avea să le arate descoperirea sa, privindu-le uimirea întipărită pe feţe. Apoi avea să radieze de mândrie părintească, explicându-le că proiectul se bazase pe o idee a Vittoriei… Că fiica sa avusese un rol esenţial în această realizare. „Trebuia să împărtăşim acest moment împreună!” Dar iat-o acum aici, singură. Fără colegi. Fără chipuri fericite. Doar un american necunoscut şi Maximilian Kohler.

„Maximilian Kohler. Der König.”

Nici în copilărie omul nu-i plăcuse. Deşi în cele din urmă ajunsese să-i respecte inteligenţa ascuţită, comportamentul lui rece i se păruse dintotdeauna inuman – total opus tatălui său. Kohler iubea ştiinţa pentru logica ei imaculată; Leonardo – pentru miracolul ei spiritual. Şi totuşi, în mod straniu, totdeauna păruse că există între cei doi bărbaţi un respect reciproc, de la sine-înţeles. „Geniile, îi explicase cineva odată, acceptă geniul necondiţionat.” „Geniu, îşi spuse. Tatăl meu. Tata. Mort.”

Drumul spre laboratorul lui Leonardo Vetra era un culoar lung, steril, pavat în întregime cu faianţă albă. Lui Langdon i se părea că pătrunde într-un soi de spital de nebuni subteran. Pe pereţii coridorului se aflau zeci de imagini în alb şi negru, înrămate. Deşi întreaga lui carieră fusese dedicată studierii imaginilor, cele de aici îi erau absolut necunoscute. Păreau nişte negative haotice, pline de dungi şi spirale. „Artă modernă? Se întrebă. Viziunea lui Jackson Pollok despre amfetamine?”

— Modele de dispersie, spuse Vitoria, care observase nedumerirea lui. Reprezentări computerizate ale ciocnirilor dintre particule. Aceea este particula Z, adăugă ea, arătând spre o urmă slabă, aproape invizibilă în haosul din desen. Tata a descoperit-o cu cinci ani în urmă. Energie pură, masă zero. Este, poate, cea mai mică particulă din natură. Materia nu e altceva decât energie conservată.

„Materia este energie?” Langdon clătină sceptic din cap. „Sună a filosofie Zen!” Privi dâra subţire din fotografie şi se întrebă ce-ar zice colegii lui de la Harvard, de la departamentul de fizică, dacă le-ar povesti că şi-a petrecut sfârşitul de săptămână hălăduind prin cel mai mare accelerator de particule, admirând particula Z.

— Vittoria, spuse Kohler în vreme ce se apropiau de impozanta uşă de oţel a laboratorului. Ar trebui să ştii că am venit aici în această dimineaţă, căutându-l pe tatăl tău.

— Serios? Replică ea, cu faţa uşor îmbujorată.

— Da. Şi imaginează-ţi uimirea mea când am constatat că aţi înlocuit sistemul standard de securitate CERN cu altceva.

Kohler arătă spre complexul dispozitiv electronic montat lângă uşă.

— Îmi cer scuze. Ştii cât ţinea tata la intimitate. Voia ca nimeni în afara noastră să nu aibă acces în laborator.

— Bine. Deschide uşa.

Vittoria rămase un moment nemişcată. Apoi, trăgând adânc aer în piept, se apropie de mecanismul de pe perete.

Langdon nu era deloc pregătit pentru cele ce urmară.

Vittoria veni lângă dispozitiv şi îşi alinie cu grijă ochiul drept în faţa unei lentile asemănătoare cu un telescop. Apoi apăsă un buton. În interiorul dispozitivului se auzi un clic. Un fascicul îngust de lumină oscilă înainte şi înapoi, scanându-i globul ocular ca o maşină de copiat.

— Este un scaner de retină, explică ea. Securitate infailibilă. Autorizat pentru numai două retine: a mea şi a tatălui meu.

Robert Langdon înţelese în sfârşit, oripilat. Chipul lui Leonardo Vetra îi reveni în minte în cele mai mici şi mai teribile detalii: faţa însângerată, unicul ochi de culoarea alunei şi orbita goală. Încercă să nege adevărul evident, dar apoi îl văzu… Dedesubtul scanerului, pe plăcile albe de faianţă… Câţiva stropi mici de un roşu intens. Sânge uscat.

Vittoria, slavă Domnului, nu-l observă.

Uşa de oţel se deschise şi intrară. Kohler îl fixă pe Langdon cu o privire dură ca piatra. Mesajul era clar: „Aşa cum ţi-am spus… Ochiul lipsă serveşte un scop înalt.”

Mâinile femeii erau legate, cu încheieturile vineţii şi umflate din cauza strânsorii. Hassassin-ul cu pielea măslinie şedea întins lângă ea, istovit, admirându-şi premiul nud. Se întrebă dacă nu cumva somnul ei era doar un truc, o încercare jalnică de a evita să-l mai servească.

Dar nu-i păsa. Fusese răsplătit îndeajuns. Sătul, se ridică în capul oaselor.

În ţara lui, femeile erau obiecte. Slabe. Instrumente ale plăcerii. Mărfuri de comercializat, ca şi vitele. Şi ştiau care le este locul. Dar aici, în Europa, femeile afişau o forţă şi o independenţă care îl amuzau şi-l excitau totodată. A le sili să i se supună era totdeauna o bucurie pentru el.

Acum, în ciuda satisfacţiei pe care o simţea în vintre, simţea cum în el creşte o altă poftă. Ucisese noaptea trecută, ucisese şi mutilase, iar pentru el moartea era ca heroina… Fiecare doză îi ostoia apetitul doar temporar, făcându-l să jinduiască apoi la mai mult. Entuziasmul se topise. Pofta revenise.

Hassassin-ul o studie pe femeia de lângă el. Trecându-şi palma peste gâtlejul ei, se simţi iarăşi excitat, ştiind că îi poate lua viaţa într-o clipită. Şi ce-ar fi contat? Era o fiinţă subumană, o unealtă a plăcerii şi a servirii. Degetele lui puternice îi înconjurară gâtul, savurând pulsul fragil al sângelui în vine. Apoi, rezistând dorinţei, îşi trase braţul înapoi. Avea altele de făcut. Trebuia să servească o cauză mult mai înaltă decât propria dorinţă.

Ridicându-se din pat, savură onoarea îndatoririi ce-i revenea. Încă nu-şi putea imagina puterea influenţei omului numit Janus şi a confreriei pe care acesta o conducea. Şi, în mod minunat, confreria îl alesese pe el. Într-un fel oarecare, aflaseră despre ura lui… Şi despre talentele sale. Cum… N-avea să afle niciodată. „Rădăcinile lor ajung departe.”

Şi acum îi acordaseră lui onoarea supremă. El avea să fie vocea şi braţul lor. Asasinul şi mesagerul lor. Cel pe care poporul lui îl numea Malak al-haq – „Îngerul Adevărului”.

Laboratorul lui Vetra avea un aer extrem de futurist.

De un alb imaculat, plin de computere şi echipamente electronice specializate, părea un fel de sală de operaţii. Langdon se întrebă ce secrete ar putea ascunde această încăpere, pentru a justifica mutilarea unui om.

Kohler părea neliniştit, ochii săi căutând pretutindeni semne ale unei pătrunderi forţate. Dar laboratorul era pustiu. Vittoria se mişca încet… ca şi cum laboratorul i se părea străin acum, în lipsa tatălui ei.

Privirea lui Langdon poposi imediat în centrul încăperii, unde o serie de mici piloni se înălţau din podea. Ca un Stonehenge în miniatură, vreo zece coloane din oţel polizat formau un cerc în mijlocul laboratorului; fiecare era înalt de aproximativ un metru, amintind de suporturile pe care muzeele etalau pietrele preţioase. Micii piloni aveau însă în mod cert o cu totul altă destinaţie. Fiecare susţinea un fel de conteiner gros, transparent, cam de mărimea unui tub de mingi de tenis. Toate conteinerele păreau goale.

Kohler le privi, părând nedumerit şi decise să le ignore deocamdată.

— A fost furat ceva? O întrebă pe Vittoria.

— Furat? Cum? Scanerul de retină nu permite decât accesul nostru.

— Uită-te în jur!

Vittoria oftă şi privi încăperea timp de câteva momente, apoi ridică din umeri:

— Totul este exact aşa cum lasă tata întotdeauna. Un haos ordonat.

Kohler analiză situaţia, ca şi cum s-ar fi întrebat cât de tare o poate forţa pe Vittoria… Cât de mult îi poate spune. În aparenţă, hotărî să renunţe pentru moment. Mutându-şi scaunul spre centrul încăperii, studie ciudata îngrămădire de conteinere.

— Secretele, spuse în cele din urmă, constituie un lux pe care nu ni-l mai putem permite.

Vittoria încuviinţă, părând dintr-o dată copleşită de emoţii, de parcă ar fi năpădit-o un val de amintiri.

„Mai las-o un minut!” îl îndemnă Langdon în sinea lui.

Ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ceea ce urma să le dezvăluie, Vittoria închise ochii şi inspiră adânc. Încă o dată. Şi iar. Şi iar…

Langdon o privi, dintr-o dată îngrijorat. „Oare se simte bine?” Privi spre Kohler: directorul părea liniştit, de parcă acest ritual îi era cunoscut. După zece secunde, Vittoria deschise, în sfârşit, ochii.

Metamorfoza era incredibilă. Vittoria Vetra se transformase complet. Buzele ei pline erau relaxate, umerii coborâţi, iar ochii aveau o privire limpede şi fermă. Parcă şi-ar fi realiniat fiecare muşchi din trup, pentru a accepta noua situaţie. Mânia şi frustrarea fuseseră ascunse oarecum sub un calm profund.

— Cu ce să încep?… Rosti ea.

— Cu începutul. Spune-ne despre experimentul la care lucra tatăl tău.

— Armonizarea ştiinţei cu religia a fost visul de o viaţă al tatălui meu. Spera să poată demonstra că ştiinţa şi religia sunt două domenii perfect compatibile – două abordări diferite, menite să identifice acelaşi adevăr. Vittoria făcu o pauză, de parcă nici ei nu-i venea să creadă ce avea să spună, apoi reluă: Şi recent… A conceput o modalitate de a face acest lucru.

Kohler rămase tăcut, iar ea continuă:

— A imaginat un experiment care, spera el, ar fi soluţionat unul dintre cele mai grave conflicte din istoria ştiinţei şi a religiei.

Langdon se întrebă la ce conflict s-o fi referind; doar erau atât de multe!

— Creaţionismul, declară Vittoria. Disputa referitoare la modul în care a apărut universul.

„Oh, exclamă Langdon în sinea lui. ACEA dispută!”

— Biblia, desigur, afirmă că Dumnezeu a creat universul, îşi continuă tânăra explicaţiile. Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” şi tot ceea ce se vede a apărut din neant. Din nefericire, una dintre legile fundamentale ale fizicii susţine că din nimic nu poate fi creată materie.

Langdon citise despre acest antagonism. Ideea că Dumnezeu crease „ceva din nimic” contravenea total legilor fizicii moderne şi, prin urmare, susţineau oamenii de ştiinţă, Geneza era absurdă din punct de vedere ştiinţific.

— Domnule Langdon, spuse Vittoria întorcându-se spre el, bănuiesc că sunteţi familiarizat cu teoria Big Bangului.

— Mai mult sau mai puţin.

Din câte ştia el, Big Bangul era singurul model acceptat de lumea ştiinţifică pentru crearea universului. Deşi n-o înţelegea prea bine, ştia că, în conformitate cu această teorie, un unic punct de energie intens focalizată a erupt într-o explozie cataclismică şi, prin expansiunea sa, a format universul. Sau cam aşa ceva. Vittoria reluă:

— Când Biserica Catolică a propus teoria Big Bangului, în 1927…

— Poftim? O întrerupse Langdon, neputându-se stăpâni. Vrei să spui că Big Bangul a fost o idee catolică?

Vittoria păru surprinsă de întrebarea lui:

— Desigur. A fost propusă de un călugăr catolic, pe nume Georges Lemaâtre, în 1927.

— Dar eu ştiam… Bâigui el. Oare nu astronomul american Edwin Hubble a propus teoria Big Bangului?

Kohler îşi arcui sprâncenele:

— Iarăşi acea aroganţă a americanilor! Hubble şi-a publicat ideile în 1929, la doi ani după Lemaâtre.

Langdon se încruntă la rândul lui. „Telescopul se numeşte Hubble, domnule! N-am auzit niciodată de vreun telescop Lemaâtre!”

— Domnul Kohler are dreptate, reluă Vittoria. Ideea i-a aparţinut domnului Lemaâtre. Hubble doar a confirmat-o, strângând dovezile concrete care demonstrau că Big Bangul era plauzibil din punct de vedere ştiinţific.

— Oh! Exclamă Langdon, întrebându-se dacă „adoratorii” lui Hubble de la Departamentul de Astronomie al Universităţii Harvard menţionau vreodată numele lui Lemaâtre în lucrările lor.

— Aşadar, atunci când Lemaâtre a propus teoria Big Bangului, oamenii de ştiinţă au pretins că ideea era din cale-afară de ridicolă. Materia, susţinea fizica, nu poate fi creată din nimic. Astfel că, atunci când Hubble a şocat lumea demonstrând în mod ştiinţific că teoria era corectă, Biserica a triumfat, susţinând că acest fapt constituie o dovadă că Biblia este corectă din punct de vedere ştiinţific. Adevărul divin.

Langdon încuviinţă tăcut, înclinând din cap şi deveni mai atent.

— Desigur, savanţilor nu le-a plăcut faptul că Biserica se folosea de descoperirile lor pentru a promova religia, aşa că au matematizat imediat teoria, au eliminat orice nuanţă religioasă şi şi-au însuşit-o. Din păcate pentru ştiinţă, ecuaţiile sale au chiar şi astăzi o gravă deficienţă, pe care Biserica o arată adesea cu degetul.

— Singularitatea! Mormăi Kohler, rostind cuvântul ca şi cum acesta ar fi fost chinul vieţii lui.

— Da, singularitatea. Momentul exact al creaţiei. Secunda zero. Se uită la Langdon: Nici chiar astăzi ştiinţa nu poate înţelege clipa iniţială a creaţiei. Ecuaţiile noastre explică în mod eficient „copilăria” universului, dar, cu cât avansăm mai departe în timp, apropiindu-ne de momentul zero, matematica nu mai face faţă şi totul devine lipsit de înţeles.

— Corect, declară Kohler cu o voce tăioasă, iar Biserica susţine că această deficienţă nu-i altceva decât o dovadă a implicării miraculoase a lui Dumnezeu. Te rog să revii la esenţă, Vittoria!

Expresia de pe chipul ei deveni, brusc, rece:

— Esenţa este că tatăl meu a crezut dintotdeauna în implicarea lui Dumnezeu în Big Bang. Cu toate că ştiinţa era incapabilă să înţeleagă momentul divin al creaţiei, tata spera că într-o zi va reuşi acest lucru. Ori de câte ori aveam îndoieli, obişnuia să-mi fluture chestia asta în faţa ochilor, adăugă ea, arătând un memento prins pe perete în faţa biroului lui Vetra.

Langdon citi: „ŞTIINŢA ŞI RELIGIA NU SUNT INAMICI, DOAR CĂ ŞTIINŢA ESTE PREA TÂNĂRĂ PENTRU A ÎNŢELEGE."

— Tata voia să aducă ştiinţa la un nivel mai înalt, astfel încât să poată susţine ideea de Dumnezeu.

Îşi trecu o mână prin păr, cu un aer melancolic şi reluă:

— Şi-a propus să realizeze ceea ce nici unui om de ştiinţă nu i-a trecut nici măcar prin minte până acum. Ceva pentru care nimeni nu avea tehnologia necesară. Se întrerupse, parcă neştiind cum să rostească următoarele cuvinte: A conceput un experiment menit să demonstreze că Geneza a fost posibilă.

„A demonstrat Geneza? Se întrebă Langdon. Fiat lux? Materie din nimic?"

Privirea lui Kohler era sfredelitoare:

— Poftim?

— Tata a creat un univers… Din nimic.

Capul directorului zvâcni:

— Ce?!

— Mai mult decât atât, a recreat Big Bangul.

Kohler părea gata să sară din scaunul său, iar Langdon nu mai ştia ce să creadă. „A creat un univers? A refăcut Big Bangul?"

— La o scară mult mai mică, fireşte, continuă Vittoria, vorbind ceva mai repede acum. Procesul a fost neaşteptat de simplu. A accelerat două fascicule ultrafine de particule în direcţii opuse în cadrul acceleratorului. Cele două fascicule s-au ciocnit frontal la viteze enorme, comprimându-şi întreaga energie într-un singur punct minuscul. A obţinut astfel o densitate energetică extremă.

Şi tânără începu să înşire o serie de unităţi de măsură, iar ochii directorului deveneau din ce în ce mai mari.

Langdon se străduia să priceapă ceva. „Aşadar, Leonardo Vetra a simulat punctul unic de energie comprimată din care se pare că a explodat universul."

— Rezultatul, explica Vittoria mai departe, a fost de-a dreptul magnific. Când va fi publicat, va zdruncina fizica modernă din temelii. Acum rostea cuvintele mai rar, de parcă ar fi savurat impactul uriaş al descoperirii: Pe neaşteptate, în interiorul acceleratorului, în acest punct de energie intens focalizată, de nicăieri şi din nimic au început să apară particule de materie.

Kohler nu schiţă nici o mişcare, privea doar încremenit.

— Materie, repetă Vittoria. Ivindu-se de nicăieri. Un incredibil spectacol de artificii subatomice. A creat un univers la scară foarte mică. Tata a demonstrat astfel nu numai că materia poate fi creată din nimic, ci şi că Big Bangul şi Geneza pot fi explicate acceptând prezenţa unei enorme surse de energie.

— Adică Dumnezeu? Întrebă Kohler.

— Dumnezeu, Buddha, Forţa, Iehova, singularitatea, punctul unic – cum vrei să-i spui, rezultatul e acelaşi. Ştiinţa şi religia susţin acelaşi adevăr: energia pură este „părintele" creaţiei.

Când vorbi, în sfârşit, vocea directorului suna sumbru:

— Vittoria, ajută-mă să înţeleg bine. Spui că tatăl tău a creat materie… Din nimic?

— Da! Declară ea şi arătă spre conteinere. Iată dovada. În aceste recipiente se află probele de materie creată.

Kohler tuşi din nou şi se apropie de recipiente ca un animal precaut, care înconjoară cu paşi temători ceva ce simte că poate fi periculos.

— Cu certitudine îmi scapă ceva, rosti el. Cum îţi închipui tu că va crede cineva că în aceste recipiente se află materia pe care a creat-o tatăl tău? Pot fi aici particule de oriunde altundeva.

— De fapt, răspunse Vittoria cu siguranţă în glas, nu pot fi de oriunde altundeva. Particulele astea sunt unice. Sunt un tip de materie care nu există nicăieri altundeva pe Pământ. Prin urmare, au fost create!

Trăsăturile directorului se întunecară:

— Ce vrei să spui prin „tip" de materie? Există doar un singur tip de materie şi…

Kohler îşi înghiţi restul cuvintelor. Vittoria îl privea triumfătoare:

— Aţi susţinut chiar dumneavoastră seminarii despre ea! În univers există două tipuri de materie. Un fapt dovedit ştiinţific. Apoi, întorcându-se spre Langdon, adăugă: Domnule profesor, ce spune Biblia despre Creaţie? Ce a creat Dumnezeu?

Langdon se simţea ciudat, neînţelegând ce legătură avea întrebarea ei cu fizica:

— Păi, Dumnezeu a creat… Lumina şi întunericul, raiul şi iadul…

— Exact! A creat totul în perechi opuse. Echilibru perfect. Apoi, răsucindu-se din nou spre Kohler: Domnule director, ştiinţa susţine acelaşi lucru ca şi religia, că Big Bangul a creat totul în univers în perechi opuse.

— Inclusiv materia însăşi, şopti Kohler ca pentru sine.

— Şi când tatăl meu a realizat experimentul, s-au format două tipuri de materie.

Langdon se întrebă ce-o fi însemnând asta. „Leonardo Vetra a creat opusul materiei?"

Kohler părea furios acum:

— Substanţa la care te referi există numai în alte părţi ale universului. În mod cert, nu pe Pământ. Şi nici măcar în galaxia noastră!

— Exact! Iar aceasta este o dovadă că particulele din recipientele noastre au fost create.

— Vittoria, replică directorul, doar nu vrei să spui că în recipientele de aici se găsesc mostre reale!

— Ba da. Şi, privind mândră spre conteinere, declară: Domnule director, aveţi în faţa dumneavoastră primele eşantioane de antimaterie din lume!

„Faza a doua”, îşi spuse Hassassin-ul, strecurându-se prin tunelul întunecat.

Torţa din mâna sa era în plus, inutilă, iar el ştia acest lucru. Dar era necesară pentru efect. Efectul era totul. Frica, învăţase el, era un aliat preţios. „Frica te slăbeşte mai repede decât războiul însuşi.”

Nu exista nici o oglindă în tunel, în care să-şi poată admira deghizarea, dar din umbra aruncată pe zid de roba sa fluturândă îşi putea da seama că e perfectă. Să încerce să se topească în peisaj făcea parte din plan… Din perversitatea planului. Nici în cele mai frumoase visuri ale lui nu-şi imaginase că va juca un asemenea rol.

Cu două săptămâni în urmă ar fi spus că sarcina care-l aştepta la capătul tunelului e imposibilă; o misiune sinucigaşă: să intri cu mâinile goale în cuşca leului. Dar Janus schimbase definiţia imposibilului.

Îi împărtăşise numeroase secrete Hassassin-ului în ultimele două săptămâni… Printre care şi existenţa acestui tunel. Foarte vechi, dar încă practicabil.

În vreme ce se apropia de inamic, se întreba dacă într-adevăr ceea ce-l aştepta înăuntru avea să fie aşa de uşor cum îi promisese Janus care îl asigurase că din interior cineva se va ocupa de toate aranjamentele necesare. „Cineva din interior! Incredibil!” Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că nu-i decât o joacă de copii.

— Wahad… Tintain. Thalatha. Arbaa, murmură în arabă apropiindu-se de capătul tunelului. Unu… Doi. Trei. Patru.

— Cred că aţi auzit despre antimaterie, nu-i aşa, domnule Langdon?

Vittoria îl studia atentă, pielea ei măslinie contrastând puternic pe fundalul alb al laboratorului. El ridică ochii şi dintr-o dată se simţi aiurea: — Mda. Adică. Oarecum.

Un zâmbet firav flutură pe buzele ei:

— Vă uitaţi la Star Trek!

— Păi, roşi el, studenţilor mei le place… Apoi, încruntându-se: Cu antimaterie, parcă, este alimentată USS Enterprise.

— Toate romanele şi filmele ştiinţifico-fantastice de bună calitate îşi au rădăcinile în ştiinţa adevărată.

— Aşadar, antimateria este reală?!

— Absolut. În natură totul are opusul său. Protonii au ca opus electronii, quarcii superiori au quarcii inferiori. Există o simetrie cosmică la nivel subatomic. Antimateria este yin, materia e yang. Ecuaţiile fizicii sunt astfel echilibrate.

Langdon îşi aminti despre credinţa lui Galilei în dualitate.

— Oamenii de ştiinţă ştiau încă din 1918, reluă Vittoria, că la Big Bang au fost create două tipuri de materie. Unul este cel pe care-l vedem aici, pe

Pământ, în roci, copaci, oameni etc. Celălalt este opusul său – la fel cu materia obişnuită, dar cu sarcinile particulelor inversate.

Kohler interveni, ieşind parcă dintr-o negură deasă. Vocea lui avea dintr-o dată o nuanţă nesigură:

— Dar există bariere tehnologice uriaşe, care nu permit stocarea antimateriei. Cum rămâne cu neutralizarea?

— Tata a pus la punct un sistem vacuum cu polaritate inversată pentru a extrage pozitronii de antimaterie din accelerator înainte de ca aceştia să se descompună.

— Dar vidul ar extrage şi materia. Nu există nici o modalitate de a separa cele două tipuri de particule.

— Există: tata a aplicat un câmp magnetic. Materia a migrat spre dreapta, iar antimateria spre stingă, fiindcă au polaritate opusă.

Pentru un moment, zidul de îndoială al lui Kohler păru că stă să se năruiască. Privi uluit spre Vittoria şi, dintr-o dată, căzu pradă unui acces de tuse.

— Incredi… Bil, şopti el ştergându-şi gura şi totuşi… Chiar dacă vacuum-ul ar funcţiona, conteinerele astea sunt constituite din materie. Antimateria nu poate fi stocată în recipiente confecţionate din materie! Cele două ar reacţiona instantaneu, cu…

— Eşantionul nu atinge conteinerul, îl întrerupse Vittoria, parcă aşteptându-se la această remarcă. Antimateria este „suspendată”. Recipientele se numesc „capcane de antimaterie” fiindcă „prind” efectiv particulele în centrul lor, suspendându-le la o distanţă sigură de pereţii laterali şi de fund.

— Suspendată? Dar… Cum?

— Între două câmpuri magnetice intersectate. Iată, priveşte!

Vittoria străbătu încăperea şi luă în braţe un dispozitiv electronic masiv, care îi amintea lui Langdon de un soi de armă laser din desenele animate: o ţeavă groasă ca de tun, cu un vizor în partea de sus şi nişte chestii electronice dedesubt. Vittoria îl alinie în planul unuia dintre recipiente, privi prin vizor şi calibră nişte rotiţe, apoi se trase într-o parte, invitându-l pe Kohler să se uite.

Acesta o privi siderat:

— Aţi colectat cantităţi vizibile?

— Cinci mii de nanograme. O plasmă lichidă ce conţine milioane de pozitroni.

— Milioane? Dar nicăieri nu au fost detectate mai mult de câteva particule!

— Xenon, explică Vittoria. Tata a accelerat fasciculul printr-un jet de xenon, extrăgând electronii. A insistat să menţinem strict secretă procedura exactă, dar vă pot spune că implică injectarea simultană de electroni în accelerator.

Langdon se simţea pierdut, întrebându-se dacă nu cumva cei doi vorbeau în vreo limbă străină.

Cutele de pe fruntea lui Kohler se adânciră. Brusc, icni, de parcă fusese izbit de un glonţ:

— Tehnic vorbind, asta ar însemna…

— Da. O cantitate destul de mare, încuviinţă Vittoria.

Directorul îşi întoarse din nou privirile spre recipient. Părând nesigur şi neîncrezător, se aplecă în scaun şi îşi lipi ochiul de vizor. Privi ceva timp fără să spună nimic. Când, în cele din urmă, se desprinse de aparat, fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare şi cutele îi dispăruseră:

— Dumnezeule… ai reuşit! Şopti.

— Tata a reuşit!

— Eu… Eu nu ştiu ce să spun.

Vittoria se întoarse spre Langdon:

— Vreţi să vă uitaţi şi dumneavoastră?

Neştiind la ce să se aştepte, Langdon se apropie. De la jumătate de metru distanţă, conteinerul părea gol. Chestia dinăuntru, ce-o fi fost ea, era infinitezimală. Îşi lipi ochiul de vizor şi, după un moment de ajustare, imaginea deveni clară.

Şi atunci văzu.

Obiectul nu stătea pe fundul recipientului, aşa cum se aşteptase el, ci plutea în mijlocul lui, suspendat – o globulă tremurătoare de lichid asemănător mercurului. Plutind ca printr-o minune, lichidul se răsucea în gol, vălurele metalice tulburându-i suprafaţa. Fluidul îi amintea de un filmuleţ pe care-l văzuse demult, în care o picătură de apă plutea la acceleraţie gravitaţională zero. Deşi ştia că globula aceea era microscopică, îi putea zări fiece unduire, în vreme ce mingiuţa de plasmă se rotea lent, în suspensie.

— Pluteşte, şopti el.

— Aşa să facă! Izbucni Vittoria. Antimateria este extrem de instabilă. Din punct de vedere energetic, este imaginea în oglindă a materiei, aşa încât, dacă vin în contact, cele doua se anihilează reciproc instantaneu. Izolarea antimateriei de materie constituie o provocare dificilă, desigur, fiindcă pe Pământ totul e constituit din materie. Eşantioanele trebuie stocate fără a atinge absolut nimic… Nici măcar aerul.

Langdon era uluit. „Ce înseamnă să lucrezi în vid!”

— Capcanele acestea de antimaterie, îi întrerupse Kohler uimit, trecându-şi un deget alburiu peste marginea unuia din recipiente… Au fost concepute de tatăl tău?

— De fapt, au fost concepute de mine, spuse Vittoria cu modestie.

Kohler îşi ridică ochii spre ea.

— Tata a produs primele particule de antimaterie, dar nu-şi dădea seama cum le poate stoca. Eu i-am sugerat aceste conteinere: înveliş ermetic nanocompozit, cu electromagneţi opuşi la capete.

— Se pare că geniul tatălui tău a fost molipsitor.

— Nu chiar. Am preluat ideea din natură. Sepia cuirasat îşi imobilizează prada între tentacule folosind descărcări nematocistice. Am utilizat şi eu acelaşi principiu. Fiecare conteiner are doi electromagneţi, câte unul la

fiecare capăt; câmpurile magnetice create, de sens opus, se întâlnesc în centrul recipientului şi menţin antimateria acolo, suspendată în vid.

Langdon privi din nou conteinerele. Antimaterie plutind în vacuum, fără a atinge nimic. Kohler avea dreptate: era genial.

— Unde este sursa de alimentare a electromagneţilor? Întrebă directorul.

— În pilonul de sub conteiner. Recipientele sunt înşurubate într-un suport care le încarcă în mod continuu, astfel încât electromagneţii sunt activi tot timpul.

— Şi dacă nu mai sunt activi?

— Evident, antimateria nu mai stă suspendată, atinge fundul recipientului şi asistăm la o anihilare.

Langdon ciuli urechile:

— Anihilare?

Cuvântul nu-i plăcea câtuşi de puţin. Vittoria părea însă netulburată:

— Da. Dacă antimateria intră în contact cu materia, ambele sunt distruse instantaneu. Fizicienii numesc acest proces „anihilare”.

— Oh! Făcu Langdon.

— E cea mai simplă reacţie din natură. O particulă de materie şi una de antimaterie se combină şi formează două particule noi, numite fotoni. Un foton este o mică izbucnire de lumină.

Profesorul auzise despre fotoni; ştia că sunt particule de lumină – cea mai pură formă de energie. Se abţinu să întrebe despre modul în care căpitanul Kirk folosea torpilele fotonice împotriva klingonienilor, însă îşi exprimă o altă nedumerire:

— Aşadar, dacă antimateria cade, vedem o mică izbucnire de lumină?

Vittoria ridică din umeri:

— Depinde ce înţelegem prin „mică”. Iată, daţi-mi voie să vă arăt!

Întinse mâna după un recipient şi începu să-l deşurubeze din suportul lui.

Pe neaşteptate, Kohler scoase un strigăt de spaimă şi se repezi în faţă, lovind-o peste mână:

— Vittoria! Ai înnebunit?!

În mod greu de crezut, Kohler se ridicase, clătinându-se pentru câteva momente pe picioarele lui subţiratece. Faţa îi era albă ca varul:

— Vittoria! Doar nu vrei să scoţi conteinerul acela!

Langdon îi privea tăcut, surprins de panica neaşteptată a directorului.

— Cinci sute de nanograme! Exclamă Kohler. Dacă întrerupi câmpul magnetic…

— Domnule director, nu este absolut nici un pericol, îl asigură Vittoria. Fiecare conteiner are o baterie de siguranţă, pentru situaţiile în care este desprins de sursa de alimentare. Eşantionul rămâne suspendat, chiar dacă iau recipientul de pe suport.

Kohler o privi nesigur. Apoi, ezitând încă, reveni în scaunul său.

— Bateriile se activează în mod automat, continuă Vittoria, când recipientul este desprins din alimentator şi funcţionează timp de douăzeci şi patru de ore. Sunt ca un rezervor suplimentar de benzină.

Apoi se întoarse spre Langdon, sesizând nedumerirea acestuia:

— Antimateria are câteva caracteristici neobişnuite, care îi conferă un grad înalt de periculozitate. Se consideră că o mostră de zece miligrame – cât volumul unui fir de nisip – conţine tot atâta energie cât două sute de tone metrice de combustibil convenţional.

Langdon simţi iar că ameţeşte.

— Aceasta este sursa energetică a viitorului, continuă Vittoria, de o mie de ori mai puternică decât energia nucleară. Randament total, sută la sută. Fără reziduuri. Fără iradiere. Fără poluare. Câteva grame pot alimenta un oraş mare timp de o săptămână.

„Câteva grame?” Langdon se trase încet mai departe de pilonii cu recipiente.

— Nu vă îngrijoraţi! Aceste eşantioane sunt doar fracţiuni de gram – milionimi. Relativ inofensive.

Întinse din nou mâna după un recipient şi-l deşurubă din locaşul lui. Kohler tresări, dar nu spuse nimic. Când conteinerul se desprinse de pilon, se auzi un bip scurt şi la baza recipientului se aprinse un afişaj electronic. Cifrele roşii clipeau, pornind numărătoarea inversă de la douăzeci şi patru de ore: 24.00.00.

Langdon studie cronometrul şi decise că semăna îngrijorător de mult cu ceasul unei bombe.

— Bateria, explica Vittoria în continuare, funcţionează douăzeci şi patru de ore încheiate înainte de a se descărca. Poate fi reîncărcată Prin amplasarea conteinerului înapoi pe pilon. A fost concepută ca o măsură de siguranţă, dar este utilă şi în cazul unui transport.

— Pentru transport? Spuse Kohler, năuc. Adică scoţi chestiile astea din laborator?

— Sigur că nu! Dar mobilitatea ne permite să le studiem. Vittoria îi conduse până în capătul laboratorului, unde trase o cortină, lăsând să se vadă o fereastră; dincolo de ea se întindea o altă încăpere. Pereţii, podeaua şi plafonul acesteia erau placate în întregime cu oţel. Camera îi amintea lui Langdon de rezervorul unui petrolier cu care călătorise odată în Papua — Noua Guinee pentru a studia tatuajele populaţiei Hanţa.

— Acesta este un bazin de anihilare, declară Vittoria.

— Voi chiar studiaţi anihilările? Întrebă Kohler.

— Tata era fascinat de fizica Big Bangului – cantităţi uriaşe de energie din fragmente minuscule de materie.

Tânăra deschise un sertar de oţel de sub fereastră, puse înăuntru conteinerul cu antimaterie şi apoi închise sertarul la loc, apăsând după aceea o manetă aflată alături. După o clipă, conteinerul apăru de cealaltă parte a ferestrei, alunecând lin pe podeaua metalică, până ce se opri în mijlocul încăperii.

— Veţi vedea acum, le spuse ea cu un zâmbet rigid, prima dumneavoastră anihilare materie-antimaterie. Câteva milionimi de gram, un eşantion foarte mic.

Langdon privi recipientul de pe podeaua uriaşului bazin de anihilare. Kohler se întoarse şi el spre fereastră, părând destul de neîncrezător.

— Fireşte, continuă Vittoria, ar trebui să aşteptăm douăzeci şi patru de ore până ce bateria s-ar descărca, dar sub podeaua acestei încăperi se află magneţi al căror câmp pătrunde prin conteiner şi deplasează antimateria din centrul acestuia. Iar când materia şi antimateria se ating…

— Anihilare, şopti Kohler.

— Şi încă un lucru! Antimateria eliberează energie pură: o conversie de sută la sută a masei în fotoni. Aşa că vă rog să nu priviţi eşantionul în mod direct. Acoperiţi-vă ochii!

Langdon era precaut de felul lui, dar acum i se părea că Vittoria exagerează. „Să nu privesc direct la conteiner?” Obiectul acela se afla la peste treizeci de metri distanţă, în dosul unul perete extrem de gros de plexiglas armat. În plus, mostra din recipient era invizibilă, microscopică. „Să-mi acopăr ochii? Dar câtă energie poate produce frântura aceea…?”

Vittoria apăsă pe buton.

În clipa aceea, Langdon simţi că a orbit brusc. Un punct de lumină intensă izbucni în conteiner şi apoi explodă cu o undă de şoc ce radie în toate direcţiile, orbitoare, izbindu-se de fereastră cu o forţă ca de tunet. Lumina străluci pentru un moment, arzându-i ochii şi apoi se retrase, absorbită parcă în sine, prăbuşindu-se într-o scânteiere ce se topi într-o clipă în neant. Langdon se dădu înapoi, împleticindu-se şi clipi des, încercând să-şi recapete vederea. Când reuşi, privi printre pleoapele strânse în camera de anihilare. Conteinerul de pe podea dispăruse. Vaporizat! Nu mai era nici urmă de el.

— D… Doamne! Bâlbâi el.

Vittoria clătină din cap cu un aer trist:

— Exact asta a spus şi tata.

Kohler privea fix în camera de anihilare, cu o expresie de stupoare totală. Alături de el, Langdon arăta de-a dreptul înmărmurit.

— Vreau să-mi văd tatăl! Ceru Vittoria. Eu v-am arătat laboratorul. Acum vreau să-l văd pe tata.

Kohler se întoarse spre ea, lent, de parcă n-ar fi auzit-o:

— De ce aţi aşteptat atât de mult? Trebuia să-mi fi spus imediat despre această descoperire.

Tânăra îl privi fix. „Câte motive o mai fi vrând?”

— Domnule director, putem vorbi despre asta mai târziu. Acum vreau să-mi văd tatăl.

— Ştii ce implică această tehnologie?

— Sigur că ştiu! Venituri pentru CERN. Mari. Dar acum vreau să…

— De aceea aţi păstrat secretul? O întrebă Kohler, în mod clar pentru a-i distrage atenţia. Vă era teamă că eu şi consiliul vom vota pentru brevetarea lui?

— Ar trebui brevetat, replică Vittoria, simţindu-se atrasă în discuţie. Antimateria constituie o tehnologie importantă. Dar e şi periculoasă. Eu şi tata mai aveam nevoie de timp pentru a îmbunătăţi procedurile de lucru şi pentru a le conferi mai multă siguranţă.

— Cu alte cuvinte, nu aveaţi încredere că eu şi consiliul vom pune prudenţa ştiinţifică înaintea lăcomiei financiare.

Vittoria era surprinsă de indiferenţa din tonul directorului:

— Au fost şi alte probleme, răspunse ea. Tata avea nevoie de timp pentru a prezenta antimateria într-o lumină potrivită.

— Ce vrei să spui?

„Tu cam ce crezi că vreau să spun?”

— Materie creată din energie… Ceva creat din nimic… Practic, am dovedit că Geneza a fost posibilă din punct de vedere ştiinţific.

— Aşadar, nu voia ca implicaţiile religioase ale descoperirii sale să se piardă într-un val de pragmatism?

— Este un fel de a spune.

— Dar tu?

Preocupările Vittoriei vizau o cu totul altă direcţie. Orientarea comercială era critică pentru succesul pe piaţă al oricărei noi surse energetice. Deşi avea un potenţial uriaş, conferit de randamentul său ridicat şi de lipsa de poluare, tehnologia bazată pe antimaterie risca – dacă ar fi fost dezvăluită prematur – să fie denigrată de mediile politice care atacaseră anterior energia nucleară şi pe cea solară. Energia nucleară fusese utilizată înainte de a se fi luat toate măsurile necesare de siguranţă şi, drept urmare, se înregistraseră accidente. Energia solară fusese pusă în aplicare înainte de a fi destul de eficientă şi mulţi oameni îşi pierduseră banii. Ambele tehnologii aveau acum o reputaţie proastă şi abia dacă mai supravieţuiau.

— Interesele mele, explică Vittoria, nu sunt tot atât de înalte ca armonizarea ştiinţei cu religia.

— Protejarea mediului, sugeră Kohler.

— O sursă nelimitata de energie. Fără a secătui solul. Fără poluare. Fără radiaţii. Tehnologia bazată pe folosirea antimateriei ar putea salva planeta.

— Sau ar putea-o distruge, ricana directorul. Depinde de cine şi pentru ce o foloseşte.

Vittoria simţi un frison când trupul infirm al lui Kohler tremură scurt, apoi acesta, după o scurtă pauză, întrebă:

— Cine mai ştia despre antimaterie?

— Nimeni. Ţi-am mai spus asta.

— Atunci, de ce crezi că a fost ucis tatăl tău?

Vittoria se crispă la auzul acestei întrebări:

— N-am idee. Avea duşmani aici, la CERN, ştii asta, dar asasinarea lui n-a avut nimic de-a face cu antimateria. Ne-am jurat unul altuia să mai păstrăm secretul pentru câteva luni, până ce aveam să fim gata.

— Şi eşti sigură că tatăl tău şi-a respectat promisiunea?

Vittoria se înfuriase:

— Tata a respectat jurăminte şi promisiuni mult mai grele decât asta!

— Iar tu n-ai spus nimănui?
— Bineînţeles că nu!
Kohler răsuflă greu, apoi vorbi rar, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele cu grijă:
— Să presupunem totuşi că cineva a aflat. Şi să mai presupunem că a reuşit cineva să intre aici, în laborator. Ce crezi că ar fi putut căuta? Avea tatăl tău notiţe aici? Vreo documentaţie cu privire la procesul tehnologic?
— Domnule director, am avut suficientă răbdare. Acum vreau şi eu nişte răspunsuri. Tot îmi vorbeşti despre o intrare prin efracţie, dar ai văzut scanerul de retină. Tatăl meu a fost foarte atent cu privire la păstrarea secretului şi a siguranţei în laborator.
— Fă-mi pe plac! Izbucni Kohler, luând-o prin surprindere. Ce ar putea lipsi de aici?
— N-am idee!
Vittoria cercetă încăperea cu priviri furioase. Toate eşantioanele de antimaterie se aflau la locul lor. Biroul tatălui ei era în perfectă ordine.
— N-a intrat nimeni aici, declară ea în cele din urmă. Totul e în regulă aici, sus.
Kohler o privi surprins:
— Aici, sus?
Vittoria rostise cuvântul fără a-şi da seama, instinctiv.
— Da, aici, în laboratorul de sus.
— Vrei să spui că aţi folosit şi laboratorul de jos?
— Pentru depozitare.
Kohler se întoarse spre ea, tuşind din nou:
— Aţi folosit camera Haz-Mat pentru depozitare? Depozitarea a ce?
„Materiale periculoase, ce altceva?!”
Vittoria îşi pierduse răbdarea:
— A antimateriei!
Kohler se ridică, sprijinindu-se de braţele scaunului.
— Mai există şi alte eşantioane? De ce mama dracului nu mi-ai spus?
— Tocmai am făcut-o! Şi abia dacă mi-ai dat ocazia să vorbesc!
— Trebuie să verificăm şi eşantioanele acelea. Acum!
— Eşantionul, îl corectă Vittoria. E unul singur. Şi e bine. Nimeni n-ar fi putut…
— Numai unul? Ezită Kohler. Şi de ce nu-i aici, sus?
— Tata voia să-l păstreze jos, mai adânc în subteran, ca o măsură de precauţie; este mai mare decât celelalte.
Schimbul de priviri alarmate dintre director şi Langdon nu-i scăpă fizicienei.
— Aţi creat un eşantion mai mare de cinci sute de nanograme?
— A fost necesar, spuse Vittoria pe un ton defensiv. Trebuia să demonstrăm că pragul investiţii/randament putea fi trecut în siguranţă.
Principala problemă în cazul noilor surse energetice era de fiecare dată una de tip investiţii raportate la randament: ce sumă trebuia cheltuită pentru obţinerea combustibilului. Construirea unei sonde pentru extragerea unui

singur baril de ţiţei nu ar fi fost o afacere bună. Dacă aceeaşi sondă, cu un minimum de cheltuieli, putea extrage milioane de barili de petrol, atunci era cu totul altceva. Aceeaşi era situaţia şi în cazul antimateriei. Activarea a douăzeci şi cinci de kilometri de electromagneţi pentru obţinerea unei cantităţi infime de antimaterie consuma mai multă energie decât furniza antimateria respectivă. Pentru a demonstra că noua tehnologie era viabilă şi eficientă, trebuia să se creeze eşantioane mai mari.

Deşi Leonardo Vetra ezitase, Vittoria îl îndemnase şi insistase pentru a obţine o mostră substanţială. Îi argumentase că, dacă vor ca antimateria să fie luată în serios, era nevoie să dovedească două lucruri. În primul rând, că puteau fi produse cantităţi eficiente din punct de vedere al costurilor. În al doilea rând, că exista posibilitatea stocării în deplină siguranţă a eşantioanelor. Avusese câştig de cauză în cele din urmă şi tatăl ei acceptase, deşi cu inima strânsă. Insistase însă asupra necesităţii de a păstra secretul şi deplina siguranţă a mostrelor. Antimateria – insistase Vetra – trebuie depozitată în Haz-Mat, o nişă săpată în granit, cu douăzeci şi cinci de metri mai în adânc decât laboratorul principal. Eşantionul urma să fie secretul lor şi numai ei doi aveau acces la el.

— Vittoria! Insistă Kohler, cu vocea încordată. Cât de mare este eşantionul pe care l-aţi creat?

Fiziciana simţi o plăcere răutăcioasă; ştia că răspunsul ei îl va ului chiar şi pe marele Maximilian Kohler. Văzu în faţa ochilor antimateria de dedesubt – o privelişte incredibilă. Suspendată în interiorul conteinerului, perfect vizibilă cu ochiul liber. Aceasta nu mai era o frântură microscopică, ci o picătură dolofană. Trase adânc aer în piept şi răspunse:

— Un sfert de gram.

Faţa lui Kohler deveni albă ca varul:

— Poftim? Un sfert de gram? Spuse el, pradă unui nou acces de tuse. Asta înseamnă… Aproape cinci kilotone!

Kilotone! Vittoria ura acest cuvânt; ea şi tatăl ei nu-l foloseau niciodată. O kilotonă era egală cu 1 000 de tone metrice de TOT.

Kilotona era o măsură pentru armament. Încărcătură. Forţă distructivă. Ea şi tatăl ei vorbeau în termeni de electron-volţi şi juli – energie constructivă.

— Atâta antimaterie ar putea distruge absolut totul pe o rază de un kilometru! Exclamă Kohler.

— Da, dacă ar fi anihilată toată odată – ceea ce n-ar face nimeni!

— Cu excepţia cuiva care nu ştie. Sau dacă sursa de putere ar ceda.

Directorul se îndrepta deja spre ascensor.

— Tocmai de aceea tata a amplasat eşantionul în Haz-Mat, cu o sursă de putere sigură şi un sistem de securitate dublu.

Kohler se întoarse spre ea, cu speranţă în priviri:

— Aveţi un sistem de siguranţă suplimentar la Haz-Mat?

— Da. Un al doilea scanner de retină.

Kohler rosti numai două cuvinte:

— Jos! Acum!

Ascensorul de marfă cobora în viteză, ca o piatră.

Încă douăzeci şi cinci de metri în adâncul pământului.

Vittoria simţea acut spaima celor doi bărbaţi de lângă ea. Faţa, de obicei lipsită de emoţii a lui Kohler era acum încordată. „Ştiu, spuse în sinea ei, că eşantionul este uriaş, dar precauţiile pe care le-am luat sunt…”

Liftul se opri.

Uşile se deschiseră şi Vittoria o luă înainte, pe culoarul slab luminat. În faţă, la capătul acestuia, se zărea o uşă uriaşă de oţel. HAZ-MAT. Scanerul de retină de lângă uşă era la fel cu cel de sus. Vittoria se apropie. Atentă, îşi alinie ochiul în dreptul lentilei.

Se trase înapoi. „Ceva nu era în regulă. Lentila de obicei imaculată era pătată, mânjită cu ceva ce semăna a… sânge?” Nedumerită, se întoarse spre cei doi bărbaţi, dar privirea ei se lovi de două chipuri de ceară. Langdon şi Kohler erau albi la faţă şi priveau fix un punct aflat la picioarele ei.

Vittoria le urmă privirea… În jos.

— Nu! Strigă profesorul, repezindu-se la ea.

Dar era prea târziu.

Vittoria zări obiectul de pe podea. Era ceva deopotrivă bizar şi totuşi foarte cunoscut, familiar.

Totul dură doar o clipă.

Apoi, cu o oroare imensă, îşi dădu seama. Holbându-se la ea de pe podea, aruncat ca un gunoi, era un ochi de om. Vittoria ar fi recunoscut culoarea aceea ca de alună oriunde.

Tehnicianul însărcinat cu securitatea îşi ţinu respiraţia, în vreme ce superiorul său i se aplecă peste umăr, studiind şirul de monitoare. Un minut se scurse.

„Tăcerea comandantului era ceva de aşteptat”, îşi spuse tehnicianul. Superiorul lui era un om care respecta protocolul în mod ferm şi rigid. La urma urmei, nu ajunsese la comanda uneia dintre cele mai de seamă forţe de securitate din lume, vorbind mai întâi şi apoi gândind.

„Dar oare la ce se gândeşte?”

Obiectul pe care-l vedeau pe ecranul monitorului era un fel de conteiner – un recipient cu pereţi transparenţi. Restul era mai dificil de identificat.

În interiorul conteinerului, ca prin cine ştie ce efect special, un strop de lichid cu aspect metalic părea să plutească suspendat în aer. Picătura apărea şi dispărea în luminiţa roşie, care clipocea a unui afişaj digital în continuă scădere, care făcea ca tehnicianului să i se facă pielea de găină.

— Poţi să micşorezi contrastul? Întrebă comandantul, luându-l pe tehnician prin surprindere.

Acesta se conformă şi imaginea păru să se lumineze puţin. Comandantul se aplecă pentru a privi mai îndeaproape ceva ce devenise vizibil la baza conteinerului.

Tehnicianul studie şi el noua apariţie. Lângă afişajul electronic, abia zărindu-se, se afla un acronim. Patru litere de tipar ce luceau în izbucnirile intermitente de lumină.

— Rămâi aici, zise comandantul. Nu spune nimănui nimic. Mă ocup eu de asta.

Haz-Mat. Cincizeci de metri în subteran.

Vittoria Vetra se împletici, aproape căzând peste scanerul de retină. Simţi cum americanul se repede pentru a o prinde. Pe podea, la picioare, ochiul tatălui ei o privea. Simţi că i se taie respiraţia. „I-au scos ochiul!” Totul în jur începu să se învârtă o dată cu ea. Kohler era în spatele ei, aproape şi vorbea. Langdon o ajută să se apropie de uşă. Ca într-un vis, se pomeni privind în scaner. Mecanismul piui.

Uşa se deschise.

Pe fondul terorii stârnite de ochiul tatălui ei, Vittoria simţi prima lovitură a ororii ce-o aştepta înăuntru. Când îşi plimbă privirile înceţoşate prin încăpere, îşi dădu seama că se dezlănţuie coşmarul. În faţa ei, unicul podium de reîncărcare era gol.

Conteinerul dispăruse! Îi scoseseră ochiul tatălui ei pentru a-l fura. Implicaţiile erau prea ample pentru a-şi da acum seama. Totul se întorsese împotriva lor. Eşantionul care urma să demonstreze că antimateria constituia o sursă de energie sigură şi viabilă fusese furat. „Dar nimeni nu ştia despre existenţa lui!” Şi totuşi, adevărul nu putea fi negat. Cineva aflase, iar Vittoria nu-şi putea imagina cine. Nici chiar Kohler, despre care se spunea că ştie tot ce mişcă la CERN, habar n-avusese de proiect, acest lucru era limpede.

Tatăl ei era mort. Asasinat pentru geniul lui.

Pe lângă durerea care-i încleştase inima, o noua emoţie începu să iasă la suprafaţă. Chiar mai rea. Covârşitoare. Vinovăţia. O vinovăţie incontrolabilă, copleşitoare. Ea fusese cea care-l convinsese pe Leonardo Vetra să creeze eşantionul… Deşi el nu voise iniţial. Şi acum fusese ucis din această cauză.

„Un sfert de gram…”

La fel ca orice tehnologie – focul, praful de puşcă, motorul cu combustie internă – dacă ajungea pe mâini greşite, antimateria putea fi letală. Extrem! Antimateria era o armă mortală. Puternică şi de neoprit. Odată desprins din locaşul lui de alimentare de la CERN, conteinerul se apropia de un sfârşit inexorabil. Angrenajul se pusese în mişcare.

Iar când timpul va expira…

O lumină orbitoare. Un bubuit asurzitor. Incinerare instantanee. Doar explozia… Şi un crater gol rămas în urmă. Un crater uriaş.

Ideea că geniul paşnic al tatălui ei avea să fie utilizat ca armă de distrugere îi otrăvea sângele. Antimateria era arma ideală a teroriştilor. Nu avea componente metalice şi deci putea fi trecută fără probleme prin detectoarele de metale, nu avea compuşi chimici şi deci câinii nu îi puteau da de urmă, nu putea fi dezactivată chiar dacă autorităţile ar fi reuşit să localizeze conteinerul. Numărătoarea inversă începuse…

*

Langdon nu ştia ce altceva să facă. Îşi scoase batista şi o întinse pe podea, peste ochiul lui Leonardo Vetra. Vittoria şedea în pragul laboratorului,

cu chipul descompus de panică şi durere. Încercă să se apropie din nou de ea, dar Kohler interveni:

— Domnule Langdon…

Cu figura lipsită de orice expresie, directorul îi făcu semn să vină mai aproape, astfel încât ea să nu-i poată auzi. Fără tragere de inimă, Langdon se supuse.

— Dumneavoastră sunteţi specialistul, începu Kohler în şoaptă. Vreau să ştiu ce intenţionează ticăloşii ăştia de Illuminati să facă, o dată ce au luat antimateria.

Profesorul încercă să se concentreze. În ciuda haosului creat de această situaţie, prima sa reacţie era una logică: respingere. Kohler nu făcea decât supoziţii. Supoziţii absurde.

— Illuminati au dispărut, domnule director. Sunt sigur de acest lucru. Crima asta poate însemna orice – poate chiar că un alt angajat al CERN care a aflat despre descoperirea domnului Vetra a considerat proiectul prea periculos pentru a fi continuat.

Kohler îl privi buimac:

— Credeţi că asta e o crimă de conştiinţă, domnule Langdon?! Absurd! Cel care l-a ucis pe Leonardo nu a vrut decât un singur lucru: eşantionul de antimaterie. Şi sunt convins că au planuri mari cu el.

— Vă referiţi la terorism.

— Exact.

— Dar Illuminati nu erau terorişti.

— Spuneţi-i asta lui Leonardo Vetra.

Langdon resimţi dureros adevărul ultimei afirmaţii. Fizicianul fusese însemnat cu simbolul confreriei Illuminati. „Dar de unde apăruse?” Simbolul sacru părea prea dificil de reprodus pentru ca cineva să-l folosească doar cu scopul de a-şi ascunde urmele şi a îndrepta bănuielile în altă parte. Trebuia să existe o altă explicaţie.

Din nou, Langdon încercă să ia în calcul imposibilul.„Dacă Illuminati erau încă activi şi dacă ei furaseră antimateria, ce intenţionează? Către ce ţintă s-ar îndrepta?” Mintea îi oferi instantaneu răspunsul, dar partea aceea raţională din el îl alungă pe loc. Într-adevăr, confreria avea un inamic declarat, evident, dar un atac terorist pe scară largă împotriva acestui inamic era de neconceput. Da, Illuminati ucideau oameni, dar indivizi aparte, ţinte atent selectate; distrugerea în masă era cu totul altceva. Şi totuşi… Un astfel de plan ar avea o semnificaţie mai degrabă măreaţă: antimateria, cea mai de seamă realizare ştiinţifică, folosită pentru a distruge…

Langdon refuză să accepte o asemenea idee absurdă.

— Există, spuse el pe neaşteptate, o altă explicaţie logică, pe lângă cea a terorismului.

Kohler îl privi tăcut, în mod evident curios şi profesorul încercă să-şi pună ordine în gânduri. Illuminati deţinuseră totdeauna o putere uriaşă graţie mijloacelor financiare. Controlaseră bănci. Avuseseră în proprietate lingouri de aur. Se spusese chiar că deţinuseră cea mai valoroasă piatră preţioasă din lume, diamantul Illuminati —o nestemată perfectă, de dimensiuni uriaşe.

— Banii, rosti el ferm. Antimateria ar fi putut fi furată pentru a fi comercializată.

Kohler îl privi, incredul:

— Scopuri financiare? Şi unde, mă rog, ar putea ei să vândă un strop de antimaterie?

— Nu mă refer la eşantion, ci la tehnologie, care valorează probabil o avere. Poate că cineva a furat eşantionul pentru a-l studia şi a încerca să-i identifice tehnologia de obţinere.

— Spionaj industrial? Dar bateria se descarcă în douăzeci şi patru de ore! Cercetătorii aceia ar fi făcuţi praf înainte de a apuca să studieze ceva.

— Poate că o reîncarcă înainte de a exploda. Poate că vor construi un podium de alimentare ca acestea de aici, de la CERN.

— În douăzeci şi patru de ore? Chiar dacă ar fi furat planurile, construirea unui reîncărcător ar dura luni de zile, nu ore!

— Are dreptate, interveni Vittoria cu voce scăzută.

Ambii bărbaţi se întoarseră spre ea. Fiziciana se apropie de ei, cu mersul la fel de tremurat ca şi glasul:

— Are dreptate. Nimeni nu ar putea construi un alimentator în timp util; numai interfaţa ia câteva săptămâni. Filtrele de flux, servobobinele, aliajele de forţă – toate calibrate la gradientul energetic specific amplasamentului.

Langdon se încruntă. Era clar: un recipient pentru antimaterie nu era ceva pe care să-l bagi pur şi simplu în priză şi gata. Odată scos din CERN, conteinerul pornise pe un drum de douăzeci şi patru de ore, cu sens unic, spre distrugere.

Astfel că nu mai rămânea decât o singură, tulburătoare, concluzie.

— Trebuie să chemăm Interpolul, spuse Vittoria cu o voce pe care ea însăşi abia şi-o recunoscu. Trebuie să anunţăm autorităţile. Imediat.

— În nici un caz, replică directorul.

Cuvintele lui o îngheţară:

— Nu? Ce vrei să spui cu asta?

— Tu şi tatăl tău m-aţi pus într-o situaţie extrem de dificilă.

— Domnule director, avem nevoie de ajutor. Trebuie să găsim conteinerul şi să-l aducem înapoi înainte de a se întâmpla ceva. Avem o responsabilitate!

— Avem responsabilitatea de a gândi! O întrerupse Kohler cu duritate în glas. Situaţia asta ar putea avea repercusiuni foarte, foarte grave pentru CERN.

— Te îngrijorează reputaţia instituţiei?! Ştii ce ar putea face conteinerul acela dintr-un oraş? Are o rază de acţiune de un kilometru! Cartiere întregi!

— Poate că tu şi tatăl tău ar fi trebuit să vă gândiţi la asta înainte de a crea eşantionul.

Vittoria simţi că rămâne fără aer:

— Dar… Dar. Ne-am luat toate precauţiile necesare!

— După cum se vede, nu!

— Dar nimeni nu ştia despre antimaterie!

Tânăra îşi dădu seama de absurditatea argumentului său; desigur că ştia cineva. Cineva aflase.

Ea însă nu spusese nimănui, ceea ce însemna că existau numai două explicaţii posibile. Fie că tatăl său se destăinuise cuiva fără a-i spune ei – ceea ce nu avea nici un sens, fiindcă Leonardo era cel care insistase ca amândoi să jure că vor păstra secretul – fie că îi urmărise cineva. „Telefonul mobil, poate? Vorbiseră de câteva ori în timpul călătoriilor ei. Spuseseră oare vreodată prea multe? Posibil. Apoi, mai era şi poşta electronică. Dar fuseseră amândoi discreţi, nu-i aşa? Sistemul de securitate al CERN? Cineva îi monitorizase fără ştirea lor?" Vittoria îşi dădea seama însă că nimic din toate astea nu mai conta acum. Faptul era consumat. „Tata e mort."

Gândul îi dădu un val de energie. Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul pantalonilor scurţi.

Kohler se repezi la ea tuşind violent, cu fulgere de mânie în ochi:

— Pe cine… vrei să suni?

— Centrala telefonică a CERN. Să ne facă legătura cu Interpolul.

— Gândeşte-te! Strigă Kohler cu vocea sugrumată. Eşti chiar atât de naivă? Conteinerul poate fi acum oriunde în lume! Nici o instituţie nu se poate mobiliza suficient de repede pentru a-l găsi la timp.

— Şi atunci stăm cu mâinile în sân?

Vittoria nu se simţea bine sâcâind un om cu sănătatea atât de şubredă, însă directorul avea un comportament aşa de bizar, încât aproape că nici nu-l mai recunoştea.

— Ba da, dar facem lucruri inteligente, replică el. Nu punem în pericol reputaţia CERN implicând nişte autorităţi care oricum nu ne pot fi de nici un ajutor. Încă nu. Deocamdată, trebuie să ne gândim bine.

Vittoria ştia că există o logică în spusele directorului, dar mai ştia şi că logica, prin definiţie, era o scuză pentru lipsa de responsabilitate morală. Tatăl ei îşi dedicase viaţa respectării moralei – ştiinţă paşnică, etică, încredere în faptul că omul este în esenţă bun… Şi ea credea în aceste lucruri, dar le percepea în termeni de karma. Întorcându-se cu spatele spre Kohler, îşi deschise mobilul.

— Nu poţi face una ca asta! Replică el.

— Încearcă să mă opreşti!

Kohler nu schiţă nici un gest.

După o clipă, Vittoria îşi dădu seama de ce: aici, în subteran, telefonul nu avea semnal. Furioasă la culme, porni spre ascensor.

Hassassin-ul ajunse la capătul tunelului de piatră. Torţa încă mai ardea puternic, fumul ei amestecându-se cu mirosul muşchiului de pe ziduri şi cu aerul stătut. În jur domnea tăcerea. Uşa de fier care îi bloca drumul părea tot atât de veche ca şi tunelul, ruginită, dar încă solidă. Aşteptă în întuneric, încrezător.

Era aproape timpul.

Janus îi promisese că din interior cineva îi va deschide uşa. Hassassin-ul se minună de iscusinţa trădării. Ar fi aşteptat şi toată noaptea la această uşă

pentru a-şi duce sarcina la bun sfârşit, dar ştia că nu va fi nevoie; doar lucra pentru nişte oameni hotărâţi.

Câteva minute mai târziu, exact la ora stabilită, se auzi zornăitul unor chei grele de cealaltă parte a uşii: scrâşnetul metalului pe metal, în vreme ce încuietorile multiple erau descuiate. Una câte una, broaştele masive se deschiseră, scârţâind de parcă nu mai fuseseră unse de secole. În sfârşit, toate cele trei încuietori cedară.

Apoi, linişte.

Hassassin-ul aşteptă răbdător cinci minute, exact aşa cum i se spusese. Apoi, cu sângele pulsându-i nebuneşte, împinse. Uşa de metal se deschise.

— Vittoria, n-am să-ţi permit!

Vocea lui Kohler hârâia şi şuiera din ce în ce mai rău, pe măsură ce ascensorul urca.

Tânăra se feri de el. Voia puţină izolare, voia ceva familiar în locul ăsta care, dintr-o dată, nu mai părea familiar. Dar ştia că nu va avea parte de ele. Deocamdată, trebuia să-şi ascundă durerea şi să acţioneze. „Să ajung la un telefon."

Robert Langdon stătea alături de ea, tăcut ca de obicei. Vittoria renunţase să se mai întrebe cine o fi omul. „Un specialist?!" Kohler n-ar fi putut fi mai vag decât atât. „Domnul Langdon ne poate ajuta să-l găsim pe ucigaşul tatălui tău." Până acum nu îi fusese de nici un ajutor. Compasiunea şi amabilitatea sa păreau reale, însă individul ascundea în mod clar ceva. De fapt, amândoi ascundeau, nu numai el.

Kohler îi vorbea iarăşi:

— Ca director al CERN, sunt răspunzător pentru viitorul ştiinţei. Dacă transformi această situaţie într-un incident internaţional şi CERN are de suferit…

— Viitorul ştiinţei? Izbucni Vittoria. Chiar crezi că ai să scapi de responsabilitate negând că antimateria provine de la CERN? Chiar ai de gând să ignori vieţile pe care le punem în pericol?

— Nu noi le punem în pericol, o corectă Kohler. Tu le-ai pus. Tu şi tatăl tău.

Tânăra îşi întoarse privirile.

— Cât despre periclitarea vieţilor, reluă directorul, exact despre asta este vorba, despre viaţă. Ştii că tehnologia de obţinere a antimateriei are implicaţii enorme pentru viaţa pe Pământ. Dacă CERN va fi distrus de scandalul iscat, toată lumea va avea de pierdut. Viitorul omenirii este hotărât în locuri precum CERN, de savanţi ca tine şi ca tatăl tău, care lucrează pentru a soluţiona problemele viitorului.

Vittoria mai auzise tirada despre „ştiinţa ca Dumnezeu" a lui Kohler şi niciodată nu se lăsase impresionată. Ştiinţa însăşi cauzase jumătate din problemele pe care acum încerca să le rezolve. „Progresul" era cea mai rea boală a Mamei Terra.

— Dezvoltarea ştiinţifică implică riscuri, peroră Kohler în continuare şi întotdeauna a fost aşa. Programele spaţiale, cercetările genetice, medicina –

greşeli se fac în toate domeniile. Ştiinţa trebuie să supravieţuiască propriilor erori, cu orice preţ. Pentru binele tuturor.

Vittoria era uimită de abilitatea directorului de a cântări argumentele morale cu o pură detaşare ştiinţifică. Intelectul său părea a nu avea absolut nimic în comun cu spiritul, cu eul său.

— Crezi cumva că institutul pe care îl conduci este atât de necesar pentru viitorul planetei, încât ar trebui să renunţăm la orice responsabilitate morală?

— Nu vorbi despre morală cu mine! Aţi depăşit o limită atunci când aţi creat acel eşantion şi aţi pus în pericol întreaga instituţie. Eu încerc să protejez nu numai locurile de muncă ale celor trei mii de angajaţi ai noştri, ci să apăr şi reputaţia tatălui tău. Gândeşte-te la el. Un om ca Leonardo Vetra nu merită să rămână în conştiinţa oamenilor ca inventatorul unei arme de distrugere în masă.

Vittoria simţi ca săgeţile directorului şi-au atins ţinta. „Eu sunt cea care l-a convins pe tata să creeze eşantionul. Vina este a mea!”

Când uşa se deschise, Kohler încă mai vorbea. Vittoria ieşi din lift, îşi scoase telefonul şi încercă din nou. Tot n-avea semnal. „La naiba!” Se îndrepta spre uşă.

— Vittoria, opreşte-te! Strigă directorul cu un şuier astmatic şi se grăbi s-o urmeze. Ia-o mai încet! Trebuie să discutam.

— Basta di parlare! {1}

— Gândeşte-te la tatăl tău! Ce ar face el?

Tânăra nu se opri.

— Vittoria, n-am fost întrutotul sincer cu tine.

Parcă fără voia ei, paşii i se răriră.

— Nu ştiu ce-a fost în mintea mea, continuă directorul. Încercam doar să te protejez. Spune-mi ce vrei. Trebuie să colaborăm.

Vittoria se opri, dar nu întoarse capul:

— Vreau să găsim antimateria. Şi vreau să aflu cine mi-a ucis tatăl.

Kohler oftă:

— Vittoria, ştim deja cine l-a ucis pe tatăl tău. Îmi pare rău.

Acum, tânăra se întoarse:

— Poftim?

— Nu ştiam cum să-ţi spun. Este greu să…

— Ştii cine l-a ucis pe tatăl meu?

— Avem o idee bine fondată, da. Ucigaşul a lăsat în urmă un fel de carte de vizită. Din acest motiv l-am chemat pe domnul Langdon. Grupul care a revendicat asasinatul este specialitatea domniei sale.

— Grupul? Un grup terorist?

— Vittoria, au furat un sfert de gram de antimaterie!

Tânăra îşi întoarse privirile spre profesorul care aştepta în celălalt capăt al încăperii. Totul părea să capete sens acum. „Asta explică în parte secretomania lor.” Era uimită că nu-şi dăduse seama mai devreme. La urma urmei, Kohler chemase autorităţile. Pe cele potrivite. Acum părea clar. Robert Langdon era american, un tip conservator, dintr-o bucată şi, în mod evident,

inteligent. „Ce altceva ar fi putut fi?” Dintr-o dată, simţi un val de speranţă şi se întoarse spre el:

— Domnule Langdon, vreau să ştiu cine l-a ucis pe tatăl meu. Şi mai vreau să ştiu dacă agenţia dumneavoastră poate găsi antimateria.

— Agenţia mea? Bâigui profesorul.

— Eşti de la CIA, presupun.

Kohler interveni:

— Domnul Langdon este profesor de istoria artei la Universitatea Harvard.

Vittoria simţi cum un val de gheaţă o cuprinde.

— Profesor de… Artă?

— Este specialist în simbolistica diverselor culte. Vittoria, credem că tatăl tău a fost ucis de un cult satanic.

Fiziciana auzi cuvintele, însă sensul lor părea să nu-i pătrundă în minte. „Un cult satanic!”

— Grupul care revendică responsabilitatea se autointitulează Illuminati.

Vittoria se uita când la unul, când la altul, întrebându-se dacă totul nu era cumva doar un soi de glumă perversă:

— Illuminati? Acei Illuminati din Bavaria?

Kohler o privi încremenit:

— Adică ai auzit despre ei?

Tânăra simţi cum lacrimi de frustrare îi împânzesc ochii:

— Illuminati din Bavaria: Noua Ordine Mondială. Jocurile pe computer ale lui Steve Jackson. Jumătate dintre băieţii de aici le joacă pe Internet. Dintr-o dată vocea i se frânse: Dar nu înţeleg…

Kohler îi aruncă lui Langdon o privire nedumerită, iar acesta încuviinţă:

— Un joc popular. O veche confrerie care pune stăpânire pe planetă. Semiistoric. Nu ştiam că a ajuns şi în Europa.

— Ce tot vorbiţi acolo? Izbucni ea. Illuminati? E doar un joc pe computer!

— Vittoria, interveni Kohler, Illuminati este grupul care a revendicat uciderea tatălui tău.

Încercând din toate puterile să-şi reţină lacrimile, tânăra se strădui să se controleze şi să evalueze situaţia în mod logic. Dar cu cât se concentra mai tare, cu atât înţelegea mai puţin. Tatăl ei fusese asasinat. La CERN se înregistrase o gravă încălcare a securităţii. Undeva în lume se afla o bombă cu ceas, iar ea era responsabilă pentru acest lucru. Şi, în plus, directorul apelase la un profesor de artă pentru a-i ajuta să localizeze o confrerie legendară a sataniştilor.

Dintr-o dată, se simţi singură. Dădu să plece, dar Kohler îi tăie calea şi duse o mână la buzunar. Scoţând o coală de hârtie mototolită, i-o întinse.

Vittoria se trase înapoi îngrozită, la vederea faxului.

— L-au marcat, şopti directorul. I-au înfierat pieptul.

Secretara Sylvie Baudeloque era deja îngrozită. Se foia fără astâmpăr în faţa biroului gol al lui Kohler. „Pe unde naiba umblă omul ăsta? Şi ce să fac eu?”

Ziua fusese una foarte bizară. Desigur, orice zi de lucru pentru Maximilian Kohler putea deveni stranie, dar directorul fusese azi într-o formă de zile mari.

— Găseşte-mi-l pe Leonardo Vetra! Îi ceruse de dimineaţă, când venise la birou.

Conştiincioasă, Sylvie îi trimisese apeluri pe pager, îi telefonase şi îi expediase câteva e-mail-uri. Nimic.

Aşa că directorul pornise în trombă, probabil pentru a-l găsi el însuşi pe Vetra. Când revenise, după câteva ore, Kohler nu arăta deloc bine – nu că ar fi arătat vreodată cu adevărat bine, dar acum părea mai rău decât de obicei. Se încuiase în biroul său şi secretara îl auzea prin uşă folosind modemul, faxul, telefonul. Apoi plecase din nou în aceeaşi viteză şi de atunci nu se mai întorsese.

Sylvie se hotărâse să ignore aceste toane, considerându-le doar un alt episod din melodrama kohleriană, dar începu să se îngrijoreze când directorul nu revenise pentru injecţiile zilnice; starea sănătăţii sale impunea administrarea unui tratament regulat şi ori de câte ori directorul se abătea de la el, rezultatele erau dintre cele mai neplăcute: şoc respirator, accese de tuse şi o alergătură nebună a personalului sanitar. Uneori Sylvie îşi spunea că Maximilian Kohler dorea să se omoare.

Se gândi să-l cheme pe pager, dar ştia că orgoliul lui nu accepta dădăceala. Săptămâna trecută se înfuriase atât de rău când un colaborator îi arătase puţină compasiune, încât se ridicase pe picioarele-i tremurânde şi aruncase cu o mapă în capul omului. „Regele” Kohler putea fi surprinzător de agil când era pissé {2}.

În momentul de faţă însă, grija pentru sănătatea lui Kohler trecuse pe planul al doilea, fiind înlocuită de o problemă mult mai presantă. Cu cinci minute în urmă o sunase o centralistă agitată, care îi spusese că are un apel urgent pentru director.

— Nu este disponibil, replicase Sylvie.

Apoi centralista CERN îi spusese de la cine era apelul, iar secretara râsese cu jumătate de gură:

— Şi identitatea apelantului poate fi confirmată?... Înţeleg. Bine. Îmi poţi spune despre ce este...?

Auzind răspunsul, Sylvie oftă:

— Nu. În regulă. Spune-i să aştepte. Îl voi găsi imediat pe domnul director. Da, înţeleg. Mă voi grăbi.

Dar nu reuşise să-l găsească. Sunase de trei ori pe telefonul lui mobil şi de fiecare dată primise acelaşi mesaj: „Abonatul contactat nu este în zona de acoperire”.

„În afara zonei? Dar cât de departe putuse să plece?” Aşa că Sylvie îl apelase prin pager. De două ori. Fără răspuns. Aşa ceva nu-i stătea în fire directorului. Îi trimisese apoi un e-mail pe laptop. Nimic! De parcă omul dispăruse de pe faţa pământului.

Furios, iritat, în franceză în original.

„Şi eu ce fac acum?” se întrebă secretara.

În afară de a pleca ea însăşi să-l caute prin tot complexul, Sylvie ştia că nu mai există decât o singură modalitate de a-l contacta. Nu va fi deloc mulţumit, însă tipul de la telefon nu era unul pe care să-l laşi să aştepte. Şi, după cum se părea, nici nu ar fi acceptat să i se spună că directorul nu putea fi găsit.

Surprinsă de îndrăzneala ei, Sylvie se hotărî. Intră în biroul lui Kohler şi se apropie de o cutie de metal fixată pe zidul din spatele mesei de lucru. O deschise, studie o clipă butoanele şi îl găsi repede pe cel bun.

Apoi trase adânc aer în piept şi luă microfonul.

Vittoria nu-şi amintea cum ajunseseră în liftul principal, dar acolo erau. Urcau. Kohler se afla în spatele ei, respirând din ce în ce mai greu. Privirea îngrijorată a lui Langdon trecea parcă prin ea fără a o vedea. Îi luase faxul din mână şi-l pusese în buzunarul hainei, departe de ochii ei, dar imaginea îi rămăsese încă vie în memorie.

Lumea Vittoriei părea să se piardă undeva în neguri. „Papa!” Mintea îi zbură la el; pentru o clipă, în oaza liniştită a amintirilor, Vittoria era din nou împreună cu tatăl ei. Avea nouă ani şi se rostogolea la vale pe o coastă de deal, printre flori de colţ, cerul elveţian boltindu-se deasupra ei: —Papa! Papa!

Leonardo Vetra râdea alături de ea:

— Ce este, îngeraş?

— Papa! Chicotise ea, cuibărindu-se lângă el. Întreabă-mă ce materie am!

— Dar ne distrăm atât de bine, drăguţa mea! De ce să-ţi amintesc acum de şcoală?

— Tu întreabă-mă!

— Bine! Ce materie ai?

Vittoria începuse imediat să râdă:

— Ce materie? Toate materiile! Totul e materie! Pietrele! Copacii! Atomii! Chiar şi bursucii! Totul e materie!

El începuse să râdă:

— Tu ţi-ai dat seama de asta?

— Sunt deşteaptă, nu?

— Mica mea Einstein!

Vittoria însă se încruntase:

— Avea un păr caraghios! I-am văzut fotografia.

— Da, dar mintea îi era ascuţită. Ţi-am povestit ce a demonstrat el, nu-i aşa?

— Tată! Exclamase ea, cu ochii măriţi de teamă. Nu! Ai promis!

— E = mc2! O gâdilase el, jucăuş. E = mc2.

— Nu vreau matematică! Ţi-am spus, doar! Urăsc matematica!

— Mă bucur c-o urăşti. Fiindcă fetele nu au voie să înveţe matematica.

Vittoria încremenise:

— N-au voie?

— Desigur că nu. Toată lumea ştie asta. Fetele se joacă cu păpuşi. Băieţii învaţă matematică. Fetiţele nu au nici o treabă cu matematica. Nici măcar nu-mi este permis să stau de vorbă cu ele despre matematică.

— Ce?! Dar asta nu-i drept!

— Regulile sunt reguli. Nici un pic de matematică pentru fetiţe.

Vittoria îi aruncase o privire teribilă:

— Dar păpuşile sunt plicticoase!

— Îmi pare rău. Ţi-aş putea povesti despre matematică, dar, dacă aş fi prins…

Şi Leonardo Vetra aruncase priviri temătoare în jur, spre dealurile pustii. Vittoria se uitase şi ea atentă în lături şi apoi şoptise:

— Bine, povesteşte-mi încet.

Hurducăitul liftului o trezi din reverie. Vittoria deschise ochii. Tatăl ei dispăruse.

Realitatea năvăli din nou în conştiinţa ei, ca o gheară de gheaţă. Ridică ochii spre Langdon. Compasiunea din privirile lui semăna cu atingerea caldă a unui înger păzitor, mai cu seamă pe fondul imaginii reci a lui Kohler.

Un unic gând începu să-i sfredelească mintea, neobosit: „Unde este antimateria?”

Cumplitul răspuns se afla la numai câteva clipe distanţă.

„Maximilian Kohler este rugat să sune imediat la biroul său.”

Lumina orbitoare a soarelui îi izbi ochii atunci când uşile liftului se deschiseră şi Langdon păşi în holul principal. Înainte ca ecoul cuvintelor rostite la megafon să se stingă, toate dispozitivele electronice de pe scaunul lui Kohler începură să piuie, să ţiuie şi să bipăie simultan. Pagerul. Telefonul. Laptopul. Directorul privi cu aparentă surprindere luminiţele intermitente. Ajunsese din nou în zona de semnal.

— Domnul director Kohler este rugat să sune la biroul său!

Auzul numelui său la staţia de amplificare păru să-l ia prin surprindere.

Înălţă ochii, cu un aer mânios, ce se transformă aproape imediat în îngrijorare. Privirile i se încrucişară cu ale lui Langdon şi ale Vittoriei. Cei trei rămaseră o clipă nemişcaţi, de parcă tensiunile dintre ei se dizolvaseră, înlocuite de o unică presimţire.

Kohler îşi desprinse telefonul mobil de pe braţul scaunului. Formă un număr de interior şi îşi înăbuşi un alt acces de tuse. Vittoria şi Langdon aşteptau.

— Eu sunt… Kohler, spuse directorul, cu o voce astmatică. Da? Am fost în subteran şi n-am avut semnal.

Apoi ascultă câteva clipe, ochii cenuşii mărindu-i-se treptat:

— Cine? Da, fă-mi legătura! Şi după o pauză, reluă: Alo? Sunt Maximilian Kohler. Director al CERN. Cu cine vorbesc?

Vittoria şi Langdon priveau în tăcere, în timp ce Kohler asculta.

— Ar fi preferabil, spuse directorul în cele din urmă, să nu vorbim despre această problemă prin telefon. Vin acolo imediat. După un nou acces de tuse, continuă: Ne întâlnim… la… Aeroportul Leonardo da Vinci. În patruzeci de minute.

Directorul părea că nu-şi mai poate controla respiraţia. Înecându-se, tuşind, abia reuşi să mai rostească:

— Localizaţi imediat conteinerul… Vin acum.

Apoi îşi închise telefonul. Vittoria se apropie de el, dar Kohler nu mai putea vorbi. Langdon privi cum tânăra deschide din nou celularul şi formează numărul infirmeriei. El însuşi se simţea ca o corabie la marginea unei furtuni: zgâlţâit, dar detaşat.

„Ne întâlnim la Aeroportul Leonardo da Vinci”! Cuvintele lui Kohler îi răsunau încă în minte.

Umbrele incerte care-i înneguraseră gândurile întreaga dimineaţă se concretizară instantaneu într-o imagine clară. Încă pradă unei vagi nedumeriri, simţi cum o uşă se deschide undeva în interiorul lui… ca şi cum un prag mistic ar fi fost depăşit. „Ambigrama. Preotul-om de ştiinţă ucis. Antimateria. Şi acum… Ţinta.” Aeroportul Leonardo da Vinci nu putea însemna decât un singur lucru. Într-o frântură de secundă, Langdon îşi dădu seama că tocmai trecuse de cealaltă parte a barierei. Acum credea.

„Cinci kilotone. Să fie lumină!”

Doi infirmieri îşi făcură apariţia, alergând din celălalt capăt al holului, în uniforme albe. Îngenunchează lângă Kohler şi-i puseră pe faţă o mască de oxigen, în timp ce lucrătorii aflaţi în trecere se opriseră şi priveau.

Directorul inspiră adânc de două ori, îşi smulse masca şi, încă gâfâind în căutarea aerului, privi spre Langdon şi Vittoria:

— Roma.

— Roma? Întrebă ea. Antimateria se află în Roma? Cine a telefonat?

Figura lui Kohler era schimonosită, iar ochii îi luceau, apoşi:

— Elveţienii…

Dar se sufocă şi infirmierii îi puseră din nou masca. În vreme ce se pregăteau să-l ducă spre infirmerie, Kohler apucă braţul lui Langdon.

Profesorul încuviinţă cu o mişcare a capului. Ştia.

— Duceţi-vă… Şuieră directorul pe sub mască. Duceţi-vă… Şi sunaţi-mă…

Infirmierii îi împingeau deja scaunul.

Vittoria rămăsese încremenită, privindu-l cum se îndepărtează. Apoi se răsuci spre Langdon:

— Roma? Dar… Ce era cu elveţienii?

Langdon îşi puse o mână pe umărul ei, şoptind abia auzit:

— Garda Elveţiană. Santinelele Cetăţii Vaticanului.

Avionul X-33 se înălţă şi porni spre sud, spre Roma. La bord, Langdon şedea tăcut. Ultimele cincisprezece minute se scurseseră învăluite parcă într-o ceaţă deasă. Acum, că-i relatase Vittoriei totul despre Illuminati şi despre ura acestora împotriva Vaticanului, amploarea situaţiei începuse să devină mai clară chiar şi pentru el însuşi.

„Ce naiba fac eu aici? Se întrebă. Ar fi trebuit să mă întorc acasă atunci când am avut ocazia!” Undeva, în adâncul său, ştia însă că această ocazie nu va mai exista.

Logica îl îndemnase frenetic să plece înapoi, la Boston. Şi totuşi, interesul profesional îi înăbuşise într-un fel instinctul prudenţei. Tot ce ştiuse şi crezuse despre dispariţia confreriei se dovedea acum o strălucită înşelătorie şi o parte din fiinţa sa voia dovezi. De asemenea, mai era şi acea problemă de conştiinţă. Kohler fiind bolnav, Vittoria rămăsese singură, iar el îşi dădea seama că, dacă informaţiile pe care le deţinea despre Illuminati îi puteau fi de vreun folos, avea obligaţia morală să nu se dea la o parte.

Şi totuşi, mai era şi altceva. Deşi-i era ruşine să recunoască, vestea privind amplasarea antimateriei îi stârnise oroare nu numai prin prisma vieţilor omeneşti periclitate, ci şi din alt punct de vedere.

Arta.

Cea mai amplă colecţie de artă a lumii stătea acum pe o bombă cu ceas. Muzeul Vatican adăpostea, în 1 407 săli, peste 60 000 de exponate nepreţuite: Michelangelo, da Vinci, Bernini, Botticelli. „Oare, la nevoie, ar fi fost posibilă evacuarea tuturor acestor opere de artă? Aproape sigur că nu.” Multe exponate erau sculpturi, extrem de grele şi de voluminoase. Fără a mai ţine seama că unele dintre cele mai de seamă comori ale Vaticanului erau arhitecturale: Capela Sixtină, Bazilica San Pietro, celebra scară în spirală a lui Michelangelo, ce ducea spre Musèo Vaticano – nepreţuite mărturii ale geniului creator uman. „Oare cât timp a mai rămas din cele douăzeci şi patru de ore ale conteinerului?”

— Îţi mulţumesc fiindcă ai venit cu mine, îi spuse Vittoria cu o voce moale.

Langdon se trezi din visare şi ridică ochii. Tânăra şedea în celălalt bord. Chiar şi în lumina fluorescentă atât de „dură” din cabină, trupul ei iradia pace şi stăpânire de sine, ca o aură magnetică. Răsuflarea ei părea mai profundă acum, de parcă în ea se aprinsese o scânteie, un instinct de autoconservare, o nevoie de dreptate şi de răzbunare, alimentată de dragostea filială.

Nu avusese timp să-şi schimbe pantalonii scurţi şi bluza fără mâneci cu care se întorsese din Baleare, iar acum pielea ei bronzată i se făcuse ca de găină în aerul rece al avionului. Instinctiv, Langdon îşi scoase haina şi i-o întinse.

— Cavalerism american? Întrebă ea, dar acceptă sacoul şi-i mulţumi tăcut.

Avionul străbătu o zonă cu turbulenţe şi Langdon simţi un fior de spaimă. Cabina lipsită de ferestre părea iarăşi mică, înghesuită şi profesorul încercă să-şi imagineze că se află undeva, pe câmp, într-un spaţiu deschis. Încercarea era într-un fel ironică, ştia acest lucru; la urma urmei, pe câmp, într-un spaţiu deschis, se aflase atunci când se întâmplase. „Beznă care te zdrobeşte…” Îşi alungă amintirea din minte. „Nu-i decât poveste veche!”

Vittoria îl privea:

— Crezi în Dumnezeu, domnule Langdon?

Cuvintele ei îl luară prin surprindere, iar tonul curios din vocea tinerei era chiar mai descumpănitor decât întrebarea în sine. „Ce vrea să spună? Auzi: dacă cred în Dumnezeu?” Sperase la un subiect de conversaţie mai uşor, aşa, pentru trecerea timpului în avion.

„O adevărată enigmă spirituală, îşi spuse, aşa mă consideră prietenii.” Deşi studiase ani de zile religia, Langdon nu era un tip religios. Respecta puterea credinţei, atitudinea binevoitoare a Bisericii, forţa pe care religia o conferea anumitor oameni… Dar suprimarea intelectuală a neîncrederii, imperativă pentru a putea „crede” cu adevărat, fusese totdeauna un obstacol de netrecut pentru mintea lui analitică.

— Vreau să cred, se surprinse răspunzând.

Replica Vittoriei nu avea nici o nuanţă critică sau de provocare:

— Şi atunci, de ce n-o faci?

— Păi, nu-i chiar atât de uşor, surise el. Credinţa impune veritabile salturi în gol ale convingerilor – acceptarea mintală a miracolelor, a Imaculatei Concepţii, intervenţiile divine… Şi apoi, mai sunt şi codurile de conduită. Biblia, Coranul, scrierile budiste… Toate implică cerinţe similare – şi pedepse identice. Toate susţin că, dacă nu trăieşti conform unui cod anume de comportament, te paşte iadul. Eu nu-mi pot imagina un Dumnezeu care să acţioneze astfel.

— Sper că nu le permiţi şi studenţilor să ocolească întrebările aşa cum ai făcut-o dumneata acum.

Replica ei îl luase pe neaşteptate:

— Poftim?

— Domnule Langdon, eu nu te-am întrebat dacă crezi în ceea ce spun oamenii despre Dumnezeu. Te-am întrebat dacă dumneata crezi în Dumnezeu. E o diferenţă între cele două. Scripturile nu-s altceva decât poveşti… Legende şi relatări ale încercărilor omului de a-şi satisface nevoia de a înţelege sensul lumii şi al existenţei. Nu ţi-am cerut să faci o analiză a literaturii religioase. Voiam doar să ştiu dacă tu crezi în Dumnezeu. Când te uiţi la cerul plin de stele, simţi răsuflarea divină? Eşti conştient, în interiorul fiinţei tale, că priveşti lucrarea lui Dumnezeu?

Langdon cugetă câteva clipe, tăcut.

— Sunt prea indiscretă, se scuză Vittoria.

— Nu, doar că…

— Sunt sigură că în clasă dezbaţi împreună cu studenţii probleme de credinţă.

— Nenumărate.

— Şi îmi imaginez că îţi asumi de fiecare dată rolul avocatului diavolului, pentru a incita opiniile pro şi contra.

— Probabil că experienţa didactică nu ţi-e străină, zâmbi Langdon.

— Ba da, însă am învăţat de la un adevărat maestru. Tata putea argumenta cu aceeaşi uşurinţă pe ambele feţe ale unei benzi Mobius.

Langdon râse, amintindu-şi de ingenioasa alcătuire a benzii Mobius – un inel răsucit de hârtie care, din punct de vedere tehnic, are o singură faţă; el o văzuse pentru prima dată în lucrările lui M. C. Escher.

— Pot să-ţi spun o întrebare, doamnă Vetra?

— Spune-mi Vittoria. „Doamnă Vetra” parcă mă îmbătrâneşte.

Langdon suspină neauzit, deodată conştient de propria vârstă.

— Vittoria, sunt Robert.

— Spuneai ceva despre o întrebare.

— Da. Ca om de ştiinţă şi fiică a unui preot catolic, ce crezi tu despre religie?

Vittoria îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte:

— Religia este ca limbajul sau vestimentaţia. Acceptăm doar variaţii uşoare de la practicile cu care am fost învăţaţi. În esenţă însă, toţi pretindem acelaşi lucru. Că viaţa are sens. Şi că îi suntem recunoscători Forţei care ne-a creat.

Langdon era intrigat:

— Susţii deci că religia adoptată – creştină sau musulmană, de pildă – nu depinde decât de locul în care te-ai născut?

— Mi se pare evident. Uită-te la distribuţia marilor religii pe glob.

— Aşadar, credinţa este întâmplătoare?

— Deloc. Credinţa este universală. Modalităţile noastre specifice de a o înţelege şi transpune sunt aleatorii. Unii dintre noi se roagă lui Iisus, alţii se îndreaptă spre Mecca, o a treia categorie studiază particulele subatomice… În final însă, cu toţii căutăm Adevărul, acel adevăr care este deasupra noastră şi dincolo de noi.

Langdon şi-ar fi dorit ca şi studenţii lui să se exprime la fel de clar. La naiba, şi-ar fi dorit ca el însuşi să se exprime cu aceeaşi claritate!

— Dar Dumnezeu? Crezi în Dumnezeu?

După un moment lung de tăcere, Vittoria răspunse:

— Ştiinţa îmi spune că Dumnezeu trebuie să existe. Mintea îmi spune că niciodată n-am să-L pot înţelege. Iar inima îmi spune că nici nu trebuie s-o fac.

„Mai concis de-atât nici nu se poate!”

— Aşadar, crezi ca Dumnezeu este real, dar că nu-L vom putea înţelege niciodată.

— O! N-o vom putea înţelege, replică ea, surâzând. Indienii voştri din America au dreptate.

— Mama Terra…

— Geea. Planeta e un organism viu, iar noi toţi suntem celule, fiecare cu rolul său specific. Interconectate. Susţinându-se una pe cealaltă. Şi susţinând întregul.

Privind-o Langdon simţea pâlpâind în el ceva ce nu mai simţise de multă vreme. Ochii ei aveau o limpezime ademenitoare… la fel ca puritatea ce-i răzbătea din voce.

— Domnule Langdon, aş vrea să-ţi pun o altă întrebare.

— Robert, o corectă el.

„«Domnule Langdon» parcă mă îmbătrâneşte. Dar de fapt, chiar sunt bătrân!”

— Dacă întrebarea mea nu te supără, Robert, cum de te-ai implicat în problema confreriei Illuminati?

— Păi, banii au fost la mijloc.

Pe chipul Vittoriei se citi dezamăgirea:

— Banii? Consultanţă, vrei să spui?

Langdon râse, dându-şi seama de confuzie:
— Nu! M-am referit la bani ca monedă.
Duse mâna la buzunar, scoase un teanc de bancnote şi extrase din el una de un dolar.
— Am devenit fascinat de acest cult atunci când am aflat că moneda americană este plină de simboluri Illuminati.
Ochii Vittoriei se îngustară, parcă neştiind dacă să-l ia în serios sau nu. Langdon îi întinse bancnota:
— Uită-te pe spatele ei. Vezi Marea Pecete din stânga?
— Te referi la piramidă?
— Exact. Ştii ce legătură au piramidele cu istoria Statelor Unite?
Vittoria ridică din umeri.
— Exact! Absolut niciuna.
— Şi atunci, de ce este simbolul central al Marii Peceţi a SUA?
— Asta e o poveste mai ciudată. Piramida este un simbol ocult ce reprezintă o convergenţă spre înalt, spre sursa supremă a iluminării. Vezi ce se află deasupra ei?
Vittoria studie bancnota:
— Un ochi într-un triunghi.
— Simbolul acesta se numeşte trinacria. Ai mai văzut altundeva ochiul în triunghi?
— Păi, da, spuse ea după un moment de gândire. L-am mai văzut, dar nu ştiu sigur…
— Este inscripţionat pe lojele masonice din lumea întreagă.
— Simbolul acesta este masonic?
— Nu. Este Illuminati. Ei îl numesc „delta strălucitoare" şi îl consideră un apel la o schimbare luminată. Ochiul semnifică abilitatea confreriei de a se infiltra pretutindeni şi de a supraveghea totul. Triunghiul strălucitor reprezintă iluminarea; totodată, aşa se scrie litera grecească delta, care este simbolul matematic pentru…
— Schimbare. Tranziţie.
Langdon surise:
— Uitasem că discut cu un om de ştiinţă.
— Vrei să spui deci că Marea Pecete a SUA este un apel la o transformare luminată, atotvăzătoare?
— Unii ar numi-o Noua Ordine Mondială.
Vittoria îl privi uimită, apoi ochii i se îndreptară din nou spre bancnotă:
— Sub piramidă scrie Novus… Ordo…
— Novus Ordo Seculorum. Înseamnă „Noua Ordine Laică".
— Laică, adică nereligioasă?
— Nereligioasă, exact. Expresia arată clar obiectivul Illuminati, dar contrazice totodată textul înscris alături: In God we trust – „În Dumnezeu ne încredem."
Tânăra părea derutată:
— Dar cum au ajuns simbolurile astea pe cea mai puternică monedă a lumii?

— Majoritatea specialiştilor cred că a fost „opera” vicepreşedintelui Henry Wallace – un mason de rang înalt, care, în mod cert, avea relaţii strânse cu Illuminati. Dacă era un membru al confreriei sau era doar influenţat de ea, nimeni nu ştie. Dar Wallace a fost cel care i-a sugerat preşedintelui alcătuirea Marii Peceţi.

— Cum? Şi de ce ar fi acceptat preşedintele să…

— Preşedintele în cauză era Franklin D. Roosevelt. Wallace i-a spus doar că Novum Ordum Seculorum se traduce prin New Deal {3}.

Vittoria părea sceptică:

— Şi Roosevelt n-a mai arătat simbolul nimănui înainte de a cere Trezoreriei să-i imprime pe bancnote?

— N-a fost nevoie. El şi Wallace se aveau ca fraţii.

— Ca fraţii?

— Uită-te într-o carte de istorie, zâmbi Langdon. Franklin D. Roosevelt era un bine cunoscut mason.

Langdon îşi ţinu răsuflarea în vreme ce avionul X-33 coborî în spirală deasupra Aeroportului internaţional „Leonardo da Vinci”. Vittoria şedea în faţa lui, cu ochii închişi, ca şi cum s-ar fi străduit să ţină situaţia sub control. Aeronava ateriza şi se îndreptă spre un hangar particular.

— Îmi pare rău pentru viteza redusă, se scuză pilotul. A trebuit să frânez; există reglementări privind zgomotul în zonele populate.

Langdon îşi privi ceasul. Zburaseră timp de treizeci şi şapte de minute.

Pilotul deschise uşa:

— Îmi spune şi mie cineva ce s-a întâmplat?

Nici Vittoria şi nici Langdon nu-i răspunseră.

— Bine, replică el, întinzându-se alene. Îmi pun muzică, dau drumul la aer condiţionat şi aştept aici.

Soarele de după-amiază târzie strălucea. Langdon îşi aruncă peste umăr sacoul de tweed. Vittoria îşi ridică faţa spre cer şi trase adânc aer în piept, ca şi cum razele soarelui i-ar fi putut transmite un fel de energie supranaturală.

„Ce ţi-e şi cu mediteranienii ăştia!” îşi spuse Langdon neauzit, deja asudat.

— Îmi pari cam mărişor pentru desene animate! Rosti Vittoria, fără a deschide ochii.

— Poftim?

— Ceasul de la încheietură. L-am remarcat când eram în avion.

Langdon roşi uşor. Era obişnuit cu remarcele caustice la adresa ceasului său de mână. Exemplarul de colecţie cu Mickey Mouse pe cadran era un cadou primit în copilărie de la părinţi. În ciuda aspectului caraghios al şoricelului ce indica ora cu braţele întinse în lături, acesta era singurul ceas pe care-l purtase vreodată. Rezistent la apă şi fluorescent pe întuneric, era perfect pentru turele de bazin înot sau pentru plimbările pe aleile întunecoase ale campusului, seara. Când studenţii îi chestionau gusturile, le răspundea că purta acel ceas pentru a-şi aminti să-şi păstreze mereu inima tânără.

— E ora şase.

Vittoria încuviinţă în tăcere, tot cu ochii închişi:

— Cred că vine legătura noastră.

Langdon auzi huruitul îndepărtat al unui motor, privi spre sursa sunetului şi simţi un gol în stomac. Dinspre nord, traversând pe deasupra pistei, se apropia un elicopter. Mai călătorise odată cu elicopterul, în Valea Palpa din Anzi, pe când studia liniile de la Nazca şi nu-i plăcuse deloc. „O cutie de pantofi zburătoare!” După o dimineaţă de drumuri cu avionul ultrarapid, sperase că Vaticanul va trimite după ei o maşină.

„Ei bine, se pare că nu.”

Elicopterul încetini deasupra lor, pluti la punct fix pentru câteva secunde şi apoi coborî spre pista din faţă. Era alb şi avea imprimat pe lateral un blazon – două chei încrucişate deasupra unui scut şi a coroanei papale. Langdon cunoştea bine simbolul: era sigiliul tradiţional al Vaticanului, simbolul sacru al Sfântului Scaun – de fapt, vechiul tron al Sfântului Petru.

„Elicopterul sfânt”, mormăi el, privind aterizarea aeronavei. Uitase că Vaticanul dispunea de o chestie ca asta, pentru a-l transporta pe papă la aeroport, la diverse întruniri sau la palatul său de vară de la Gandolfo. El, unul, ar fi preferat, cu siguranţă, o maşină.

Pilotul sări din cockpit şi se apropie de ei. Acum Vittoria părea alarmată:

— Ăsta e pilotul nostru?

Langdon îi înţelegea îngrijorarea:

— A zbura sau a nu zbura. Aceasta-i întrebarea.

Pilotul părea desprins dintr-un vodevil. Tunica sa bufantă era dungată în auriu şi albastru strălucitor; pantalonii până la genunchi şi jambierele se încadrau în acelaşi tipar. În picioare avea încălţări late, ca nişte papuci, iar pe cap purta o beretă neagră.

— Uniforma tradiţională a Gărzii Elveţiene, îi explică Langdon. Concepută de Michelangelo însuşi.

Când omul se apropie, profesorul adăugă:

— Trebuie să recunosc că nu e una dintre cele mai grozave creaţii ale maestrului!

În ciuda aspectului său burlesc, Langdon nu se îndoia de profesionalismul pilotului, care se apropie de ei cu aceeaşi rigiditate şi demnitate ca orice căpitan al celor mai de seamă forţe aeriene din lume. Profesorul citise de multe ori despre severele cerinţe pe care trebuia să le îndeplinească o persoană pentru a deveni membru al reputatei Gărzi Elveţiene. Recrutaţi din cele patru cantoane catolice ale Elveţiei, candidaţii erau în mod obligatoriu cetăţeni elveţieni cu vârsta cuprinsă între nouăsprezece şi treizeci de ani, înalţi de cel puţin 1,70 m, pregătiţi de Armata Elveţiană şi, obligatoriu, necăsătoriţi. Acest corp militar era invidiat de toate guvernele lumii şi constituia cea mai devotată şi mai bine pregătită forţă de securitate din lumea întreagă.

— Sunteţi de la CERN? Întrebă pilotul când ajunse în faţa lor. Vocea lui avea inflexiuni de oţel.

— Da, domnule.

— Aţi sosit foarte repede, replică elveţianul, privind cu interes aeronava X-33. Apoi se întoarse spre Vittoria: Doamnă, aveţi cumva şi alte haine?

— Poftim?

Omul făcu semn spre picioarele ei:

— Nu este permis accesul cu pantaloni scurţi în Cetatea Vaticanului.

Langdon urmă privirea pilotului şi se încruntă. Uitase. Vaticanul nu accepta picioarele goale deasupra genunchiului – atât la bărbaţi, cât şi la femei. Această regulă constituia o cerinţă a respectului datorat al oraşului sfânt.

— Asta-i tot ce am, răspunse Vittoria. Am venit pe fugă.

Pilotul clătină din cap, vădit nemulţumit, apoi se răsuci spre Langdon:

— Aveţi la dumneavoastră vreo armă?

„Vreo armă?" exclamă el în sinea sa. N-am nici măcar lenjerie de schimb! Şi clătină din cap.

Omul se aplecă şi începu să-i pipăie picioarele, de la pantofi în sus. „Toma necredinciosul!" Mâinile urcau, ajungând prea aproape de zona inghinală; în cele din urmă, trecură la piept şi la umeri. În mod aparent mulţumit, elveţianul se întoarse spre Vittoria şi o măsură din ochi. Tânăra se încruntă:

— Nici să nu te gândeşti!

Pilotul o fixă cu o privire în mod clar menită s-o intimideze. Ea însă nu clipi.

— Ce este asta? Întrebă el, arătând cu mâna o umflătură în buzunarul pantalonilor ei scurţi.

Vittoria scoase telefonul mobil extraplat. Elveţianul îl luă, îl butonă şi, satisfăcut că era doar un simplu telefon, i-l înapoie:

— Vă rog să vă întoarceţi, îi ceru.

Vittoria se supuse, întinse braţele în lateral şi se roti cu 360 de grade.

Pilotul o studie cu atenţie. Pentru Langdon era deja clar că şortul şi bluza strânse pe trup ale Vittoriei nu erau umflate decât acolo unde trebuia. Se părea că şi elveţianul ajunsese la aceeaşi concluzie:

— Mulţumesc. Pe aici, vă rog!

Elicopterul Gărzii Elveţiene aştepta. Vittoria urcă prima, cu aerul cel mai firesc, abia oprindu-se pentru o fracţiune de secundă când trecu pe sub rotorul în mişcare. Langdon rămase puţin în urmă.

— N-avem şanse să vină o maşină?! Strigă el pe jumătate în glumă către elveţianul care se aşezase la comenzi.

Omul nu răspunse. Langdon ştia totuşi că, ţinând seama de stilul de şofat puţin nebunesc al romanilor, zborul cu elicopterul era mai sigur. Aşa că trase adânc aer în piept şi urcă, ferindu-se când trecu pe sub elice. În vreme ce pilotul încălzea motoarele, Vittoria îi strigă:

— Aţi localizat conteinerul?

Elveţianul privi peste umăr, cu o expresie nedumerită:

— Ce să localizăm?

— Conteinerul. Aţi telefonat la CERN referitor la conteiner!

Omul ridică din umeri:

— N-am idee despre ce vorbiţi. Azi am fost foarte ocupaţi. Mie comandantul mi-a spus să vin să vă iau. Asta-i tot ce ştiu.

Vittoria îi aruncă lui Langdon o privire preocupată:

— Fixaţi-vă centurile, vă rog, le ceru pilotul.

Profesorul îşi încheie centura. Micul fuzelaj părea să se strângă şi mai mult în jurul lui. Apoi, cu un huruit parcă şi mai puternic, elicopterul se ridică şi coti brusc spre nord, spre Roma.

„Roma… Caput mundi", locul în care a domnit odinioară Cezar, unde a fost crucificat Sfântul Petru. Leagănul civilizaţiei moderne. Şi în inima ei… O bombă cu ceas.

Văzută din avion, Roma e un labirint – un labirint indescifrabil de drumuri vechi, şerpuind printre clădiri, fântâni şi ruine.

Elicopterul Vaticanului păstră o altitudine scăzută în timp ce traversa spre nord-vest, prin stratul de smog aruncat de traficul constant. Langdon privi în jos, spre furnicarul de motorete, autocare şi automobile Fiat mişunând în toate direcţiile. „Koyaanisqatsi", îşi spuse, amintindu-şi termenul prin care indienii Hopi defineau „viaţa neechilibrată".

Vittoria stătea tăcută alături de el.

Elicopterul viră, înclinându-se.

Simţind cum stomacul îi ajunge în gât, Langdon continuă să privească în jos. Undeva, în zare, se zăreau ruinele Colosseumului. Acest amfiteatru, crezuse el dintotdeauna, era una dintre marile ironii ale istoriei. Devenită în prezent un demn simbol al culturii şi civilizaţiei umane, arena fusese construită pentru a găzdui timp de secole o serie de ceremonii barbare – prizonieri sfâşiaţi de lei înfometaţi, armate de sclavi luptându-se până la moarte, violuri în grup ale prizonierelor capturate de pe tărâmuri îndepărtate, decapitări şi castrări publice. „Era un fel de ironie a sorţii – sau, poate, dimpotrivă – faptul că arena Colosseumului servise ca model pentru stadionul de fotbal al Universităţii Harvard, unde în fiecare toamnă erau reînviate vechile tradiţii sălbatice… Cohorte de suporteri pasionaţi, cerând zdrobirea echipei rivale, Yale."

În vreme ce elicopterul înainta spre nord, Langdon zări Forumul Roman – inima Romei precreştine. Coloanele golaşe păreau nişte pietre funerare stinghere într-un cimitir pe care metropola din jur reuşise, nu se ştie cum, să nu-l înghită.

Spre vest, valea largă a Tibrului schiţa meandre uriaşe traversând oraşul. Chiar de sus se vedea că apa e adâncă. Vârtejurile create din loc în loc erau maronii, pline de aluviuni aduse de ploile abundente.

— Drept în faţă, spuse pilotul, urcând ceva mai sus.

Vittoria şi Langdon se aplecară în scaune şi o văzură imediat. Ca un munte ridicându-se dintre ceţurile dimineţii, o cupolă uriaşă se înălţa deasupra stratului de smog alburiu: Bazilica San Pietro.

— Ei, pe asta Michelangelo chiar a reuşit-o! Îi spuse Langdon Vittoriei.

Până acum nu mai văzuse bazilica din avion. Faţada de marmură strălucea intens în soarele după-amiezei. Decorat cu 140 de statui reprezentând sfinţi, martiri şi îngeri, uriaşul edificiu era larg cât două terenuri

de fotbal puse cap la cap şi lung cât şase. Interiorul său putea adăposti 60 000 de oameni… de peste o sută de ori mai mulţi decât întreaga populaţie a Vaticanului, cea mai mică ţară din lume.

Incredibil totuşi, nici chiar o construcţie atât de impresionantă nu lăsa în umbră piaţa care o înconjura. O vastă întindere de granit, Piazza San Pietro constituia o uimitoare oază largă în mijlocul aglomeraţiei din Roma. În faţa bazilicii, mărginind piaţa elipsoidală, 284 de coloane formau patru arce concentrice, aparent scăzând treptat în înălţime – un artificiu arhitectural menit să amplifice grandoarea pieţei.

Privind magnificul ansamblu din faţa lui, Langdon se întrebă ce-ar spune Sfântul Petru dacă ar mai fi astăzi aici. Sfântul murise în chinuri cumplite, crucificat cu capul în jos, chiar în acest loc. Acum odihnea în cel mai sacru mormânt, adânc în măruntaiele pământului, exact sub cupola centrală a bisericii.

— Cetatea Vaticanului, rosti pilotul pe un ton care nu părea nicidecum ospitalier.

Langdon privi spre bastionul de piatră ce se ivise în faţa lor – fortificaţii impenetrabile în jurul complexului de clădiri… Bizare metereze pământeşti de apărare a unei lumi spirituale a secretelor, puterii şi misterului.

— Uite!

Vittoria îl prinse pe Langdon de braţ, arătându-i cu gesturi repezi ceva în Piazza San Pietro, aflată chiar sub ei. Profesorul îşi lipi obrazul de fereastră şi privi în jos.

— Acolo, insistă ea, cu degetul întins.

Zona din spate a pieţei părea un fel de parcare în care se înghesuiau vreo zece camioane şi tiruri. Pe acoperişul fiecăruia se înălţau farfurii uriaşe ale antenelor de satelit. Toate erau inscripţionate cu nume familiare: Televisor Europea, Video Italia, BBC, United Press Internaţional.

Langdon privea derutat, întrebându-se dacă nu cumva ştirea despre antimaterie devenise deja publică. Vittoria părea brusc încordată.

— De ce e atâta presă aici? Întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Pilotul se întoarse şi aruncă o privire mirată peste umăr:

— Ce s-a întâmplat? Dar nu ştiţi?

— Nu! Replică ea cu duritate în glas.

— Il Conclavo! Începe în aproximativ o oră. Lumea întreagă e cu ochii pe noi.

Il Conclavo!

Cuvântul îi răsună îndelung în urechi, înainte de a-l izbi ca un buldozer în piept. „Il Conclavo. Conclavul de la Vatican.” Cum de uitase? Era doar cea mai importantă ştire a zilei!

Cu cincisprezece zile în urmă, după un mandat de doisprezece ani, extrem de popular în lumea întreagă, papa se stinsese din viaţă. Toate ziarele din lume publicaseră articole despre infarctul fatal al suveranului pontif survenit în somn – un deces neaşteptat, despre care se şoptea că ar fi fost cam suspect. Acum însă, conform tradiţiei, la cincisprezece zile după trecerea papei la cele veşnice, la Vatican urma să aibă loc Il Conclavo – ceremonia

sacră în cursul căreia 165 de cardinali din lumea întreagă – cei mai puternici oameni ai creştinătăţii – se reuneau în Cetatea Vaticanului pentru a alege un nou suveran pontif.

„Toţi cardinalii din lume se află aici, astăzi”, îşi spuse Langdon, în vreme ce elicopterul zbura pe deasupra bazilicii. Sub el, cetatea papală se întindea între zidurile ei fortificate. „Întreaga structură de putere a Bisericii Catolice stă pe o bombă cu ceas.”

Cardinalul Mortati îşi lăsă privirile să lunece pe bolta decorată a Capelei Sixtine, încercând să găsească un moment de tăcută meditaţie. În jur se auzea murmurul cardinalilor din lumea întreagă. Prelaţii sporovăiau la lumina sfeşnicelor, şoptind entuziasmaţi şi consultându-se unii cu alţii în cele mai diverse limbi ale planetei, predominante fiind engleza, italiana şi spaniola.

Lumina în interiorul capelei era de obicei delicată – razele piezişe ale soarelui pătrunzând în interior asemenea unor irizări venite din paradis – dar nu şi astăzi. Aşa cum cerea tradiţia, toate ferestrele capelei fuseseră acoperite cu draperii de catifea neagră. Astfel, nimeni din interior nu putea trimite semnale sau comunica în vreun fel cu exteriorul. În consecinţă, capela era învăluită într-un întuneric întrerupt doar de licărul lumânărilor… O lumină tremurătoare ce părea să-i purifice pe toţi cei pe care-i atingea, conferindu-le o aură fantomatică… Aidoma sfinţilor.

„Ce privilegiat sunt, îşi spuse Mortati, fiindcă voi conduce acest Sfânt Conclav.” Cardinalii care aveau peste optzeci de ani nu mai erau eligibili pentru scaunul pontifical şi nu participau la conclav; la cei şaptezeci şi nouă de ani ai săi, Mortati era cel mai vârstnic dintre prelaţii prezenţi la Vatican şi de aceea fusese desemnat să conducă lucrările.

Respectând tradiţia, cardinalii se reuniseră cu două ore înainte de conclav pentru a sporovăi unii cu ceilalţi şi a schimba impresii de ultim moment. La ora 19 urma să sosească şi şambelanul defunctului papă, care avea să rostească rugăciunea de deschidere, părăsind apoi capela. Garda Elveţiană va încuia după aceea uşile, închizându-i pe cardinali înăuntru şi sigilând astfel conclavul. Astfel va începe cel mai vechi şi cel mai secret ritual politic din lumea întreagă. Uşile Capelei Sixtine nu se vor mai deschide decât atunci când cardinalii vor fi decis care dintre ei va fi următorul papă.

Conclavul! Chiar şi numele avea un înţeles tainic. Con clave înseamnă literal „încuiat cu cheia”. Cardinaliilor nu le era permis nici cel mai vag contact cu lumea de afară: nici un telefon, nici un mesaj, nici o şoaptă prin uşile închise, nici o influenţă din exterior. Astfel era asigurat faptul că înalţii prelaţi vor avea Solum Deum prae oculis… „numai pe Dumnezeu în faţa ochilor”.

În afara capelei, fireşte, presa aştepta, făcând supoziţii şi speculaţii cu privire la identitatea celui care va deveni păstorul miliardului de creştini catolici din lumea întreagă. Conclavurile erau adesea învăluite într-o atmosferă tensionată, de tratative politice şi nu o dată în decursul secolelor se întâmplase ca în dosul sfintelor uşi închise să aibă loc bătăi, otrăviri şi chiar asasinate. „Istorii vechi, îşi spuse Mortati. În această seară, conclavul va fi paşnic, senin, armonios şi, mai presus de toate, scurt.”

Sau, cel puţin, aşa se spunea.

Totuşi, între timp apăruse ceva neaşteptat. În mod ciudat, patru cardinali lipseau din capelă. Mortati ştia că toate ieşirile din Cetatea Vaticanului erau păzite şi cei patru nu puteau fi prea departe; cu toate acestea, acum, când abia dacă mai era o oră până la rugăciunea inaugurală, lipsa lor era deconcertantă. La urma urmei, absenţii nu erau nişte cardinali oarecare: erau cei patru.

Cei patru aleşi.

În calitatea sa de conducător al lucrărilor, Mortati trimisese deja vorbă Gărzii Elveţiene cu privire la absenţa cardinalilor, dar încă nu primise nici un răspuns. Ceilalţi prelaţi observaseră deja lipsa acestora şi acum schim-bau între ei şoapte îngrijorate. Dintre toţi cardinalii, aceştia patru ar fi trebuit să fie punctuali! Mortati începu să se teamă că totuşi seara aceasta avea să fie una lungă. Nici n-avea idee cât de lungă.

Din motive de securitate şi de protecţie fonică, eliportul Vaticanului este amplasat în nord-vestul cetăţii, cât mai departe posibil de San Pietro.

— Terra firma, anunţă pilotul când aterizară, apoi coborî şi deschise portiera glisantă.

Langdon coborî primul şi întinse mâna pentru a o ajuta pe Vittoria, dar ea sărise deja pe pistă. Fiecare muşchi din trupul ei părea pregătit pentru un unic obiectiv: găsirea antimateriei înainte de a fi prea târziu.

După ce întinse un parasolar pe parbrizul elicopterului, pilotul le făcu semn să se îndrepte spre o maşinuţă electrică de golf supradimensionată, care aştepta în apropiere. Vehiculul porni silenţios, paralel cu frontiera vestică a Vaticanului – un bastion înalt de peste cincisprezece metri, suficient de gros pentru a stăvili chiar şi un atac cu tancuri. De-a lungul zidului, postaţi la intervale de cincizeci de metri, membri ai Gărzii Elveţiene supravegheau interiorul complexului. Maşinuţă viră abrupt la dreapta, pe Via della Osservatorio. Pe indicatoare, Langdon citi: Palazzo Governatorato, Collegio Ethiopiana, Basilica San Pietro, Capella Sistina.

Drumul mergea paralel cu o clădire scundă, pe care scria: Radio Vaticana.

„Acesta era deci locul din care, îşi spuse Langdon, transmitea cel mai ascultat post de radio al lumii, împărtăşind cuvântul Domnului milioanelor de ascultători de pe întregul mapamond."

— Attenzione! Spuse pilotul, întrând brusc într-un giratoriu.

Profesorului abia îi venea să-şi creadă ochilor văzând priveliştea ce i se deschise în faţă. „Giardini Vaticani." Inima cetăţii. Drept înainte se zărea partea din spate impunătoare a bisericii San Pietro – o imagine pe care, îşi dădu el seama, foarte puţini oameni o puteau vedea. Spre dreapta se întindea Palatul Tribunalului, luxoasa reşedinţă papală ale cărei decoraţiuni baroce puteau rivaliza numai cu cele de la Versailles. Faţada severă a palatului Governatorato, centrul administrativ al Vaticanului, rămăsese în spatele lor. Iar în faţă, spre stânga, se ridica masivul ansamblu rectangular al Musei Vaticani. Langdon ştia însă că de această dată nu va avea timp pentru a-l vizita.

— De ce nu e nimeni pe aici? Întrebă Vittoria, văzând aleile pustii.

Elveţianul îşi privi ceasul negru, milităresc – un bizar anacronism sub mâneca bufantă a uniformei sale pitoreşti.

— Cardinalii se află în Capela Sixtină, unde conclavul va începe în mai puţin de o oră.

Langdon încuviinţă tăcut, amintindu-şi vag că înalţii prelaţi obişnuiau să petreacă două ore în capelă, pentru a medita şi a schimba câteva cuvinte. Răgazul era menit că reînnoade vechile prietenii şi să detensioneze viitoarele alegeri.

— Dar restul localnicilor şi personalul?

— Accesul lor în cetate este interzis până când se vor încheia lucrările conclavului, din motive de securitate şi discreţie.

— Şi când se încheie conclavul?

— Numai Dumnezeu ştie, replică elveţianul.

Cuvintele lui reflectau o realitate crudă.

După ce opri maşinuţa pe pajiştea din spatele bisericii San Pietro, elveţianul îi conduse spre o piaţetă placată cu marmură. Traversând-o, se apropiară de zidul posterior al bazilicii şi pătrunseră într-o curticică triunghiulară, dincolo de Via Belvedere, printr-o serie de clădiri înghesuite unele în altele. Studiind istoria artei, Langdon reţinuse suficiente noţiuni de italiană pentru a înţelege indicatoarele spre Tipografia Vaticanului, Laboratorul de Restaurare a Tapiseriilor, Oficiul Poştal şi Biserica Santa Ana. Străbătând o altă piaţetă, ajunseră în sfârşit la destinaţie.

Biroul Gărzii Elveţiene se află chiar alături de Il Corpo di Vigilanza, spre nord-est de bazilică, într-o clădire joasă din piatră. Pe ambele laturi ale intrării, ca două statui, stăteau de pază doi membri ai Gărzii Elveţiene.

„La urma urmei, soldaţii ăştia nu arată chiar atât de ilar”, îşi spuse Langdon. Deşi înveşmântaţi în uniforma albastru-aurie, fiecare purta tradiţionala „lance a Vaticanului” – un fel de suliţă de doi metri cu vârful ascuţit ca o lamă – despre care se spunea că decapitase mii de mulsulmani în timpul cruciadelor din secolul al XV-lea.

La apropierea celor doi necunoscuţi, paznicii înaintară cu un pas şi îşi încrucişară lănciile, blocând astfel intrarea. Unul din ei îşi îndreptă nedumerit ochii spre pilot: —I pantaloni, spuse el, arătând spre şortul Vittoriei.

Pilotul le făcu semn să se retragă:

— Il comandante vuole vederli subito {4}.

Paznicii se încruntară, dar făcură un pas în spate.

Înăuntru era răcoare. Birourile administrative nu semănau deloc cu ce şi-ar fi imaginat Langdon. În încăperile decorate şi impecabil mobilate se aflau picturi pe care orice muzeu din lume le-ar fi expus cu dragă inimă în galeria principală.

Pilotul le indică o scară abruptă:

— Jos, vă rog!

Langdon şi Vittoria coborâră treptele albe de marmură, printre două şiruri de sculpturi reprezentând nuduri masculine. Fiecare statuie „purta” o frunză de smochin de o nuanţă uşor mai deschisă decât restul corpului.

„Marea castrare”, suspină Langdon în sinea lui.

Fusese una dintre cele mai oribile tragedii ale artei renascentiste. În 1857, Papa Pius al IX-lea a decis că reprezentarea fidelă a formelor masculine riscă să corupă bunele moravuri în interiorul Vaticanului. În consecinţă, a luat o daltă şi un ciocan şi a distrus organele genitale ale tuturor nudurilor masculine din Vatican, mutilând astfel opere de Michelangelo, Bramante şi Bernini. Pentru a acoperi „cicatricele”, a folosit frunze de smochin din ipsos. Sute de sculpturi au fost astfel castrate; uneori Langdon se întreba dacă nu cumva exista pe undeva o grămada uriaşă de penisuri din marmură.

— Pe aici, îi îndemnă elveţianul.

Ajunseseră la capătul scărilor, în faţa unei uşi masive din oţel. Pilotul tastă un cod şi uşa se deschise. Langdon şi Vittoria intrară.

Dincolo de prag se afla un haos organizat.

Biroul Gărzii Elveţiene.

Langdon rămase o clipă în prag, uimit de disonanţa secolelor din faţa sa. Încăperea era o bibliotecă renascentistă bogat decorată, cu rafturi încrustate, carpete orientale, tapiserii delicate… pe fondul cărora se detaşa un vălmăşag de aparate electronice de ultimă oră – şiruri de computere, faxuri, hărţi electronice ale Vaticanului şi televizoare ce transmiteau programul CNN. Bărbaţi în uniforme colorate scriau cu frenezie la computere şi ascultau atenţi în căştile lor futuriste.

— Aşteptaţi aici, le spuse pilotul.

Apoi se îndreptă spre celălalt capăt al camerei, unde un bărbat foarte înalt şi vânjos, într-o uniformă militară albastru-închis vorbea la un telefon mobil, stând atât de drept, încât părea aplecat pe spate. Pilotul îi spuse ceva, iar omul aruncă o privire spre Langdon şi Vittoria, apoi înclină din cap, se întoarse cu spatele şi îşi continuă convorbirea telefonică.

Pilotul reveni la ei:

— Comandantul Olivetti va discuta cu dumneavoastră imediat.

— Mulţumim.

Apoi pilotul ieşi din încăpere şi urcă scările de marmură.

Langdon îl studie pe comandantul Olivetti, dându-şi seama că acesta deţinea, de fapt, comanda forţelor armate ale Vaticanului. Aşteptând alături de Vittoria, profesorul urmarea agitaţia din încăpere: ofiţerii pitoresc îmbrăcaţi alergau de colo-colo, strigând ordine în italiană.

— Continua cercando! Se răstea unul într-un telefon.

— Probasti il museo? Întreba altul.

Langdon nu avea nevoie de cunoştinţe vaste de limba italiană pentru a înţelege că forţele de securitate din faţa sa se aflau în mijlocul unei intense acţiuni de căutare. Vestea rea era că, în mod evident, nu găsiseră încă antimateria.

— Te simţi bine? O întrebă pe Vittoria.

Fiziciana ridică din umeri, oferindu-i un surâs obosit.

Când îşi termină, în sfârşit, convorbirea şi se apropie de ei, comandantul părea că devine tot mai masiv şi mai înalt cu fiecare pas pe care-l făcea spre ei. Langdon era şi el un tip înalt, deloc obişnuit să-şi

privească interlocutorii de jos în sus, dar cu Olivetti situaţia se schimba. Se vedea clar că peste comandant trecuseră furtuni care îl căliseră şi-l oţeliseră. Părul său negru era tuns scurt, conform regulamentului militar, iar în ochi îi ardea acea fermitate dură pe care o oferă doar anii îndelungi de pregătire intensă. Mişcările îi erau scurte, precise şi rigide, iar casca minusculă fixată discret în spatele urechii îi dădea mai degrabă aerul unui agent al Serviciilor Secrete americane.

Comandantul li se adresă într-o engleză cu accent. Vocea lui era uimitor de joasă pentru un om atât de masiv – ceva mai mult de o şoaptă, însă în ea răsuna aspra eficienţă a militarului.

— Bună ziua, li se adresă el. Sunt comandantul Olivetti – Comandante Principale al Gărzii Elveţiene. Eu i-am telefonat directorului dumneavoastră.

— Mulţumim pentru că ne-aţi primit, răspunse Vittoria, privind în sus spre el.

Comandantul nu îi răspunse. Le făcu semn să-l urmeze şi-i conduse printre aparatele electronice spre o uşă laterală:

— Intraţi! Le spuse, deschizându-le uşa.

Langdon şi Vittoria se pomeniră într-o cameră de control întunecată, în care un perete întreg de monitoare video oferea imagini în alb-negru ale diverselor locaţii din complex. Un tânăr stătea pe scaun şi urmărea imaginile atent.

— Fuori! I se adresă Olivetti.

Tânărul se ridică şi ieşi.

Comandantul se apropie de unul dintre monitoare şi arătă spre el, apoi se întoarse spre oaspeţii săi:

— Această imagine provine de la o cameră video ascunsă undeva în Cetatea Vaticanului. Aş vrea o explicaţie.

Langdon şi Vittoria priviră monitorul, tresărind. Imaginea era clară. Fără umbră de îndoială. Era conteinerul cu antimaterie al CERN. În interiorul lui, o picătură licăritoare de lichid metalizat plutea ameninţătoare, iluminată de clipitul ritmic al ceasului digital. În mod straniu, zona din jurul conteinerului părea cufundată într-o beznă totală, ca şi cum antimateria s-ar fi aflat într-un dulap sau într-o cameră obscură. În partea de sus a monitorului licărea un text suprapus: „Tansmisie directă – Camera numărul 86".

Vittoria privi ceasul digital al conteinerului pentru a vedea cât timp a mai rămas.

— Mai puţin de şase ore, murmură ea privindu-l pe Langdon.

Profesorul îşi verifică ceasul de la mână:

— Aşadar, avem timp până la…

Dar se opri, înghiţindu-şi cu greu nodul din gât.

— Miezul nopţii, sfârşi Vittoria fraza în locul lui.

Miezul nopţii! Aşadar omul nostru are ceva fler dramatic.

Cel care furase conteinerul calculase totul cu precizie. O presimţire sumbră îl cuprinse pe Langdon, dându-şi seama că se afla chiar în „punctul fierbinte".

Şoapta lui Olivetti părea acum mai degrabă un şuierat:

— Acest obiect aparţine instituţiei dumneavoastră?

— Da, domnule, încuviinţă Vittoria. A fost furat de la noi. Conţine o substanţă extrem de combustibilă, numită antimaterie.

Olivetti părea neafectat:

— Cunosc bine substanţele pirotehnice, doamnă Vetra, dar n-am auzit până acum de antimaterie.

— Este o tehnologie nouă. Trebuie s-o localizăm imediat sau să evacuam Vaticanul.

Comandantul închise ochii şi apoi îi redeschise cu mişcări lente, deliberate, de parcă astfel ar fi putut schimba cele rostite de Vittoria.

— Să evacuăm? Ştiţi ce eveniment urmează să aibă loc aici, în această seară?

— Da. Iar vieţile cardinalilor dumneavoastră sunt în pericol. Avem la dispoziţie aproximativ şase ore. Aţi înregistrat ceva progrese în privinţa localizării conteinerului?

— Încă n-am început să căutăm.

Vittoria simţi că se sufocă:

— Poftim? Dar i-am auzit clar pe oamenii dumneavoastră vorbind despre căutarea…

— Căutăm ceva, da, dar nu conteinerul dumneavoastră. Ce caută oamenii mei nu vă priveşte pe dumneavoastră.

— Aşadar, nici măcar n-aţi început să căutaţi conteinerul?

Ochii păreau să i se afunde lui Olivetti în orbite; omul avea o privire la fel de animată ca aceea a unei insecte.

— Doamna Vetra, da? Permiteţi-mi să vă explic ceva. Directorul instituţiei dumneavoastră a refuzat să-mi ofere telefonic orice detalii cu privire la acest obiect, exceptând faptul că trebuie să-l găsesc imediat. Suntem însă extrem de ocupaţi şi nu-mi pot oferi luxul de a dedica un dispozitiv de forţe unei situaţii, înainte de a avea informaţii concrete despre ea.

— În acest moment există o singură informaţie relevantă, domnule, replică Vittoria – şi anume că peste şase ore, acest conteiner va şterge Vaticanul de pe faţa pământului.

Olivetti nu se clinti. Când vorbi, tonul său avea un aer uşor dojenitor:

— Doamnă Vetra, trebuie să mai ştiţi ceva. În ciuda aparenţelor arhaice ale Vaticanului, toate intrările, publice şi private, sunt echipate cu cele mai sofisticate echipamente de supraveghere existente la ora aceasta în lume. Dacă cineva ar fi încercat să intre cu vreun dispozitiv exploziv, ar fi fost imediat detectat. Avem scanere de izotopi radioactivi şi filtre olfactive concepute de specialiştii americani pentru detectarea celor mai slabe urme de substanţe combustibile şi toxice. Avem de asemenea cele mai avansate detectoare de metale şi scanere cu raze X.

— Impresionant, replică Vittoria, cu aceeaşi răceală în glas ca a lui Olivetti. Din păcate, antimateria nu este radioactivă, are semnalul chimic al hidrogenului pur, iar conteinerul este din plastic. Niciunul dintre dispozitivele dumneavoastră nu l-ar fi putut detecta.

— Dar obiectul dumneavoastră are o sursă de energie, spuse comandantul, arătând spre afişajul electronic de la baza conteinerului. Chiar şi cea mai slabă urmă de nichel-cadmiu ar fi înregistrată ca…

— Şi bateriile sunt tot din plastic.

Evident că răbdarea lui Olivetti era pe sfârşite:

— Baterii din plastic?!

— Gel polimeric electrolitic cu teflon.

Comandantul se aplecă spre ea, pentru a-şi accentua parcă avantajul pe care i-l oferea înălţimea:

— Signorina, Vaticanul primeşte zeci de ameninţări cu bombă în fiecare lună. Eu, personal, i-am instruit pe absolut toţii membrii Gărzii Eveţiene în privinţa explozibililor moderni. Sunt perfect conştient că nu există în lume nici o substanţă capabilă să producă distrugerile despre care mi-aţi vorbit, cu excepţia focoaselor nucleare cu miezul combustibil cât o minge de base-ball.

Vittoria îl ţintui cu o privire intensă:

— Natura are încă multe mistere nedezvăluite.

— Vă pot întreba cine sunteţi dumneavoastră mai exact? Se interesă Olivetti, aplecându-se mai mult spre ea. Care este funcţia dumneavoastră la CERN?

— Fac parte din personalul superior de cercetare şi sunt reprezentantul CERN la Vatican în cazul acestei crize.

— Scuzaţi-mi lipsa de politeţe, dar dacă avem de-a face într-adevăr cu o criză, de ce stau eu de vorbă cu dumneavoastră şi nu cu directorul instituţiei? Şi cum vă permiteţi să intraţi în Cetatea Vaticanului în pantaloni scurţi?

Langdon oftă adânc. Abia dacă-i venea să creadă că, în aceste circumstanţe, omului îi mai ardea de respectarea codului vestimentar. Dar apoi îşi spuse că, dacă nişte penisuri de piatră puteau corupe bunele moravuri ale rezidenţilor Vaticanului, picioarele în pantaloni scurţi ale Vittoriei Vetra reprezentau cu certitudine o ameninţare la adresa securităţii naţionale!

— Domnule comandant, interveni el, încercând să dezamorseze ceea ce părea a fi o a doua bombă gata să explodeze. Numele meu este Robert Langdon. Sunt profesor de simbolistică în SUA şi nu am nici o legătură cu CERN. Am văzut însă o demonstraţie a puterii distructive a antimateriei şi susţin afirmaţia doamnei Vetra cu privire la primejdia extremă. Avem motive să credem că acel conteiner a fost amplasat în interiorul complexului de un cult antireligios, cu intenţia de a zădărnici conclavul.

Olivetti se întoarse, privind în jos spre Langdon:

— Vasăzică, am în faţa mea o femeie în pantaloni scurţi care-mi spune că un strop de lichid o s-arunce Vaticanul în aer şi un profesor american care pretinde că suntem ameninţaţi de un cult antireligios. Şi ce anume vă aşteptaţi să fac eu acum?

— Să găsiţi conteinerul, replică Vittoria. Imediat.

— Imposibil. Dispozitivul acela ar putea fi oriunde. Cetatea Vaticanului este imensă.

— Camerele video nu sunt echipate cu senzori GPS?

— De obicei nu sunt furate. Ne-ar trebui zile întregi pentru a localiza camera dispărută.

— N-avem la dispoziţie zile întregi! Avem numai şase ore!

— Şase ore până când se va întâmpla ce, doamnă Vetra? O interogă Olivetti, dintr-o dată cu un alt ton, apoi arătă cu degetul spre imaginea de pe ecran. Până când cifrele acelea ajung la zero? Până când Vaticanul va dispărea? Credeţi-mă, nu sunt blând cu cei care se interferează în sistemul meu de securitate. Şi nici nu-mi plac maşinăriile care apar în mod misterios în interiorul complexului. Sunt preocupat. Este datoria mea să fiu preocupat. Dar ce mi-aţi spus dumneavoastră aici mi se pare inacceptabil.

Langdon interveni brusc, aproape pe negândite:

— Aţi auzit de Illuminati!

Masca de obicei dură a comandantului începu să cedeze. Ochii lui îşi schimbară culoarea parcă, asemenea unui rechin gata de atac.

— Vă previn: n-am timp pentru asemenea chestii!

— Aşadar, aţi auzit despre Illuminati.

Ochii lui Olivetti erau tăioşi ca nişte pumnale:

— Sunt un apărător devotat al Bisericii Catolice. Desigur că am auzit despre Illuminati. Au dispărut de decenii bune.

Langdon îşi băgă mâna în buzunar şi scoase faxul cu imaginea trupului înfierat al lui Leonardo Vetra, pe care i-l întinse comandantului.

— Am studiat Confreria Illuminati, spuse în timp ce Olivetti privea faxul. Îmi este greu să accept faptul că această grupare este încă activă şi totuşi apariţia simbolului combinată cu bine cunoscutul legământ al confreriei împotriva Cetăţii Vaticanului m-a determinat să-mi schimb convingerile.

— O farsă realizată pe computer, replică Olivetti şi-i întinse faxul înapoi.

Langdon îl privi, uluit:

— O farsă?! Priviţi simetria! Dintre toţi oamenii, dumneavoastră în primul rând ar trebui să vă daţi seama că autenticitatea acestui…

— Exact autenticitatea lipseşte aici. Poate că doamna Vetra nu v-a informat, dar oamenii de ştiinţă de la CERN critică de zeci de ani politica Vaticanului. În mod regulat ne cer să retractăm teoria creaţionistă, să prezentăm scuze oficiale pentru Galilei şi Copernic şi să renunţăm la critica împotriva cercetărilor pe care le considerăm imorale sau periculoase. Care din următoarele scenarii vi se pare mai plauzibil – acela care susţine că un cult satanic vechi de patru sute de ani a renăscut, beneficiind de o armă avansată de distrugere în masă ori cel care afirmă că vreun farsor de la CERN încearcă să întrerupă, cu o înşelătorie bine executată, un important eveniment al Vaticanului?

— Trupul din fotografia aceea, interveni Vittoria cu o voce arzătoare, este al tatălui meu. Asasinat. Credeţi că eu aş numi asta o glumă?

— Nu ştiu, doamnă Vetra. Dar ştiu că, până când nu voi primi nişte răspunsuri logice, raţionale, în nici un caz nu voi da alarma. Vigilenţa şi discreţia sunt îndatoririle mele… Astfel încât activităţile spirituale să se poată desfăşura aici în cele mai bune condiţii. Mai cu seamă astăzi.

— Cel puţin, amânaţi conclavul, sugeră Langdon.

— Să-l amân? Izbucni Olivetti, cu ochii ieşindu-i aproape din orbite. Câtă aroganţă din partea dumneavoastră! Un conclav nu-i un meci din liga americană de base-ball care să poată fi amânat din cauza ploii! Este un eveniment sacru, cu un ritual şi o procedură stricte. Las la o parte faptul că un miliard de catolici din lumea întreagă îşi aşteaptă suveranul. Îl las la o parte şi pe acela că presa din sute de ţari aşteaptă afară. Protocoalele pentru alegerea unui nou suveran pontif sunt sfinte – nu pot fi modificate! Din 1179, con-clavurile au rezistat cutremurelor de pământ, foametei şi chiar ciumei. Credeţi-mă, nici acesta de astăzi nu va fi anulat din cauza unui om de ştiinţă asasinat şi a unei picături de Dumnezeu ştie ce!

— Duceţi-mă la persoana responsabilă pentru acest eveniment, îi ceru Vittoria.

— Eu sunt aceea.

— Nu. Cineva din rândurile clerului, insistă ea.

Pe fruntea lui Olivetti, vinele începură să se umfle.

— Clerul nu mai este aici. Cu excepţia Gărzii Elveţiene, la ora aceasta, în Cetatea Vaticanului, nu mai este prezent decât Colegiul Cardinalilor. Iar acesta se află în Capela Sixtină.

— Dar şambelanul? Întrebă Langdon brusc.

— Cine?

— Şambelanul defunctului papă, repetă Langdon cu siguranţă în glas, rugându-se în sinea sa ca memoria să nu-i joace vreo festă.

Îşi amintea că citise la un moment dat despre ciudatul transfer de autoritate în cadrul Vaticanului, o dată cu decesul unui papă. Dacă memoria nu-l înşela, în timpul interimatului, puterea deplină îi revenea asistentului personal al ultimului papă – şambelanul său – care supraveghea lucrările conclavului până la alegerea unui nou suveran pontif.

— Cred că şambelanul este persoana responsabilă în momentul de faţă, adăugă Langdon.

— Il camerlengo? Se răsti Olivetti. Şambelanul este doar un preot. Nici măcar n-a fost canonizat încă! Este doar camerierul defunctului papă!

— Dar se află aici. Iar dumneavoastră sunteţi în subordinea lui. Olivetti îşi încrucişă braţele:

— Domnule Langdon, într-adevăr, regulamentul prevede că şambelanul deţine autoritatea executivă pe durata conclavului, dar numai pe motivul că, nefiind eligibil pentru scaunul pontifical, poate asigura corectitudinea alegerilor. Este ca atunci când preşedintele dumneavoastră moare, iar unul dintre ajutoarele sale îi ia locul temporar în Biroul Oval. Il camerlengo este tânăr, iar cunoştinţele sale în ceea ce priveşte problemele de securitate – şi nu numai – sunt extrem de limitate. Aşa că, din toate punctele de vedere, eu sunt şeful aici.

— Duceţi-ne la el, îi ceru Vittoria din nou.

— Imposibil. Conclavul începe în patruzeci de minute. Il camerlengo se află în biroul papei, se pregăteşte. Nu intenţionez în nici un caz să-l deranjez pentru o problemă de securitate.

Vittoria dădu să-i răspundă, dar se opri când auzi o bătaie în uşă. Olivetti se duse să deschidă.

Un paznic în uniformă de gală şedea în prag, arătând spre ceasul de la mână:

— É l'ora, comandante.

Olivetti îşi verifică şi el ceasul, apoi înclină din cap şi se întoarse spre Langdon şi Vittoria, ca un judecător care se întreabă ce verdict să dea.

— Urmaţi-mă!

Traversând centrul de comandă, îi conduse într-o cămăruţă cu pereţi de sticlă, lipită de zidul din spate:

— Biroul meu.

Încăperea nu avea nimic special – un birou plin de acte, dulapuri, scaune, un răcitor de apă.

— Mă întorc în zece minute, le spuse. Vă sugerez să folosiţi acest timp pentru a hotărî cum anume veţi proceda mai departe.

Vittoria se repezi la el:

— Dar nu puteţi pleca pur şi simplu! Conteinerul este…

— N-am timp pentru aşa ceva! Poate că ar trebui să vă reţin până la terminarea lucrărilor conclavului, când voi avea într-adevăr timp.

— Signore! Insistă paznicul, arătând din nou cu degetul spre ceas. Spazzare di capella.

Olivetti încuviinţă şi dădu să plece.

— Spazzare di capella? Întrebă Vittoria. Vă duceţi să măturaţi capela?

Comandantul se întoarse, sfredelind-o cu privirea.

— Căutăm microfoane, doamnă Vetra – o problemă de discreţie. Oricum, nu-i ceva pe înţelesul dumneavoastră, adăugă el, făcând un semn spre picioarele ei în pantaloni scurţi.

Cu aceasta, trânti uşa în urma lui, zăngănind pereţii de sticlă ai cămăruţei, scoase o cheie din buzunar şi încuie uşa dintr-o mişcare.

— Idiota! Strigă Vittoria. Nu ne poţi lăsa aici!

Afară, Olivetti îi spuse ceva paznicului, iar acesta dădu din cap în semn că a înţeles. Când comandantul părăsi centrul de comandă, paznicul se răsuci spre ei cu braţele încrucişate la piept; la şold i se vedea un revolver masiv.

„Perfect, mormăi Langdon. Al naibii de perfect!”

Vittoria se încruntă la gardianul aflat dincolo de uşa încuiată a biroului lui Olivetti. Acesta se încruntă şi el la ea, uniforma lui colorată nepotrivindu-se câtuşi de puţin cu aerul ameninţător din privirile sale.

„Che fiasco! Îşi spuse ea. Să fim ţinuţi prizonieri de un tip înarmat, în pijama!”

Langdon era tăcut, iar Vittoria spera că-şi storcea creierul său de Harvard pentru a găsi o modalitate de a-i scoate din impas. Din privirea lui însă îşi putea da seama că era mai degrabă şocat decât gânditor; îi părea rău că-l implicase atât de mult în această problemă.

Primul ei instinct fusese acela de a-şi scoate telefonul mobil şi a-l suna pe Kohler, dar ştia că ar fi fost o prostie. În primul rând, paznicul ar intra probabil şi i-ar lua telefonul. În al doilea rând, dacă astmul lui Kohler îşi urma

cursul obişnuit, în mod cert directorul nu ar fi în stare să ia nici o măsură. Nu că ar fi ajutat la ceva, de altfel! Olivetti nu părea dispus să creadă pe nimeni pe cuvânt la ora actuală.

„Aminteşte-ţi! Se îndemnă în sinea ei. Aminteşte-ţi soluţia pentru această încercare!” „Să-ţi aminteşti” – ăsta era unul din „trucurile” budiştilor. În loc să se străduiască să caute soluţia unei probleme practic imposibile, Vittoria îi cerea propriei minţi să-şi „amintească” acea soluţie. Ideea că odată ştiuse răspunsul respectiv îi inducea în subconştient gândul că acesta exista deja… Eliminând astfel sentimentul de neajutorare. Tânără utilizase frecvent acest proces pentru a rezolva diverse probleme ştiinţifice pe care ceilalţi savanţi le credeau imposibil de rezolvat.

În momentul de faţă însă, trucul nu părea să funcţioneze, aşa că Vittoria începu să-şi evalueze opţiunile… Şi necesităţile. Trebuia să avertizeze pe cineva. Cineva în complexul acesta al Vaticanului trebuia s-o ia în serios. Dar cine? Camerlengo? Cum? Era închisă în cutia asta de sticlă cu o singură ieşire!

„Mijloace, îşi spuse. Întotdeauna există mijloace. Mai cercetează o dată împrejurimile.”

Instinctiv, îşi coborî umerii, îşi relaxă privirea şi inspiră de trei ori, profund. Simţi cum bătăile inimii i se potolesc, iar muşchii i se destind. „Bun, lasă-ţi mintea liberă… Care sunt aspectele pozitive ale situaţiei de faţă? Care sunt atuurile mele?”

Odată relaxată, mintea analitică a Vittoriei Vetra devenea o forţă redutabilă. În numai câteva secunde, îşi dădu seama că prizonieratul constituia tocmai calea lor de scăpare.

— Eu dau un telefon, rosti brusc cu voce tare.

— Voiam şi eu să-ţi sugerez să-l suni pe Kohler, dar…

— Nu pe Kohler. Pe altcineva.

— Pe cine?

— Il camerlengo.

Langdon o privi nedumerit:

— Îi telefonezi şambelanului? Cum?

— Olivetti a spus că il camerlengo se află în biroul papei.

— Şi ştii numărul de telefon personal al papei?

— Nu, dar nu voi suna de pe telefonul meu.

Şi făcu semn spre un aparat telefonic complicat de pe biroul comandantului, ticsit de butoane pentru numere de urgenţă, apoi adăugă: — Şeful securităţii trebuie să aibă o linie telefonică directă cu biroul papal.

— Da, dar mai are şi un culturist înarmat, postat la nici doi metri distanţă.

— Noi suntem însă încuiaţi aici.

— Asta am observat-o şi eu!

— Voiam să spun că paznicul este încuiat afară. Ne aflăm în biroul personal al lui Olivetti. Crezi că mai are şi altcineva o cheie?

Langdon privi soldatul înarmat:

— Sticla asta mi se pare cam subţire, iar pistolul lui e cam prea mare!

— Şi ce-o să facă, o să mă-mpuşte fiindcă dau un telefon?

— Naiba ştie! Locul ăsta e ciudat şi după cum au decurs lucrurile până acum…

— Ori încerc, îl întrerupse Vittoria, ori ne vom petrece următoarele cinci ore şi patruzeci şi opt de minute într-o închisoare a Vaticanului. Cel puţin aşa vom avea un loc cu vizibilitate bună când antimateria va exploda!

Langdon păli:

— Dar paznicul îl va anunţa pe Olivetti în clipa în care vei pune mâna pe telefon. În plus, aparatul ăsta are vreo douăzeci de butoane şi nu văd să scrie undeva cui corespunde fiecare. O să le încerci pe toate în speranţa că-l vei nimeri repede pe cel bun?

— Nu! Replică ea, îndreptându-se deja spre telefon. Doar pe unul singur.

Vittoria ridică receptorul şi apăsă primul buton de sus.

— Numărul unu. Fac pariu pe unul din dolarii aceia ai tăi cu simboluri Illuminati că butonul ăsta face legătura cu biroul papei. Ce altceva ar putea fi mai important pentru comandantul Gărzii Elveţiene?

Langdon nu mai avu timp să-i răspundă. Paznicul de la uşă începu să bată în geam cu patul armei, făcându-i semne să lase telefonul. Vittoria îi făcu cu ochiul ştrengăreşte. Soldatul părea gata să explodeze de furie. Langdon se depărtă de uşă, Întorcându-se spre Vittoria:

— Sper din tot sufletul să ai dreptate, fiindcă tipul ăsta nu pare deloc vesel!

— La naiba! Exclamă Vittoria. Mi-a răspuns robotul!

— Robotul?! Papa are un robot telefonic?

— Nu era biroul papei, răspunse ea şi închise. Era meniul săptămânal pentru şeful bucătăriei.

Langdon îi surâse paznicului de afară, care aţintea spre ei o privire sumbră, în timp ce-l apela pe Olivetti de pe telefonul său mobil.

Centrala telefonică a Vaticanului este amplasată în Ufficio di Comunicazione, în spatele Oficiului Poştal – o cămăruţă în care se află o centrală Corelco 141 cu opt linii. Aici sunt preluate peste două mii de apeluri telefonice zilnic, majoritatea acestora fiind trecute în mod automat prin sistemul de înregistrare a informaţiilor.

În această seară, unicul operator se delecta cu o ceaşcă de ceai tare. Se simţea mândru ştiind că era unul dintre foarte puţinii angajaţi prezenţi acum în Cetatea Vaticanului. Desigur că această cinste era oarecum diminuată de prezenţa Gărzii Elveţiene la uşa centralei. „Mă escortează până şi la baie, îşi spuse operatorul. Ah, ce neplăceri trebuie să îndurăm în numele Sfântului Conclav!” „Din fericire, în seara aceasta avea de prelucrat puţine apeluri. Sau poate din nefericire”, cugetă el. În ultimul timp, lumea părea din ce în ce mai puţin interesată de activitatea Vaticanului. Numărul telefoanelor primite de la diversele mijloace de informare în masă scăzuse simţitor şi chiar fanaticii sunau mai rar. Biroul de presă sperase ca evenimentul din această seară să schimbe oarecum situaţia. Din păcate însă, cu toate că Piazza San Pietro era plină de maşini ale presei, majoritatea păreau a aparţine mass-

media italiene şi europene. Erau prezente doar câteva reţele de radio şi televiziune internaţionale, care îşi trimiseseră, fără îndoială, i giornalisti secundari {5}.

Operatorul sorbi din ceaşca sa, întrebându-se cât de mult avea să dureze conclavul de data aceasta. „Până pe la miezul nopţii”, presupuse el. În ultima vreme, aproape toţi cei din interiorul Vaticanului ştiau cine este favoritul pentru scaunul papal, cu mult înainte de începerea conclavului, aşa încât procesul devenise mai degrabă un fel de ritual de trei-patru ore decât nişte alegeri propriu-zise. Desigur, în rândul cardinalilor puteau apărea disensiuni de ultimă oră, care riscau să prelungească ceremonia până în zori… Sau chiar mai mult. Conclavul din 1831 durase cincizeci şi patru de zile. „Seara asta va fi altfel”, îşi spuse operatorul; zvonurile spuneau că acest conclav avea să fie aproape o formalitate.

Zbârnâitul unei linii interioare de pe panoul centralei telefonice îl smulse din visare. Omul privi luminiţa roşie şi se scărpină nedumerit în creştet. „Ciudat, exclamă ca pentru sine. Linia zero. Cine să sune astăzi, din interior, la biroul de informaţii? Şi cine să fie acolo, acum?”

— Città del Vaticano, prego? Rosti cu voce tare, ridicând receptorul.

Vocea de la celălalt capăt vorbea precipitat în italiană. Operatorul recunoscu vag accentul obişnuit al Gărzii Elveţiene – o italiană fluentă cu inflexiuni franco-elveţiene. Apelantul nu făcea însă în nici un caz parte din Garda Elveţiană.

La auzul vocii de femeie, operatorul se ridică brusc în picioare, aproape răsturnându-şi ceaşca de ceai. Privi din nou linia telefonică: nu greşise. O derivaţie. Apelul venea din interior. „O femeie în Cetatea Vaticanului? În seara asta?”

Femeia vorbea repede şi era furioasă. Operatorul petrecuse ani îndelungi la telefon şi ştia când avea de-a face cu un pazzo {6}.

Individa asta nu părea deloc trăsnită. Avea un ton precipitat, dar raţional. Calm şi eficient. Omul îi ascultă cererea uluit.

— Il camerlengo? Întrebă el, încercând să-şi dea seama de unde provenea apelul. Dar nu vă pot face legătura… Da, ştiu că se află în biroul papei, dar… Cine spuneaţi că sunteţi dumneavoastră?… Şi vreţi să-l avertizaţi cu privire la…

Operatorul asculta din ce în ce mai alarmat:

— Toată lumea este în pericol? Cum asta? Şi de unde sunaţi? Poate că ar trebui să vă fac legătura cu Garda…

Omul îşi întrerupse brusc fraza, apoi reluă:

— Unde spuneţi că vă aflaţi? Unde?

Ascultă răspunsul înmărmurit, apoi luă o hotărâre:

— Rămâneţi pe fir, vă rog!

Lăsând linia în aşteptare înainte ca femeia să poată replica, apelă biroul comandantului Olivetti pe linia directă.

„În nici un caz femeia aceea nu se poate afla în…”

La celălalt capăt al firului cineva răspunse imediat:

— Per l'amore di Dio! Răsună vocea feminină, deja familiară. Fă-mi odată legătura aceea!

Uşa centrului de comandă al Gărzii Elveţiene se deschise şi oamenii se traseră rapid în lături, făcându-i loc comandantului Olivetti, care năvăli ca o rachetă. Mergând către biroul său, comandantul îşi dădu seama că paznicul nu-l minţise: Vittoria Vetra vorbea la telefonul său personal.

„Che coglioni che ha questa! Înjură în sinea lui. La dracu’ cu toate astea!”

Livid, se repezi la uşă şi înfipse cheia în broască şi dădu uşa de perete:

— Ce faci acolo? Zbieră.

Vittoria îl ignoră. „Da, spunea ea în receptor. Şi trebuie să atenţionez…”

Olivetti îi smulse telefonul din mână şi-l duse la ureche:

— Cine dracului e-acolo?

Pentru o frântură de secundă, umerii comandantului căzură.

— Da, camerlengo, spuse apoi în receptor. Corect, signore… Dar problemele de securitate impun… Desigur că nu… Am reţinut-o aici pentru… Cu certitudine, însă… Da, domnule, replică el după o îndelungată tăcere. Îi aduc imediat.

Palatul Apostolic este un conglomerat de clădiri în apropiere de Capela Sixtină, în colţul de nord-est al Cetăţii Vaticanului. Oferind o privelişte largă asupra celebrei Piazza San Pietro, palatul găzduieşte apartamentele pontificale şi biroul papei.

Vittoria şi Langdon străbătură un lung coridor rococo, urmându-l pe comandantul Olivetti, a cărui ceafă pulsa ritmic de furie. După ce urcară trei şiruri de trepte, intrară pe un culoar slab luminat.

Lucrările de artă expuse pe pereţi erau copleşitoare – busturi delicate, tapiserii, frize – opere valorând sute de mii de dolari. Conduşi de Olivetti, ocoliră o fântână arteziană de alabastru, pătrunseră într-un alcov şi se apropiară de una din cele mai mari uşi pe care le văzuse Langdon în viaţa lui.

— Ufficio di Papa, declară el, aruncându-i Vittoriei o privire acidă. Fără a clipi, ea întinse mâna pe lângă comandant şi ciocăni cu putere în uşă.

„Biroul papei”, îşi spuse Langdon, aproape fără a-i veni să creadă că se află în faţa uneia din cele mai sacre încăperi din lume.

— Avanti! Strigă cineva dinăuntru.

Când uşa se deschise, Langdon îşi puse mâna streaşină la ochi: lumina soarelui era orbitoare. Încet, reuşi să-şi focalizeze privirea.

Biroul papei semăna mai degrabă cu o sală luxoasă de bal. Podeaua uriaşă de marmură roşie era încadrată de ziduri decorate cu fresce pitoreşti. Un candelabru enorm domina încăperea, iar şirul de ferestre boltite oferea o panoramă extraordinară asupra pieţei scăldate în soare.

„Dumnezeule, murmură Langdon, asta zic şi eu cameră cu privelişte!”

În cealaltă parte a încăperii, un bărbat stătea la un birou sculptat şi scria de zor.

— Avanti, striga el din nou, lăsând stiloul jos şi făcându-le semn să înainteze.

Olivetti se apropie cu mersul lui milităresc.

— Signore, spuse pe un ton de scuză, no ho potuto... {7}

Bărbatul îi făcu semn să tacă, se ridică şi îşi studie vizitatorii. Il camerlengo nu semăna deloc cu imaginea clericilor fragili, vârstnici şi senini pe care Langdon şi-i imagina bătând culoarele Vaticanului. Nu avea în mână vreun şirag de mătănii sau un crucifix. Nu purta o robă omată, ci doar o sutană simplă, neagră, care îi scotea în evidenţă silueta solidă. Părea a avea spre patruzeci de ani – abia un copil după standardele Vaticanului. Chipul lui radia o frumuseţe surprinzătoare, cu un smoc des de păr castaniu şi ochi verzi ce străluceau atât de viu, încât păreau a fi iluminaţi de însăşi energia universului. Când şambelanul se apropie, Langdon observă însă în privirea lui o oboseală extremă – ca a unui suflet ce trecuse prin cele mai grele cincisprezece zile ale vieţii sale.

— Sunt Carlo Ventresca, spuse omul într-o engleză perfectă, şambelanul fostului papă.

Vocea îi era amabilă şi modestă, cu o vagă tonalitate italiană.

— Vittoria Vetra, se prezentă fiziciană, făcând un pas înainte şi întinzându-i mâna. Vă mulţumesc că ne-aţi primit.

Olivetti tresări dur când şambelanul strânse mâna femeii.

— Dumnealui este Robert Langdon, continuă Vittoria, istoric al religiilor de la Universitatea Harvard.

— Padre, şopti acesta, cu cel mai bun accent italian, aplecându-şi fruntea.

— Nu, nu, insistă camerlengo, ridicându-l de umeri. Biroul Sfinţiei Sale nu-mi conferă şi mie sfinţenie. Eu sunt doar un preot, un şambelan care-şi face datoria la vreme de nevoie.

Langdon îşi îndreptă spatele.

— Vă rog să luaţi loc, îi îndemnă omul Bisericii, trăgând câteva scaune în jurul biroului.

Vittoria şi Langdon se aşezară, Olivetti preferă să rămână în picioare. Camedengo se aşeză în spatele biroului, îşi încrucişă mâinile, oftă şi aşteptă, cu ochii aţintiţi la vizitatorii săi.

— Signore, spuse comandantul, ţinuta femeii este vina mea. Eu...

— Nu ţinuta dumneaei mă interesează acum, interveni şambelanul, cu oboseală în glas. Când însă operatorul Vaticanului îmi telefonează cu o jumătate de oră înainte de începerea conclavului pentru a-mi spune că o femeie sună din biroul dumneavoastră pentru a mă atenţiona cu privire la o ameninţare gravă despre care nu am fost informat – ei, asta chiar mă interesează!

Olivetti încremenise, cu pieptul arcuit, ca un soldat la inspecţie.

Langdon se simţea hipnotizat de prezenţa şambelanului. Deşi tânăr şi foarte obosit, preotul avea aerul unui erou mitic, radiind carismă şi autoritate.

— Signore, interveni comandantul, tot cu un ton de scuză în glas, dar la fel de ferm, nu trebuie să vă îngrijoraţi dumneavoastră pentru problemele de securitate. Aveţi alte responsabilităţi.

— Sunt perfect conştient de responsabilităţile mele. Ştiu, de asemenea, că, în calitate de direttore intermediario, îmi revine şi responsabilitatea

pentru binele şi siguranţa tuturor participanţilor la acest conclav. Spuneţi-mi ce se întâmplă!

— Situaţia este sub control.

— Aparent, nu.

— Părinte, interveni Langdon întinzându-i faxul mototolit, priviţi!

Comandantul Olivetti făcu un pas înainte, încercând să ia el hârtia:

— Părinte, vă rog să nu vă tulburaţi…

Şambelanul luă faxul, ignorându-l pe Olivetti pentru o vreme. Privi imaginea cadavrului lui Leonardo Vetra şi respiraţia i se acceleră: —Ce este aceasta?

— Acela este tatăl meu, spuse Vittoria cu o voce tremurândă. A fost preot şi totodată om de ştiinţă. A fost asasinat noaptea trecută.

Expresia şambelanului se îndulci pe loc:

— Copilul meu drag, exclamă el privind-o. Îmi pare atât de rău! Apoi se închină şi studie din nou faxul, cu ochii plini de groază:

— Dar cine ar fi?… Şi această arsură de pe…

Şambelanul îşi întrerupse fraza şi apropie hârtia de ochi, pentru a vedea mai bine.

— Scrie Illuminati, explică Langdon. Nu mă îndoiesc că sunteţi familiarizat cu acest nume.

O expresie stranie se aşternu pe figura preotului:

— Am auzit numele, într-adevăr, însă…

— Illuminati l-au ucis pe Leonardo Vetra pentru a fura o nouă invenţie pe care el…

— Signore, obiectă Olivetti, e absurd! Illuminati? Evident că totul este doar o farsă bine pusă la punct!

Camerlengo cântări pentru o clipă cuvintele comandantului, apoi se întoarse şi-l aţinti pe Langdon cu o privire atât de grea, încât profesorul simţi că nu mai are aer: —Domnule Langdon, mi-am petrecut întreaga viaţă în sânul Bisericii Catolice. Cunosc bine datele despre Illuminati… Şi legenda simbolurilor înfierate. Totuşi, trebuie să vă previn că sunt un om al prezentului. Creştinătatea are destui duşmani reali, fără a mai fi nevoie să reînvie fantomele trecutului.

— Simbolul este autentic, replică Langdon, poate pe un ton puţin prea defensiv şi roti faxul în faţa şambelanului.

Văzând simetria perfectă, acesta rămase tăcut.

— Nici chiar computerele moderne, adăugă profesorul, nu au reuşit să creeze o ambigramă simetrică a acestui cuvânt.

Camerlengo îşi încrucişă mâinile şi păstră din nou tăcerea o vreme:

— Illuminati au dispărut, spuse în cele din urmă. Acum mult timp. Aceasta este realitatea istorică.

Langdon încuviinţă:

— Ieri aş fi fost de acord cu dumneavoastră.

— Ieri?

— Înainte de evenimentele petrecute azi. Cred că Illuminati au ieşit la suprafaţă pentru a-şi duce la îndeplinire un vechi legământ.

— Iertaţi-mă, vă rog. Cunoştinţele mele despre istorie scârţâie puţin. Despre ce legământ vorbiţi?

Langdon trase adânc aer în piept:

— Distrugerea Cetăţii Vaticanului.

— Distrugerea Vaticanului? Repetă şambelanul, părând mai degrabă nedumerit decât înspăimântat. Dar aşa ceva ar fi imposibil!

Vittoria clătină din cap:

— Mi-e teamă că mai avem şi alte veşti rele.

— Este adevărat? Întrebă şambelanul, privind uimit când la Vittoria, când la Olivetti.

— Signore, interveni acesta, recunosc că există aici un fel de dispozitiv. Este vizibil pe unul dintre monitoarele noastre, dar în ceea ce priveşte afirmaţiile doamnei Vetra despre forţa distructivă a acelei substanţe, pur şi simplu nu pot…

— Aşteaptă o clipă, îl întrerupse preotul. Adică puteţi vedea lucrul acela?

— Da, signore. Prin camera mobilă numărul 86.

— Şi atunci, de ce nu l-aţi recuperat?

— Ar fi foarte dificil, signore.

Olivetti îşi menţinu postura rigidă în vreme ce-i explică şambelanului situaţia.

Camerlengo ascultă în tăcere, iar Vittoria aproape că-i simţea cum creşte îngrijorarea.

— Sunteţi sigur că obiectul se află în interiorul Vaticanului? Poate că cineva a scos-o din complex şi transmite din altă parte.

— Imposibil, răspunse Olivetti. Zidurile exterioare sunt ecranate electronic pentru protejarea comunicărilor din interior. Semnalul nu poate proveni decât din interior; altfel nu l-am recepţiona.

— Şi, presupun, interveni camerlengo, că acum căutaţi această cameră dispărută cu toate forţele de care dispuneţi.

Comandantul clătină din cap:

— Nu, signore. Localizarea camerei ar putea dura sute de ore de muncă. În prezent avem alte probleme de securitate şi, cu tot respectul pe care i-l datorez doamnei Vetra, picătura de lichid despre care vorbeşte este foarte mică. Nu poate avea forţa explozivă pe care o pretinde dumneaei.

Răbdarea Vittoriei ajunsese la limită:

— Picătura aceea este suficientă pentru a nimici întreaga Cetate a Vaticanului! N-aţi ascultat nici un cuvânt din ce v-am spus?

— Doamnă, replică Olivetti cu o răceală de oţel în glas, am o bogată experienţă în domeniul explozibililor.

— Experienţa dumneavoastră este rămasă în urmă! În ciuda aspectului meu exterior, care văd că vă deranjează, lucrez ca fizician principal la cea mai de seamă instituţie de cercetări sub-atomice a lumii. Eu însămi am conceput conteinerul care împiedică Eşantionul de antimaterie să explodeze chiar în acest moment. Şi vă previn că, dacă nu găsiţi acel recipient în

următoarele şase ore, paznicii dumneavoastră nu vor mai avea ce păzi aici, decât o gaură mare în pământ!

Olivetti se răsuci spre camerlengo, cu ochii scânteind de furie: — Signore, conştiinţa nu-mi permite să mai accept aşa ceva. Timpul dumneavoastră este irosit de nişte farsori. Illuminati?! O picătură ce ne va distruge pe toţi?!

— Basta!

Şambelanul rostise cuvântul cu voce joasă şi totuşi acesta părea să mai zăbovească încă în cameră. După un moment de tăcere, preotul continuă:

— Periculos sau nu, Illuminati sau nu, lucrul acela, indiferent ce-o fi el, n-ar trebui să se afle în interiorul Vaticanului… cu atât mai mult în preajma conclavului. Vreau să-l găsiţi şi să-l îndepărtaţi! Organizaţi imediat căutările!

Comandantul însă insistă:

— Signore, chiar dacă aş folosi toţi oamenii de care dispun, ar putea dura zile întregi pentru a găsi camera lipsă. De asemenea, după ce am vorbit iniţial cu doamna Vetra, mi-am trimis unul dintre subordonaţi să consulte cel mai avansat ghid de balistică pe care îl avem, pentru a vedea ce spune acesta despre o substanţă numită antimaterie. Nu a găsit însă nici o menţiune. Niciuna.

„Prostănac încrezut! Îşi zise Victoria. Un ghid de balistică? Într-o enciclopedie ai încercat? La litera A!” Olivetti încă mai vorbea: —Signore, dacă sugeraţi o cercetare amănunţită a întregului complex al Vaticanului, trebuie să obiectez.

— Comandante, replică şambelanul cu mânie în glas. Îţi amintesc că atunci când mi te adresezi mie, te adresezi, de fapt, funcţiei pe care o reprezint. Îmi dau seama că nu-mi iei poziţia în serios şi totuşi, conform legii, eu conduc aici. Iar dacă nu greşesc, cardinalii se află în siguranţă în Capela Sixtină, astfel încât problemele de securitate vor fi minime până la începerea conclavului. Nu înţeleg totuşi de ce ezitaţi să căutaţi acel dispozitiv. Dacă nu v-aş cunoaşte, aş putea crede că puneţi conclavul în pericol în mod intenţionat.

Olivetti îl privi furibund:

— Cum îndrăzniţi?! L-am servit pe papă timp de doisprezece ani! Şi pe papa dinaintea lui alţi paisprezece! Din 1483 Garda Elveţiană a…

Staţia de emisie-recepţie pe care o avea la centură începu să hârâie sonor, întrerupându-l:

— Comandante?

Olivetti apăsă scurt o tastă:

— Sono occupato! Cosa vuoi?! {8}

— Scusi, continuă vocea. Vă sun din biroul de comunicaţii. Am considerat că trebuie să vă informez: am primit o ameninţare cu bombă.

Olivetti nu părea câtuşi de puţin îngrijorat.

— Păi, ocupaţi-vă! Urmaţi procedura obişnuită.

— Aşa am făcut, domnule, dar apelantul… Nu v-aş fi deranjat, domnule comandant, dar cel care ne-a sunat a menţionat substanţa pe care mi-aţi spus s-o caut în ghid. Antimateria.

Cei din încăpere schimbară priviri înmărmurite.

— A menţionat... Ce? Bâlbâi Olivetti.

— Antimateria, domnule. În timp ce încercam să identificăm locul apelului, am mai făcut câteva cercetări. Informaţiile despre antimaterie sunt... hm, sincer, sunt îngrijorătoare.

— Parcă spuneai că ghidul de balistică nu menţionează acea substanţă.

— Am găsit ceva pe Internet. „Aleluia!” îşi zise Vittoria.

— Substanţa pare a fi foarte explozivă, continuă subordonatul lui Olivetti. Este greu de crezut că această informaţie este corectă, însă se spune aici că, la cantităţi egale, antimateria are o încărcătură explozivă de aproximativ o sută de ori mai mare decât cea a unui focos nuclear.

Comandantul se încovoie; parcă vedeai un munte prăbuşindu-se. Sentimentul de triumf al Victoriei dispăru instantaneu sub privirea îngrozită a şambelanului.

— Aţi localizat apelul? Se bâlbâi Olivetti.

— N-am reuşit. E un celular puternic încriptat. Liniile SAT sunt interschimbate, astfel că triangulaţia a fost eliminată. Semnăturile IF sugerează că apelantul se află undeva, în Roma, dar nu avem cum să aflăm mai multe.

— A făcut vreo cerere? Întrebă comandantul, cu voce moale.

— Nu, domnule. Doar ne-a avertizat că în interiorul complexului se află ascunsă acea antimaterie. Părea surprins că nu ştiam încă. M-a întrebat dacă am văzut-o deja. Dumneavoastră mi-aţi spus despre antimaterie, aşa că am decis să vă anunţ.

— Ai procedat corect. Cobor într-un minut. Anunţă-mă imediat dacă sună din nou.

Urmă un scurt moment de pauză, apoi soldatul reluă în aparat:

— Apelantul e încă pe fir, domnule.

Olivetti arăta de parcă tocmai ar fi fost electrocutat.

— Adică linia e încă deschisă?

— Da, domnule. Încercăm de zece minute să localizăm apelul, dar nu obţinem decât indicii vagi. Probabil ştie că nu-l putem identifica, fiindcă refuză să închidă înainte de a vorbi cu il camerlengo.

— Fă-mi legătura, interveni şambelanul. Acum!

Olivetti se întoarse spre el:

— Părinte, nu! Un negociator specializat al Gărzii Elveţiene este mult mai indicat pentru această sarcină.

— Acum!

Comandantul dădu ordinele necesare.

După o clipă, telefonul de pe biroul şambelanului Ventresca începu să sune. Preotul apăsă rapid tasta pentru teleconferinţe:

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine te crezi?

Vocea care răsună din difuzorul telefonului era rece, metalică, debordând de aroganţă. Toţi cei din încăpere ascultau atenţi. Langdon încercă să-i identifice accentul. „Din Orientul Mijlociu, poate?”

— Sunt mesagerul unei vechi confrerii, anunţă vocea, într-o cadenţă stranie. O confrerie pe care aţi nedreptăţit-o vreme de secole. Sunt mesagerul Frăţiei Illuminati.

Langdon simţi cum muşchii i se contractă, în vreme ce ultimele dubii i se spulberau. Pentru o frântură de secundă puse stăpânire pe el aceeaşi combinaţie de emoţie, incitare şi spaimă brută care îl copleşise dimineaţă, când văzuse pentru prima dată ambigrama.

— Ce vrei? Întrebă camerlengo.

— Sunt reprezentantul oamenilor de ştiinţă. Oameni care, ca şi voi, caută răspunsuri. Răspunsuri referitoare la destinul omului, la rolul şi la creatorul lui.

— Oricine ai fi, îl întrerupse şambelanul, eu…

— Silenzio! Ai face mai bine să asculţi. De două mii de ani Biserica voastră a dominat această căutare a adevărului. V-aţi strivit opoziţia sub minciuni şi profeţii întunecate. Aţi manipulat adevărul pentru a servi scopurilor voastre, i-aţi asasinat pe cei ale căror descoperiri vă contraziceau planurile. Sunteţi surprinşi cumva că aţi devenit acum ţinta oamenilor iluminaţi din întreaga lume?

— Oamenii iluminaţi nu recurg la şantaj pentru a-şi susţine cauza.

— Şantaj?! Cel de la telefon izbucni în râs. Ăsta nu e şantaj! Nimicirea Vaticanului nu este negociabilă. Am aşteptat patru sute de ani ziua asta. La miezul nopţii, cetatea voastră va fi distrusă. Nu puteţi face nimic pentru a împiedica acest lucru.

Olivetti se repezi la microfonul telefonului:

— Accesul în oraş e imposibil! N-aveaţi cum să fi amplasat explozibil aici!

— Vorbele tale sunt pline de credinţa ignorantă a unui membru al Gărzii Elveţiene. Eşti, poate, vreunul dintre ofiţeri? Cu certitudine trebuie să ştii că în decursul secolelor Illuminati s-au infiltrat în cele mai elitiste organizaţii de pe glob! Chiar crezi că Vaticanul este imun?

„Iisuse, îşi spuse Langdon, au un om înăuntru!” Nu mai era câtuşi de puţin un secret că infiltrarea constituia principala armă şi specialitate a confreriei; Illuminati pătrunseseră în rândurile masonilor, în interiorul marilor reţele bancare, în organismele guvernamentale. Churchill însuşi declarase odată în faţa reporterilor că, dacă spionii englezi ar fi reuşit să se infiltreze în armata nazistă în măsura în care o făcuseră Illuminati în Parlamentul Britanic, războiul s-ar fi încheiat în mai puţin de-o lună.

— Asta nu-i decât o cacealma nu prea reuşită! Izbucni Olivetti. Este imposibil ca influenţa voastră să fie atât de puternică.

— De ce? Fiindcă Garda Elveţiană veghează? Fiindcă păzeşte toate colţişoarele lumii voastre închise? Dar ce-aveţi de zis despre cei din Garda Elveţiană? Nu sunt şi ei oameni? Chiar credeţi că sunt gata să-şi dea viaţa pentru povestea cu tipul care mergea pe apă? Cum altfel credeţi că a ajuns conteinerul acela în cetatea voastră? Şi cum v-au dispărut în după-amiaza asta patru dintre cele mai preţioase bunuri pe care le aveţi?

— Patru bunuri? Lătră Olivetti. Ce vrei să spui?

— Unu, doi, trei, patru. Încă nu le-aţi simţit lipsa?

— Ce naiba tot vorbeşti acolo…?

Dar Olivetti îşi înghiţi brusc restul cuvintelor şi căscă ochii mari, de parcă ar fi primit un pumn în plex.

— Ţi-a căzut fisa! Replică apelantul. Să-ţi citesc numele lor?

— Ce se întâmplă aici? Întrebă camerlengo, privind nedumerit în jur.

Insul de la telefon râse:

— Ofiţerul nu te-a informat încă? Ce păcătos! Dar nu mă surprinde. Cu atâta orgoliu pe capul lui! Îmi închipui ce ruşine-i e să-ţi spună adevărul… Că patru dintre cardinalii pe care a jurat să-i apere au dispărut…

— De unde ai această informaţie? Izbucni Olivetti.

— Camerlengo, rânji apelantul, întreabă-ţi comandantul dacă toţi cardinalii sunt prezenţi în Capela Sixtină.

Şambelanul se întoarse spre Olivetti, ochii săi verzi cerând o explicaţie:

— Signore, şopti acesta la urechea preotului, este adevărat că patru dintre cardinali nu au ajuns încă în Capela Sixtină, dar nu trebuie să vă alarmaţi. Toţi au fost prezenţi de dimineaţă în sala de recepţie şi deci ştim că se află în siguranţă, în Cetatea Vaticanului. Chiar dumneavoastră aţi luat ceaiul cu ei, cu numai câteva ore în urmă. Pur şi simplu au întârziat la reuniunea dinaintea conclavului. Îi căutăm, dar sunt sigur că au pierdut noţiunea timpului şi sunt pe undeva, admirând operele de artă.

— Admirând operele de artă? Orice urmă de calm pierise din glasul şambelanului: Locul lor era în capelă încă de acum mai bine de o oră!

Langdon îi aruncă Vittoriei o privire uimită. „Cardinali lipsă? Deci, pe aceştia îi căutau ei acolo, jos?!”

— Poate că inventarul nostru vă va convinge, reluă individul de la telefon. Avem aşa: cardinalul Lamassé din Paris, cardinalul Guidera de la Barcelona, cardinalul Ebner din Frankfurt…

Olivetti părea că se face tot mai mic, cu fiecare nume rostit. Apelantul făcu o pauză, ca şi când s-ar fi delectat cu savoarea ultimului nume.

— Iar din Italia… Cardinalul Baggia.

Şambelanul se înmuie ca pânzele unei corăbii pe o mare fără vânt. Clătinându-se, se lăsă în scaunul din spatele biroului.

— I preferiti, şopti stins. Cei patru favoriţi… Inclusiv Baggia… Cel mai probabil succesor al suveranului pontif… Cum e posibil?

Langdon citise destul despre alegerile papale moderne pentru a înţelege disperarea din ochii şambelanului. Deşi în mod teoretic oricare dintre cardinalii cu vârsta sub optzeci de ani ar putea deveni papă, doar câţiva dintre aceştia aveau prestanţa necesară pentru a obţine majoritatea de două treimi în lupta feroce a voturilor. Aceştia erau numiţi i preferiti. Iar acum dispăruseră cu toţii!

Fruntea şambelanului lucea de sudoare:

— Ce intenţii ai cu aceşti oameni?

— Ce intenţii crezi că am? Doar sunt un descendent al Hassassin-ului.

Langdon simţi un fior; cunoştea bine acest nume. În cursul anilor Biserica îşi făcuse câţiva duşmani de moarte, iar printre aceştia se afla Hassassin, Cavalerii Templieri care fuseseră ori vânaţi, ori trădaţi de Vatican.

— Eliberează-i pe cardinali, spuse camerlengo. Nu ţi-e suficientă ameninţarea de a distruge Cetatea lui Dumnezeu?

— Uită-i pe cardinali. Ei sunt deja pierduţi. Fii sigur însă că moartea lor va rămâne în amintire… În amintirea a milioane de oameni. Visul fiecărui martir! O să fac din ei nişte stele ale presei. Unul câte unul. Ce rost are să schimbi lumea, dacă lumea nu se uită? Uciderile publice au ceva senzaţional în ele, nu-i aşa? Voi aţi demonstrat asta cu mult timp în urmă… Inchiziţia, torturarea Cavalerilor Templieri, cruciadele… Şi, desigur, la purga. Il camerlengo amuţise.

— Nu-ţi aminteşti de la purga? Bineînţeles că nu, tu eşti doar un copil! Preoţii nu sunt istorici pricepuţi, oricum. Nu cumva fiindcă istoria îi face să se ruşineze?

— La purga, se pomeni Langdon rostind cu voce tare. O mie şase sute şaizeci şi opt. Biserica a înfierat patru savanţi Illuminati cu simbolul crucii. Pentru a-i curăţa de păcate.

— Cine a vorbit? Întrebă vocea de la telefon, părând mai mult intrigată decât îngrijorată. Cine se mai află acolo?

— Numele meu nu este important, spuse Langdon, încercând să-şi alunge tremurai din voce.

Se simţea nedumerit şi derutat vorbind cu un Illuminati în viaţă… de parcă ar fi discutat pe viu cu George Washington.

— Sunt un om de ştiinţă care a studiat istoria confreriei din care faci parte, adăugă el.

— Superb! Răspunse celălalt. Sunt fericit că mai există oameni în viaţă care îşi amintesc despre crimele comise împotriva noastră.

— Cei mai mulţi dintre noi vă considerau dispăruţi.

— O eroare pe care frăţia a promovat-o cu susţinute eforturi. Ce altceva mai ştii despre la purga?

Langdon ezită. „Ce altceva mai ştiu? Că toată situaţia de acum e o nebunie, asta ştiu!”

— După ce au fost înfieraţi, cei patru savanţi au fost ucişi, iar trupurile lor au fost lăsate să putrezească în locuri publice din Roma, ca un avertisment pentru cei care-ar mai fi dorit să se alăture confreriei.

— Exact. Iar noi vom face la fel. Qui pro quo. Consideraţi-o o răzbunare simbolică pentru asasinarea fraţilor noştri. Cei patru cardinali ai voştri vor muri, câte unul în fiecare oră, începând cu ora opt. Până la miezul nopţii, lumea întreagă se va fi cutremurat.

Langdon se apropie de telefon:

— Chiar intenţionaţi să-i înfieraţi şi să-i ucideţi pe cei patru?

— Istoria se repetă, nu-i aşa? Desigur, noi vom da dovadă de ceva mai multă eleganţă şi îndrăzneală decât Biserica. Voi obişnuiaţi să ucideţi pe ascuns, aruncând cadavrele când nu se uita nimeni. Atâta laşitate!

— Ce vrei să spui? Întrebă Langdon. Că îi veţi înfiera şi ucide în public?

— Exact! Numai că… Depinde ce înţelegi prin „public”. Văd că azi puţini oameni mai vin la biserică.

Langdon înţelese:

— Îi veţi ucide în biserici?

— Ca un gest de amabilitate. Aşa Dumnezeu le va putea trimite sufletele în rai mai repede. Mi se pare just. Fireşte, presa se va bucura şi ea de spectacol, îmi închipui.

— E o cacealma! Interveni Olivetti, cu vocea din nou calmă. Nu poţi ucide un om în biserică, aşteptându-te să scapi cu faţa curată pe urmă.

— Cacealma? Ne mişcăm printre gărzile voastre elveţiene aidoma unor fantome, răpim patru cardinali din cetatea voastră atât de bine păzită, amplasăm un dispozitiv letal în inima celui mai sfânt dintre templele voastre şi voi credeţi că asta e o cacealma?! Când vom începe să ucidem şi victimele vor fi găsite, presa va da năvală. Până la miezul nopţii toată lumea va afla despre cauza Illuminati.

— Şi dacă amplasăm forţe de ordine în toate bisericile? Replică Olivetti.

Individul râse:

— Mi-e teamă că natura prolifică a religiei voastre va face imposibilă o astfel de misiune. Ai mai ţinut socoteala în ultima vreme? Sunt peste patru sute de biserici catolice în Roma. Catedrale, biserici, tabernacole, abaţii, mânăstiri, schituri, şcoli parohiale…

Duritatea de pe chipul lui Olivetti persista.

— Peste nouăzeci de minute începe, reluă omul cu un ton de finalitate în glas. Unul la fiecare oră. O progresie matematică a morţii. Acum trebuie să plec.

— Aşteaptă! Ceru Langdon. Spune-mi despre simbolurile cu care intenţionaţi să-i înfieraţi pe cei patru.

Ucigaşul părea amuzat:

— Presupun că ştii deja care vor fi aceste simboluri. Sau eşti cumva vreun sceptic? Dar le vei vedea curând – ca o dovadă că vechile legende sunt adevărate.

Langdon îşi simţea capul învârtindu-se; ştia exact ce voia să spună individul. Îşi aminti de arsura de pe pieptul lui Leonardo Vetra. Tradiţia Illuminati menţiona cinci simboluri. „Au mai rămas patru simboluri şi avem patru cardinali lipsă.”

— Am jurat, interveni şambelanul, să aduc un nou papă în seara asta. Am jurat în faţa lui Dumnezeu.

— Camerlengo, se auzi vocea apelantului, lumea nu are nevoie de un nou papă. După miezul nopţii, acesta nu va mai avea ce să păstorească, decât un morman de ruine. Biserica Catolică e terminată. Dominaţia voastră asupra lumii a luat sfârşit.

În încăpere domni tăcerea pentru câteva clipe. Şambelanul părea cuprins de o tristeţe sinceră:

— Te înşeli. Biserica înseamnă mai mult decât piatră şi mortar. Nu poţi şterge pur şi simplu două mii de ani de credinţă… Indiferent despre ce

credinţă este vorba. Nu poţi zdrobi credinţa, distrugând doar manifestările ei pământeşti. Biserica Catolică va supravieţui cu sau fără cetatea Vaticanului.

— O minciună nobilă. Dar nu e decât o minciună. Amândoi ştim adevărul. Ia spune-mi, de ce este Vaticanul o fortăreaţă?

— Oamenii Domnului trăiesc într-o lume periculoasă.

— Dar cât de tânăr eşti? Vaticanul e o cetate fortificată, fiindcă jumătate din averea Bisericii Catolice este adăpostită între zidurile sale – picturi rare, sculpturi, giuvaeruri nepreţuite, cărţi de valoare… Apoi mai sunt lingourile de aur şi documentele imobiliare din seifurile Băncii Vaticanului… Estimări din interior cifrează valoarea activelor voastre la 48,5 miliarde de dolari. Ce mai cuib pe care staţi! Mâine totul va fi cenuşă. Active lichidate. Veţi fi faliţi! Nici măcar oamenii în sutană nu pot accepta să muncească pe gratis.

Veridicitatea acestor afirmaţii părea să se oglindească în privirile şocate ale comandantului şi ale şambelanului. Langdon nu ştia ce anume e mai uluitor – că Biserica Catolică avea atâţia bani sau că Illuminati aflaseră despre ei.

Il camerlengo suspină adânc:

— Credinţa, nu banii constituie coloana vertebrala a acestei biserici.

— Alte minciuni! Anul trecut aţi cheltuit 183 de milioane de dolari în încercarea de a vă susţine diocezele din lumea întreagă. Participarea la slujbele religioase a înregistrat un minimum absolut, scăzând cu patruzeci şi şase de procente în ultimul deceniu. Donaţiile sunt pe jumătate din cât erau cu numai şapte ani în urmă. Tot mai puţini băieţi vin să urmeze cursurile seminariilor. Deşi nu vreţi să recunoaşteţi, Biserica voastră moare. Consideraţi asta o şansă de a se stinge cu un bum!

Olivetti făcu un pas înainte. Avea acum un aer mai puţin combativ, de parcă ar fi realizat, în sfârşit, realitatea cu care se confrunta. Părea un om care caută cu disperare o ieşire. Orice ieşire:

— Şi dacă o parte din lingourile acelea ar veni să finanţeze cauza voas-tră?

— Nu ne insulta pe amândoi!

— Avem bani.

— Şi noi. Mai mulţi decât îţi poţi închipui.

Langdon îşi aminti despre presupusele comori ale confreriei – vechile averi ale masonilor bavarezi, ale clanurilor Rothschild, Bilderberger, legendarul diamant Illuminati…

— I preferiti, interveni şambelanul rugător, schimbând subiectul. Cruţă-i. Sunt bătrâni. Sunt…

— Sunt fecioarele sacrificate! Râse necunoscutul. Spune-mi chiar crezi că sunt virgini? Vor chelălăi mieluşeii când vor fi ucişi? Sacrifici vergini nell' altare di scienza.

Şambelanul rămase tăcut multă vreme:

— Sunt oameni credincioşi, răspunse el, în cele din urmă. Nu se tem de moarte.

Individul rânji:

— Şi Leonardo Vetra era un om credincios şi totuşi am văzut frica în ochii lui, noaptea trecută. O frică pe care am exterminat-o.

Vittoria, care tăcuse până în acel moment, ţâşni deodată în picioare, cu trupul încordat de ură:

— A sino! Era tatăl meu!

Un chicot răzbătu din telefon:

— Tatăl tău? Dar ce-i asta? Vetra avea o fiică? Ar trebui să ştii că tăticuţul tău a scâncit la sfârşit ca un ţânc. Jalnic! Un individ patetic!

Vittoria se trase înapoi, ca izbită de cuvintele asasinului. Langdon se îndreptă spre ea, dar tânăra îşi regăsi echilibrul şi îşi aţinti ochii întunecaţi asupra telefonului:

— Jur pe viaţa mea că, înainte de ivirea zorilor, te voi găsi. Vocea i se ascuţi, ca o rază laser: Iar când te voi găsi…

Hassassin-ul izbucni într-un râs grosolan:

— O femeie de spirit! Sunt excitat. Poate că, înainte de finele acestei nopţi, te voi găsi eu. Iar când te voi găsi…

Cuvintele străpunseseră aerul ca o lamă. Apoi legătura se întrerupse.

Cardinalul Mortati era lac de sudoare în roba sa neagră. Nu numai că în Capela Sixtină era deja cald ca într-o saună, dar mai rămăseseră doar douăzeci de minute până la deschiderea conclavului şi încă nu avea nici o veste despre cei patru cardinali care lipseau. În absenţa lor, şoaptele de nedumerire schimbate de ceilalţi prelaţi între ei se transformaseră în îngrijorare vădită.

Mortati nu-şi putea imagina unde ar putea fi chiulangiii. „Cu il camerlengo, poate?” Ştia că şambelanul se întreţinuse cu cei patru la un ceai intim în cursul după-amiezei, dar asta fusese cu câteva ore în urmă. „Să fie oare bolnavi? Au mâncat ceva ce nu le-a priit?” Mortati se cam îndoia. Chiar aflaţi pe patul de moarte, i preferizi ar fi făcut tot posibilul pentru a fi aici. Şansa de a fi ales pontif suprem i se oferea unui cardinal doar o dată în viaţă – iar în cele mai multe cazuri niciodată —iar legile Vaticanului spuneau că, pentru a fi eligibil, un cardinal trebuia neapărat să se afle în interiorul Capelei Sixtine în momentul votului.

Deşi aceştia erau cei patru preferiti, puţini cardinali mai aveau dubii în privinţa celui ce avea să devină următorul papă. În ultimele cincisprezece zile se înregistrase o veritabilă avalanşă de faxuri şi telefoane în care se discuta problema potenţialilor candidaţi. Aşa cum era obiceiul, fuseseră aleşi patru prelaţi preferaţi, fiecare dintre aceştia îndeplinind cerinţele tradiţionale de eligibilitate: să fie vorbitor de italiană, spaniolă şi engleză. Să nu aibă secrete ci un trecut fără pată. Să aibă o vârstă cuprinsă între şaizeci şi cinci şi optzeci de ani.

Ca de obicei, unul dintre preferiti se detaşase de ceilalţi trei în opiniile colegiului elector. Acesta era cardinalul Aldo Baggia, din Milano. Trecutul său personal şi religios nepătat, combinat cu excelenta stăpânire a limbilor străine şi cu abilitatea de a transmite mesajul spiritual îi conferise calitatea de favorit.

„Dar unde naiba este acum?” se întrebă Mortati.

Venerabilul prelat era iritat de absenţa celor patru în primul rând fiindcă lui îi revenise sarcina de a conduce lucrările conclavului. Cu o săptămână în urmă, Colegiul Cardinalilor îl alesese în unanimitate pentru funcţia de Mare Elector – maestrul de ceremonii al conclavului. Deşi şambelanul ocupa în acest moment cea mai înaltă treaptă în cadrul Bisericii, acesta era doar un preot şi nu cunoştea bine complexitatea procesului electiv, astfel că se impusese alegerea unui cardinal care să conducă ceremonia din interiorul Capelei Sixtine.

Cardinalii glumeau adesea spunând că a fi ales Mare Elector era cea mai crudă onoare a creştinătăţii. Cel care primea această responsabilitate pierdea dreptul de a mai candida la alegerile respective şi, totodată, era obligat să petreacă mult timp în zilele dinaintea conclavului, studiind Universi Dominici Gregis pentru a se familiariza cu subtilităţile ritualurilor secrete ale conclavului şi a asigura astfel buna desfăşurare a procesului electiv.

Totuşi, Mortati nu avea resentimente; ştia că alegerea sa fusese una logică. Pe lângă faptul că era cel mai vârstnic cardinal, fusese totodată un apropiat al defunctului papă, ceea ce-l ridicase în ochii celorlalţi. Cu toate că se încadra încă în limitele de vârstă, era prea „copt” pentru a fi un candidat serios. La şaptezeci şi nouă de ani, trecuse deja pragul tacit dincolo de care colegiul mai putea avea încredere că starea lui de sănătate ar fi făcut faţă programului de lucru riguros pe care îl presupunea pontificatul. În mod obişnuit, papa lucra paisprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână şi se stingea extenuat, în medie, după 6,3 ani de serviciu. O glumă care circula în rândul cardinalilor spunea că papalitatea era „cea mai rapidă cale spre rai” pentru un cardinal.

Mulţi credeau că Mortati ar fi putut deveni papă cu câţiva ani în urmă, dacă ar fi fost mai puţin deschis la minte. Când era vorba despre candidatura la scaunul pontifical, de bază era o sfântă treime: conservatorism, conservatorism, conservatorism.

Lui Mortati i se păruse întotdeauna o ironie amuzantă faptul că ultimul papă, Domnul să-l odihnească! Se dovedise surprinzător de liberal, o dată ce preluase funcţia supremă. Sesizând poate că lumea modernă se îndepărtează de Biserică, pontiful operase numeroase deschideri, relaxând poziţia Bisericii faţă de ştiinţă şi chiar donând bani pentru anumite cauze ştiinţifice. Din fericire, aceasta a constituit pentru el o sinucidere politică. Catolicii conservatori l-au declarat „senil”, în vreme ce puritanii ştiinţei l-au acuzat că încearcă să extindă influenţa Bisericii şi acolo unde nu-i era locul.

— Aşadar, unde sunt cei patru?

Mortati se întoarse. Unul dintre cardinali îl bătea pe umăr:

— Domnia ta ştii unde sunt, nu-i aşa?

Mortati încercă să nu se arate prea îngrijorat:

— Poate că se află încă la şambelan.

— La ora aceasta? Ar fi complet neobişnuit, replică omul neîncrezător. Să fi pierdut il camerlengo noţiunea timpului?

Mortati se îndoia cu siguranţă, dar nu spuse nimic. Era conştient că majoritatea cardinalilor nu-i acorda şambelanului o importanţă prea mare,

considerându-l prea tânăr pentru a-l sluji pe papă atât de îndeaproape. Lui i se părea că mulţi erau, de fapt, invidioşi, dar el îl admira pe tânărul preot, aprobându-l tacit pe ultimul papă fiindcă îi acordase funcţia de camerlengo. Când privea în ochii şambelanului, Mortati nu vedea decât convingere şi ştia că, spre deosebire de majoritatea cardinalilor, el punea credinţa şi Biserica pe primul plan, înaintea politicilor meschine. Il camerlengo era cu adevărat un om al lui Dumnezeu.

Pe parcursul mandatului său, devotamentul ferm şi neclintit de care dăduse dovadă tânărul prelat devenise legendar; mulţi i-l atribuiau întâmplării miraculoase din copilăria lui… O întâmplare care ar fi lăsat urme adânci în inima oricărui om. „Miracolul şi minunea lui”, gândea Mortati, dorindu-şi adesea ca şi în copilăria lui să se fi petrecut o întâmplare din care se putea naşte o credinţă atât de fermă.

Din nefericire pentru Biserică, Mortati ştia că il camerlengo nu va deveni papă niciodată. Accederea la scaunul pontifical implica un anumit nivel de ambiţie politică – un lucru care-i lipsea tânărului şambelan; de multe ori refuzase propunerile papei de a-i oferi funcţii clericale mai înalte, spunând că preferă să slujească Biserica şi credinţa ca un om simplu.

— Şi acum ce facem? Întrebă cardinalul, bătându-l din nou pe umăr.

— Poftim?

— Au întârziat! Noi ce facem acum?

— Ce putem noi să facem? Replică bătrânul. Să aşteptăm. Şi să avem credinţă.

Părând profund nemulţumit de răspunsul primit, cardinalul se retrase din nou în întunericul capelei.

Mortati rămase locului o clipă, ştergându-şi fruntea de sudoare şi încercând să-şi limpezească gândurile. „Într-adevăr, ce vom face?” Îşi îndreptă privirile dincolo de altar, spre celebra frescă a lui Michelangelo, Judecata de Apoi. Lucrarea nu-i oferi însă nici un răspuns. Era o ilustrare cutremurătoare, înaltă de un metru şi jumătate, a lui Iisus Hristos împărţind omenirea în drepţi şi păcătoşi şi azvârlindu-i pe ultimii în iad: cărnuri sfârtecate, trupuri arzând şi chiar unul dintre rivalii artistului, reprezentat cu urechi de măgar. Guy de Maupassant scrisese odată că fresca semăna cu un desen de bâlci realizat de un cărbunar ignorant. Iar cardinalul Mortati împărtăşea opinia scriitorului.

Langdon stătea nemişcat în faţa unei ferestre blindate şi privea aglomerarea de furgonete şi trailere ale presei din Piazza San Pietro. Incredibila convorbire telefonică îl lăsase năuc… Oarecum aerian; parcă nu mai era el însuşi.

Aidoma unui şarpe din tenebrele uitate ale istoriei, Illuminati reveniseră la viaţă şi se încolăciseră în jurul unui vechi duşman. Fără revendicări. Fără negocieri. Doar răzbunare. Diavolesc de simplu. Sufocant. O răzbunare pregătită timp de 400 de ani. Ca şi cum, după secole de persecuţie, ştiinţa contraataca.

Aşezat la biroul său, il camerlengo privea fix telefonul. Olivetti rupse primul tăcerea.

— Carlo, i se adresă el pe numele de botez, mai degrabă ca un prieten îngrijorat decât ca un ofiţer la datorie. De douăzeci şi şase de ani mi-am dedicat viaţa apărării acestui locaş. Se pare că astăzi m-am dezonorat.

Şambelanul clătină din cap:

— Noi doi Îl servim pe Dumnezeu în moduri diferite, dar slujirea Lui aduce totdeauna onoare.

— Evenimentele astea… Nu-mi pot imagina cum… O asemenea situaţie…

Olivetti părea copleşit:

— Îţi dai seama că nu avem decât o singură posibilitate de acţiune. Eu sunt responsabil pentru securitatea Colegiului Cardinalilor.

— Mă tem că responsabilitatea aceasta îmi aparţine mie, signore!

— Atunci oamenii tăi vor asigura imediat evacuarea.

— Signore?

— Celelalte opţiuni pot fi aplicate mai târziu – căutarea acestui dispozitiv, a cardinalilor lipsă şi a răpitorilor. Acum însă, ceilalţi cardinali trebuie puşi la adăpost. Caracterul sacru al vieţilor omeneşti este mai presus de orice. Oamenii aceia constituie însăşi fundaţia Bisericii noastre.

— Sugeraţi să anulăm chiar acum conclavul?

— Avem de ales?

— Dar cum rămâne cu datoria dumneavoastră de a oferi lumii un nou papă?

Tânărul şambelan suspină şi se întoarse spre fereastră, privind oraşul ce se întindea în zare:

— Sfinţia Sa mi-a spus odată că papa este un om prins între două lumi… Lumea reală şi cea divină. Şi m-a avertizat că, dacă o ignoră pe cea reală, nici o Biserică nu poate supravieţui pentru a se bucura de lumea divină.

Dintr-o dată, vocea lui părea a transmite o înţelepciune prea profundă pentru anii şambelanului:

— Lumea reală se bazează pe noi în seara aceasta. Am face o mare greşeală dacă am ignora-o. Orgoliul şi tradiţiile nu ne pot umbri raţiunea.

Olivetti încuviinţă, impresionat:

— V-am subestimat, signore.

Şambelanul părea că nu-l auzise, privirile sale continuând să rătăcească pe fereastră.

— Voi vorbi deschis, signore. Lumea reală este lumea mea. Eu am de-a face zi de zi cu hidoşenia ei, astfel încât ceilalţi să-şi poată urma aspiraţiile pure. Permiteţi-mi să vă ofer sfaturile mele în situaţia actuală. Pentru asta am fost pregătit. Deşi valoroase, instinctele dumneavoastră… S-ar putea dovedi dezastruoase.

Preotul se întoarse. Olivetti inspiră adânc şi continuă:

— Evacuarea Colegiului Cardinalilor din Capela Sixtină ar fi cea mai proastă decizie pe care am putea-o adopta acum.

Il camerlengo nu părea indignat, ci doar confuz:

— Şi ce sugerezi?

— Să nu le spunem nimic cardinalilor. Să sigilăm conclavul. Astfel vom avea timp pentru a încerca şi alte opţiuni.

Şambelanul îl privi cu un aer tulbure:

— Adică să încui întregul Colegiu al Cardinalilor deasupra unei bombe cu ceas?

— Da, signore. Deocamdată. Mai târziu, dacă va fi nevoie, ne vom ocupa de evacuare.

— Amânarea ceremoniei chiar înainte de a începe ar stârni numeroase întrebări, însă după ce uşile se vor închide, nimeni nu va mai putea interveni. Procedurile obişnuite obligă…

— Lumea reală, signore! În această seară ne aflăm în lumea reală! Ascultaţi-mă bine, îi ceru Olivetti, vorbind de această dată cu tonul autoritar al militarului. Ar fi o nesăbuinţă să deplasăm prin Roma o sută şaizeci şi cinci de cardinali nepregătiţi şi neprotejaţi. Am risca să provocăm temeri şi chiar panică în rândul unor oameni foarte bătrâni şi, sincer să fiu, un infarct fatal în această lună a fost suficient.

„Un infarct fatal”! Cuvintele comandantului îi reamintiră lui Langdon de titlurile pe care le citise în ziare împreună cu un grup de studenţi: „Papa a suferit un infarct şi a decedat în somn”.

— În plus, continuă Olivetti, Capela Sixtină este o fortăreaţă. Deşi nu ne lăudăm cu acest lucru, structura este puternic armată şi poate rezista la orice atac, cu excepţia celui cu rachete. În această după-amiază am cercetat fiece colţişor al capelei, în căutarea microfoanelor şi a altor dispozitive de ascultare. Capela este curată, sigură şi sunt convins că antimateria nu se află înăuntru. Pe moment, nu există loc mai sigur pentru Colegiul Cardinalilor. Dacă se va ajunge la aşa ceva, vom putea discuta mai târziu despre evacuarea de urgenţă.

Langdon era impresionat. Logica rece şi inteligentă a lui Olivetti îi amintea de Kohler.

— Domnule comandant, interveni Vittoria, cu vocea încordată, mai există şi alte probleme. Nimeni n-a mai creat până acum o cantitate atât de mare de antimaterie. Nu pot decât să estimez raza ei de acţiune. Zona adiacentă a Romei poate fi şi ea în pericol. Dacă recipientul se află în subteran sau într-una dintre clădirile centrale, efectul în afara acestor ziduri ar putea fi minim, însă dacă a fost amplasat în apropiere… În această clădire, de exemplu…

Şi Vittoria nu-şi mai sfârşi ideea, mulţumindu-se să-şi îndrepte privirile îngrijorate spre mulţimea adunată în Piazza San Pietro.

— Sunt perfect conştient de responsabilităţile mele faţă de lumea de afară, replică Olivetti. Protecţia acestui sanctuar a fost datoria mea timp de peste două decenii. Nu am nici cea mai vagă intenţie de a permite detonarea antimateriei.

Şambelanul ridică ochii spre el:

— Crezi că o poţi găsi?

— Daţi-mi voie să discut posibilităţile de acţiune cu câţiva dintre specialiştii mei. Dacă întrerupem alimentarea electrică în întregul Vatican,

vom putea elimina zgomotul de fundal, obţinând un mediu de lucru suficient de clar pentru a recepta ceva din câmpul magnetic al conteinerului.

Vittoria îl privi mai întâi surprinsă, apoi chiar impresionată:

— Vreţi să stingeţi lumina în toată cetatea Vaticanului?

— Poate. Nu ştiu încă dacă este posibil, dar aş vrea să cercetez această opţiune.

— Cardinalii s-ar întreba, fireşte, ce anume s-a întâmplat.

Olivetti clătină din cap:

— Conclavul se desfăşoară la lumina luminărilor; cardinalii nici nu şi-ar da seama. După încuierea uşilor, vom putea întrerupe energia electrică în întregul perimetru, cu câteva mici excepţii şi vom începe căutarea. O sută de oameni pot acoperi o arie mare în cinci ore.

— Patru ore! Îl corectă Vittoria. Trebuie să duc conteinerul înapoi la CERN. Detonarea nu poate fi evitată dacă nu reîncarc bateriile.

— Nu le puteţi reîncarc a aici?

— Interfaţa e prea complexă. Dacă aş fi putut, aş fi adus-o cu mine.

— Atunci, patru ore, spuse Olivetti încruntat. Suficient timp. Panica nu ajută la nimic. Signore, aveţi la dispoziţie zece minute. Duceţi-vă în capelă şi sigilaţi conclavul. Lăsaţi-le oamenilor mei timpul necesar pentru a-şi face treaba. Când ne vom apropia de ora critică, vom lua şi deciziile care se cuvin.

Langdon se întrebă cât de aproape de „ora critică” intenţiona comandantul să ajungă.

Şambelanul nu părea convins:

— Dar colegiul va întreba despre i preferiti… Mai cu seamă despre Baggia… va vrea să ştie unde sunt.

— Va trebui să născociţi ceva, signore. Spuneţi-le că le-aţi oferit celor patru un ceai care nu le-a priit.

Preotul îl privi, oripilat:

— Să stau la altarul Capelei Sixtine şi să mint în faţa Colegiului Cardinalilor?!

— Pentru siguranţa lor. Una bugia veniale. O minciună nevinovată. Datoria dumneavoastră este aceea de a menţine calmul. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, fiindcă trebuie să începem.

Olivetti pornise deja spre uşă, dar il camerlengo interveni:

— Comandante, nu putem pur şi simplu să le întoarcem spatele celor patru cardinali dispăruţi.

Ofiţerul se opri în pragul uşii.

— Baggia şi ceilalţi trei se află în prezent în afara sferei noastre de influenţă. Trebuie să renunţăm la ei… Pentru binele general. Militarii numesc acest lucru triere.

— Vrei să spui abandonare!

Vocea lui Olivetti deveni din nou ca de oţel:

— Dacă ar exista vreo posibilitate, signore, una cât de mică, pentru a-i găsi pe cei patru cardinali, mi-aş da viaţa în acest scop. Totuşi… Continuă el arătând cu mâna spre fereastra prin care ultimele raze ale soarelui aureau marea de acoperişuri a Romei, căutarea a patru oameni într-un oraş cu cinci

milioane de locuitori este peste puterile mele. Nu voi irosi un timp preţios pentru a-mi linişti conştiinţa cu o acţiune inutilă. Îmi pare rău.

Vittoria interveni, pe neaşteptate:

— Dar dacă l-am prinde pe asasin, nu l-aţi putea determina să vorbească?

Olivetti o privi încruntat:

— Soldaţii nu-şi pot permite să fie sfinţi, doamnă Vetra. Credeţi-mă, înţeleg foarte bine dorinţa dumneavoastră de a-l prinde pe acest individ.

— Nu este doar o dorinţă personală. Ucigaşul ştie unde se află antimateria. Şi cei patru cardinali. Dacă l-am putea găsi într-un fel…

— Să cădem de bună voie în plasa lui? Credeţi-mă, dacă aş lăsa Vaticanul neprotejat pentru a supraveghea sutele de biserici din Roma aş proceda exact aşa cum speră Illuminati că voi face… Irosind timp şi forţe preţioase sau, mai rău, lăsând Banca Vaticanului complet neapărată. Fără a-i mai menţiona pe ceilalţi cardinali.

Omul avea dreptate.

— Dar poliţia din Roma? Întrebă şambelanul. Am putea alerta forţele civile. Să apelăm la ajutorul lor pentru a-l găsi pe răpitor.

— O altă greşeală, ripostă Olivetti. Ştiţi ce părere au despre noi carabinierii romani. N-am obţine decât ajutorul şovăitor al câtorva Oameni, care ar „vinde” imediat ştirea presei internaţionale. Exact ceea ce vor duşmanii noştri. Oricum, vom fi nevoiţi în curând să tratăm cu mass-media.

„Voi face din cardinalii voştri stele ale presei, îşi aminti Langdon cuvintele asasinului. Trupul primului cardinal va apărea la ora opt. Apoi, câte unul în fiecare oră. Presa se va delecta.”

Il camerlengo vorbea din nou, cu o uşoară iritare în voce:

— Comandante, nu putem accepta cu conştiinţa curată să nu facem nimic pentru cardinalii dispăruţi!

Olivetti îi întoarse o privire îngheţată:

— Rugăciunea Sfântului Francisc, signore… V-o amintiţi?

Tânărul preot rosti scurta rugăciune, cu durere în glas:

— Dumnezeule, dă-mi puterea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba!

— Credeţi-mă: acesta este unul dintre lucrurile acelea.

Şi, în clipa următoare, ieşi din încăpere.

Birourile centrale ale British Broadcast Corporation (BBC) se află în Londra, puţin la vest de Piccadily Circus. Centrala telefonică începu să sune şi o tânără aspirantă la funcţia de redactor ridică receptorul.

— BBC, spuse ea, strivindu-şi chiştocul de Dunhill.

Vocea de la aparat era aspră, cu un accent care amintea de Orientul Mijlociu:

— Am o poveste de care postul voastru ar putea fi interesat. Tânăra luă un pix şi o coală de hârtie:

— Privitor la…?

— Alegerile papale.

Fata se încruntă îngrijorată. BBC difuzase cu o zi în urmă un scurt reportaj preliminar, iar audienţa fusese medie. Publicul nu prea mai era interesat de Vatican.

— Care-i ideea?

— Aveţi în Roma un reporter care se ocupă de alegeri?

— Cred că da.

— Trebuie să vorbesc direct cu el.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot da numărul fără a şti cât de cât…

— Asupra conclavului planează o ameninţare. Asta-i tot ce vă pot spune.

Tânăra continua să ia notiţe, apoi întrebă:

— Numele dumneavoastră?

— Numele meu nu are nici o relevanţă.

Ziarista nu era deloc surprinsă:

— Şi aveţi dovezi în sprijinul acestei afirmaţii?

— Am.

— Aş fi bucuroasă să le aud, însă politica postului nostru nu ne permite să comunicăm numerele de telefon ale reporterilor noştri decât dacă…

— Înţeleg. Voi suna la un alt post de televiziune. Vă mulţumesc pentru timpul dumneavoastră. La rev…

— Aşteptaţi un moment! Puteţi rămâne pe fir?

Tânăra îl lăsă în aşteptare şi îşi întinse gâtul, gânditoare. Arta identificării potenţialilor farsori nu era câtuşi de puţin o ştiinţă perfectă, dar individul de la telefon tocmai trecuse cele două teste tacite ale BBC referitoare la autenticitatea unei surse telefonice: refuzase să-şi spună numele şi era nerăbdător să încheie convorbirea. Ţicniţii şi cei avizi de glorie de obicei insistau şi se văicăreau.

Din fericire pentru ea, reporterii trăiau cu eterna spaimă a ratării unei ştiri de senzaţie, aşa că rareori se supărau fiindcă le făcea legătura cu vreun megaloman. Irosirea a cinci minute din timpul unui reporter era ceva scuzabil; ratarea unui titlu-bombă, nu.

Căscând alene, deschise computerul şi tastă „Vatican” într-un motor de căutare. Când văzu numele reporterului care se ocupa de alegerile papale, chicoti în sinea ei. Era un tip nou, venit de curând de la o fiţuică murdară din Londra şi care urma să se ocupe de unele dintre subiectele mondene ale BBC.

Acum era, probabil, plictisit de moarte, aşteptând o noapte întreagă pentru a înregistra spotul vieţii lui, zece secunde în direct. În mod cert avea să-i fie recunoscător fiindcă-i întrerupea monotonia aşteptării.

Tânăra copie numărul de telefon al reporterului de la Vatican şi apoi, aprinzându-şi o altă ţigară, i-l comunică anonimului de la celălalt capăt al firului.

— Nu va reuşi, spuse Vittoria, plimbându-se de colo-colo prin biroul papei. Chiar dacă o echipă a Gărzii Elveţiene va reuşi să filtreze interferenţele, va trebui să se afle practic deasupra conteinerului pentru a reuşi să detecteze vreun semnal de la acesta. Şi asta numai dacă recipientul este accesibil – neizolat de alte bariere. Dacă e închis în vreo cutie metalică,

undeva, într-una dintre clădirile astea? Sau dacă e ascuns într-o conductă metalică de aerisire? Detectarea lui ar fi imposibilă. Şi dacă în Garda Elveţiană s-a infiltrat într-adevăr cineva din afară? Cine ne poate asigura de corectitudinea căutărilor?

Şambelanul părea vlăguit:

— Şi ce propuneţi, doamnă Vetra?

„Dar nu e evident?” îi veni ei să strige, înfuriată. Dar se mulţumi să explice:

— Propun, domnule, să luaţi imediat şi alte măsuri de precauţie. Putem spera, prin absurd, că rezultatele căutărilor vor fi pozitive. Totuşi, priviţi pe fereastră. Îi vedeţi pe toţi acei oameni? Şi clădirile acelea de dincolo de piaţă? Maşinile presei? Turiştii? Probabil că se află cu toţii în raza de acţiune a exploziei. Trebuie să faceţi ceva acum!

Il camerlengo înclină uşor din cap.

Vittoria se simţea frustrată. Olivetti îi convinsese pe toţi că timpul era suficient, dar ea ştia că, dacă vestea despre situaţia Vaticanului se răspândea, în numai câteva minute întreaga zonă avea să devină un furnicar de oameni. Mai văzuse o asemenea situaţie o dată, în faţa Parlamentului Elveţian. În timpul unei ameninţări cu bombă, complicată cu o luare de ostateci, mulţimea se adunase în jurul clădirii, pentru a vedea ce se mai întâmplă. În ciuda avertismentelor poliţiei cu privire la pericolul la care se expun, oamenii veneau în număr tot mai mare. Nimic nu atrage interesul mulţimilor mai mult decât tragedia umană.

— Signore, insistă Vittoria, omul care mi-a ucis tatăl se află pe aici, pe undeva. Fiecare celulă din trupul meu ar vrea să pornească imediat în urmărirea lui. Şi totuşi, eu stau în acest birou… Fiindcă am o responsabilitate faţă de dumneavoastră. Şi faţă de ceilalţi. Sunt vieţi omeneşti în pericol, signore. Mă auziţi?

Şambelanul nu-i răspunse.

Vittoria îşi auzea inima bubuindu-i în piept. „De ce nu poate Garda Elveţiană să-l localizeze pe blestematul acela care a sunat? Asasinul este cheia! El ştie unde se află antimateria… El ştie unde sunt cardinalii! Prinde ucigaşul şi totul e rezolvat!”

Tânăra îşi dădu seama că riscă s-o ia razna – o situaţie stranie, pe care şi-o amintea vag din copilărie, din anii de orfelinat: o frustrare pentru abordarea căreia nu avea instrumentele necesare. „Ai instrumente, îşi spuse, întotdeauna ai instrumentele necesare.” Fără rost, însă. Gândurile i se învălmăşeau în minte, sugrumând-o. Ea era un cercetător, un om care soluţiona cele mai diverse probleme. Aceasta era însă o problemă fără soluţie. „Ce date îţi trebuie? Ce vrei?” Se îndemnă să inspire adânc, dar pentru prima dată în viaţa ei, nu reuşi. Se sufoca.

Langdon simţea că-i vuieşte capul şi că se află undeva, la limita dintre raţional şi iraţional. Privi spre Vittoria şi spre camerlengo, dar peste chipurile lor se suprapuneau imagini terifiante: explozii, îmbulzeala presei, camere de filmat, patru trupuri umane înfierate.

Satan… Lucifer… Aducătorul de lumină… Satan…

Îşi scutură capul pentru a scăpa de imaginile de coşmar. „Terorism bine calculat”, îşi aminti el, încercând să se agaţe de elementele raţionale. „Haos planificat!” Mintea îi zbură la un seminar pe care îl audiase cândva la Radcliffe, pe când studia simbolismul pretorian; de atunci percepţia despre terorism i se schimbase în mod radical.

— Terorismul, afirmase profesorul, are un unic scop. Care este acesta?

— Uciderea oamenilor nevinovaţi? Sugeră un student.

— Incorect. Moartea este doar un produs secundar al terorismului.

— O etalare a forţei?

— Nu. Convingerile slabe nu există.

— Provocarea terorii?

— Exact. Simplu spus, obiectivul terorismului este acela de a crea teroare, frică. Teama subminează încrederea în autorităţi. Slăbeşte duşmanul din interior… Cauzând mişcări de masă. Terorismul nu este o expresie a furiei, ci o armă politică. Elimină faţada de infailibilitate a unui guvern şi ai distrus încrederea poporului.

„Pierderea încrederii… A credinţei…”

Asta să fie totul? Langdon se întreba cum va reacţiona lumea creştină la vederea cardinalilor mutilaţi aidoma unor câini. Dacă puterea credinţei nu-l putea apăra pe un slujitor al Domnului de uneltele Satanei, ce speranţe mai puteau avea restul oamenilor? Capul profesorului se învârtea mai rău acum… Voci slabe se războiau în mintea lui: „Credinţa nu te apără. Medicamentele şi airbag-urile… Astea sunt lucrurile care te apără. Dumnezeu nu te apără. Inteligenţa, da. Iluminarea. Încrede-te în ceva care dă rezultate palpabile. Cât de mult a trecut de când n-a mai mers nimeni pe apă? Miracolele moderne aparţin ştiinţei… Computere, vaccinuri, staţii spaţiale… Chiar şi miracolul divin al creaţiei. Materie din nimic… Într-un laborator. Cine mai are nevoie de Dumnezeu? Nu! Ştiinţa e noul dumnezeu!”

Vocea ucigaşului îi răsuna în minte: „La miezul nopţii… O progresie matematică a morţii… Sacrifici vergini nell' altare di scienza.”

Apoi brusc, ca o mulţime împrăştiată de bubuitul unei arme, vocile se stinseră. Robert Langdon sări în picioare. Scaunul în care stătuse se răsturnă cu zgomot pe podeaua din marmură.

Vittoria şi şambelanul se repeziră spre el:

— Mi-a scăpat, şopti Langdon uluit. Era chiar în faţa ochilor mei…

— Ce ţi-a scăpat? Întrebă Vittoria. Langdon se întoarse spre tânărul preot:

— Părinte, de trei ani înaintez petiţii acestui birou, solicitând să mi se acorde acces la Arhivele Vaticanului. Am fost refuzat de şapte ori.

— Domnule Langdon, îmi pare rău, dar nu mi se pare un moment potrivit pentru o asemenea solicitare.

— Am nevoie de acces imediat. Cei patru cardinali dispăruţi. Cred că-mi voi putea da seama unde anume vor fi ucişi.

Vittoria se holbă la el, sigură că nu înţelesese bine. Şambelanul avea o privire tulbure, ca şi cum fusese ţinta unei glume crude: —Vă aşteptaţi cumva să cred că această informaţie se află undeva, în arhivele noastre?

— Nu pot promite că o voi identifica în timp util, dar dacă-mi veţi permite să intru…

— Domnule Langdon, eu trebuie să ajung în Capela Sixtină în patru minute. Arhivele se află de cealaltă parte a Cetăţii Vaticanului.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? Interveni Vittoria, privindu-l pe Langdon adânc în ochi şi resimţindu-i parcă entuziasmul.

— Nu prea e momentul pentru glume! Replică el. Tânăra se întoarse spre şambelan:

— Părinte, dacă există o şansă… O şansă cât de mică pentru a afla unde anume se vor petrece acele asasinate, vom putea încercui zonele şi…

— Dar arhivele? Insistă preotul. Cum ar putea conţine ele vreun indiciu?

— Ar dura prea mult să vă explic. Dar dacă am dreptate, am putea folosi aceste informaţii pentru a-l prinde pe Hassassin.

Il camerlengo îl privi de parcă voia să-l creadă, dar nu putea.

— Cele mai sacre codice ale creştinismului se află în arhivele acelea. Comori pe care eu însumi nu sunt demn să le admir.

— Sunt conştient de acest lucru.

— Accesul este permis numai prin decret scris al curatorului şi al Consiliului Bibliotecarilor din Vatican.

— Sau, insistă Langdon, prin mandat papal. Aşa scria în fiecare răspuns negativ pe care curatorul mi l-a trimis.

Şambelanul încuviinţă tăcut:

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar, dacă nu mă înşel, mandatul papal este eliberat în acest birou. Din câte ştiu eu, în această seară dumneavoastră sunteţi responsabil aici. Şi ţinând seama de circumstanţe…

Preotul scoase un ceas din buzunarul sutanei şi îl privi. Când îi vorbi, Langdon nu sesiză în ochii lui decât profundul adevăr:

— Domnule profesor, sunt gata să-mi dau viaţa în această zi pentru salvarea Bisericii. Credeţi cu adevărat că acel document se află aici? Şi că ne poate ajuta să identificăm cele patru biserici?

— N-aş fi solicitat accesul în mod repetat, dacă n-şi fi fost convins. Italia este destul de departe de Statele Unite pentru a călători aici aşa, de-un moft, pe un salariu de profesor. Documentul la care mă refer este un vechi…

— Vă rog, îl întrerupse şambelanul. Iertaţi-mă! În acest moment mintea mea nu mai poate procesa alte detalii. Ştiţi unde sunt amplasate arhivele?

Langdon simţi un val de emoţie:

— În spatele Porţii Santa Ana.

— Impresionant! Majoritatea specialiştilor sunt convinşi că se află dincolo de uşa secretă de după Tronul Sfântului Petru.

— Nu. Acolo este Archivio della Reverenda di Fabbrica di San Pietro. O eroare frecventă.

— Un bibliotecar docent îi însoţeşte totdeauna pe cei care intră, fără excepţie. În această seară nu se mai află aici nici un docent. Dumneavoastră îmi cereţi, de fapt, acces liber. Nici cardinalii noştri nu intră singuri acolo.

— Voi da dovadă de cel mai înalt respect şi de grijă atentă faţă de documentele dumneavoastră. Bibliotecarii nu vor vedea nici o urmă a trecerii mele prin arhive.

Undeva deasupra lor, clopotele Bazilicii San Pietro începură să sune. Şambelanul îşi verifică din nou ceasul:

— Trebuie să plec. După un moment de tăcere, îl măsură din ochi pe Langdon şi adăugă: Voi trimite un membru al Gărzii Elveţiene să vă aştepte la arhive. Vă acord încrederea mea totală, domnule Langdon. Duceţi-vă!

Profesorul rămăsese fără glas.

Tânărul preot părea să iradieze acum o stranie siguranţă de sine. Întinse mâna şi-i strânse umărul lui Langdon cu o forţă surprinzătoare:

— Vreau să găsiţi ceea ce căutaţi. Repede!

Arhivele Secrete ale Vaticanului sunt situate la capătul îndepărtat al Curţii Borgia, pe culmea unei coline ce urcă de la Poarta Santa Ana. Ele adăpostesc peste douăzeci de mii de volume şi se spune că aici se află adevărate comori, precum jurnalele lipsă ale lui Leonardo da Vinci şi chiar cărţile nepublicate vreodată ale Bibliei.

Langdon străbătu în viteză Via della Fondamenta spre arhive, încă nevenindu-i să creadă că va fi primit înăuntru. Vittoria mergea alături de el, ţinând pasul cu uşurinţă. Părul ei cu miros de migdale flutura lin în vânt, iar Langdon îi inspira parfumul. Gândurile începură să i-o ia razna şi se strădui să le aducă pe făgaşul normal:

— Îmi spui şi mie ce căutăm? Întrebă ea.

— O cărticică scrisă de un tip pe nume Galilei.

— Dar ştiu că nu te încurci! Ce-i în ea?

— Se presupune că în cuprinsul ei se află ceva numit il segno.

— Semnul?”

— Semnul, indiciul, semnalul… Depinde cum traduci.

— Semnul pentru ce?

— Pentru o locaţie secretă. Confreria Illuminati fondată de Galilei trebuia să se apere de Vatican şi de aceea au stabilit aici, în Roma, un loc secret de întrunire, pe care l-au numit Biserica Iluminării.

— Cam obraznic să numeşti „biserică” un bârlog satanist! Langdon clătină din cap:

— Grupul înfiinţat de Galileo nu era câtuşi de puţin satanist. Din el făceau parte savanţi care visau la iluminarea ştiinţifică. Locul de întrunire era doar unul în care să se poată reuni în siguranţă pentru a discuta despre subiectele interzise de Vatican. Deşi se ştie că acest bârlog secret a existat, nimeni n-a aflat, nici până în ziua de azi, unde anume era el situat.

— Se pare că Illuminati ştiau să păstreze un secret!

— Cu certitudine! De fapt, niciodată n-au dezvăluit cuiva din afara confreriei unde anume se reuneau. Această precauţie le asigura protecţia, dar totodată ridica o dificultate când se punea problema recrutării de noi membri.

— Nu se puteau dezvolta dacă nu-şi făceau publicitate, conchise Vittoria, mintea şi paşii ei păstrând ritmul perfect.

— Exact. Vestea despre confreria lui Galilei a început să se răspândească pe la 1630, iar numeroşi savanţi din lumea întreagă porneau în veritabile pelerinaje secrete spre Roma, sperând să devină membri Illuminati… Dornici să poată privi prin telescopul lui Galilei şi să ia cunoştinţă de ideile maestrului. Din păcate însă, ca urmare a acelei discreţii extreme, când ajungeau în Roma, oamenii de ştiinţă nu ştiau încotro să se îndrepte sau cu cine să vorbească fără a se trăda. Illuminati voiau noi membri, dar nu-şi puteau permite să rişte făcându-şi cunoscut locul de întrunire.

— Pare a fi o situazione senza soluzione.

— Exact! O fundătură.

— Şi atunci, ce-au făcut?

— Erau oameni de ştiinţă: au studiat problema şi au găsit soluţia. Una cu adevărat strălucită. Illuminati au creat un fel de hartă ingenioasă, care îi îndruma pe savanţi spre sanctuarul lor.

Dintr-o dată pe chipul Vittoriei se aşternu o expresie sceptică:

— Săgeţi desenate pe zidurile caselor? Întrebă ea, încetinin-du-şi paşii.

— Oarecum, însă mult mai subtil. Harta consta într-o serie de indicii disimulate, amplasate în diverse locuri publice din oraş. Un indiciu te îndrumă spre următorul… Şi apoi spre celălalt… Şi aşa mai departe, iar în final ajungeai la sanctuarul Illuminati.

Vittoria îl privi incredulă:

— Parcă ar fi o căutare a comorilor. Langdon râse uşor:

— Într-un fel, da, este. Illuminati numeau acest şir de indicii „Calea Iluminării” şi toţi cei care doreau să se alăture confreriei erau nevoiţi s-o urmeze până la capăt. Ca un fel de test.

— Dar dacă Vaticanul ar fi vrut să-i găsească, n-ar fi fost suficient să urmeze pur şi simplu seria de indicii?

— Nu. Calea era ascunsă. Ca un joc de puzzle construit în aşa fel încât doar anumiţi oameni să poată identifica indiciile, aflând astfel unde anume era ascunsă Biserica Iluminării. Confreria a dorit ca acest test să constituie, oarecum, o iniţiere, funcţionând nu doar ca o măsură de siguranţă, ci şi ca un element de triere, prin care doar cei mai iscusiţi savanţi să ajungă la sanctuar.

— Nu-mi vine să cred! În secolul al XVII-lea, clericii erau printre cei mai educaţi şi cei mai cultivaţi oameni din lume. Dacă aceste indicii erau amplasate în locuri publice, cu certitudine la Vatican existau persoane capabile să le identifice.

— Sigur, replică Langdon, dacă ei ar fi ştiut despre acele indicii. Dar nu ştiau. Şi nu le-au remarcat niciodată, fiindcă Illuminati le-au conceput în aşa fel încât clericii să nu-şi poată da seama ce sunt. Au folosit o metodă numită în simbolistică „disimulare”.

— Camuflaj!

Langdon era impresionat:

— Cunoşti termenul!

— Dissimulazione. Cea mai bună metodă de apărare a naturii. Încearcă să remarci un peşte-trompetă care înoată în sus înotând vertical printre alge!

— Bun! Reluă profesorul. Illuminati au utilizat acelaşi concept: au creat indicii care se pierdeau pe fundalul vechii Rome. Nu puteau folosi ambigrame sau simboluri ştiinţifice, fiindcă ar fi fost evidente şi de aceea au apelat la un artist membru al confreriei – acelaşi maestru anonim care concepuse ambigrama-simbol „Illuminati” – şi i-au cerut să realizeze patru sculpturi.

— Patru sculpturi Illuminati?

— Da, lucrări care să respecte două principii directoare. În primul rând, statuile urmau să arate la fel ca restul operelor de artă din Roma… Astfel încât Vaticanul să nu bănuiască niciodată că ar aparţine confreriei.

— Aşadar, artă cu specific religios.

Langdon încuviinţă, din ce în ce mai incitat şi continuă într-un ritm accelerat:

— Cel de-al doilea principiu impunea ca sculpturile să respecte patru teme specifice. Fiecare trebuia să fie un tribut adus unuia dintre cele patru elemente ale ştiinţei.

— Patru elemente? Dar sunt peste o sută!

— În secolul al XVII-lea nu erau atâtea, îi reaminti profesorul. Primii alchimişti credeau că întregul univers este format din numai patru elemente: Pământul, Aerul, Focul şi Apa.

Crucea precreştină, ştia Langdon, era cea mai frecventă reprezentare a acestor patru elemente: patru braţe corespunzătoare aerului, focului, apei şi pământului. Dincolo de asta, de-a lungul istoriei existaseră efectiv zeci de reprezentări simbolice ale celor patru elemente – ciclurile vieţii pitagoreice, Hong-Fan-ul chinezesc, rudimentele masculin şi feminin din filosofia jungiană, cvadrantele zodiacului… Chiar şi musulmanii venerau cele patru elemente, deşi în Islam ele sunt numite „pătrate, nori, fulgere şi valuri”. Lui Langdon însă îi stârnise fiori totdeauna modul modern de aplicare a elementelor primordiale – cele patru grade mistice de iniţiere absolută ale masonilor: Pământul, Aerul, Focul şi Apa.

Vittoria părea uluită:

— Aşadar, acest artist Illuminati a realizat patru opere de artă cu aspect religios, dar care erau, de fapt, un tribut adus Pământului, Aerului, Focului şi Apei?

— Exact, răspunse Langdon, cotind pe Via Sentinel spre arhive. Lucrările se pierdeau în marea de opere de artă religioasă din Roma. Donându-le anonim anumitor biserici şi apoi uzând de influenţa lor politică, membrii confreriei au facilitat amplasarea sculpturilor în patru biserici atent alese de ei. Fiecare statuie constituia un indiciu… Sugerând subtil direcţia către următoarea biserică… Unde aştepta un alt indiciu. Totul funcţiona ca o cale ascunsă, disimulată sub forma artei religioase. Dacă un candidat Illuminati putea găsi prima biserică şi indiciul pentru elementul Pământ, îl putea urma până la Aer, de acolo la Foc, apoi la Apă şi, în cele din urmă, la Biserica Iluminării.

Vittoria părea din ce în ce mai derutată:

— Şi toate astea au ceva de-a face cu prinderea asasinului Illuminati?

Langdon surise, scoţându-şi asul din mânecă:

— Oh, da! Illuminati numeau aceste patru biserici cu un termen special: Altarele Ştiinţei.

— Îmi pare rău, dar asta nu-mi spune nim…

Vittoria se întrerupse brusc şi, după o clipă, exclamă:

— L' altare di scienza? Asasinul Illuminati ne-a avertizat că-i va sacrifica pe cei patru cardinali pe altarele ştiinţei!

— Patru cardinali. Patru biserici. Patru altare ale ştiinţei.

Tânără îl privi împietrită:

— Vrei să spui că acele patru biserici în care vor fi sacrificaţi cardinalii sunt aceleaşi patru care marchează vechea Cale a Iluminării?

— Aşa cred.

— Dar de ce să ne fi oferit ucigaşul acest indiciu?

— De ce nu? Îi replică Langdon. Foarte puţini istorici ştiu ceva despre cele patru sculpturi. Chiar şi mai puţini sunt de părere că ele există cu adevărat. Iar amplasarea lor a rămas secretă timp de patru sute de ani! Nu mă îndoiesc că actualii Illuminati au considerat că pot păstra secretul încă cinci ore. În plus, ei nu mai au nevoie acum de acea cale! Ascunzătoarea secretă a dispărut, probabil, de mult. Astăzi trăiesc şi ei în lumea modernă. Se întrunesc în consiliile de administraţie ale băncilor, cinează la cluburi selecte, se relaxează pe terenuri de golf private… În seara asta, vor să-şi facă public secretul. Acesta este momentul lor. Marea dezvăluire.

Langdon se temea însă că această dezvăluire va avea o simetrie aparte, despre care încă nu pomenise nimic. „Cele patru simboluri.” Asasinul jurase că fiecare cardinal va fi înfierat cu un simbol diferit. „Ca dovadă că vechile legende sunt adevărate”, spusese el. Legenda celor patru ambigrame era la fel de veche ca şi confreria însăşi: pământul, aerul, focul, apa – patru cuvinte desenate perfect simetric. Exact ca şi termenul Illuminati. Fiecare cardinal urma să fie înfierat cu unul din anticele elemente ale ştiinţei. Zvonul că aceste patru simboluri nu erau în italiană, ci în engleză constituia încă un punct de controversă în rândul istoricilor. Engleza părea o deviere aleatorie de la limba lor maternă… Iar Illuminati nu făceau nimic la întâmplare.

Langdon coti pe aleea ce ducea spre clădirea arhivelor. Imagini fantomatice i se perindau prin minte. Urzeala Illuminati începea să-şi dezvăluie grandoarea. Confreria jurase să rămână în subteran cât timp va fi nevoie, acumulând suficientă putere şi forţă de influenţă pentru a putea reieşi la suprafaţă fără teamă şi a-şi duce cauza la îndeplinire în văzul întregii lumi. Deja Illuminati nu se mai ascundeau. Erau gata să-şi arate puterea, confirmând faptul că mitul devenise realitate. Iar în această seară avea loc marea inaugurare.

— Iată şi escorta noastră, spuse Vittoria, arătând spre un soldat al Gărzii Elveţiene care alerga de-a latul unei peluze, spre uşa clădirii.

Când îi văzu, soldatul se opri brusc şi se holbă la ei, întrebându-se parcă dacă nu cumva are halucinaţii. Fără un cuvânt, se răsuci cu spatele la ei şi îşi scoase staţia de emisie-recepţie. Aparent nevenindu-i să creadă, întrebă ceva prin intermediul aparatului. Lătratul furios care se auzea din

staţie era indescifrabil pentru Langdon, dar mesajul era clar. Soldatul ridică din umeri, închise staţia şi se întoarse spre ei, cu o expresie nemulţumită.

Nimeni nu rosti o vorbă când ei intrară în clădire. Trecând prin patru uşi de oţel şi alte două parolate, coborâră o scară lungă şi ajunseră într-un hol cu două încuietori cu cifru. Dincolo de o altă serie de porţi electronice îi aştepta un culoar lung, la capătul căruia se aflau două uşi masive de stejar, duble. Soldatul se opri, îi privi din nou şi, bombănind abia auzit, se apropie de o cutie metalică fixată în zid. O descuie, o deschise şi tastă un cod. Uşile începură să bâzâie şi încuietoarea cedă.

Elveţianul se întoarse spre ei şi le adresă primele cuvinte:

— Arhivele se află dincolo de această uşă. Mi s-a ordonat să vă escortez până aici şi să mă întorc pentru o altă misiune.

— Plecaţi? Întrebă Vittoria.

— Garda Elveţiană nu are acces la Arhivele Secrete. Dumneavoastră vă aflaţi aici numai deoarece comandantul meu a primit un ordin direct în acest sens de la camerlengo.

— Dar noi cum vom mai ieşi?

— Securitate monodirecţională. Nu veţi avea nici o problemă.

Aceasta fiind toată conversaţia, soldatul se răsuci pe călcâie şi porni înapoi pe culoar.

Vittoria mai comentă ceva, dar Langdon n-o auzi. Nu mai vedea decât uşile duble din faţa lui, întrebându-se ce secrete şi ce mistere se aflau dincolo de ele.

Deşi ştia că nu are mult timp la dispoziţie, şambelanul Carlo Ventresca mergea cu paşi rari. Avea nevoie să rămână puţin singur pentru a-şi aduna gândurile înaintea rugăciunii de deschidere. Se întâmplaseră atât de multe! Traversând singur coridoarele ce duceau spre aripa de nord, încercările ultimelor cincisprezece zile apăsau încă greu asupra umerilor săi.

Îşi urmase îndatoririle sfinte până la ultima literă.

Conform legilor Vaticanului, după moartea papei, şambelanul trebuia să confirme personal decesul, plasându-şi degetele pe carotida pontifului, ascultându-i răsuflarea şi apoi strigându-l pe nume de trei ori. Legea nu permitea o autopsie. Apoi sigilase dormitorul papal, distrusese inelul pontifical în formă de peşte, împrăştiase cerneala folosită la sigiliile papale şi organizase ceremonia funerară. Odată rezolvate aceste lucruri, începuse pregătirile pentru conclav.

„Conclavul, îşi spuse. Ultimul obstacol!” Una dintre cele mai vechi tradiţii ale creştinătăţii. În prezent, fiindcă rezultatul ajunsese să fie cunoscut de obicei chiar dinainte de începerea conclavului, întregul proces era criticat ca fiind demodat – mai degrabă o comedie burlescă decât o alegere propriu-zisă. Totuşi, şambelanul ştia că aceasta era doar o neînţelegere. Conclavul nu se rezuma doar la o alegere, ci era un transfer antic, mistic, de putere. Tradiţia era atemporală… Discreţia extremă, bucăţelele de hârtie împăturite, arderea voturilor, amestecul unor vechi substanţe, semnalele de fum…

Străbătând Logiile Papei Grigore al XIII-lea, şambelanul se întrebă dacă Mortati intrase deja în panică. Remarcase, fără îndoială, absenţa celor patru

preferiti. În lipsa lor, votarea putea dura toată noaptea. Numirea lui Mortati ca Mare Elector fusese o alegere bună; cardinalul era deschis la minte şi nu se sfia să-şi spună răspicat părerea. În seara aceasta, conclavul va avea nevoie mai mult ca oricând de un lider.

Când ajunse în capătul Scării Regale, il camerlengo se opri o clipă cu senzaţia că se află în faţa provocării vieţii lui. Putea auzi chiar şi de aici forfota din Capela Sixtină – conversaţiile tensionate dintre cei o sută şaizeci şi cinci de cardinali.

„O sută şaizeci şi unu de cardinali!”, se corectă el.

Pentru o clipă, simţi cum se prăbuşeşte spre iad, printre oameni urlând, înghiţit de flăcări, pe sub pietrele şi sângele care curgeau din cer.

Apoi, tăcere.

Când copilul îşi reveni, se afla în Rai. Totul în jurul lui era alb. Lumina era pură şi orbitoare. Deşi unii ar fi putut spune că un copil de zece ani nu are cum să înţeleagă ce e raiul, micul Carlo Ventresca înţelegea foarte bine. Iar acum era în Rai. „Unde altundeva ar fi putut fi?” În unicul deceniu petrecut de el pe Pământ, copilul simţise deja măreţia lui Dumnezeu – sunetul tunător al orgii, cupolele avântate spre cer, glasurile unite în cântec, vitraliile strălucind în auriu. Mama lui Carlo, Măria, îl ducea la slujbă în fiecare zi. Biserica era casa lui.

— De ce venim noi la slujbă chiar în fiecare zi? Întrebase Carlo odată, deşi frecvenţa nu-l deranja câtuşi de puţin.

— Fiindcă aşa I-am promis lui Dumnezeu, îi răspunsese mama lui. Şi o promisiune făcută lui Dumnezeu este cea mai importantă dintre toate promisiunile. Niciodată să nu-ţi încalci cuvântul dat Domnului.

Carlo îi promisese că n-o va face niciodată. O iubea pe mama lui mai mult decât pe oricine pe lume. Ea era îngerul lui sfânt. Uneori îi spunea Maria benedetta —„Maria cea binecuvântată” – deşi ei nu-i plăcea deloc. Îngenunchea şi el alături când ea se ruga, simţindu-i parfumul dulce al trupului şi ascultându-i murmurul vocii, în timp ce-şi rotea rozariul: „Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te lui Hristos pentru noi, păcătoşii. Acum şi-n ceasul morţii noastre. Amin!”

— Unde este tatăl meu? O întreba Carlo câteodată, deşi ştia că tatăl lui murise înainte ca el să se nască.

— Dumnezeu este tatăl tău acum, îi răspundea ea de fiecare dată. Eşti un copil al Bisericii.

Lui Carlo îi plăcea asta.

— Ori de câte ori ţi-e teamă, spunea ea, aminteşte-ţi că acum Dumnezeu este Tatăl tău. El te va apăra şi va veghea asupra ta totdeauna. Domnul are planuri mari cu tine, Carlo.

Băieţelul ştia că mama lui are dreptate; deja Îl putea simţi pe Dumnezeu în sângele lui.

„Sânge…

Sânge curgând din cer!”

Linişte. Şi apoi, Raiul.

Acest Rai – îşi dăduse Carlo seama când luminile orbitoare se stinseseră – era, de fapt, secţia de terapie intensivă a Spitalului Santa Clara, de lângă Palermo. Carlo fusese unicul supravieţuitor al unui atac terorist cu bombă, ce distrusese capela în care el şi mama lui participau la slujbă în timpul vacanţei. Treizeci şi şapte de oameni muriseră, inclusiv mama lui. Ziarele numiseră supravieţuirea lui „Miracolul Sfântului Francisc". Pentru un motiv necunoscut, cu doar câteva clipe înaintea exploziei, Carlo plecase de lângă mama lui şi intrase într-un alcov mai ferit, pentru a privi o tapiserie care-l înfăţişa pe Sfântul Francisc.

„Dumnezeu m-a chemat acolo, îşi spusese el în cele din urmă. El a vrut să mă salveze."

Durerea era chinuitoare. Încă o măi vedea pe mama lui îngenuncheată, trimiţându-i un sărut din vârful degetelor. Apoi, cu un zgomot asurzitor, trupul ei plăcut mirositor fusese sfârtecat. Încă mai simţea gustul răului uman. Sângele curgea din cer. Sângele mamei lui! Binecuvântata Maria!

„Dumnezeu te va apăra şi va veghea asupra ta totdeauna", îi spusese ea.

„Dar unde e Dumnezeu acum?!"

Apoi, ca o întruchipare lumească a adevărului rostit de mama lui, un preot venise la spital. Nu era un preot oarecare. Un episcop! Şi se rugase pentru Carlo. Miracolul Sfântului Francisc! Când copilul îşi revenise, preotul aranjase ca el să locuiască într-o mică mânăstire de pe lângă catedrala în care predica episcopul. Astfel, Carlo trăise şi învăţase împreună cu călugării, ba chiar devenise băiatul de altar al protectorului său. Episcopul îi sugerase să urmeze şcoala publică, dar copilul refuzase. Nicăieri nu ar fi putut fi mai fericit decât în noua lui casă. Acum ştia cu adevărat că trăieşte în casa Domnului.

În fiecare seară, Carlo se ruga pentru mama lui.

„Dumnezeu m-a salvat pentru un motiv. Care este acel motiv?" se întreba el.

Când împlinise şaisprezece ani, conform legii italiene trebuia să facă doi ani de armată. Episcopul îi explicase că, dacă ar intra la seminar, ar fi scutit de această îndatorire. Dar Carlo îi răspunsese că, deşi avea de gând să urmeze seminarul, voia să înţeleagă mai întâi ce e răul.

Episcopul nu înţelesese.

Dacă avea să-şi petreacă viaţa în sânul Bisericii, luptând împotriva răului, încercase băiatul să-i explice, trebuia mai întâi să-l înţeleagă. Şi ce loc ar fi fost mai potrivit pentru a înţelege răul, decât armata? Armata folosea arme şi bombe. Şi o bombă o ucisese pe binecuvântata lui mamă!

Episcopul încercase să-l convingă să se răzgândească, dar Carlo era hotărât.

— Ai grijă, fiul meu, îi spusese preotul. Şi aminteşte-ţi că Biserica te aşteaptă la întoarcere.

Cei doi ani de armată fuseseră cumpliţi. Băiatul îşi petrecuse copilăria în linişte şi în reculegere. În armată însă, nu exista linişte. Zgomot continuu. Maşinării uriaşe pretutindeni. Nici o clipă de pace sufletească. Deşi soldaţii

participau la slujba religioasă o dată pe săptămână, Carlo nu simţea prezenţa lui Dumnezeu în niciunul dintre colegii săi; minţile lor erau prea pline de haos pentru a-L zări pe Domnul.

Băiatul ura această nouă viaţă a sa şi voia să plece acasă. Dar era hotărât să reziste în continuare. Trebuia să înţeleagă răul. Refuzase să tragă cu arma, aşa că militarii îl învăţaseră să piloteze un elicopter sanitar. Carlo ura zgomotul şi mirosurile, dar cel puţin aşa se ridica în văzduh şi putea fi mai aproape de mama lui din ceruri. Când i se spusese că antrenamentul de pilot includea şi salturi cu paraşuta, simţise că-l cuprinde groaza. Şi totuşi, nu avusese de ales.

„Dumnezeu mă va apăra”, se încurajase el.

Prima lui săritură cu paraşuta fusese cea mai incitantă şi mai plină de entuziasm experienţă pe care o trăise în viaţa lui. Parcă zbura împreună cu Dumnezeu. Carlo nu se mai sătura acum… Liniştea. Plutirea. Chipul mamei sale întrezărit în norii alburii… „Dumnezeu are planuri mari pentru tine, Carlo!” Când revenise din armată, intrase imediat la seminar.

Asta se întâmplase cu douăzeci şi trei de ani în urmă.

Astăzi, în vreme ce cobora Scara Regală, şambelanul Carlo Ventresca se străduia să înţeleagă şirul de evenimente care îl adusese la această răspântie teribila.

„Lasă la o parte orice temeri, se îndemnă singur şi încredinţează această noapte în mâinile lui Dumnezeu.”

Vedea deja masiva uşă de bronz a Capelei Sixtine, vegheată de patru membri ai Gărzii Elveţiene. Soldaţii descuiară uşa şi o deschiseră. Înăuntru, toate capetele se întoarseră spre el. Il camerlengo privi marea de sutane negre şi robe roşii din faţa lui. De-abia acum înţelegea care era planul lui Dumnezeu. Soarta Bisericii era în mâinile sale.

Şambelanul îşi făcu semnul crucii şi păşi peste prag.

Reporterul BBC Gunther Glick stătea asudând în furgoneta parcată pe latura estică a pieţii San Pietro şi-l înjura pe redactorul său. Deşi prima sa evaluare lunară fusese însoţită de superlative – muncitor, inteligent, eficient – iată-l acum, la Vatican, la „pânda-papii”. Ştia bine că munca pentru BBC îi conferea mult mai multă credibilitate decât lucrul pentru o fiţuică precum British Tattler, totuşi nu aşa înţelegea el munca de reporter.

Datoria lui era una simplă, jignitor de simplă, trebuia să stea aici, aşteptând ca o grămadă de boşorogi să-l aleagă pe următorul boşorog-şef, după care să iasă din furgoneta asta şi să înregistreze un spot „în direct” de cincisprezece secunde, având Vaticanul pe fundal.

„Grozav!”

Lui Glick încă nu-i venea să creadă că BBC-ul încă mai trimitea reporteri în teren pentru o asemenea bufonerie. „Vezi cumva şi vreuna dintre marile reţele de televiziune americane aici în seara asta? La naiba, nu!” Fiindcă băieţii cei mari ştiau să-şi facă treaba. Ei se uitau la CNN, făceau un scurt rezumat şi apoi îşi filmau reportajul „în direct” în faţa unui ecran gol, peste care suprapuneau apoi nişte imagini mai vechi, pentru a-i da o tuşă realistă. MSNBC folosea chiar vânt şi ploaie artificială în studio, conferind reportajelor

acea autenticitate de la faţa locului. Telespectatorii nu mai vor adevăr; tot ce doresc e cât mai multă distracţie.

Glick privi prin parbriz, simţindu-se cu fiecare minut ce trecea tot mai deprimat. Fortăreaţa imperială a Vaticanului se înălţa în faţa lui, parcă pentru a-i arăta ce puteau realiza oamenii când îşi puneau ceva în minte cu adevărat.

— Eu ce-am realizat în viaţa mea? Se întrebă el cu glas tare. Nimic!

— În cazul ăsta, renunţă! Răsună o voce de femeie în spatele lui.

Glick tresări. Uitase că nu e singur, se răsuci spre bancheta din spate, unde cameramanul său, Chinita Macri, şedea tăcută, ştergându-şi ochelarii. Totdeauna îşi ştergea ochelarii. Chinita era negresă – deşi prefera să i se spună afro-americană – puţintel cam grăsuţă şi inteligentă foc. Şi avea grijă să nu te lase să uiţi lucrul ăsta. Era o pipiţă ciudată, dar Glick o plăcea. Iar acum chiar că simţea nevoia să schimbe o vorbă cu cineva.

— Care-i problema, Gunth? Întreba ea.

— Ce facem noi aici?

Chinita continua să-şi lustruiască ochelarii:

— Asistam la un eveniment interesant.

— Un grup de bătrânei încuiaţi în întuneric este interesant pentru tine?

— Ştii că te paşte iadul, nu-i aşa?

— Sunt deja acolo!

— Ia spune-mi! Îl îndemnă Chinita, exact aşa cum făcea mama lui.

— Vreau şi eu să las ceva în urmă, să mă fac cunoscut.

— Ai scris pentru The British Tattler.

— Da, dar nimic răsunător.

— Ei, haide, am auzit eu că ai scris un articol exploziv despre viaţa sexuală secretă a reginei cu extratereştrii.

— Mulţumesc!

— Ei, roata se întoarce! În seara asta ai să înregistrezi primele tale cincisprezece secunde de istorie.

Glick mârâi. Deja putea auzi vocea crainicei de la ştiri: „Mulţumesc Gunther, excelent reportaj”. Apoi crainica avea să treacă repede la buletinul meteo.

— Trebuia să fi încercat şi eu pentru postul de crainic.

Macri izbucni în râs:

— Fără nici un pic de experienţă? Şi cu barba asta? Las-o baltă!

Glick îşi trecu mâna prin smocul de păr roşcat din bărbie:

— Mi se pare că-mi dă un aer mai inteligent.

Telefonul furgonetei începu să sune, îndepărtându-l de la gândurile lui negre.

— Poate e de la redacţie, spuse, dintr-o dată plin de speranţă. Poate că vor un spot în direct!

— Despre povestea asta? Visezi, băiete!

Glick răspunse la telefon cu cea mai bună voce de crainic pe care o reuşi:

— Gunther Glick, BBC, în direct de la Vatican.

Individul de la celălalt capăt al firului avea un puternic accent arab.

— Ascultă-mă cu atenţie, spuse acesta. Sunt pe punctul de a-ţi schimba viaţa.

Langdon şi Vittoria erau singuri lângă uşile duble ce duceau spre sala interioară a Arhivelor Secrete. Decoraţiunile erau un amestec bizar de covoare ce acopereau complet podeaua de marmură şi camere video ce pândeau de lângă heruvimii sculptaţi pe plafon. „Renaştere Sterilă”, numi Langdon acest stil în sinea sa. Dincolo de colonada de la intrare se vedea o placă mică de bronz: „ARCHIVIO VATICANO Curatore, Padre Jaqui Tomaso.” „Părintele Jaqui Tomaso!” Langdon recunoscu numele curatorului din scrisorile de refuz pe care le primise: „Stimate domnule Langdon, Cu regret vă scriu pentru a respinge…”

Cu regret…

„Aiurea!” De când preluase Jaqui Tomaso funcţia de curator, Langdon nu întâlnise nici un american noncatolic căruia să i se acorde acces la Arhivele Secrete ale Vaticanului. Il guardi à no, îl numeau istoricii. Jaqui Tomaso era cel mai dur bibliotecar din lume.

Păşind pragul sălii interioare, Langdon se aştepta aproape să-l vadă pe părintele Jaqui în uniformă militară, cu casca pe cap, stând de pază cu mitraliera. Sala era însă pustie.

Linişte. Lumină difuză.

Archivio Vaticano! Unul dintre visurile vieţii sale.

Încă din primul moment, se simţi stânjenit, dându-şi seama ce romantic incurabil era. Imaginea pe care şi-o făurise despre această sala în atâţia ani de aşteptare era total greşită. Îşi imaginase rafturi prăfuite, pline până în tavan cu volume ferfeniţite, preoţi catalogân-du-le la lumina sfeşnicelor şi a ferestrelor cu vitralii, călugări studiind vechi pergamente…

Nici pe departe!

La prima vedere, încăperea părea a fi un hangar imens cu luminile stinse, în care cineva construise vreo zece terenuri de racquet-ball. Desigur, Langdon ştia ce anume erau cubiculele acelea de sticlă. Nu era deloc surprins să le vadă; umiditatea şi căldura riscau să distrugă vechile pergamente, astfel că procesul de conservare impunea incinte ca acestea – galerii etanşe ce fereau cărţile de umiditatea şi acizii prezenţi în mod natural în aer. Langdon se mai aflase de multe ori în săli ermetic închise şi niciodată nu se simţise în largul lui… Nu-i plăcea ideea de a intra într-un conteiner etanş, în care nivelul oxigenului era reglat de un bibliotecar.

Galeriile erau întunecate, fantomatice chiar, prost luminate de becuri slabe aşezate la capătul fiecărui şir de rafturi. În bezna fiecărui cubicul, Langdon simţea parcă stafiile uriaşe – şir după şir de rafturi încărcate de istorie. Era o colecţie dată naibii!

Vittoria părea şi ea năucită. Lângă el, privea în tăcere uriaşele cuburi de sticlă.

Timpul era însă scurt şi începu să caute cu privirea un catalog – un catastif masiv în care să fie înscrise toate volumele din arhivă. Nu văzu însă nimic altceva decât licărirea palidă a câtorva monitoare de computer.

— Se pare că au un Biblion. Indexul este computerizat.
— Asta ar grăbi mult căutările, răspunse Vittoria cu speranţă în glas.
Langdon ar fi vrut să-i împărtăşească entuziasmul, dar nu reuşea. Se apropie de un monitor şi începu să tasteze câteva cuvinte. Imediat îşi văzu temerile confirmate: —Vechea metodă ar fi fost mai bună, spuse cu voce tare.
— De ce?
— Deoarece cărţile nu au parole de protecţie. Îmi închipui că o fiziciană ca tine nu se pricepe să spargă coduri şi parole.
Vittoria clătină din cap:
— Mă pricep la spart pahare, atâta tot.
Langdon trase adânc aer în piept şi se întoarse spre straniul şir de galerii transparente. Se apropie de prima şi îşi lipi fruntea de sticlă. În interiorul slab luminat se zăreau câteva siluete amorfe, pe care le recunoscu drept rafturi obişnuite, suluri de pergament şi mese de studiu. Îşi ridică apoi ochii spre tăbliţele de identificare de la capătul fiecărui şir. La fel ca în orice bibliotecă, acestea indicau conţinutul respectivului şir. Langdon le trecu rapid în revistă, dân-du-le ocol pe dinafară sticlei protectoare: „PIETRO IL ERMITO… LE CROCIATE… URBANO II… LEVANT…”
— Sunt etichetate, spuse el, dar nu în ordinea alfabetică a autorilor. Nu era deloc surprins. Vechile arhive nu erau aproape niciodată aranjate alfabetic, deoarece mulţi dintre autori erau necunoscuţi. Nici titlurile nu puteau fi luate ca referinţă, fiindcă numeroase documente istorice erau doar fragmente de papirus sau epistole fără titlu. Catalogarea se făcea de cele mai multe ori cronologic. În mod bizar însă, aici lucrările nu păreau a fi aranjate în ordine cronologică. Langdon simţea cum un timp preţios se scurge în zadar: —Se pare că Vaticanul are propriul sistem.
— Ce surpriză!
Profesorul studie din nou etichetele. Documentele acopereau perioade de secole, dar toate cuvintele-cheie, îşi dădu el seama, erau interconectate.
— Cred că avem de-a face cu o clasificare tematică.
— Tematică? Repetă Vittoria cu tonul incredul al omului de ştiinţă. Îmi pare ineficientă.
„De fapt, îşi spuse Langdon gânditor, s-ar putea să fie cea mai iscusită clasificare pe care am văzut-o vreodată.” Totdeauna îşi îndemnase studenţii să disceamă tonurile şi aspectele generale ale unei perioade artistice, în loc să se piardă în elemente de detaliu şi date precise. Arhivele Vaticanului erau catalogate, aparent, conform aceluiaşi principiu. „Tuşe largi…”
— Totul în această galerie, spuse el ceva mai încrezător, secole întregi de lucrări se referă la cruciade. Aceasta-i tema galeriei de aici.
Da, totul despre cruciade se afla acolo. „Relatări istorice, epistole, lucrări de artă, informaţii socio-politice, analize moderne. Totul la un loc… facilitând o mai profundă înţelegere a subiectului. Strălucit!”
Vittoria se încruntă:
— Dar o anumită informaţie poate face referire la mai multe teme simultan!

— De aceea au referinţe încrucişate.
Şi Langdon îi arătă o serie de tăbliţe colorate, amplasate printre lucrările de pe rafturi.
— Aceste semne indică documente secundare, aşezate pe alt raft decât cel corespunzător temei principale.
— Perfect! Exclamă ea, părând gata să renunţe.
Apoi îşi puse mâinile în şold şi privi în jurul ei. După o clipă, privi spre Langdon:
— Aşadar, domnule profesor, cum se cheamă chestia aceea a lui Galilei pe care o căutăm noi?
Langdon nu-şi putu opri un zâmbet. Aproape că încă nu-i venea sa creadă că se afla în această încăpere. „Este aici, îşi spuse. Undeva în întuneric, mă aşteaptă.”
— Vino după mine!
Şi porni cu paşi repezi de-a lungul primei galerii, examinând tăbliţele indicatoare ale tuturor rafturilor.
— Îţi aminteşti când ţi-am povestit despre Calea Iluminării? Cum îşi recrutau Illuminati noii membri prin intermediul unui test complex?
— Vânătoarea comorilor, da.
— Problema cu care s-a confruntat confreria după amplasarea indiciilor era aceea că trebuia să spună într-un fel comunităţii ştiinţifice că această cale exista.
— Logic! Altfel, nimeni n-ar fi ştiut că trebuie s-o caute.
— Într-adevăr şi chiar dacă ar fi ştiut că exista, savanţii nu ar fi avut habar de unde să înceapă. Roma e uriaşă.
— Ai dreptate.
Langdon trecu la cealaltă galerie, citind tăbliţele, în vreme ce vorbea.
— Cu aproximativ cincisprezece ani în urmă, împreună cu câţiva istorici de la Sorbona am descoperit o serie de scrisori Illuminati în care existau numeroase referiri la il segno.
— La semn. Adică anunţul despre Calea Iluminării şi despre locul în care aceasta începea.
— Da. Şi de atunci, numeroşi profesionişti, printre care şi eu, au găsit alte referinţe la il segno. Astăzi este aproape unanim acceptată teoria conform căreia indiciile există şi că Galilei le-a comunicat comunităţii ştiinţifice din vremea lui, fără ca Vaticanul să aibă habar.
— Cum?
— Nu suntem siguri, dar cel mai probabil prin intermediul publicaţiilor tipărite. De-a lungul anilor, Galilei a publicat numeroase cărţi şi broşuri.
— Pe care Vaticanul, în mod cert, le-a văzut. Pare cam riscant.
— Într-adevăr. Şi totuşi, il segno a fost distribuit.
— Şi nimeni nu l-a identificat?
— Nu. Oricât de ciudat ar părea, peste tot acolo unde apar aluzii la il segno —jurnale masonice, vechi periodice ştiinţifice, epistole Illuminati — acestea iau de cele mai multe ori forma unui număr.
— 666?

Langdon zâmbi:
— De fapt, 503.
— Adică?
— N-am reuşit să ne dăm încă seama ce înseamnă. Eu, unul, am devenit fascinat de numărul 503, încercând orice pentru a-i desluşi semnificaţia – numerologie, referinţe cartografice, latitudini.
Între timp, Langdon ajunsese la capătul galeriei, o ocoli şi se grăbi să citească următorul şir de tăbliţe, continuându-şi explicaţiile:
— Timp de mulţi ani, singurul indiciu părea să fie faptul că 503 începe cu cifra 5… Una dintre cifrele sacre ale confreriei. Se opri.
— Ceva îmi spune că recent ţi-ai dat însă seama de semnificaţie şi că de aceea ne aflăm acum aici.
— Corect, replică profesorul, mândrindu-se un moment de munca sa. Ai auzit despre o carte a lui Galilei numită Dialogo?
— Desigur. Este celebră printre savanţi ca fiind cea mai tare în domeniul ştiinţei.
„Cea mai tare” nu era chiar expresia pe care ar fi folosit-o Langdon, însă el ştia ce voia Vittoria să spună. Între 1630 şi 1635, Galiei intenţiona să publice o carte în care să susţină modelul heliocentric al sistemului solar, propus de Copernic, dar Vaticanul nu a permis apariţia cărţii decât cu condiţia ca savantul să includă, la fel de bine fundamentat şi modelul geocentric a-great de Biserică – un model despre care Galilei ştia că este complet greşit. Însă nu a avut de ales şi a fost nevoit să publice cartea oferind spaţiu egal ambelor modele.
— După cum probabil ştii, reluă Langdon, în ciuda acestui compromis, Diălogo a fost considerată eretică şi Vaticanul l-a condamnat pe Galilei la arest la domiciliu.
— Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită!
— Aşa e, surise profesorul. Totuşi, Galilei era un om tenace. În timpul acelui arest la domiciliu, a scris în taină o lucrare mai puţin cunoscută, pe care istoricii o confundă uneori cu Diălogo. Aceasta din urmă se numeşte Discorsi.
— Am auzit de ea. Discurs asupra mareelor.
Langdon se opri pentru o clipă, uimit că ştia despre o publicaţie obscură care trata mişcarea planetelor şi efectul ei asupra mareelor.
— Ei, exclamă Vittoria, ai uitat că vorbeşti cu un fizician italian al cărui tată îl venera pe Galilei?
Profesorul râse. Oricum, Discorsi nu era cartea pe care o căutau ei; concomitent cu aceasta, istoricii erau de părere că Galilei mai scrisese o altă broşură foarte puţin cunoscută, intitulată Diagramma.
— Diagramma della Verità, spuse el. „Diagrama Adevărului”.
— De asta n-am auzit.
— Nu mă surprinde. Diagramma a fost cea mai secretă lucrare a Savantului – un fel de tratat asupra unor date ştiinţifice pe care le considera reale, dar nu avea voie să le dea publicităţii. La fel ca unele dintre manuscrisele sale anterioare, Diagramma a fost scoasă clandestin din Roma

de un prieten şi publicată în taină, în Olanda. Broşura a devenit în scurt timp populară în cercurile lumii para-ştiinţifice ale vremii. Apoi Vaticanul a prins de veste şi a început o campanie de ardere a cărţilor.

Vittoria îl privea intrigată:

— Şi crezi că Diagramma conţinea acele indicii? Il segno? Informaţiile despre Calea Iluminării?

— Prin Diagramma au fost ele comunicate celorlalţi savanţi. Sunt sigur de asta.

Langdon ajunse la a treia galerie şi începu să citească şi aici tăbliţele indicatoare:

— Arhiviştii caută de ani buni un exemplar din această lucrare. Dar pe fondul arderilor ordonate de Vatican şi al rezistenţei ei scăzute, broşura a dispărut de pe faţa pământului.

— Rezistenţă scăzută”?

— Arhiviştii clasifică documentele pe o scară de la unu la zece în funcţie de integritatea lor structurală. Diagramma a fost tipărită pe hârtie de rogoz – subţire ca foiţa de ţigară. Nu rezistă mai mult de un secol.

— De ce n-au tipărit-o pe ceva mai rezistent?

— Aşa a vrut Galilei. Pentru a-i proteja pe discipolii săi. În acest fel, savanţii prinşi cu broşura o puteau arunca pur şi simplu în apă şi cartea se dezintegra. Era o găselniţă grozavă pentru distrugerea probelor incriminatorii, însă un coşmar pentru arhivişti. Se crede că un singur exemplar din Diagramma a supravieţuit dincolo de secolul al XVIII-lea.

— Numai unul? Bâigui Vittoria, privind înmărmurită în jurul ei. Şi exemplarul acela se află aici?

— Confiscat de Vatican din Olanda la scurt timp după moartea lui Galilei. De ani de zile solicit acces aici pentru a-l vedea – de când mi-am dat seama ce conţine.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Vittoria pătrunse între celelalte galerii, citind restul de tăbliţe indicatoare.

— Mulţumesc, spuse el. Caută acele tăbliţe care au ceva de-a face cu Galilei, ştiinţă, savanţi… Vei înţelege când vei vedea.

— Bine, dar încă nu mi-ai spus cum ţi-ai dat seama că în Diagramma se ascundea acea informaţie. E ceva în legătură cu numărul pe care-l tot vedeai în epistolele Illuminati, 503?

— Da. Mi-a luat ceva vreme, dar într-un târziu am realizat că 503 e doar un cod. Care se referă la Diagramma.

Pentru o clipă, Langdon retrăi acel moment de neaşteptată revelaţie: 16 august, cu doi ani în urmă. Stătea pe malul lacului, la nunta fiului unui coleg. În sunet de cimpoi, nuntaşii îşi făcuseră apariţia traversând lacul pe o barjă. Vasul era decorat cu flori şi ghirlande, iar la prova se vedea desenat cu vopsea un număr scris cu cifre romane: DCII.

Nedumerit, Langdon îl întrebase pe tatăl miresei:

— Ce înseamnă acel 602?

— 602?!

— DCII este numeralul roman 602, spusese el, arătând barja.

Omul izbucnise în râs:
— Nu e un numeral roman! E numele barjei!
— DCII?
— Dick şi Connie II.
Langdon simţise cum i se înroşesc urechile; Dick şi Connie erau mirii. Barja fusese, în mod evident, botezată în cinstea fericitului cuplu.
— Dar ce s-a întâmplat cu DCI? Întrebase el.
— S-a scufundat ieri în timpul repetiţiei generale.
Fusese rândul lui Langdon să râdă:
— Îmi pare rău să aud asta.
Apoi căzuse pe gânduri, cu ochii la barjă. „DCII, îşi spusese el, ca un QEII în miniatură." În clipa următoare îşi dăduse seama. Acum se răsuci spre Vittoria:
— Aşa cum am menţionat, 503 e un cod – un truc prin care IUuminati voiau să ascundă ceea ce, iniţial, trebuia să fie un numeral roman. Scris cu cifre romane, 503 este…
— DIII.
— Eşti rapidă! Te rog să-mi spui că nu faci şi tu parte dintre Illuminati!
Ea râse:
— Folosesc cifrele romane pentru a codifica straturile pelagice.
„Desigur, mormăi Langdon neauzit, era la mintea cocoşului!"
— Şi ce înseamnă DIII?
— DI, DII şi DIII sunt abrevieri foarte vechi. Erau folosite de savanţii de odinioară pentru a face deosebirea între documentele lui Galilei, pentru că se făceau confuzii frecvente.
Vittoria trase aer în piept:
— Diàlogo… Discorsi… Diagramma.
— D-l, D-2 şi D-3. Toate ştiinţifice. Toate controversate. 503 este DIII. Diagramma. Cea de-a treia carte a sa.
— Dar un lucru tot nu se potriveşte. Dacă acest segno, acest indiciu, această informare despre Calea Iluminării se afla cu adevărat în Diagramma lui Galilei, cum de n-a văzut-o şi Vaticanul când a confiscat toate exemplarele?
— Poate că a văzut-o, dar nu şi-a dat seama. Îţi aminteşti de indiciile Illuminati? Obiecte ascunse la vedere?… Disimulare?… Se pare că il segno era încifrat în mod similar – foarte vizibil. Invizibil însă pentru cei care nu-l căutau şi tot invizibil pentru cei care nu-l înţelegeau.
— Adică?
— Adică Galilei l-a ascuns bine. În conformitate cu datele istorice, il segno era reprezentat în ceea ce Illuminati numeau lingua pura.
— Limba pură?
— Da.
— Cu alte cuvinte, matematica.
— Aşa cred şi eu. Pare, totuşi, evident. La urma urmei, Galilei era om de ştiinţă şi scria pentru oamenii de ştiinţă. Matematica ar fi fost „limbajul" logic

pe care l-ar fi folosit pentru a-şi codifica semnul. Broşura este intitulată Diagramma, deci diagramele matematice pot face şi ele parte din acest cod.

În vocea Vittoriei se întrezărea speranţa:

— Bănuiesc că Galilei a creat un soi de cod matematic pe care clerul nu l-a remarcat.

— Nu pari prea convinsă.

— Nu sunt fiindcă nici tu nu eşti. Dacă ai fost atât de sigur cu privire la DIII, de ce n-ai publicat nimic referitor la acest lucru? Dacă ai fi făcut-o, cineva care ar fi avut acces la Arhivele Vaticanului, ar fi venit aici şi ar fi verificat deja Diagramma.

— N-am vrut să public nimic. Am lucrat din greu pentru a descoperi acea informaţie şi…

Se întrerupse, stânjenit.

— Voiai gloria!

— Dintr-un punct de vedere, da, spuse el, roşind uşor. Numai că…

— Nu trebuie să te jenezi! Doar vorbeşti cu un om de ştiinţă! Publicăm sau pierim! Noi la CERN spunem: „Demonstrăm sau ne sufocăm".

— Nu voiam doar întâietatea. Mă îngrijora faptul că, ajunse în nişte mâini nepotrivite, informaţiile despre Diagramma ar fi riscat să dispară.

— Mâinile nepotrivite fiind cele ale Vaticanului?

— Nu susţin că sunt nepotrivite în sine, dar Biserica a luat totdeauna în derâdere ameninţările Illuminati. La începutul secolului XX, Vaticanul a mers până într-acolo, încât a declarat că Illuminati nu este decât produsul unei imaginaţii prea bogate. Clerul era de părere – şi, poate, pe bună dreptate – că ultimul lucru de care aveau nevoie creştinii era să afle că exista o mişcare anticreştină extrem de puternică, infiltrată în finanţe, politică şi învăţământ.

„Foloseşte timpul prezent, Robert, îşi aminti el singur. EXISTĂ o forţă anticreştină foarte puternică, infiltrată în finanţe, politică şi învăţământ."

— Deci, crezi că Vaticanul ar fi ascuns toate dovezile referitoare la ameninţarea Illuminati?

— Posibil. Orice ameninţare, reală sau imaginară, subminează încrederea în forţa Bisericii.

— Încă o întrebare. Vittoria se întoarse spre el şi îl privi lung, de parcă ar fi fost cine ştie ce arătare: Vorbeşti serios?

— Cum adică?

— Adică, ăsta este planul tău de salvare în situaţia de faţă?

Langdon nu-şi dădea seama dacă în ochii ei se oglindeşte doar un sentiment de milă amestecata cu amuzament sau teroare pură.

— Te referi la găsirea Diagrammei? Întrebă el, confuz.

— Mă refer la găsirea Diagrammei, la identificarea unui semn vechi de patru sute de ani, la descifrarea unui cod matematic şi la parcurgerea unui drum marcat de un şir de vechi opere de artă pe care numai cele mai strălucite minţi ale istoriei au reuşit să le recunoască… Şi toate astea în următoarele patru ore!

Langdon ridică din umeri:

— Sunt gata să accept şi alte sugestii.

Robert Langdon se afla în dreptul galeriei cu numărul 9 şi citea etichetele de pe rafturi: „BRAHE… CLAVIUS… COPERNIC… KEPLER… NEWTON…”

Parcurgând numele încă o dată, brusc se simţi alarmat. „Aceştia sunt oamenii de ştiinţă… Dar unde e Galilei?”

Se întoarse spre Vittoria, care verifica galeria alăturată.

— Am găsit tema, dar nu şi pe Galilei.

— Nu, nici eu, răspunse ea în timp ce trecea la galeria următoare. Aici e! Dar sper că ţi-ai adus ochelarii, fiindcă lui îi este dedicată toată galeria asta.

Profesorul se apropie în fugă, Vittoria avea dreptate. Toate tăbliţele indicatoare din galeria 10 purtau acelaşi nume: „IL PROCESSO GALILEANO”.

Langdon fluieră uimit, dându-şi seama de ce savantului îi fusese dedicată o galerie întreagă.

— Procesul lui Galilei! Şopti el privind prin sticla protectoare rândurile de manuscrise. Cea mai scumpă şi cea mai îndelungată acţiune judiciară din istoria Vaticanului. Paisprezece ani şi şase sute de milioane de lire cheltuite! Şi totul se află aici.

— Câteva” documente juridice!

— Cred că avocaţii nu s-au schimbat prea mult de-a lungul secolelor.

— Nici rechinii n-au făcut-o!

Langdon se apropie de un buton galben amplasat pe partea laterală a galeriei. Îl apăsă şi în interior se aprinseră un şir de becuri. Lumina era de un roşu întunecat şi transforma cubul de sticlă într-o casetă purpurie… Un labirint de rafturi înalte până sub plafon.

— Dumnezeule! Exclamă Vittoria. Ne bronzăm sau lucrăm?

— Pergamentul se decolorează şi de aceea iluminarea în galerii se face totdeauna cu lumină întunecată.

— Poţi s-o iei razna acolo, înăuntru!

„Sau mai rău”, îşi spuse profesorul, îndreptându-se spre unica intrare a galeriei.

— Un mic avertisment: oxigenul este un oxidant puternic; prin urmare, în galerii nivelul său e foarte scăzut. În interior este un vid parţial. Respiraţia ne va fi îngreunată.

— Ei, dacă nişte cardinali bătrâni supravieţuiesc, vom izbuti şi noi!

„Da, să sperăm că vom fi atât de norocoşi!”

Intrarea în galerie se făcea printr-o uşă electronică turnantă. Langdon remarcă dispunerea obişnuită a celor patru butoane de acces pe tocul interior al uşii, câte unul pentru fiecare compartiment. Când se apăsa pe buton, uşa era acţionată şi schiţa o jumătate de rotaţie, apoi se oprea scurt – o procedură standard, menită să menţină atmosfera din interior.

— După ce intru eu, îi explică Langdon, apasă butonul şi vino după mine. Înăuntru umiditatea este de numai opt procente, aşa că obişnuieşte-te să respiri cu gura uscată.

Acestea fiind zise, păşi în compartimentul rotativ şi apăsă pe buton. Uşa bâzâi sonor şi începu să se rotească. Urmând-o, Langdon îşi pregăti

corpul pentru şocul fizic pe care îl suferea întotdeauna în primele secunde petrecute într-un spaţiu închis ermetic. Intrarea într-o galerie etanşă semăna cu trecerea bruscă de la altitudine zero la şase sute de metri adâncime. Greaţa şi ameţelile erau obişnuite în aceste circumstanţe. „Vezi dublu şi pici jos”, îşi aminti el refrenul arhiviştilor. Simţi cum îi pocnesc urechile. Cu un şuierat, uşa se mai roti o dată şi încremeni.

Era înăuntru.

Încă din primul moment îşi dădu seama că aerul era mai rarefiat decât se aşteptase. Vaticanul îşi lua deci arhivele mai în serios decât alţii. Langdon încercă să-şi controleze senzaţia de sufocare şi îşi relaxa cutia toracică, astfel ca plămânii să i se dilate. Senzaţia de apăsare trecu repede. Iată că turele lui zilnice de bazin tot îi foloseau la ceva. Respirând mai normal acum, privi în jurul său. În ciuda pereţilor transparenţi, el resimţea anxietatea cunoscută. „Sunt închis într-o cutie, îşi spuse. Într-o cutie roşie ca sângele.”

Uşa bâzâi în spatele lui şi Vittoria intră. În clipa în care păşi în galerie, ochii începură să-i lăcrimeze, iar respiraţia i se acceleră.

— Ai puţină răbdare, îi spuse Langdon. Dacă ameţeşti, apleacă-te!

— Mă… Simt… Şopti ea, de parcă… Aş face scufundări… cu o proporţie greşită… de oxigen.

Profesorul aşteptă ca ea să se obişnuiască, fără să se îndoiască de acest lucru. Vittoria Vetra era într-o formă fizică excepţională – spre deosebire de o fostă absolventă de la Radcliffe pe care o însoţise el odată în arhivele ermetice ale Bibliotecii Widener. La sfârşit, fusese nevoit să-i facă respiraţie gură la gură bietei femei, care aproape că-şi înghiţise proteza dentară.

— Te simţi mai bine?

Vittoria înclină din cap, în semn că da.

— Eu am zburat cu blestematul vostru de avion spaţial, aşa că acum mă răzbun, glumi el.

Ea surâse:

— Touché!

Langdon căută în cutia de lângă uşă şi scoase câteva mănuşi albe de bumbac.

— Ţinută oficiala? Întrebă Vittoria.

— Pentru aciditatea pielii. Nu putem atinge vechile documente fără mănuşi. Ia-ţi o pereche!

— Cât timp mai avem? Întrebă ea, în vreme ce-şi punea mănuşile.
Langdon îţi verifică ceasul cu Mickey Mouse:

— A trecut de ora şapte.

— Trebuie să găsim chestia aceea în mai puţin de o oră.

— De fapt, nu avem chiar atât de mult timp, răspunse el, arătându-i un filtru de aerisire de deasupra capului. În mod normal, când cineva se află înăuntru, curatorul pune în funcţiune sistemul de reoxigenare. Astăzi însă, nu. După douăzeci de minute, amândoi vom rămâne fără aer.

Cu toată lumina roşie din încăpere, paloarea bruscă a Vittoriei era vizibilă.

Profesorul zâmbi şi îşi netezi mănuşile:

— Demonstrăm sau murim, doamnă Vetra. Mickey ticăie de zor!

Gunther Glick, reporterul BBC, se holbă timp de zece secunde la telefonul din mâna sa înainte de a-l închide. Chinita Macri îl privea lung de pe bancheta din spate a furgonetei: —Ce s-a întâmplat? Cine era?

Glick se întoarse spre ea, ca un copil care tocmai a primit din greşeală o jucărie şi se teme că i-o va lua altul:

— Am primit un pont, suse el. Ceva se petrece la Vatican.

— Se numeşte „conclav", ricană Chinita. Ce mai pont!

— Nu, altceva. Ceva tare!

„Oare informaţia primită era chiar adevărată?" Glick simţi un val de ruşine când îşi dădu seama cât de mult se ruga să fie adevărată.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că patru cardinali au fost răpiţi şi urmează să fie ucişi în patru biserici diferite în seara asta?

— Aş zice că ai fost luat în balon de vreun amic de la birou cu un simţ al umorului cam bizar.

— Şi dacă aş mai adăuga că ni se va comunica locul exact al primei execuţii?

— Aş vrea să ştiu cu cine ai vorbit.

— Nu mi-a spus.

— Şi dacă doar mânca rahat?

Cinismul Chinitei era ceva de aşteptat, dar ea uita că ţicniţii şi mincinoşii fuseseră specialitatea lui la British Tattler, vreme de un deceniu. Or tipul care îl sunase nu era nici ţicnit, nici mincinos. Cuvintele lui erau teribil de reale. Logice: „Am să te sun din nou chiar înainte de ora opt, ca să-ţi spun unde va avea loc primul omor. Imaginile pe care le vei filma te vor face celebru." Când Glick îl întrebase de ce-i oferă lui asemenea informaţii, răspunsul primit fusese la fel de rece ca şi accentul arab al individului: „Presa este braţul drept al anarhiei".

— Mi-a mai spus ceva, adăugă reporterul pe un ton mai ridicat.

— Ce? Că Elvis Presley tocmai a fost ales papă?

— Intră, te rog, în baza de date a BBC-ului. Vreau să văd ce s-a mai scris despre tipii ăştia.

— Ce tipi?

— Fă-mi pe plac!

Macri oftă şi făcu întocmai:

— O să ne ia un minut.

Mintea lui Glick o luă la galop:

— Individul a vrut neapărat să ştie dacă am cu mine şi un cameraman.

— Videograf!

— Şi dacă putem transmite în direct.

— Unu virgulă cinci trei şapte megaherzi. Despre ce-i vorba?

Se auzi piuitul bazei de date.

— Bun, am intrat. Ce anume căutăm?

Glick îi spuse termenul.

Macri ridică ochii spre el şi îl privi mirată:

— Sper din tot sufletul că glumeşti!

Organizarea internă a galeriei 10 nu era atât de logică pe cât sperase Langdon, iar manuscrisul Diagrammei nu părea a fi aşezat alături de celelalte publicaţii similare ale lui Galilei. Fără acces la clasificarea computerizată şi fără un reper de referinţă, nu puteau face prea multe.

— Eşti sigur că Diagramma se află aici? Întrebă Vittoria.

— Da. Apare atât în Uficcio della Propaganda delle Fede…

— Bine. Dacă eşti sigur…

Ea se îndreptă spre stânga, iar el la dreapta.

Langdon începu să caute. Avea nevoie de toată voinţa sa pentru a nu se opri şi a citi fiecare manuscris pe lângă care trecea. Colecţia era impresionantă: Probatorul… Mesagerul înstelat… Observaţii Asupra petelor solare… Scrisoare către Marea Ducesă Christina… Apologia pro Galileo… Şi aşa mai departe.

Ajunsă la capătul galeriei, Vittoria găsi ceva. Cu vocea sugrumată, strigă:

— Diagramma della Verità!

Langdon se repezi prin labirintul roşiatic spre ea:

— Unde?

Ea îi arătă şi profesorul îşi dădu imediat seama de ce nu găsise nimic mai devreme. Manuscrisul nu se afla pe vreun raft, ci într-o casetă cu volume in-folio. De obicei aşa se păstrau paginile nelegate. Eticheta de pe casetă nu lăsa loc de dubii cu privire la conţinut: „DIAGRAMMA DELLA VERITA Galileo Galilei, 1639.”

Langdon căzu în genunchi, în vreme ce inima îi bătea frenetic:

— Diagramma… Bravo! Ajută-mă să scot caseta asta.

Vittoria îngenunche lângă el şi împinseră amândoi. Suportul de metal pe care era aşezată caseta alunecă spre ei, scoţând la iveală partea de sus a conţinutului.

— Nu e încuiată? Se miră tânăra la vederea ivărului simplu.

— Niciodată. Uneori documentele trebuie evacuate în mare viteză. În caz de inundaţie sau de incendiu.

— Atunci, deschide-o!

Langdon nu mai avea nevoie de alte îndemnuri. Visul său de o viaţă se afla chiar în faţa lui, aerul se rarefia cu fiecare clipă, aşa că nu era vreme de zăbovit. Trase ivărul şi dădu capacul la o parte. Înăuntru, pe fundul casetei, se afla un fel de buzunar din pânză groasă, neagră. Permeabilitatea la aer a pânzei era vitală pentru conservarea conţinutului. Apucând buzunărelul cu ambele mâini şi ţinându-l orizontal, Langdon îl scoase din casetă.

— Mă aşteptam la un cufăr cu comori, spuse Vittoria, dar seamănă mai degrabă cu o faţă de pernă.

— Vino după mine.

Ţinând săculeţul în faţa lui, ca pe o ofrandă de preţ, profesorul se apropie de masa de studiu aflată în mijlocul galeriei. Deşi această amplasare centrală era menită să reducă efortul de deplasare a documentelor, cercetătorii apreciau intimitatea pe care le-o ofereau şirurile de rafturi din jur.

În marile arhive ale lumii aveau loc marile descoperiri şi nici unui savant nu-i plăceau privirile curioase, peste umărul său ale rivalilor.

Langdon aşeză săculeţul pe masă şi îi desfăcu şnurul. Căutând în cutia cu instrumente a arhiviştilor, găsi penseta dublată cu fetru, poreclită „chimval de deget” – o pensetă mare, prevăzută la capete cu nişte discuri. Pradă unui entuziasm ce creştea de la o secundă la alta, Langdon încercă pentru o clipă teama că se va trezi dintr-un moment în altul în biroul său de la Harvard, cu un teanc de lucrări de corectat. Inspirând adânc, deschise buzunărelul şi, cu degetele tremurându-i în mănuşile de bumbac, introduse penseta.

— Linişteşte-te, şopti Vittoria. E hârtie, nu plutoniu!

Langdon glisă penseta de-a lungul filelor din interior, având grijă să aplice o presiune egală. Apoi, în loc să tragă documentele afară, le ţinu în loc cu penseta şi îndepărtă săculeţul – procedura standard pentru a evita pe cât posibil vătămarea filelor. Abia după ce eliberă complet documentele şi aprinse sursa de lumină întunecată de dedesubt putu să respire din nou.

Vittoria arăta ca o fantomă, învăluită în lumina stranie care venea de sub masa de sticlă.

— File micuţe, şopti ea impresionată.

Profesorul încuviinţă tăcut. Teancul de file semăna cu nişte foi desprinse dintr-un roman de dimensiuni foarte reduse. Cea de deasupra era o copertă ornamentată cu cerneală, pe care se zăreau titlul, data şi numele lui Galilei, scris chiar de mâna savantului.

Într-o frântură de secundă, Langdon uită de spaţiul închis, de oboseală şi de evenimentele cumplite care îl aduseseră până aici. Nu mai putea decât să privească, fascinat. Întâlnirile de gradul trei cu istoria îl aduceau totdeauna într-o stare de tulburare reverenţioasă… de parcă l-ar fi văzut pe da Vinci trasând ultimele tuşe ale Giocondei.

Papirusul îngălbenit nu lăsa loc de îndoială în privinţa vechimii şi a autenticităţii sale, dar dacă lăsai la o parte inevitabila decolorare, documentul era într-o stare extraordinară. „O uşoară albire a pigmentului. O rărire nesemnificativă a pergamentului. Dar în rest… Perfect conservat.” Langdon studie scrisul ornat de pe copertă, ochii îi lăcrimau din cauza lipsei de umiditate. Vittoria nu scotea o vorbă.

— Dă-mi o spatulă, te rog, îi ceru el, arătându-i o tăviţă cu instrumente de lucru din inox.

Când i-o întinse, profesorul îşi trecu degetele peste ea pentru a îndepărta electricitatea statică şi, foarte atent, o introduse sub copertă. Apoi, ridicând uşor spatula, deschise volumul.

Prima pagină era scrisă de mână – o caligrafie minusculă, stilizată, aproape ilizibilă. Langdon îşi dădu imediat seama că pe pagina respectivă nu erau nici diagrame, nici numere; era un eseu.

— Heliocentricitatea, spuse Vittoria, traducând titlul primului in-folio, apoi parcurse repede textul. Se pare că Galilei a renunţat definitiv la modelul geocentric. Era în italiana veche totuşi, aşa că nu se aştepta la o traducere prea bună.

— Las-o baltă! Noi căutăm ceva din domeniul matematicii. Limbaj pur.
Folosind spatula, trecu la pagina următoare. Nici formule matematice, nici diagrame; simţi cum mâinile încep să-i transpire în mănuşi.
— Mişcarea planetelor”, traduse Vittoria titlul.
Langdon se încruntă. În oricare altă zi, ar fi fost de-a dreptul încântat să poată citi totul; în mod incredibil, modelul actual al NASA privind orbitele planetare era aproape la fel cu ideile originale ale lui Galilei.
— Nu e matematică, declară Vittoria. Vorbeşte aici despre mişcările retrograde şi orbitele eliptice sau ceva de genul ăsta.
„Orbite eliptice!” Profesorul îşi aminti că problemele juridice serioase ale lui Galilei începuseră atunci când descrisese mişcările planetelor ca fiind eliptice. Vaticanul preamărea perfecţiunea cercului şi de aceea insistase că mişcările cereşti nu puteau fi decât circulare. Confreria lui Galilei însă considera că şi în elipsă există aceeaşi perfecţiune, apreciind dualitatea matematică a celor două puncte focale. Elipsa Illuminati este şi astăzi frecvent întâlnită în decoraţiunile masonice.
— Următoarea, ceru Vittoria.
Langdon întoarse pagina.
— Fazele Lunii şi mareele”, spuse ea.
Fără numere, fără diagrame. O altă pagină. Nimic. Parcurseră astfel vreo zece pagini. Nimic! Nimic! Nimic!
— Credeam că tipul ăsta a fost matematician! Aici e numai text!
Profesorul simţi că nu mai poate respira; speranţele începuseră şi ele să dispară. În teancul de file mai rămăseseră doar câteva.
— Nu-i nimic aici, conchise Vittoria. Matematică, deloc. Câteva date, câteva cifre banale, dar nimic care să semene a indicaţie.
Langdon răsfoi şi ultimul in-folio şi suspină. Şi acesta era tot un eseu.
— Scurtă carte! Exclamă fiziciană. El încuviinţă tăcut.
— Merda, cum spunem noi în Roma.
„Rahat”, traduse Langdon ca pentru sine. Chipul lui oglindit în sticla mesei părea că-şi bate joc de el, ca şi imaginea reflectată dimineaţă, în fereastra casei sale. „O fantomă îmbătrânită!”
— Dar trebuie să fie ceva! Exclamă el şi disperarea răguşită din propria voce îl surprinse. Il segno este aici, undeva! Ştiu sigur!
— Poate că ai greşit în privinţa DIII…
Langdon se întoarse şi o fixă cu privirea.
— Bine, cedă ea, chestia cu DIII este perfect logică. Dar poate că semnul acela nu este matematic.
— Lingua pura. Ce altceva ar putea fi?
— Artă?
— Dar nu există nici diagrame, nici imagini în carte!
— Tot ce ştiu este că lingua pura se referă la altceva decât la limba italiană. Matematica mi se părea o alegere logică.
— Sunt de acord cu tine.
Langdon refuza să se recunoască învins atât de repede:

— Numerele sunt scrise, probabil, în cuvinte. Matematica trebuie să fie nu sub formă de ecuaţii, ci de text.

— Ne va lua ceva timp să citim toate paginile acelea.

— Tocmai timpul ne lipseşte. Va trebui să ne împărţim munca, conchise el, refăcând teancul iniţial de file. Eu ştiu suficientă italiană pentru a identifica numerele.

Folosind spatula, tăie teancul ca pe un pachet de cărţi şi împinse primele şase pagini în faţa Vittoriei:

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Sunt sigur.

Vittoria se aplecă şi întoarse prima filă cu mâna.

— Spatula! Strigă Langdon, luând un alt instrument din tăviţă şi întinzându-i-l. Foloseşte spatula!

— Dar port mănuşi! Bombăni ea. Ce rău le pot face?

— Folseşte spatula! Vittoria se supuse.

— Te simţi şi tu cum mă simt eu?

— Încordat?

— Nu. Fără aer.

Da şi el respira din ce în ce mai greu. Aerul se rarefia mai rapid decât îşi închipuise. Trebuiau să se grăbească mai tare. Enigmele arhivistice nu constituiau o noutate pentru el, dar de obicei avea la dispoziţie mai mult de câteva minute pentru a le rezolva. Fără a mai rosti vreun cuvânt, se aplecă şi începu să citească prima pagină din jumătatea sa de teanc.

„Arată-te, pentru numele lui Dumnezeu! Arată-te!”

Undeva în adâncurile Romei, umbra coborî o rampă de piatră şi intră într-un tunel subteran. Vechiul pasaj era luminat numai de torţe, aerul era greu şi înfierbântat. Undeva sus, vocile înspăimântate ale unor bătrânei strigau în van, doar ecoul le răspundea.

Când coti pe culoar, îi văzu: exact la fel cum îi lăsase: patru bătrâni îngroziţi, închişi în dosul unor bare de fier ruginit, într-o nişă de piatră.

— Qui êtes-vous? Cine eşti? Întrebă unul dintre ei în franceză. Ce vrei să faci cu noi?

— Hilfe! Ajutor! Strigă altul în germană. Dă-ne drumul de aici!

— Ştii cine suntem? Întrebă altul într-o engleză cu accent spaniol.

— Linişte! Ordonă vocea aspră.

Cel de-al patrulea prizonier, un italian tăcut şi gânditor, îşi aţinti privirile în ochii întunecaţi şi goi ai răpitorului, putând să jure că tot ce vedea acolo era chiar iadul. „Dumnezeu să ne ajute”, murmură ca pentru sine.

Ucigaşul se uită la ceas şi apoi îşi întoarse privirea spre prizonieri.

— Şi acum, spuse el, cine va fi primul?

În Galeria 10 a Arhivelor Vaticanului, Robert Langdon recita numere în italiană, în vreme ce parcurgea în viteză manuscrisele: „Mille… Centi… Uno, due, tre… Cinquanta. Am nevoie de o referinţă numerică, ceva, la naiba!”

Când ajunse la finele volumului, ridică spatula pentru a întoarce pagina. Încercând să alinieze lama acesteia pe fila următoare, mâna începu să-i tremure. Câteva minute mai târziu, îşi dădu seama că a renunţat la instrument, întorcând paginile cu mâna. „Ah”, exclamă în sinea lui, simţindu-

se vinovat. Lipsa de oxigen îi afecta puterea de concentrare. „Se pare că mă paşte iadul arhiviştilor!”

— Era şi timpul! Exclamă Vittoria când îl văzu că întoarce paginile cu mâna, apoi o aruncă pe a ei şi-i urmă exemplul.

— Ai găsit ceva?

Vittoria negă, clătinând din cap:

— Nimic care să pară matematică pură. Citesc în viteză… Dar nimic de aici nu pare a fi vreun semn sau indiciu.

Langdon continua să traducă din ce în ce mai greu paginile manuscrisului. Cunoştinţele lui de italiană erau sumare, iar scrisul foarte mic şi limba veche îngreunau şi mai mult lucrurile. Vittoria ajunse la capătul teancului înaintea lui şi îl privi descurajată, apoi întoarse filele şi o luă iar de la capăt, inspectându-le încă o dată cu mai multă atenţie.

Când sfârşi de citit ultima pagină, Langdon înjură în şoaptă şi privi spre fiziciană care se aplecase şi studia îndeaproape unul dintre volumele ei.

— Ce s-a întâmplat? O întrebă.

— Pe paginile tale sunt note de subsol? Se interesă ea, fără a-i răspunde.

— N-am observat vreuna. De ce?

— Pe cea de aici este una. Ascunsă într-o îndoitură a hârtiei.

Langdon se apropie să vadă, dar nu reuşi să distingă decât numărul paginii scris în colţul din dreapta sus: „Folio 5”. Realiză coincidenţa abia după câteva secunde şi chiar şi atunci legătura părea prea vagă. „Folio cinci. Cinci, Pitagora, pentagrame, Illuminati. Oare confreria ar fi ales pagina cinci pentru a-şi ascunde indiciul?” Prin lumina ceţoasă şi roşie care-i înconjura, profesorul sesiză o firavă rază de speranţă.

— Nota aceea de subsol are ceva matematic în ea?

Vittoria clătină din cap:

— E numai text Un singur rând. Litere foarte mici. Aproape ilizibile.

Speranţa i se nărui.

— Dar trebuie să fie matematică! Lingua pura!

— Da, ştiu… Totuşi, poate ar fi bine să auzi asta.

În vocea ei răsunase de data aceasta un dram de entuziasm.

— Citeşte!

— Calea de lumină-i aşternută, testul sfânt.”

Fraza nu semăna câtuşi de puţin cu ce s-ar fi aşteptat el:

— Poftim?!

— Calea de lumină-i aşternută, testul sfânt.”

— Calea de lumină”?

— Asta spune! „Calea de lumină”.

În vreme ce sensul cuvintelor îi pătrundea în minte, avu un brusc moment de revelaţie. „Calea de lumină-i aşternută, testul sfânt.” N-avea idee cum îi putea ajuta asta, dar fraza constituia o referire cât se poate de directă la Calea Iluminării. „Calea de lumină. Testul sfânt.” Creierul lui părea că dă rateuri, aidoma unui motor alimentat cu combustibil prost.

— Eşti sigură că ai tradus corect?

— Păi… Ezită ea, aruncându-i o privire ciudată. Nu a fost nevoie să traduc. Fraza e scrisă în engleză.

Pentru un moment, Langdon avu impresia că acustica galeriei i-a afectat auzul:

— În engleză?!

Vittoria îi împinse documentul în faţă şi profesorul citi literele minuscule din partea de jos a paginii. „The path of light is laid, the sacred test.” „Calea de lumină-i aşternută, testul sfânt.”

— Engleză?! Ce caută engleza într-o carte scrisă în limba italiană?

Vittoria ridică din umeri, privindu-l la fel de nedumerită:

— Poate engleza reprezenta pentru ei lingua pura… Astăzi este considerată limba internaţională a ştiinţei. Noi la CERN vorbim cu toţii în engleză.

— Dar cartea asta a fost scrisă în secolul al XVII-lea! Argumentă Langdon. Nimeni nu vorbea engleza în Italia, nici măcar… Nici măcar clerul!

Abia acum realiză ceea ce spunea. Mintea lui începu să gonească:

— În secolul al XVII-lea, reluă el vorbind tot mai repede, engleza nu făcea parte dintre limbile acceptate de Vatican. Clerul folosea italiana, latina, germana, ba chiar spaniola şi franceza, dar engleza le era complet străină. Oamenii Bisericii o considerau o limbă murdară, limba liber-cugetătorilor, precum Chaucer şi Shakespeare.

Gândul îi zbură imediat la simbolurile Illuminati pentru Pământ, Aer, Foc şi Apă. Legendele care susţineau că acestea erau scrise în engleză căpătau acum o nouă semnificaţie.

— Vrei să spui că Galilei considera engleza lingua pura fiindcă era una dintre limbile pe care Vaticanul nu le stăpânea?

— Da. Sau poate că, scriind indiciul în engleză, maestrul se asigura că Vaticanul nu-l va pricepe.

— Dar nici măcar nu e un indiciu! „Calea de lumină-i aşternută, testul sfânt.” Ce naiba vrea să însemne asta?

„Are dreptate”, îşi spuse profesorul. Fraza nu-i ajuta în nici un fel. Dar, rostind-o iar şi iar în gând, îi veni brusc o idee. „Ei, asta ar fi de-a dreptul ciudat! Îşi spuse. Să fie, oare, posibil?”

— Trebuie să ieşim de aici! Exclamă Vittoria cu voce sugrumată.

El însă n-o auzi. „Calea de lumină-i aşternută, testul sfânt”. „The path of light is laid, the sacred test.”

— E un vers în pentametru iambic! Strigă el deodată, numărând din nou silabele. Cinci perechi de silabe, cele accentuate alternând cu cele neaccentuate.

Vittoria îl privi, buimacă:

— Un vers în ce?

Pentru o frântură de secundă, Langdon se revăzu din nou pe băncile universităţii, la cursul de engleză. „Iadul pe pământ!” Vedeta echipei de base-ball a şcolii, Peter Greer, nu putea ţine minte numărul de perechi de silabe dintr-un pentametru iambic shakespearean. Profesorul, un ins agitat pe nume Bissell, se repezise la tablă şi urlase: „Pentametru, Greer! Gândeşte-te la

plăcuţa de serviciu de pe stadion! Un penta-gon! Cinci laturi! Penta! Penta! Penta! Dumnezeule!” „Cinci perechi.” Fiecare pereche având, prin definiţie, două silabe. Nici nu-i venea că creadă că, în întreaga lui carieră, nu sesizase legătura. Pentametrul iambic era un metru simetric, bazat pe cifrele sacre ale Illuminati: 5 şi 2!

„E prea mult! Îşi spuse el, încercând să-şi alunge ideea din minte. E o coincidenţă fără nici o semnificaţie!” Dar gândul nu voia să plece. „Cinci… Pentru Pitagora şi pentagramă. Doi… Pentru dualitatea tuturor lucrurilor.”

După o clipă, o altă revelaţie făcu să i se înmoaie picioarele. Datorită simplităţii sale, pentametrul iambic era adesea numit „metru pur” sau „vers pur”. La lingua pura? Acesta să fie limbajul pur la care se refereau Illuminatil „The path of light is laid, the sacred test…”

— Ho-paa! Exclamă Vittoria.

Langdon se întoarse spre ea şi o văzu rotind pagina cu susul în jos. „O, nu din nou!”

— Fraza asta nu are cum să fie o ambigramă!

— Nu, nu e o ambigramă… Dar este…

Fără să-şi continue ideea, Vittoria se mulţumea să rotească mereu pagina cu câte nouăzeci de grade.

— Este ce?

— Nu e singura frază.

— Mai e una?

— Pe fiecare margine a paginii e scrisă câte o frază. Sus, jos, la dreapta şi la stânga. Cred că e o poezie.

— Patru versuri? Galileo era poet? Dă-mi să văd!

Vittoria îl ignoră, continuând să răsucească pagina:

— N-am văzut versurile până acum, fiindcă sunt scrise chiar pe margini. Apoi, îşi lăsă capul pe umăr pentru a citi ultimul rând, exclamă: Ha! Ştii ce? Nici măcar nu le-a scris Galilei!

— Poftim?!

— Poemul este semnat John Milton.

— John Milton?

Contemporan cu Galilei, autorul Paradisului pierdut fusese un poet şi un savant pe care maniacii consipraţiilor îl plasaseră dintotdeauna în fruntea listei cu suspecţi Illuminati, Afilierea sa la confreria lui Galilei era un zvon pe care Langdon îl considerase dintotdeauna adevărat. Pe lângă faptul că întreprinsese în 1638 un pelerinaj la Roma pentru a se „întreţine cu bărbaţi iluminaţi”, poetul se întâlnise cu Galilei în vremea când acesta era arestat la domiciliu, întruniri ilustrate în numeroase tablouri renascentiste, printre care şi celebrul Galilei şi Milton, expus chiar şi astăzi în Museo della Signoria, în Florenţa.

— Milton îl cunoştea pe Galilei, nu-i aşa? Întrebă Vittoria, întinzându-i în sfârşit pagina lui Langdon. Poate că a scris poemul pentru el.

Profesorul îşi încleştă dinţii şi, aşezând fila fragilă pe masă, citi versul din partea de sus. Apoi roti pagina cu nouăzeci de grade şi trecu la rândul scris pe marginea din dreapta. O altă rotaţie şi-l citi pe cel de jos. Încă o dată,

marginea din stânga. Cu o ultimă răsucire, pagina reveni în poziţia iniţială. În total, patru versuri. Primul pe care îl descoperise Vittoria era, de fapt, cel de-al treilea al poemului. Tulburat la culme, Langdon citi din nou cele patru rânduri, în sensul rotirii acelor de ceas: sus, dreapta, jos, stânga. Când isprăvi, răsuflă adânc, de această dată fără urmă de îndoială:

— Ai reuşit, doamnă Vetra!

Ea îi surise uşor:

— Bun, acum putem ieşi naibii de aici?

— Trebuie să copiez versurile astea. Am nevoie de hârtie şi de un creion.

Vittoria clătină energic din cap:

— Las-o baltă, profesore! N-avem timp să ne jucam de-a scribul. Mickey ticăie.

Şi smulgându-i pagina din mână, porni spre uşă. Langdon sări în picioare:

— Nu poţi să scoţi fila de aici! Este o…

Dar Vittoria era deja afară.

Cei doi năvăliră în curticica aflată lângă Arhivele Secrete. Aerul curat părea ca un drog în plămânii lui Langdon. Petele roşietice care-i jucau în faţa ochilor se stinseră în scurt timp – spre deosebire de sentimentul de vinovăţie. Tocmai fusese complice la furtul unei relicve nepreţuite din cea mai bine păzită arhivă a lumii. Il camerlengo îi acordase încrederea lui deplină.

— Repede, strigă Vittoria, ţinând încă fila în mână şi alergând pe Via Borgia, spre biroul lui Olivetti.

— Dacă vreo picătură de apă ajunge pe pergamentul acela…

— Calmează-te! Când vom descifra ghicitoarea asta, le vom putea înapoia preţiosul lor Folio 5!

Langdon se grăbi pentru a ţine pasul cu ea. Pe lângă faptul că se simţea ca un infractor, era încă năucit de implicaţiile incredibile ale documentului. „John Milton era un Illuminatus. A compus un poem pe care Galilei l-a publicat în al său Folio 5… Departe de ochii Vaticanului.”

Ieşind din curte, Vittoria îi întinse pagina:

— Crezi că poţi să descifrezi chestia asta? Sau ne-am stors creierii până acum degeaba?

Profesorul luă cu grijă documentul şi, fără cea mai mică ezitare, îl puse în buzunarul de la piept al sacoului său, la adăpost de lumina zilei şi de umezeală.

— Am descifrat-o deja.

Vittoria se opri brusc:

— Ce-ai făcut?

Langdon îşi continuă mersul alert, iar tânăra se repezi după el:

— Ai citit-o doar o dată! Credeam că trebuie să fie ceva greu de descifrat!

Profesorul ştia că ea are dreptate şi totuşi desluşise il segno după o singură lectură a poemului. O strofă perfectă în pentametru iambic şi primul altar al ştiinţei i se dezvăluise fără umbră de îndoială. Într-adevăr însă,

uşurinţa cu care izbutise îl neliniştea. La urma urmelor, era adeptul vechii etici puritane; aproape că auzea şi acum vocea tatălui său repetând vechiul şi cunoscutul aforism: „Dacă n-a fost foarte dificil, înseamnă că ai greşit”. Acum însă, Langdon spera că zicala era falsă.

— Ştiu unde se va petrece primul asasinat. Trebuie să-l anunţăm pe Olivetti.

— Dar cum poţi să ştii atât de repede? Dă-mi să mai văd şi eu poemul o dată!

Şi, cu mişcarea agilă a unui boxer, îşi strecură mâna în buzunarul de la pieptul lui şi scoase pergamentul.

— Ai grijă! Strigă el. Nu poţi să…

Dar Vittoria îl ignoră. Ţinând documentul în mână şi înclinându-l pentru a prinde mai bine razele apusului, îi studie marginile fără a se opri din mers. Langdon se întinse pentru a reintra în posesia paginii, dar renunţă rapid, încântat de engleza cu accent mediteranean a Vittoriei, care rostea silabele în cadenţă perfectă cu paşii lor grăbiţi.

Pentru o clipă, auzind versurile, se simţi de parcă ar fi făcut un salt înapoi în timp… ca şi când ar fi fost contemporan cu Galilei şi ar fi ascultat poemul pentru prima dată… Ştiind că era, de fapt, un test, o hartă, o aluzie la cele patru altare ale ştiinţei… la cele patru indicii care marcau o cale secretă prin Roma. Poemul curgea de pe buzele Vittoriei, aidoma unei melodii: „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac, Misticele elemente-ncruciş în Roma se desfac.

Calea de lumină-i aşternută, testul sfânt, Şi îngerii te-ndrume în căutarea ce ţi-ai pus în gând.”

Vittoria citi strofa de două ori şi rămase apoi tăcută, de parcă aştepta ca ecoul lor să se stingă de la sine.

„De la al lui Sanzio pământesc cavou”, repetă Langdon în gând. Aici, poemul era cât se poate de limpede: Calea Iluminării începea de la mormântul lui Sanzio. De acolo, de-a latul Romei, indiciile sugerau calea: „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac, Misticele elemente-ncruciş în Roma se desfac.” „Misticele elemente…” La fel de clar: Pământul, Aerul, Focul, Apa. Elementele ştiinţei, cele patru indicii Illuminati, disimulate sub forma unor sculpturi religioase.

— Primul indiciu, spuse Vittoria, pare a fi mormântul lui Sanzio.

— Ţi-am zis eu că nu e chiar atât de greu!

— Dar cine-i Sanzio? Şi unde e mormântul lui?

Langdon surise, încântat de entuziasmul din vocea ei şi amuzat de întrebare. Era uimit cât de puţini oameni auziseră de Sanzio, numele de familie al unuia dintre cei mai celebri artişti ai Renaşterii. Prenumele lui era cunoscut în toată lumea… Copilul-minune care la vârsta de douăzeci şi cinci de ani lucra deja pentru papa Iuliu al II-lea, iar când se stinsese, la numai treizeci şi opt de ani, lăsase în urmă cea mai impresionantă serie de fresce din întreaga lume. Sanzio fusese un monstru sacru al artei, iar faptul că era cunoscut doar după prenume constituia o dovadă a faimei sale, egalată doar de o elită restrânsă – oameni ca Napoleon, Michelangelo sau Iisus… Şi,

desigur, idoli actuali ale căror voci răsunau în căminele studenţeşti: Sting, Madonna, Jewel şi artistul cunoscut înainte sub numele Prince, care folosea acum simbolul pentru a-şi scrie numele, fapt care îl determinase pe Langdon să-l poreclească „Litera Tau Intersectată de Bastonul Hermafroditic”.

— Sanzio, spuse el cu voce tare, este numele de familie al pictorului renascentist Rafael.

Vittoria îl privi surprinsă:

— Rafael? Celebrul Rafael?

— El însuşi.

— Aşadar, calea începe la mormântul lui Rafael?

— De fapt, e perfect logic, îi explică Langdon, în vreme ce se îndreptau în grabă spre birourile Gărzii Elveţiene. Illuminati i-au considerat adesea pe pictorii şi pe sculptorii de excepţie membri onorifici ai confreriei lor şi probabil că au ales mormântul lui Rafael ca un tribut adus talentului său.

Profesorul mai ştia şi că, la fel ca mulţi alţi reprezentanţi ai artei religioase, Rafael fusese bănuit de un ateism ascuns.

Vittoria îi puse pergamentul înapoi în buzunarul sacoului:

— Şi unde se află mormântul lui?

— Mă crezi sau nu, răspunse el trăgând adânc aer în piept, se află în Panteon.

Tânăra îi aruncă o privire sceptică:

— În celebrul Panteon?

— Celebrul Rafael, în celebrul Panteon.

Langdon se văzu nevoit să recunoască: nici el nu s-ar fi aşteptat ca primul indiciu să fie plasat tocmai în Panteon. I s-ar fi părut mai firesc ca primul altar al ştiinţei să fie o biserică liniştită, mai izolată – ceva mai subtil. Chiar şi în secolul al XVII-lea, Panteonul, cu a lui cupolă lui uriaşă, cu domul deschis, era unul dintre cele mai cunoscute locuri din Roma.

— Dar este Panteonul cu adevărat o biserică?

— E cea mai veche biserică catolică din Roma.

— Şi chiar crezi că primul cardinal va fi ucis acolo? Panteonul este, probabil, una dintre cele mai aglomerate atracţii turistice ale capitalei.

Langdon ridică din umeri:

— Illuminati au spus că vor ca toată lumea să privească „spectacolul”. Asasinarea unui cardinal în Panteon va atrage, cu certitudine, o sumedenie de spectatori.

— Dar cum îşi închipuie individul ăsta că va ucide un om acolo şi va scăpa neobservat? Ar fi imposibil!

— La fel de imposibil ca răpirea a patru cardinali din Cetatea Vaticanului? Poemul este foarte explicit.

— Şi eşti sigur că Rafael este înmormântat în Panteon?

— I-am văzut mormântul de multe ori.

Vittoria înclină din cap, părând încă neconvinsă:

— Cât e ceasul?

— Şapte şi jumătate.

— Panteonul e departe?

— Vreun kilometru şi jumătate. Avem timp.

— În poem se spune „cavoul pământesc” al lui Sanzio. Chestia asta îţi sugerează ceva?

— Pământesc? Nu cred că există vreun loc mai „pământesc” în Roma decât Panteonul. Numele său provine de la religia practicată iniţial aici – panteismul – venerarea tuturor zeilor, îndeosebi a zeilor păgâni ai Mamei-Terra.

Pe când era student la Arhitectură, Langdon aflase cu uimire că dimensiunile sălii principale a Panteonului constituiau un tribut adus zeiţei Geea, Mama-Terra. Proporţiile sale erau atât de exacte, încât în interiorul său putea fi introdusă o sferă uriaşă, care ar fi umplut tot spaţiul disponibil, cu precizie milimetrică.

— Bine, spuse Vittoria, ceva mai convinsă. Şi, „gaura de drac”? „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac…”

Langdon nu mai era atât de sigur în această privinţă:

— Gaura de drac” trebuie să se refere la oculus – celebra deschidere circulară din cupola Panteonului.

— Dar e o biserică! De ce i-ar spune deschiderii aceleia „gaură de drac”?

Profesorul se întreba şi el acelaşi lucru. Nu mai auzise niciodată expresia „gaură de drac”, dar îşi amintea câteva cuvinte din secolul al VI-lea, care acum păreau, în mod ciudat, potrivite. Venerabilul Bede scrisese la un moment dat că deschiderea din acoperişul Panteonului fusese făcută de dracii care încercaseră să scape din clădire la sfinţirea acesteia, în timpul papei Bonifaciu al IV-lea.

— Şi de ce, adăugă Vittoria, în vreme ce intrau într-o altă curte, de ce ar fi folosit Illuminati numele Sanzio, dacă pictorului i se spunea mai cu seamă Rafael?

— Pui cam multe întrebări.

— Şi tata obişnuia să-mi spună asta.

— Sunt două motive posibile. Unu, numele Rafael are prea multe silabe şi nu s-ar fi încadrat în pentametrul iambic al poemului.

— Pare cam exagerat.

— Ai dreptate. Atunci, poate că au folosit numele Sanzio pentru a face indiciul mai greu de desluşit, aşa încât numai cei cu adevărat iluminaţi să-şi dea seama că se referă la Rafael.

Vittoria părea că are şi de această dată ceva de obiectat:

— Sunt sigură că, în timpul vieţii lui Rafael, numele său de familie era bine cunoscut.

— În mod surprinzător, nu! Folosirea exclusivă a prenumelui constituia un indiciu al statutului social. Pictorul îşi evita numele de familie, exact aşa cum fac vedetele pop în ziua de azi. Madonna, de exemplu, nu-şi foloseşte niciodată numele de familie, Ciccone.

Tânăra îl privi amuzată:

— Ştii care e numele de familie al Madonnei?

Langdon regreta deja că a ales acest exemplu; era uimitor câte nimicuri se adunau în mintea unui om ce trăia zi de zi printre zece mii de adolescenţi!

Trecuseră de ultima poartă ce ducea spre biroul Gărzii Elveţiene, când în spatele lor tună o voce:

— Para!

Răsucindu-se pe loc, Langdon şi Vittoria se pomeniră privind în ţeava rece a unei carabine:

— Attento! Exclamă Vittoria, trăgându-se înapoi. Ai grijă cu…

— Non sportarti!

— Soldato!

Vocea răsunase din celălalt capăt al curţii, unde Olivetti tocmai ieşea din clădire:

— Lasă-i în pace!

Soldatul îl privi nevenindu-i să creadă:

— Ma, signore, è una donna…

— Treci înăuntru! Îi strigă Olivetti soldatului.

— Signore, non posso…

— Acum! Aveţi noi ordine. Căpitanul Rocher va informa trupele în două minute. Vom organiza o căutare.

Uluit, soldatul se grăbi să intre. Olivetti se apropie de Langdon, rigid şi furibund:

— Arhivele noastre secrete? Vreau o explicaţie!

— Avem veşti bune, replică profesorul.

Ochii comandantului se îngustară:

— Sper să fie al naibii de bune!

Cele patru Alfa Romeo 155 T-Sparks fără numere de înmatriculare ţâşniră pe Via dei Coronari aidoma unor avioane de atac de pe pista de decolare. În maşini se aflau doisprezece membri ai Gărzii Elveţiene în civil, înarmaţi cu arme semiautomate Cherchi-Pardini, flacoane cu gaze paralizante şi dispozitive cu electroşocuri cu rază lungă de acţiune. Cei trei trăgători de elită aveau carabine cu căutare laser.

Aşezat pe bancheta din faţă a primului automobil, lângă şofer, Olivetti se întoarse spre Langdon şi Vittoria. În ochii lui se citea aceeaşi furie acerbă:

— M-aţi asigurat că-mi veţi da o explicaţie raţională şi acum primesc asta?!

Profesorul simţea că nu are loc în maşina mică şi înghesuită.

— Vă înţeleg…

— Nu, nu înţelegi nimic! Olivetti nu ridicase vocea, dar tonul lui era mult mai intens: Tocmai am scos din Vatican doisprezece dintre cei mai buni oameni ai mei, chiar înainte de începerea activităţii conclavului. Am făcut asta pentru a păzi Panteonul, pe baza mărturiei unui american de care n-am auzit în viaţa mea şi care tocmai a interpretat o poezie veche de patru sute de ani. Totodată, am lăsat căutarea antimateriei pe mâinile unor ofiţeri de rang inferor.

Pe Langdon îl ardeau mâinile să scoată pergamentul din buzunar şi să-l fluture în faţa comandantului, dar se abţinu şi replică:

— Tot ce ştiu este că informaţia pe care am găsit-o se referă la mormântul lui Rafael, iar acest mormânt se află în Panteon.

Soldatul aflat la volan înclină din cap:

— Are dreptate, domnule comandant. Eu şi soţia mea…

— Taci şi vezi-ţi de drum! Lătră Olivetti. Apoi se întoarse din nou spre Langdon: Cum ar putea asasinul să-şi ucidă victima într-un loc atât de aglomerat şi să scape nevăzut?

— Nu ştiu, dar este evident că Illuminati au resurse nebănuite. Au reuşit să pătrundă şi în CERN şi în Vatican. E un noroc că ne-am dat seama unde va avea loc prima crimă. Panteonul e unica dumneavoastră şansă de a-l prinde pe individ.

— Te contrazici! Unica şansă? Parcă spuneai că e un fel de cale, o serie de indicii. Dacă n-ai greşit cu Panteonul, înseamnă că putem urma calea aceea spre celelalte indicii! Vom avea deci patru şanse de a-l prinde pe individ.

— Aşa speram şi eu, răspunse Langdon. Şi am fi avut patru şanse… cu un secol în urmă.

Momentul în care îşi dăduse seama că Panteonul era primul altar al ştiinţei fusese unul dulce-amărui pentru profesor. Istoriei îi plăcea uneori să joace renghiuri crude celor care o studiau. Ar fi fost greu de crezut că, după atâţia ani, Calea Iluminării mai exista încă intactă, cu toate statuile la locul lor; totuşi, lui Langdon i-ar fi plăcut s-o poată urma până la capăt şi să descopere ascunzătoarea confreriei. Din păcate, acesta era doar un vis irealizabil.

— La sfârşitul secolului al XIX-lea, Vaticanul a ordonat îndepărtarea şi distrugerea tuturor statuilor din Panteon.

Vittoria îl privi şocată:

— De ce?

— Statuile erau reprezentări ale zeilor olimpieni, păgâni. Din nefericire, asta înseamnă că primul nostru indiciu a dispărut… Şi o dată cu el…

— Orice speranţă de a mai găsi Calea Iluminării şi celelalte indicii, spuse Vittoria în locul lui.

Langdon înclină din cap:

— Avem o singură şansă. Panteonul. După asta, calea dispare.

Olivetti se holbă la ei preţ de câteva secunde, apoi se întoarse cu faţa spre parbriz:

— Trage pe dreapta! Îi ceru el şoferului.

Acesta viră scurt şi apăsă pe frână. Celelalte maşini din spate opriră brusc în urma lor, cu un scârţâit puternic de pneuri.

— Dar ce faci? Întrebă Vittoria.

— Îmi fac meseria, replică Olivetti, întorcându-se din nou spre ei; vocea lui era ca de gheaţă. Domnule Langdon, când mi-ai spus că-mi vei explica situaţia pe drum, am presupus că ne vom apropia de Panteon ştiind bine ce caută oamenii mei acolo. M-am înşelat. Fiindcă, dacă vin aici îmi neglijez alte îndatoriri esenţiale şi fiindcă teoria asta a dumitale despre sacrificii ale

fecioarelor şi poezii vechi mi se pare o aiureală, conştiinţa nu-mi permite să continui. Anulez imediat această misiune.

Apoi scoase din buzunar staţia de emisie-recepţie şi o deschise. Vittoria se întinse peste spătarul banchetei şi-l prinse de braţ:

— Nu poţi face una ca asta!

Olivetti trânti staţia pe bordul maşinii şi o străfulgeră cu priviri furibunde:

— Aţi fost vreodată la Panteon, doamnă Vetra?

— Nu, însă…

— Daţi-mi voie să vă spun ceva despre el. Panteonul este o încăpere unică. O sală circulară, construită din piatră şi ciment. Are o singură intrare. Fără ferestre. O singură intrare îngustă. Flancată permanent de nu mai puţin de patru poliţişti înarmaţi, al căror rol este să protejeze acest obiectiv de vandali, de teroriştii anticreştini şi de gunoaiele amestecate printre turişti.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? Îi spuse ea cu răceală.

— Ce vreau să spun? Vreau să spun că tot ce mi-aţi povestit dumneavoastră nu are cum să aibă loc! Îmi puteţi oferi un singur scenariu plauzibil despre modul în care cineva ar putea ucide un cardinal în interiorul Panteonului? Sau cum ar putea aduce măcar un ostatic înăuntru, trecând pe lângă paznicii înarmaţi? Nu mai vorbesc de uciderea lui şi de fuga de la locul crimei! Şi asta fără să fie observat!

Olivetti se aplecă peste spătarul banchetei, izul de cafea din răsuflarea lui izbindu-l pe Langdon în faţă:

— Cum, domnule Langdon? Oferiţi-mi un singur scenariu plauzibil!

Profesorul avea senzaţia că maşina neîncăpătoare se strânge şi mai mult în jurul lui. „Habar n-am! Nu eu sunt asasinul! Nu ştiu cum o va face! Nu ştiu decât că…”

— Un scenariu? Contraatacă Vittoria. Ce părere aveţi despre asta? Asasinul vine cu un elicopter şi îi dă drumul prin deschiderea din cupolă cardinalului înfierat şi urlând de spaimă. Cardinalul se izbeşte de podeaua din marmură şi moare pe loc.

Toţi cei din maşină se întoarseră spre ea. Langdon nu ştia ce să mai creadă. „Ai o imaginaţie bolnavă, cucoană, dar ştiu că eşti rapidă!” Olivetti se încruntă:

— E posibil, recunosc, dar dificil să…

— Sau ucigaşul îl droghează pe cardinal, continuă Vittoria, îl aduce la Panteon într-un scaun cu rotile, ca pe un turist bătrân şi infirm, intră, îi taie gâtul fără a face vreun zgomot şi apoi pleacă liniştit.

Olivetti părea acum uşor descumpănit.

„Nu-i rău!” îşi zise Langdon în sinea lui.

— Sau, reluă ea, ucigaşul ar putea…

— Suficient, replică Olivetti. V-am auzit!

Comandantul trase adânc aer în plămâni, pe gânduri. Cineva bătu energic în geamul portierei şi toată lumea din maşină tresări. Era un soldat din maşinile din spate. Olivetti coborî geamul.

— E totul în regulă, domnule comandant? Şi ridicându-şi mâneca pentru a-i arăta ceasul militar, adăugă: E şapte patruzeci. Avem nevoie de timp pentru a ne ocupa poziţiile.

Olivetti dădu uşor din cap, dar nu răspunse, mulţumindu-se să-şi plimbe degetul pe bordul maşinii, lăsând urme în praful depus. Tăcut, îl studie pe Langdon în oglinda retrovizoare. Într-un târziu, se întoarse spre soldatul de-afară. În tonul său nu se simţea o convingere fermă:

— Vreau să-l încercuiţi. Maşini în Piazza della Rotunda, Via degli Orfani, Piazza Sant' Ignacio şi Sănt' Eustachio. Nu mai aproape de două cvartale. Parcaţi, pregătiţi-vă şi aşteptaţi ordinele mele! Trei minute!

— Foarte bine, domnule!

Soldatul se întoarse la maşina lui. Langdon îi aruncă Vittoriei o privire de apreciere. Ea îi zâmbi şi, pentru o clipă, profesorul simţi o neaşteptată căldură, o urmă de magnetism între ei.

Comandantul se întoarse spre ei şi-l ţinti pe Langdon cu privirea:

— Domnule Langdon, ar fi bine ca toată chestia asta să nu ne explodeze în faţă.

Profesorul surâse chinuit. „Cum ar putea exploda?”

Directorul CERN, Maximilian Kohler, deschise ochii animat de valul de cromolină şi leucotrienă din sângele său, care-i dilata bronhiile şi capilarele pulmonare. Respira din nou normal. Se afla într-o rezervă a infirmeriei CERN, iar scaunul său cu rotile îl aştepta lângă pat.

Privi în jur, studiind halatul în care îl îmbrăcaseră. Hainele lui erau împăturite, pe un scaun alăturat. Afară se auzeau paşii unei asistente şi directorul aşteptă un lung moment, ascultând atent. Apoi, fără a face nici cel mai mic zgomot, se ridică pe marginea patului, îşi luă hainele şi, chinuindu-se să-şi mişte picioarele paralizate, se îmbrăcă şi se târî în scaunul său.

Înăbuşindu-şi tusea, se apropie de uşă, acţionând scaunul manual, cu grijă să nu pornească motorul. Când ajunse în prag, întredeschise uşa şi aruncă o privire rapidă. Holul era gol. În linişte deplină, Maximilian Kohler se furişă afară din infirmerie.

— Şapte patruzeci şi şase de minute şi treizeci de secunde… Fix. Nici atunci când vorbea în staţia de emisie-recepţie, vocea lui Olivetti nu părea să răsune mai tare decât o şoaptă.

Langdon începuse deja să transpire pe bancheta din spate a maşinii parcate în Piazza de la Concorde, la trei cvartale distanţă de Panteon. Vittoria şedea lângă el, părând fascinată de Olivetti, care le transmitea oamenilor săi ultimele ordine.

— Veţi intra în dispozitiv la opt punct. Întregul perimetru, lăsând liberă intrarea. Este posibil ca ţinta să vă cunoască, deci veţi fi pas visible. Fără pierderi de vieţi omeneşti. Cineva trebuie să asigure acoperişul. Ţinta e obiectivul principal. Victima e secundară.

„Iisuse! Exclamă Langdon neauzit, înmărmurit de nepăsarea rece cu care Olivetti le comunicase oamenilor săi că bătrânul cardinal era lipsit de importanţă. Victima e secundară.”

— Repet. Acţiune fără pierderi de vieţi omeneşti. Avem nevoie de ţintă vie. Daţi-i drumul!

Olivetti îşi închise staţia. Vittoria îl privi uluită, aproape furioasă:

— Domnule comandant, înăuntru nu se duce nimeni?

— Înăuntru?

— În Panteon! Unde se presupune că va avea loc crima!

— Attento! Dacă trupele mele au fost infiltrate, este posibil ca asasinul să-mi cunoască oamenii. Colegul dumneavoastră tocmai m-a avertizat că aceasta va fi unica noastră şansă de a captura ţinta. N-am de gând să sperii pe cineva punându-mi oamenii să mărşăluiască în interior!

— Dar dacă ucigaşul este deja înăuntru?

Olivetti se uită la ceas:

— Ţinta a fost foarte precisă: opt fix. Mai avem cincisprezece minute.

— A spus că-l va ucide pe cardinal la ora opt fix, dar se poate să-l fi adus deja înăuntru, într-un fel sau altul. Dacă oamenii dumneavoastră văd ţinta ieşind, dar nu-şi dau seama că e ea? Cineva trebuie să se asigure că interiorul este curat.

— Prea riscant!

— Nu şi dacă persoana care intră nu poate fi recunoscută.

— Deghizarea oamenilor mei cere timp şi…

— Mă refeream la mine! Replică Vittoria.

Langdon se întoarse şi se holbă la ea. Olivetti clătină din cap:

— În nici un caz!

— Mi-a ucis tatăl!

— Exact, deci vă poate recunoaşte.

— L-aţi auzit la telefon! Nici nu-i trecuse prin minte că Leonardo Vetra avea o fiică! Aşa că, în mod cert, nu ştie cum arăt. Aş putea intra ca un turist obişnuit. Dacă văd ceva suspect, ies şi le transmit oamenilor dumneavoastră să intre.

— Regret, nu pot permite aşa ceva.

— Comandante? Răsună o voce în staţia lui Olivetti. Avem o problemă la poziţia din nord. Fântâna ne blochează câmpul vizual. Nu putem vedea intrarea decât dacă ne deplasăm în mijlocul pieţei. Ce alegeţi? Ne vreţi „orbi” sau vulnerabili?

Vittoria decise că a aşteptat destul:

— Asta e! Mă duc!

Deschise portiera şi coborâ. Olivetti îşi trânti staţia, sări din maşină şi se repezi spre ea. Langdon îl urmă imediat. „Ce dracu' face femeia asta?!”

Comandantul se postă în faţa Vittoriei:

— Doamnă Vetra, intuiţia dumneavoastră a fost corectă, dar nu pot permite unui civil să se amestece.

— Să se amestece? Nu vedeţi că şi dumneavoastră acţionaţi pe bâjbâite? Lăsaţi-mă să vă ajut!

— Aş vrea să pot avea un ochi în interior, dar…

— Dar ce? Dar sunt femeie, asta e?

Olivetti nu răspunse.

— Sper că nu asta aveaţi de gând să spuneţi, domnule comandant, fiindcă ştiţi foarte bine că ideea mea este una a naibii de bună şi, dacă ţineţi cumva la vechea poveste cu rahatul macho care…

— Lăsaţi-ne să ne facem meseria!

— Lăsaţi-mă să vă ajut!

— E prea periculos. N-am avea cum să comun icăm cu dumneavoastră. Dacă v-aş împrumuta o staţie de emisie-recepţie, imediat v-aţi da de gol.

Vittoria duse mâna la buzunarul bluzei şi scoase telefonul mobil.

— O sumedenie de turişti au telefoane!

Comandantul îşi încreţi fruntea, nehotărât. Vittoria deschise telefonul, prefăcându-se că formează un număr:

— Bună, dragă, uite, sunt în Panteon. Ar trebui să vezi şi tu minunăţia asta!

Apoi închise aparatul şi se repezi din nou la Olivetti:

— Cine o să-şi dea seama? Nu implică nici un risc! Lăsaţi-mă să fiu omul vostru din interior! Apoi, arătând telefonul mobil prins de Cureaua lui, întrebă: Care e numărul dumneavoastră?

Olivetti nu îi răspunse. Şoferul ascultase întreaga discuţie şi părea să aibă o idee. Ieşi din maşină şi-l trase pe comandant de-o parte. După zece secunde de conversaţie în şoaptă, Olivetti dădu din cap şi se întoarse:

— Introduceţi în memoria telefonului dumneavoastră numărul ăsta. Şi începu să-i dicteze cifrele. După ce Vittoria programă numărul, îi ceru:

— Acum, apelaţi-mă!

Tânăra făcu întocmai şi aparatul de la brâul comandantului începu să sune. Olivetti răspunse şi şopti în receptor:

— Intră în clădire, doamnă Vetra, priveşte în jur, ieşi şi apoi sună-mă pentru a-mi spune ce-ai văzut.

Vittoria închise telefonul:

— Mulţumesc, domnule.

Langdon simţi un impuls brusc şi neaşteptat de instinct protector.

— Staţi puţin, spuse el adresându-i-se lui Olivetti. O trimiteţi acolo de una singură?

Vittoria se încruntă spre el:

— O să mă descurc, Robert!

Şoferul Gărzii Elveţiene începu să vorbească din nou cu şeful său.

— E periculos! O avertiză Langdon.

— Are dreptate, interveni Olivetti. Nici chiar cei mai buni oameni ai mei nu lucrează singuri. Iar locotenentul tocmai mi-a sugerat că toată mascarada asta ar fi mai convingătoare dacă aţi intra amândoi.

„Amândoi? Ezită Langdon. Eu, de fapt, voiam…”

— Dacă veţi intra împreună, veţi părea un cuplu în vacanţă. Vă veţi putea chiar ajuta unul pe celălalt; prefer modalitatea asta.

Vittoria ridică din umeri:

— Bine, dar trebuie să ne mişcăm repede.

„Grozavă mutare, băiete!” mormăi Langdon ca pentru sine.

Olivetti începu să le dea indicaţii:

— Prima stradă pe care veţi ajunge este Via degli Orfani. Luaţi-o la stânga! Duce direct la Panteon. Vă plimbaţi pe acolo două minute, cel mult. Eu rămân aici, îmi poziţionez oamenii şi aştept telefonul vostru. Nu vreau să vă las complet lipsiţi de apărare. Ştie vreunul din voi să tragă?

Şi scoase din buzunar un revolver. Lui Langdon îi sări inima din piept. „Dar n-avem nevoie de pistol!” Vittoria întinse mâna după armă:

— Pot să tranchilizez o ţestoasă de la patruzeci de metri, de pe o barcă în tangaj.

— Bun! Olivetti îi întinse revolverul şi adăugă: Va trebui să-l ascunzi.

Tânăra îşi privi dezarmată şortul, apoi aruncă o privire spre Langdon.

„Oh, nu, să nici nu te gândeşti!” Dar Vittoria se mişcă prea repede pentru a mai apuca el să îi spună ceva. Cu un singur gest, îi deschise sacoul şi dădu drumul armei într-unui dintre buzunarele de la piept. Pistolul atârna ca un pietroi, dar măcar avea consolarea că Diagramma se afla în celălalt buzunar.

— Avem un aer inofensiv, decise Vittoria. Să mergem! Şi, luând braţul profesorului, porni în josul străzii.

— Braţ la braţ e bine! Strigă şoferul în urma lor. Nu uitaţi, sunteţi turişti! Poate chiar proaspăt căsătoriţi. Ce-ar fi să vă ţineţi de mână?

În vreme ce coteau rapid, Langdon ar fi putut să jure că zăreşte urma unui zâmbet pe chipul Vittoriei.

Sala de „consiliu” a Gărzii Elveţiene este situată lângă Corpo di Vigilanza şi este folosită îndeosebi pentru planificarea măsurilor de securitate în cazul diverselor evenimente publice de la Vatican şi apariţiilor papei în Piazza San Pietro. În această zi însă, destinaţia ei era cu totul alta.

Cel care se adresa trupelor reunite era comandantul adjunct al Gărzii Elveţiene, căpitanul Elias Rocher – un tip vânjos, cu trăsături moi, ca de lut. Era îmbrăcat în tradiţionala uniformă albastră a ofiţerilor, la care adăugase un accent personal, o beretă roşie lăsată pe o parte. Avea o voce surprinzător de cristalină pentru un bărbat atât de solid, iar când vorbea, glasul lui răsuna cu limpezimea unui instrument bine acordat. În ciuda privirilor directe, ochii îi părea uşor înceţoşaţi, ca aceia ai unor mamifere nocturne. Subalternii îl porecliseră orso – ursul – şi uneori glumeau spunând că este „ursul care merge în umbra viperei”. Desigur, comandantul Olivetti era vipera. Rocher era la fel de periculos ca şi vipera, dar măcar îl puteai vedea apropiindu-se.

Oamenii îl ascultau acum în poziţie de drepţi, fără a li se clinti vreun muşchi, deşi informaţiile care tocmai le fuseseră comunicate erau de natură să le ridice tensiunea arterială cu câteva linii, cel puţin.

Tânărul locotenent Chartrand stătea undeva mai în spate, dorindu-şi să se fi aflat printre cei 99 la sută dintre candidaţii care nu fuseseră admişi în această unitate. Avea douăzeci de ani şi era cel mai tânăr dintre oamenii de aici; se afla la Vatican abia de trei luni. La fel ca toţi ceilalţi din încăpere, fusese antrenat în cadrul Armatei Elveţiene şi trecuse printr-un program suplimentar de Ausbildung cu durata de doi ani, în Berna, înainte de a fi admis la extrem de dura prova pentru Vatican, care se desfăşurase într-o

locaţie secretă, în afara Romei. Totuşi, nimic din toate aceste antrenamente nu-l pregătise pentru o asemenea criză.

Iniţial, Chartrand crezuse că informarea era doar un soi bizar de exerciţiu. „Arme futuriste? Culte de mult dispărute? Cardinali răpiţi?” Apoi Rocher le arătase imaginile video cu respectiva armă. Prin urmare, nu era deloc un exerciţiu!

— Vom întrerupe alimentarea cu energie electrică în anumite zone, spunea Rocher, pentru a elimina interferenţele de câmp magnetic. Ne vom deplasa în echipe de câte patru. Vom purta ochelari cu raze infraroşii. Recunoaşterea va fi făcută cu obişnuitele detectoare, recalibrate pentru fluxuri de sub trei ohmi. Aveţi întrebări?

Niciuna.

Mintea lui Chartrand abia dacă mai ţinea pasul:

— Şi dacă nu găsim arma în timp util? Întrebă, aproape instantaneu dorindu-şi să n-o fi făcut.

„Ursul” îi aruncă o privire îngheţată pe sub bereta sa roşie. Apoi îşi expedie oamenii cu un salut sumbru:

— Viteza-ntâi, băieţi!

La două străzi de Panteon, Langdon şi Vittoria treceau pe lângă un şir de taxiuri parcate, ai căror şoferi moţăiau la volan. Moţăiala era tradiţională în Cetatea Eternă – aţipeala oriunde în public fiind o prelungire firească a siestei caracteristice mediteranienilor.

Langdon se străduia să-şi păstreze mintea limpede, însă întreaga situaţie era prea bizară pentru logica sa. Cu şase ore în urmă, dormea dus în campusul de la Harvard. Acum se afla în Europa, prins în bătălia suprarealistă a unor vechi titani, cu o armă semiautomată în sacou şi ţinând de mână o femeie pe care de-abia o cunoscuse.

Îşi îndreptă ochii spre Vittoria. Ea privea drept înainte, iar mâna ei îl ţinea strâns, cu forţa tipică unei femei independente şi hotărâte. Degetele i le învăluiseră pe ale lui cu fermitatea siguranţei de sine înnăscute. Fără ezitare. Se simţea din ce în ce mai atras de ea. „Revino-ţi!” se mustră singur.

Vittoria părea să-i fi sesizat tulburarea:

— Relaxează-te, îi spuse fără a-şi întoarce faţa spre el. Ar trebui să avem aerul unor proaspăt căsătoriţi.

— Sunt relaxat.

— Îmi striveşti degetele!

Roşind uşor, îşi mai slăbi strânsoarea.

— Respiră prin ochi, îl îndemnă ea.

— Poftim?

— Este relaxant pentru musculatură. Se numeşte pranayama.

— Piranha?

— Lasă peştii! Pranayama. Dă-o-ncolo! Renunţă ea.

Când intrară în Piazza della Rotunda, în faţa lor apăru imediat clădirea Panteonului. Ca de fiecare dată, Langdon o privi cu o respectuoasă admiraţie. „Panteonul. Templul tuturor zeilor. Zei păgâni. Ai naturii şi ai Pământului.” Construcţia părea mai robustă decât şi-o amintea el. Coloanele verticale şi

frontonul triunghiular aproape că ascundeau cupola circulară. Totuşi, inscripţia orgolioasă de deasupra intrării nu confirma faptul că se aflau acolo unde trebuie. Langdon o traduse, ca de fiecare dată, amuzat: „Marcus Agrippa, consul pentru a treia oară, a construit acest templu.” „Să nu mai amintim de modestie”, îşi spuse el, privind împrejurimile. Zona era înţesată de turişti cu camere video. Câţiva savurau cea mai bună cafea cu gheaţă din Roma, aşezaţi la mesele în aer liber ale cafenelei La Tazza di Oro. Lângă intrarea în Panteon, patru poliţişti înarmaţi vegheau, exact aşa cum spusese Olivetti.

— Totul pare liniştit, constată Vittoria.

Langdon încuviinţă, însă nu prea convins. Acum, că se afla aici, întregul scenariu îi părea de domeniul suprarealismului. În ciuda încrederii pe care o arătase Vittoria în raţionamentul lui, îşi dădu seama, tensionat, că datorită lui toate forţele fuseseră masate aici. Poemul Illuminati îi reveni în minte: „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac...” „DA, îşi spuse. Ăsta e locul. Mormăitul lui Sanzio!” Mai fusese aici de multe ori înainte şi, de sub oculus, admirase locul de veci al celebrului Rafael.

— Cât e ceasul? Întrebă Vittoria.

— Şapte cincizeci. Zece minute până la primul gong!

— Sper ca soldaţii aceia să-şi ştie meseria, spuse ea, privindu-i pe turiştii care intrau şi ieşeau din Panteon. Dacă se întâmplă ceva înăuntru, vom fi cu toţii în bătaia focului.

Langdon oftă adânc. Simţea revolverul atârnându-i greu în buzunar. „Oare ce s-ar întâmplă dacă poliţiştii de la intrare l-ar percheziţiona şi ar găsi arma?” Dar nimeni nu-i dădu nici o atenţie; deghizarea lor era convingătoare, pesemne.

— Ai mai tras vreodată şi cu altceva în afară de tranchilizante? O întrebă în şoaptă.

— N-ai încredere în mine?

— Să am încredere? Abia dacă te cunosc!

Vittoria se încruntă:

— Şi eu care credeam că suntem proaspăt căsătoriţi!

În Panteon, aerul era rece şi umed, mustind de istorie. Bolta semisferică se arcuia deasupra, parcă lipsită de orice greutate, deschiderea ei fiind chiar mai mare decât cea a cupolei de la San Pietro. Ca de fiecare dată, Langdon se înfioră când pătrunse în unica sală circulară, o remarcabilă îmbinare a artei cu ingeniozitatea tehnică. Deasupra lor, prin celebra deschidere rotundă din cupolă intrau razele palide ale asfinţitului. Oculus! „Gaura de drac”.

Se aflau chiar sub ea.

Privirile profesorului mângâiară plafonul boltit, zidurile marcate de coloane şi podeaua de marmură lustruită. Ecoul slab al paşilor şi vocile murmurate ale turiştilor creau un fond sonor delicat. Langdon îi studie pe cei zece-cincisprezece turişti ce se foiau de colo-colo în penumbră. „Eşti printre ei?” întrebă el neauzit.

— Totul pare în regulă, spuse Vittoria, ţinându-l încă de mână.

Profesorul înclină din cap, afirmativ.

— Unde e mormântul lui Rafael?

Langdon încercă să se concentreze şi privi în jur. Morminte. Altare. Pilaştri. Nişe. Făcu semn spre o capelă cu decoraţiuni deosebite, aflată la stânga lor, de cealaltă parte a sălii:

— Cred că acolo e.

Vittoria trecu în revistă întreaga încăpere:

— Nu văd pe nimeni care să semene cu un asasin pe punctul de a ucide un cardinal. Ne uităm puţin jur?

— Nu-i decât un singur loc aici în care s-ar putea ascunde un criminal. Hai să verificăm le rientranze.

— Firidele?

— Da. Nişele din zid.

De jur împrejurul incintei, alternând cu altarele şi monumentele funerare, se aflau o serie de nişe semicirculare. Deşi nu foarte vaste, acestea erau suficient de încăpătoare pentru a permite cuiva să se ascundă în ele. Odinioară ele adăpostiseră statuile zeilor olimpieni, dar, când Vaticanul transformase Panteonul în biserică creştină, toate aceste sculpturi păgâne fuseseră distruse. Pentru Langdon era teribil de frustrant să-şi dea seama că se află în faţa primului altar al ştiinţei şi că indiciul plasat iniţial aici dispăruse. I-ar fi plăcut să ştie care dintre statui fusese indiciul şi încotro arăta ea. Ce ar fi putut fi mai incitant decât să găsească un indiciu Illuminati – o statuie care să-i arate încotro se îndrepta Calea Iluminării? Şi cine să fi fost sculptorul anonim care o realizase?

— Eu mă duc în partea din stânga, spuse Vittoria. Tu ia-o la dreapta şi ne întâlnim după o sută optzeci de grade.

Langdon surâse strâmb. După ce se despărţi de ea, oroarea întregii situaţii îi reveni în minte. În vreme ce se îndrepta spre jumătatea dreaptă a circumferinţei, vocea asasinului părea să şoptească undeva, în apropierea lui: „La ora opt. Sacrificii pe altarele ştiinţei. O progresie matematică a morţii. Opt, nouă, zece, unsprezece şi apoi… Miezul nopţii”. Langdon se uită din nou la ceas: 7.52. Opt minute.

Când se apropie de prima firidă, trecu pe lângă mormântul unuia dintre regii catolici ai Italiei. La fel ca multe altele în Roma, sarcofagul era poziţionat puţin pieziş faţă de zid. Un grup de vizitatori părea nedumerit de acest fapt, dar profesorul nu se opri să le explice. Mormintele creştine se încadrau rareori în aliniamentul arhitectural, fiind dispuse astfel încât să privească totdeauna spre est. Era o veche superstiţie, pe care o discutase chiar luna trecută la cursul de simbolistică.

— E absolut neverosimil! Izbucnise o studentă din primul rând când Langdon le dezvăluise motivul orientării spre răsărit a mormintelor. De ce să prefere creştinii ca morţii lor să stea cu faţa spre soare-răsare? Doar vorbim aici despre creştinism, nu despre venerarea Zeului-Soare!

Langdon zâmbise, în timp ce se plimba prin spatele catedrei, muşcând dintr-un mar.

— Domnule Hitzrot! Strigase apoi.

Un tânăr ce moţăia undeva, în spatele sălii, sărise în picioare:

— Ce? Eu?
— Cine-i bărbatul îngenuncheat în faţa lui Dumnezeu? Îl întrebase profesorul, indicând o reproducere a unei picturi renascentiste de pe un perete.
— Păi… Un sfânt.
— Excelent! Şi de unde ştii că e un sfânt?
— Fiindcă are o aureolă în jurul capului.
— Bun! Iar această aureolă îţi spune ceva?
Hitzrot zâmbise larg:
— Da! Îmi aminteşti de chestiile acelea egiptene despre care am învăţat semestrul trecut. Acele… Discuri solare!
— Mulţumesc, Hitzrot. Culcă-te la loc! Apoi, întorcându-se cu faţa spre ceilalţi studenţi, Langdon continuase: La fel ca majoritatea simbolurilor creştine, aureolele au fost împrumutate de la antica religie egipteană, care venera Soarele. Creştinismul este plin de exemple ale adorării Soarelui.
— Ce? Exclamase tânără din primul rând. Mă duc în fiecare zi la biserică, dar nu văd pe nimeni venerând Soarele!
— Aşa să fie? Dar pe douăzeci şi cinci decembrie ce sărbătoriţi dumneavoastră?
— Crăciunul. Naşterea lui Iisus Hristos.
— Şi totuşi, conform Bibliei, Iisus s-a născut în martie. Atunci, oare ce sărbătorim de fapt la sfârşitul anului?
Tăcere.
— Pe douăzeci şi cinci decembrie, prieteni, reluase Langdon, îl celebrau anticii pe Sol Invictus – „Soarele Neînvins” – zi care coincidea cu solstiţiul de iarnă: acea perioadă minunată a anului în care soarele revine mai mult pe boltă, iar zilele încep să se mărească.
Muşcând încă o dată din mărul său, profesorul continuase:
— Religiile cuceritoare adoptă frecvent sărbătorile poporului cucerit, pentru a facilita convertirea acestuia. Procesul se numeşte „transmutare” şi e menit să-i ajute pe învinşi să se familiarizeze cu noua credinţă. Credincioşii păstrează aceleaşi date ale sărbătorilor, se roagă în aceleaşi locuri sfinte, folosesc simboluri similare… Înlocuind pur şi simplu doar zeul pe care-l venerează.
Acum fata din primul rând părea de-a dreptul furioasă:
— Cu alte cuvinte, afirmaţi că religia creştină nu e altceva decât o adorare a Soarelui într-un alt ambalaj!
— Ba deloc! Creştinismul nu s-a inspirat doar din venerarea Zeului-Soare. Ritualul canonizării este preluat din anticul rit al zeificării al lui Euhemerus. Practica de a mânca din „carnea zeului” – Sfântă Împărtăşanie – a fost împrumutată de la azteci. Chiar şi conceptul morţii lui Iisus pentru păcatele noastre nu este pe deplin creştin: sacrificiul de sine al unui tânăr pentru a-i absolvi de păcate pe semenii săi apare în cele mai vechi tradiţii legate de Quetzalcoatl.
— Şi atunci, există măcar un singur lucru original în creştinism? Mârâise fata.

— Foarte puţine lucruri, în orice religie, sunt cu adevărat originale. Credinţele nu se nasc din nimic, ci derivă unele din altele. Religia modernă este un colaj… O mărturie istorică a dorinţei omului de a înţelege divinul.

— Păi… Staţi puţin, intervenise Hitzrot, dând semne că se trezise din nou. Ştiu eu ceva original în creştinism. Ce ziceţi de imaginea noastră despre Dumnezeu? Arta creştină nu L-a reprezentat niciodată pe Dumnezeu sub forma vreunui vultur, a unui erou aztec sau a altei chestii la fel de ciudate. Totdeauna L-a portretizat cu chipul unui bătrân cu barbă albă. Aşa că, măcar imaginea noastră despre Dumnezeu este una originală, sper!

Langdon surâsese:

— Când primii oameni convertiţi la creştinism au renunţat la foştii lor zei – zei păgâni, romani, greci, egipteni, de care vreţi – i-au întrebat pe reprezentanţii Bisericii cum arăta noul zeu pe care urmau să-l venereze. Înţelepţi, preoţii au ales cel mai temut, mai puternic şi mai… Familiar chip din întreaga istorie.

Hitzrot îl privise sceptic:

— Un bătrân cu barba albă, lungă?

Langdon indicase o serie de reprezentări ale zeităţilor antice expuse de-a lungul peretelui. În fruntea lor se afla un bătrân cu o barbă albă, fluturândă:

— Figura lui Zeus ţi se pare cumva familiară?

În clipa aceea, cursul luase sfârşit.

— Bună seara, i se adresă un bărbat.

Langdon tresări, amintindu-şi că se află în Panteon. Se întoarse şi dădu cu ochii de un ins bătrâior, cu o capă albastră şi o cruce roşie pe piept. Omul îi oferi un zâmbet cenuşiu şi-l întrebă într-o engleză cu un puternic accent toscan:

— Sunteţi britanic, nu-i aşa?

Langdon se holbă la el, nedumerit:

— Nu. Sunt american.

— Oh, Doamne, vă rog să mă iertaţi! Sunteţi atât de frumos îmbrăcat, că mi-am închipuit… Scuzele mele!

— Vă pot ajuta cu ceva? Întrebă Langdon, simţindu-şi inima în gât.

— Păi, m-am gândit că eu v-aş putea ajuta pe dumneavoastră. Sunt ciceronele acestui locaş, explică omul, arătându-şi cu mândrie ecusonul emis de municipalitate. Este de datoria mea să vă fac mai interesantă vizita în Roma.

„Mai interesantă?” Pentru Langdon era, oricum, suficient de interesantă.

— Păreţi un om distins, continuă ghidul, fără îndoială mai interesat de cultură decât majoritatea celor de aici. V-aş putea oferi câteva informaţii istorice despre această construcţie fascinantă.

Langdon surise politicos:

— Amabil din partea dumneavoastră, dar eu sunt însumi istoric de artă şi…

— Superb! Ochii bătrânelului se luminară, de parcă ar fi dat peste cufărul cu comori: Atunci, nu mă îndoiesc că ideea mea vi se pare excelentă.

— Cred că aş prefera să…

— Panteonul, începu omul să peroreze, a fost construit de Marcus Agrippa în anul 27 î. Hr.

— Da, îl întrerupse Langdon şi a fost reconstruit de Adrian în 119 d. Hr.

— A fost cea mai mare arenă de sine-stătătoare, până în 1960, când a fost construit stadionul Superdome din New Orleans!

Langdon suspină; individul era de neoprit.

— Iar un teolog din secolul al cincilea a numit Panteonul „Casa Diavolului”, avertizând că deschiderea din cupolă constituia locul de intrare al demonilor.

Profesorul nu-l mai asculta. Ridică ochii spre oculus şi îşi aminti scenariul imaginat de Vittoria… Un cardinal înfierat care se prăbuşea prin deschidere şi lovindu-se de podeaua de marmură, mort. „Ei, ăsta da eveniment mediatic!” Instantaneu, începu să se uite în jur după reporteri. Nu se vedea niciunul. Trase adânc aer în piept şi îşi spuse că scenariul era unul absurd. Logistica necesară unei asemenea cascadorii era inimaginabilă.

Porni mai departe pentru a continua inspectarea firidelor, dar ghidul se ţinea după el, ca un căţeluş lihnit. „Să nu uit vreodată, îşi spuse Langdon, că nimic nu poate fi mai rău decât un împătimit istoric al artei.”

În cealaltă parte a incintei, Vittoria îşi conducea propriile investigaţii. Rămânând singură pentru prima dată de când aflase că tatăl ei fusese ucis, începu să simtă crunta realitate a ultimelor opt ore cum se strânge sufocant în jurul ei. Leonardo Vetra fusese ucis cu cruzime, pe neaşteptate. Aproape la fel de dureros era gândul că realizarea tatălui ei fusese pângărită, transformată în armă a teroriştilor. O copleşea sentimentul de vinovăţie, fiindcă ea era cea care concepuse sistemul de transport al antimateriei… Conteinerul aflat acum undeva, în Cetatea Vaticanului. În încercarea de a-şi ajuta tatăl, devenise complicea celor care declanşaseră acest haos.

În mod straniu, singurul lucru care părea normal acum în viaţa ei era prezenţa acelui individ complet necunoscut: Robert Langdon. În ochii lui îşi găsea un inexplicabil refugiu… ca în armonia oceanului pe care-l lăsase în urmă dimineaţă. Era bucuroasă că el se afla aici. Pe lângă faptul că reprezenta pentru ea o sursă de speranţă şi de încredere, Langdon folosise mintea aceea ascuţită a lui pentru a le oferi o şansă, unică, de a-l prinde pe asasinul tatălui ei.

Vittoria se străduia să respire adânc, în vreme ce inspecta nişele; se simţea copleşită de gândurile de răzbunare care o bântuiseră pe întreaga durată a zilei. Ea, o susţinătoare ferventă a dreptului la viaţă al tuturor făpturilor, voia moartea ucigaşului. Oricât de rea i-ar fi devenit astfel karma, tot nu ar fi fost în stare să întoarcă resemnată şi celălalt obraz. Alarmată şi tensionată, simţea cum ceva neobişnuit îi fierbe în sângele ei italian… Şoaptele strămoşilor sicilieni care-şi apărau onoarea familiei cu orice preţ. „Vendetta”, îşi aminti ea, înţelegând pentru prima dată spiritul înaintaşilor ei.

Gândul răzbunării îi dădu noi aripi. Se apropia, în sfârşit, de mormântul lui Rafael. Chiar de la distanţă se vedea că monumentul era cu totul şi cu totul special. Spre deosebire de celelalte, sicriul era protejat de o apărătoare din plexiglas. Prin acest ecran transparent, se vedea partea din faţă a sarcofagului: „RAFFAELLO SANZIO, 1483 – 1520."

Vittoria privi cu atenţie mormântul şi după aceea citi plăcuţa informativă aşezată alături.

Apoi o mai citi o dată.

Şi încă o dată.

O clipă mai târziu, o luă la fugă strigând în gura mare:

— Robert! Robert!

Langdon îşi continua cu greu cercetările în jumătatea sa de Panteon, urmat îndeaproape de neobositul ghid şi de explicaţiile neîntrerupte ale acestuia:

— Îmi dau seama că sunteţi cu adevărat pasionat de aceste firide! Exclamă el la un moment dat, părând încântat. Vă daţi seama că grosimea inegală a zidurilor, mai mică în partea de sus, face bolta să pară lipsită de greutate?

Langdon dădu maşinal din cap, pregătindu-se să controleze o altă nişă. Brusc, cineva îl înhăţă de umăr. Era Vittoria. Gâfâia şi îl trăgea de braţ. După teroarea întipărită pe chipul ei, lui Langdon nu îi veni în minte decât un singur lucru: găsise un cadavru.

— Ah, soţia dumneavoastră! Exclamă ghidul, evident bucuros să aibă un nou client. Apoi, arătând spre pantalonii ei scurţi şi spre ghetele cu care era încălţată: Ei, la dumneavoastră se vede că sunteţi din America!

— Sunt italiancă!

Zâmbetul ghidului se stinse:

— Oh, Doamne!

— Robert, şopti Vittoria, trăgându-l de-o parte, astfel încât să nu-i audă ghidul. Dă-mi Diagramma lui Galilei. Trebuie s-o văd!

— Diagramma? Bătrânelul se repezi din nou între ei: Dar ştiu că vă pricepeţi la istorie! Din păcate, acel document nu este disponibil, fiind păstrat în arhivele secrete ale Va…

— Ne puteţi scuza un moment? Îl rugă Langdon, nedumerit de panica din glasul Vittoriei.

Apoi o împinse într-o margine a sălii şi scoase fila din buzunar.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce dată poartă chestia asta? Întrebă ea, studiind pergamentul.

Ghidul se apropiase iar de ei, cu ochii lipiţi de document şi cu gura căscată de uimire:

— Dar ăsta nu e… chiar…

— E o reproducere pentru turişti, minţi Langdon. Vă mulţumim pentru ajutor. Vă rog, eu şi soţia mea vrem să vorbim o clipă între patru ochi.

Ghidul se retrase doi paşi, fără a-şi lua privirea de la pergament.

— Data, insistă Vittoria. Când a publicat Galilei…?

Profesorul îi arătă cifrele romane de pe marginea inferioară a filei:

— Asta-i data publicării. Ce s-a întâmplat?
— 1639?
— Da. Ce nu e în regulă?
Chipul Vittoriei se întunecă:
— Avem probleme, Robert. Probleme mari. Datele nu se potrivesc.
— Ce date nu se potrivesc?
— De pe mormântul lui Rafael. Pictorul a fost îngropat aici abia în 1759. La un secol după ce Diagramma a fost publicată.
Langdon rămase cu ochii aţintiţi la ea, încercând să pătrundă sensul cuvintelor rostite.
— Ba nu, spuse el. Rafael a murit în 1520, cu mult înainte de publicarea Diagrammei.
— Da, dar a fost îngropat aici mult mai târziu!
— Nu înţeleg ce vrei să spui.
— Tocmai am citit. Trupul lui Rafael a fost adus în Panteon în 1758 – un tribut istoric adus oamenilor de seamă ai Italiei.
Când îşi dădu seama de sensul cuvintelor ei, Langdon simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.
— Când a fost scris poemul acela, continuă Vittoria, mormântul lui Rafael se afla în altă parte. Pe atunci, Panteonul nu avea nimic de-a face cu Rafael Sanzio!
— Dar… Asta înseamnă… se bâlbâi profesorul.
— Da, înseamnă că am venit unde nu trebuie!
Langdon simţi că ameţeşte. „Imposibil! Eram sigur că…”
Vittoria ţâşni de lângă el şi se repezi la ghid, trăgându-l de braţ:
— Signore, scuzaţi-ne! Unde era trupul lui Rafael în secolul al XVII-lea?
— La Ur… Urbino, bâigui omul, năucit. Acolo unde s-a născut!
— Imposibil! Altarele Illuminati ale ştiinţei se aflau toate în Roma! Exclamă Langdon. Sunt sigur de asta!
— Illuminati? Bălmăji ghidul, holbându-se din nou la pergamentul din mâna profesorului. Dar cine sunteţi voi, oameni buni?
Vittoria prelua iniţiativa:
— Căutăm ceva ce se numeşte cavoul pământesc al lui Sanzio. Aici, în Roma. Ne puteţi spune unde ar fi?
Ghidul o privi, confuz:
— Acesta este singurul mormânt din Roma al lui Rafael.
Langdon încerca să gândească, dar mintea refuza să-l mai ajute. Dacă mormântul pictorului nu se afla în 1655 în Roma, atunci la ce se referea poemul? „Al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac.” „Ce naiba poate fi asta? Gândeşte!”
— A mai existat un artist pe nume Sanzio? Întrebă Vittoria.
— Eu nu mai ştiu altul, răspunse ghidul.
— Dar o altă personalitate, din orice alt domeniu? Un om de ştiinţă, un poet sau un astronom pe care să-l fi chemat Sanzio?
Bătrânelul arăta de parcă ar fi vrut s-o rupă la fugă de-acolo:

— Nu, doamnă. Singurul Sanzio de care am auzit a fost Rafael, arhitectul.

— Arhitect? Dar credeam că a fost pictor!

— A fost şi una şi alta, desigur. La fel ca Michelangelo, ca da Vinci…

Langdon nu ştia dacă spusele ghidului sau mormintele bogat decorate din jur îl ajutaseră să-şi dea seama, dar oricum, nu asta conta. Important era că ideea îi venise. „Sanzio fusese arhitect!” De aici, gândurile începură să i se înşiruie în mod logic. În Renaştere, arhitecţii aveau două scopuri în viaţă: preamărirea lui Dumnezeu prin intermediul bisericilor construite şi glorificarea mai-marilor zilei prin mormintele impresionante pe care le concepeau.

„Cavoul lui Sanzio. Aşa să fie, oare?” Imaginile se succedau mai repede acum în mintea lui.

Mona Lisa lui da Vinci.

Nuferii lui Monet.

David al lui Michelangelo.

Cavoul pământesc al lui Sanzio…

— Sanzio a proiectat cavoul! Spuse Langdon cu voce tare.

— Poftim?

— Poemul nu se referă la locul în care a fost înmormântat Rafael, ci la un mormânt conceput de el.

— Despre ce vorbeşti acolo?

— Am interpretat indiciul în mod greşit. Nu locul de îngropăciune al artistului trebuie să-l căutăm, ci un mormânt pe care el l-a proiectat pentru altcineva. Nu pot să cred că m-am înşelat atât de rău! Jumătate din sculpturile realizate în Roma în epocile renascentistă şi barocă erau destinate monumentelor funerare. Rafael a proiectat probabil sute de cavouri! Adăugă el, fără a-şi putea stăpâni un zâmbet.

Vittoria nu părea deloc veselă:

— Sute?

— Oh! Făcu Langdon, revenit cu picioarele pe pământ.

— Şi e vreunul dintre ele „pământesc”, profesore?

Dintr-o dată, începu să se simtă stingherit; ştia jenant de puţine lucruri despre opera lui Rafael. Cu Michelangelo era altceva, dar operele lui Rafael nu-l pasionaseră deloc. Abia dacă ştia vreo două dintre cele mai celebre monumente funerare ale sale, însă nici despre acestea nu era foarte sigur cum arată.

Parcă sesizând complexele lui Langdon, Vittoria se întoarse spre ghid, care începuse deja să se depărteze cu paşi mici, îl prinse de braţ şi-l trase înapoi:

— Am nevoie de un mormânt, îi spuse. Proiectat de Rafael. Un mormânt care să poată fi considerat „pământesc”.

Bătrânelul părea acum de-a dreptul nefericit:

— Un mormânt conceput de Rafael? Nu ştiu… A proiectat atât de multe… Şi probabil că vă referiţi la o capelă realizată de el, nu la un mormânt. Arhitecţii proiectau totdeauna capelele împreună cu mormintele.

Langdon îşi dădu seama că omul avea dreptate:

— Există capele sau monumente funerare concepute de Rafael care să poată fi considerate „pământeşti”?

Ghidul ridică din umeri:

— Îmi pare rău. Nu ştiu la ce vă referiţi. Termenul „pământesc” nu descrie nimic din ceea ce ştiu eu. Iar acum, ar trebui să plec.

Vittoria îl înhăţă din nou de braţ şi citi primul vers al poemului de pe pergament:

— De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac.” Cuvintele astea vă spun ceva?

— Absolut nimic.

Bărbia lui Langdon zvâcni în sus; pe moment, uitase partea a doua a versului. „Gaură de drac?!”

— Da! Se repezi el la ghid. Asta e! Există vreo capelă proiectată de Rafael care să aibă o deschidere în plafon, un oculus?

— Din câte ştiu eu, Panteonul este unic din acest punct de vedere. Dar…

— Dar ce? Exclamară Vittoria şi Langdon la unison.

Bătrânelul înclină capul şi făcu un pas spre ei:

— O „gaură de drac”? Murmură ca pentru sine, gânditor. „Gaură de drac”… Asta înseamnă cumva… Buco diàvolo!

— Exact, încuviinţă Vittoria.

— Păi, este o expresie pe care n-am mai auzit-o cam de mult. Dacă nu mă înşel, buco diàvolo se referă la ceva subteran, la…

— La o criptă, adică? Sări Langdon.

— Da, dar la un tip anumit de criptă. Cred că „gaură de drac” este un termen vechi care desemna o vastă incintă funerară amplasată într-o capelă… sub un alt mormânt.

— Ca un osuar? Întrebă profesorul recunoscând imediat construcţia la care se referea ghidul.

— Exact! Acesta e cuvântul pe care îl căutam!

Langdon rămase o clipă pe gânduri. Osuarele constituiseră o ieftină soluţionare ecleziastică a unei dileme neplăcute. Atunci când o biserică îi cinstea pe cei mai de seamă enoriaşi ai ei, oferindu-le morminte impresionante în interiorul sfântului locaş, adesea ceilalţi membri ai familiei solicitau, la rândul lor, să fie înmormântaţi alături de cei dragi, asigurându-şi astfel un loc de veci râvnit de mulţi alţii. Dacă însă biserica nu avea spaţiu sau fonduri suficiente pentru a construi morminte luxoase pentru întreaga familie, apela adesea la săparea unui osuar – o nişă în podea, lângă mormântul principal, unde erau îngropaţi membrii mai puţin merituoşi ai respectivei familii. Osuarul era apoi acoperit cu echivalentul renascentist al unui chepeng. Deşi convenabile, osuarele au ieşit rapid din uz din cauza duhorii care pătrundea uneori în catedrală. „Gaură de drac…”, îşi spuse Langdon din nou. El, unul, nu auzise termenul niciodată; acum însă, părea să se potrivească de minune.

Inima continua să-i bată cu putere. „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac.” O singură întrebare mai rămăsese nelămurită:

— Rafael a proiectat vreun mormânt care să aibă o astfel de gaură de drac?

Ghidul se scarpină în cap:

— Păi… Îmi pare rău, dar… Nu-mi vine în minte decât unul singur.

„Numai unul?” Profesorul nici nu şi-ar fi putut dori un răspuns mai bun.

— Unde? Strigă Vittoria.

Omul le aruncă o privire ciudată:

— Se numeşte Capela Chigi. Este mormântul lui Agostino Chigi şi al fratelui său, ambii bogaţi patroni ai artelor şi ai ştiinţei.

— Ai ştiinţei?! Exclamă Langdon.

— Unde?

Dar ghidul ignoră întrebarea Vittoriei, din nou bucuros să fie de ajutor:

— Cât despre faptul că mormântul acesta este sau nu „pământesc”… Nu ştiu. Cu certitudine însă, este… Cum să spun eu… Differénte.

— Diferit? Repetă Langdon. Cum anume?

— Nu se încadrează în peisaj. Rafael a fost doar arhitectul monumentului. Decoraţiunile interioare au fost realizate de un alt sculptor. Nu-mi pot aminti numele lui.

Langdon era numai urechi. „Un maestru Illuminati anonim, poate?”

— În orice caz, cel care a realizat interiorul a dat dovadă de o crasă lipsă de gust, continuă ghidul. Dio mio! Atrocità! Cine ar vrea să fie îngropat sub pyramides?

— Piramide? Întrebă Langdon, crezând că nu a auzit bine. În capelă sunt piramide?

— Da, ştiu, oribil, nu-i aşa?

Vittoria îl înşfăcă din nou de braţ:

— Signore, unde se află această Capelă Chigi?

— Cam la doi kilometri nord de aici, în Biserica Santa Maria del Popolo.

— Mulţumim, răsuflă Vittoria, uşurată. Hai să…

— Hei, o întrerupse ghidul. Tocmai mi-am amintit ceva. Ce prost sunt!

— Vă rog, nu ne spuneţi că v-aţi înşelat!

— Nu, dar trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Capela Chigi nu s-a numit totdeauna aşa. Iniţial, era cunoscută sub numele Capella della Terra.

— Capela Terrei”? Întrebă Langdon.

— Sau, spuse Vittoria pornind deja spre uşă, Capela Pământului!

Ieşind în fugă în Piazza della Rotunda, Vittoria Vetra scoase telefonul din buzunar:

— Domnule comandant Olivetti! Am greşit locul!

— Aţi greşit? Bâigui militarul. Cum adică?

— Primul altar al ştiinţei este la Capela Chigi!

— Unde? Vocea lui Olivetti era furioasă acum. Dar domnul Langdon a spus…

— La Santa Maria del Popolo. Doi kilometri spre nord. Trimiteţi-vă oamenii acolo imediat! Avem patru minute!

— Dar oamenii mei sunt pe poziţii aici! N-am cum să…

— Mişcaţi-vă!

Şi închise telefonul. În urma ei, Langdon ieşi din Panteon, năuc. Vittoria îl prinse de mână şi-l trase spre şirul de taxiuri aparent lipsite de şoferi, care aşteptau lângă bordură. Ajunseră la ele, bătu cu pumnul în capota primului şi şoferul sări în sus, deşteptat brusc din moţăială. Tânăra deschise portiera din spate şi-l împinse pe Langdon înăuntru, aruncându-se şi ea apoi pe banchetă:

— Santa Maria del Popolo! Anunţă ea. Presto!

Buimac şi pe jumătate speriat, şoferul călcă pe pedala de acceleraţie.

Gunther Glick preluase controlul computerului de la Chinita Macri, care şedea acum ghemuită pe bancheta din spate a furgonetei BBC, privind derutată peste umărul colegului ei.

— Ţi-am spus eu! Exclamă Glick, apăsând câteva taste. British Tattler nu e singurul ziar care publică articole despre indivizii ăştia!

Macri se aplecă, să vadă mai bine. Glick avea dreptate. Baza de date a BBC arăta că, în ultimii zece ani, reţeaua difuzase şase reportaje despre Confreria Illuminati. „Măi să fie!” exclamă ea pentru sine.

— Şi cine sunt cei care au făcut reportajele astea? Nişte coate-goale?

— BBC nu angajează coate-goale.

— Ba te-a angajat pe tine!

— Nu pricep de ce eşti atât de sceptică. Există numeroase documente istorice despre Illuminati.

— Ca şi despre vrăjitoare, OZN-uri şi monstrul din Loch Ness!

Glick citi lista de articole şi de reportaje.

— Ai auzit cumva de un tip pe nume Winston Churchill?

— Parcă! Ricană Chinita Macri.

— BBC a realizat cu ceva timp în urmă un documentar istoric despre viaţa lui Churchill. Apropo, omul era un catolic convins. Ştiai că în 1920 a dat publicităţii o declaraţie prin care condamna Confreria Illuminati şi-i avertiza pe britanici cu privire la o conspiraţie mondială împoriva moralităţii?

Macri îl privi neîncrezătoare:

— Unde a publicat-o? În British Tattler?

— În London Herald, zâmbi Glick. Pe 8 februarie 1920.

— Nu cred!

— Delectează-ţi ochii!

Macri se apropie pentru a privi mai bine. „London Herald, 8 februarie 1920. N-aş fi zis!”

— Ei, Churchill era paranoic!

— Poate, dar nu era singurul, răspunse Glick, citind mai departe. Se pare că preşedintele SUA, Woodrow Wilson, a vorbit de trei ori la radio în 1921 şi acuza controlul crescând al Illuminati asupra sistemului bancar american. Vrei un citat din transcrierea emisiunii radiofonice?

— Nu ţin neapărat.

Dar Glick i-l oferi, oricum:

— Uite ce spunea: „Este o forţă atât de bine organizată, atât de subtilă şi de răspândită, încât nimeni nu îndrăzneşte s-o critice pe faţă”.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Poate fiindcă în 1921 erai doar o puştoaică.

— Merci de compliment!

Macri primise lovitura din plin. Ştia că începea să-şi arate vârsta. La patruzeci şi trei de ani, cârlionţii ei negri şi deşi aveau multe fire cărunte, iar ea era prea orgolioasă pentru a le vopsi. De la mama ei, o femeie de credinţă baptistă, învăţase respectul şi mulţumirea de sine. „Când eşti o femeie de culoare, obişnuia mama ei să spună, nu trebuie să te ascunzi. Încearcă şi în ziua aia ai murit. Ţine capul sus, zâmbeşte larg şi lasă-i pe toţi să se întrebe ce secret ştii de eşti veselă mereu."

— Dar de Cecil Rhodes ai auzit? O întrebă Glick.

— Bancherul britanic?

— Da, cel care a fondat bursele Rhodes.

— Să nu-mi spui că şi el…

— Illuminati.

— Aiurea!

— Ba BBC! 16 noiembrie 1984.

— BBC a scris că, de fapt, Cecil Rhodes era membru al Confreriei Illuminati?

— Exact. Şi în conformitate cu reţeaua noastră, Bursele Rhodes sunt, de fapt, nişte fonduri înfiinţate cu secole în urmă, pentru a recruta cele mai luminate minţi ale lumii.

— E ridicol! Unchiul meu a fost bursier Rhodes!

— Ca şi Bill Clinton! Îi făcu Glick cu ochiul.

Macri începea să se înfurie. Niciodată nu-i plăcuseră articolele alarmiste, în goană după senzaţional. Totuşi, ştia destule despre BBC pentru a-şi da seama că fiecare reportaj difuzat era înainte atent documentat şi verificat.

— Uite ceva ce n-o să uiţi uşor: BBC, 5 martie 1998. Chris Mullin, membru al unui comitet parlamentar, le-a cerut tuturor parlamentarilor masoni să-şi declare această afiliere.

Da, Chinita Macri îşi amintea. În cele din urmă, solicitarea i-a inclus, pe lângă parlamentari, pe poliţişti şi pe judecători.

— Care a fost motivul? Întrebă ea.

Glick citi:

— Îngrijorarea că facţiuni secrete ale masoneriei exercită un control substanţial asupra organismelor politice şi financiare."

— Aşa e.

— A stârnit ceva zarvă. Masonii din Parlament s-au înfuriat. Aveau şi de ce! Cei mai mulţi s-au dovedit oameni de bună-credinţă, care s-au alăturat masonilor din dorinţa de a încheia nişte relaţii şi în scopuri caritabile, fără a avea vreo idee cu privire la afilierile trecute ale organizaţiei.

— Presupusele afilieri.

— Cum o fi! Uită-te la chestia asta! O îndemnă Glick. Unele relatări stabilesc o legătură între Illuminati şi Galileo Galilei, Guerenet-ii din Franţa şi Alumbrados din Spania. Ba chiar cu Karl Marx şi Revoluţia Rusă!

— Istoriei îi place să se rescrie, uneori.

— Bun, vrei ceva de actualitate? Priveşte aici! O referire la Illuminati într-un număr recent al Wall Street Journal.

— Chiar aşa?

— Ia ghiceşte care este, în prezent, cel mai popular joc pe computer în America?

— Ia-te după Pamela Anderson!

— Nu, dar eşti pe-aproape. Jocul se numeşte Illuminati: Noua Ordine Mondială.

Macii citi peste umărul lui Glick: „Firma Steve Jackson Games a dat o nouă lovitură… O aventură cvasiistorică în care o antică frăţie satanistă din Bavaria încearcă să pună stăpânire pe lumea întreagă. Puteţi găsi jocul on-line la…"

Dintr-o dată, simţi că i se face rău:

— Şi ce au tipii ăştia, Illuminati, împotriva creştinismului?

— Nu numai împotriva creştinismului, o corectă Glick, ci împotriva religiei în general. Deşi de la individul care tocmai mi-a telefonat am înţeles că tipii chiar au o fixaţie cu Vaticanul.

— Ei, haide, ce naiba! Doar nu crezi cu adevărat că insul chiar e cine ţi-a spus că e!

— Un mesager al Confreriei Illuminati? Gata să ucidă patru cardinali? Nu cred, ci sper din tot sufletul!

Taxiul străbătu cei doi kilometri pe Via della Scrofa în nici două minute şi opri pe latura sudică a Pieţei del Popolo cu puţin înainte de ora opt. Langdon îi dădu şoferului mai mulţi dolari decât făcea drumul, fără a mai aştepta restul şi coborî însoţit de Vittoria.

Piaţa era pustie; doar o mână de localnici se veseleau la o masă a Cafenelei Rosati – un loc frecventat de literaţii italieni. O pală de vânt aduse aroma pastelor şi a cafelei espresso.

Langdon încă nu-şi revenise după greşeala pe care o făcuse la Panteon. O singură privire în jur îi stârni însă acum cel de-al şaselea simţ. Piaţa părea a iradia un subtil aer Illuminati. Pe lângă faptul că avea o formă perfect eliptică, în centrul ei se înălţa un obelisc egiptean – o coloană rectangulară de piatră cu vârful piramidal. Amintire a jafurilor din vremea Romei imperiale, obeliscurile puteau fi zărite în numeroase locuri din Roma şi erau numite de simbolişti „Piramide Înălţate" – extensii spre cer ale sacrei conformaţii piramidale.

În vreme ce studia monolitul, Langdon îşi simţi privirile atrase de altceva din fundal. Ceva mult mai interesant:

— De data asta, chiar am nimerit locul, îi spuse el Vittoriei. Uită-te acolo!

Şi-i arătă impunătoarea Porta del Popolo, un arc de piatră ce străjuia piaţa de secole. Chiar în centru, în partea cea mai înaltă a porţii, se vedea o inscripţie:

— Ţi se pare familiară?

Vittoria privi simbolul gravat:

— O stea strălucind deasupra unei grămezi triunghiulare de pietre?

— O sursă de lumină deasupra unei piramide.

Ea se întoarse spre el, cu ochii măriţi de uimire:

— La fel ca… Marele Sigiliu al Statelor Unite?

— Exact! Simbolul masonic de pe bancnota de un dolar.

Vittoria trase adânc aer în piept, cercetând piaţa din priviri:

— Şi unde-i biserica aceea?

Biserica Santa Maria del Popolo părea o navă de război aterizată din greşeală acolo, aşezată pieziş la baza unei coline, în colţul sud-estic al pieţei. Construită în secolul al XI-lea, aspectul ei era urâţit şi de schelăria ridicată pe faţadă.

Langdon încercă să-şi pună ordine în gânduri, în vreme ce alergau spre intrare. Chiar era posibil ca în biserică să aibă loc o crimă? Ar fi vrut ca Olivetti să-şi aducă mai repede oamenii; în buzunar, revolverul îi atârna mai greu şi parcă nelalocul lui.

Scările de la intrare erau în ventaglio – ca un evantai ospitalier – o ironie a sorţii în acest caz, fiindcă erau blocate de schele, materiale de construcţie şi un panou pe care scria: „Construzione. Non entrare.”

Langdon îşi dădu seama că, închisă pentru renovare, biserica era locul perfect pentru ucigaş – spre deosebire de Panteon. Aici nu avea nevoie de nici un truc, nici de o strategie ingenioasă; doar de a găsi o cale de acces.

Vittoria se strecură fără să ezite printre schele şi urcă treptele.

— Vittoria! O strigă el. Dacă individul e încă înăuntru…

Dar ea părea să nu-l fi auzit, apropiindu-se de uşa închisă a locaşului. Langdon se grăbi pe urmele ei. Înainte de a apuca să-i mai spună ceva, ea puse mâna pe mâner şi împinse. Uşa nu se clinti.

— Trebuie să mai fie o intrare!

— Probabil, spuse Langdon, dar Olivetti va ajunge şi el într-un minut. E prea periculos să intrăm singuri. Ar trebui să supraveghem biserica de aici până când…

Vittoria se întoarse spre el, fulgerându-l cu privirea:

— Dacă mai există o intrare, înseamnă că mai există şi o ieşire! Iar dacă tipul ăsta dispare, suntem fungito!

Profesorul ştia suficientă italiană pentru a înţelege că avea dreptate.

Aleea din dreapta bisericii era îngustă şi întunecată, mărginită de ziduri înalte de o parte şi de alta. Duhnea a urină – o miasmă obişnuită într-un oraş în care barurile erau de douăzeci de ori mai numeroase decât toaletele publice.

Amândoi o luară la fugă pe aleea fetidă. După vreo cincisprezece metri, Vittoria îl prinse de braţ şi-i făcu semn. Langdon văzuse şi el. Drept în faţă se zărea o uşă de lemn, cu balamale mari – obişnuita porta sacra, intrarea destinată doar clericilor. Multe dintre aceste intrări auxiliare ieşiseră din uz cu ani buni în urmă, pe măsură ce noi clădiri fuseseră construite în apropiere.

Vittoria se repezi la uşă, dar se opri brusc cu ochii fixaţi pe clanţă şi cu o expresie perplexă pe figură. Langdon ajunse şi el şi văzu mânerul inelar ciudat, în locul unde, în mod normal, ar fi trebuit să fie clanţa.

— Un annulus, şopti el.
Apoi întinse mâna, prinse inelul metalic şi, fără să facă zgomot, îl trase spre el. Se auzi un clic şi atât. Vittoria tresări. La fel de tăcut, Langdon roti inelul în sensul acelor de ceasornic. Degeaba. Încruntându-se, încercă şi în sens invers, tot fără nici un rezultat.
Vittoria privi în faţa lor, pe alee:
— Crezi că mai există vreo intrare?
Nu credea. Majoritatea catedralelor renascentiste erau construite pentru a servi la nevoie drept fortăreţe în cazul unui atac, aşa încât erau prevăzute cu cât mai puţine căi de acces.
— Dacă mai există o intrare, spuse el, probabil că e ascunsă undeva, în partea din spate – mai degrabă o portiţă de scăpare decât o intrare propriu-zisă.
Vittoria pornise deja.
Langdon o urmă în timp ce înaintau în semiobscuritatea aleii. Zidurile se înălţau vertical pe lângă ei. Undeva, un clopot începu să bată. Ora opt…
Robert Langdon nu auzi atunci când Vittoria îl strigă. Se oprise în dreptul unui vitraliu acoperit cu zăbrele şi încerca să privească înăuntru:
— Robert!
De această dată, şoapta ei sonoră îi ajunse la urechi. Ridică ochii şi o văzu la capătul aleii. Arăta cu o mână spre partea din spate a bisericii şi cu cealaltă îi făcea semn să se apropie. Fără tragere de inimă, se conformă. La baza zidului din spate, un parapet din piatră ascundea o nişă îngustă – un fel de tunel ce pătrundea direct în fundaţia bisericii.
— O intrare? Întrebă ea.
Langdon încuviinţă. „O ieşire, de fapt, dar să nu ne pierdem în amănunte!”
Vittoria îngenunche şi privi înăuntru:
— Hai să încercam uşa: Să vedem dacă e descuiată.
Langdon dădu să obiecteze, dar ea îl prinse de mână şi-l trase după ea în deschizătură.
— Aşteaptă!
Se opri şi se întoarse spre el, nerăbdătoare. Profesorul oftă:
— Intru eu primul!
— O altă dovadă de cavalerism? Întrebă ea.
— Vârsta înaintea frumuseţii.
— Ăsta a fost un compliment?
Langdon îi surâse şi, trecând pe lângă Vittoria, intră în tunel.
— Ai grijă la trepte, îi spuse.
Pătrunse precaut în întuneric, sprijinindu-se cu o mână de zid. Piatra era aspră la pipăit. Pentru o clipă, îşi reaminti străvechiul mit al lui Dedal şi modul în care băiatul se deplasa prin labirint, fără a-şi lua mâna de pe zid, convins că va ajunge la capătul acestuia dacă nu va întrerupe nici o clipă contactul cu peretele. Langdon înainta încet, nu foarte sigur că voia să ajungă la capăt.

Tunelul se îngusta uşor şi profesorul îşi rări paşii. Vittoria era aproape, în spatele lui. La un moment dat, zidul coti spre stânga şi în faţa lor apăru un alcov semicircular. În mod straniu, acolo se zărea o lumină slabă. În licărirea ei, Langdon distinse conturul unei uşi masive de lemn.

— Oh! Exclamă el.

— E încuiată?

— A fost.

— A fost?!

Vittoria se apropie şi Langdon îi arătă cu mâna. Învăluită într-o rază de lumină care provenea dinăuntru, uşa era întredeschisă… Atârnând într-o balama ruptă de o daltă ce se vedea încă înfiptă în lemn.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi, în întuneric, Langdon simţi mâna Vittoriei urcând pe pieptul lui, uşor, strecurându-se pe sub sacou.

— Linişteşte-te, profesore! Vreau doar să pun mâna pe armă!

În acea clipă, în interiorul Muzeului Vaticanului, o echipă a Gărzii Elveţiene se împrăştie în toate direcţiile. Muzeul era cufundat în întuneric şi militarii purtau ochelari cu infraroşii la fel ca puşcaşii marini americani. Prin ei, totul se vedea într-o fantomatică nuanţă de verde. Fiecare om purta căşti conectate la un detector cu care îşi verifica drumul – acelaşi dispozitiv pe care-l foloseau de două ori pe săptămână pentru a căuta microfoane în complexul Vaticanului. Soldaţii se deplasau metodic, căutând în spatele statuilor, în nişe şi în firide, în dulapuri, pe sub mobilier. Detectorul începea să ţiuie îndată ce sesiza cel mai slab câmp magnetic. În această seară însă, nu primeau nici un semnal.

Interiorul Bisericii Santa Maria del Popolo era un fel de grotă scăldată într-o lumină palidă. Părea, mai degrabă, o staţie de metrou neterminată, decât o catedrală. Spaţiul central era ticsit de cărămizi, dale de piatră, grămezi de moloz, roabe şi chiar un baros ruginit. Coloane gigantice se înălţau din podea, susţinând cupola. În lumina slabă a vitraliilor, praful dansa leneş, iar sub o frescă de Pinturicchio, Langdon şi Vittoria studiau interiorul cavernos.

Nimic nu se mişca. Tăcere de mormânt.

Fiziciana ţinea pistolul îndreptat în faţă, cu ambele mâini. Langdon îşi verifică ceasul: 20.04. „Suntem amândoi nebuni! Îşi spuse. E mult prea periculos.” Şi totuşi, ştia că, dacă mai era în biserică, asasinul putea ieşi oricând, pe oricare dintre uşi, fără să-l poată opri cineva. Singura soluţie era să-l prindă înăuntru. Asta… Dacă mai era acolo. Greşeala lui de la Panteon avea să-i coste scump pe toţi şi Langdon se simţea copleşit de vinovăţie. Nu mai avea rost să insiste acum asupra precauţiilor; el era cel care îi adusese în această fundătură.

Vittoria avea un aer sălbatic în vreme ce parcurgea cu privirea spaţiul gol al bisericii.

— Aşadar, şopti ea, unde e Capela Chigi?

Langdon îşi miji ochii, studiind zidurile exterioare. Spre deosebire de concepţiile încetăţenite, bisericile renascentiste aveau fiecare mai multe capele, catedralele cu adevărat mari, ca Notre Dame din Paris, având mai

mult de zece. Aceste capele nu erau propriu-zis încăperi separate, ci nişte intrânduri – nişe semicirculare practicate în zidurile laterale ale locaşului.

„Veşti proaste”, îşi spuse Langdon zărind cele patru firide din fiecare perete. Opt capele în total. Deşi opt nu era un număr foarte mare, mai rău era faptul că în faţa fiecărui intrând atârna câte o folie uriaşă de poliuretan translucid, probabil pentru a împiedica să pătrundă în interior praful stârnit de lucrările de renovare.

— Poate fi oricare dintre nişele acelea acoperite, îi răspunse el. N-avem de unde şti care anume este Capela Chigi, decât dacă ne uităm înăuntru. De aceea, poate ar fi bine să-l aşteptăm pe Oli…

— Care este absida secundară stângă?

Langdon se întoarse spre ea, uimit de terminologia arhitecturală pe care părea că o stăpâneşte:

— Absida secundară stângă?

Vittoria făcu semn spre zidul din spate. Pe o plăcuţă decorativă încastrată în piatră era gravat acelaşi simbol pe care-l văzuseră afară: o piramidă sub o stea strălucitoare. Sub ea era scris: „BLAZONUL LUI ALESSANDRO CHIGI, AL CĂRUI MORMÂNT ESTE AMPLASAT ÎN ABSIDA SECUNDARĂ STÂNGĂ A ACESTEI CATEDRALE.” „Blazonul lui Chigi era o piramidă sub o stea? Oare bogatul patron al artelor şi al ştiinţei fusese şi el un Illuminati?” Dădu uşor din cap spre Vittoria:

— Bună treabă, Nancy Drew!

— Poftim?

— N-are-a face. Eu…

Zgomotul unui metal care se trânteşte de podea răsună la doar câţiva metri distanţă. Clinchetul răsună în întreaga biserică. Langdon o trase pe Vittoria după o coloană, iar ea aţinti pistolul spre sursa sunetului şi încremeni aşa. Tăcere. Aşteptară câteva momente. Zgomotul se auzi iar, de această dată mai degrabă semăna cu un scârţâit metalic. Langdon îşi ţinu răsuflarea. „Nu trebuia să accept să intrăm aici!” Sunetul se apropia, un fel de fojgăit ritmic, precum mersul unui om şchiop. Brusc, la baza coloanei, apăru ceva.

— Figlio di puttana! Îl înjură Vittoria în şoaptă, sărind înapoi. Langdon ţâşni şi el în spate.

De după coloană, trăgând după el un sandviş pe jumătate mâncat, se ivise un şobolan enorm. Animalul încremeni când îi văzu şi se holbă un moment interminabil la ţeava revolverului, pentru ca apoi, nesinchisindu-se deloc, să-şi continue drumul spre cine ştie ce cotlon al bisericii.

— Mama doctorului… Icni Langdon, înghiţindu-şi cuvântul la jumătate.

Vittoria lăsă arma şi-şi veni rapid în fire. Privind pe după coloană, profesorul văzu geanta unui muncitor întinsă pe podea, probabil trasă de pe masa de lucru de şobolanul flămând. Apoi cercetă întreaga incintă, căutând o urmă de mişcare, şi-i spuse Vittoriei:

— Dacă tipul e aici, mai mult ca sigur că a auzit zgomotul ăla. Eşti sigură că nu vrei să-l aşteptăm pe Olivetti?

— Absida secundară stângă. Unde e?

Cu inima îndoită, se întoarse şi încercă să se orienteze. Terminologia folosită pentru descrierea arhitecturii unei catedrale semăna puţin cu indicaţiile de scenă din dramaturgie: în totală contradicţie cu intuiţia. Se aşeză cu faţa spre altarul principal. Centrul scenei. Apoi arătă cu degetul mare peste umăr, în spate.

Amândoi se răsuciră pentru a privi.

Aparent, Capela Chigi era situată în a treia sau a patra firidă din dreapta lor. Din fericire, Langdon şi Vittoria se aflau pe latura cea bună a bisericii. Din nefericire însă, erau în capătul greşit. Vor trebui să străbată întreaga lungime a catedralei, trecând prin faţa altor trei capele, fiecare dintre acestea acoperită cu o folie de plastic translucid.

— Aşteaptă, spuse profesorul. Mă duc eu primul.

— Las-o baltă!

— Eu sunt cel care a dat-o în bară la Panteon!

— Da, dar eu sunt cea care are arma!

În ochii ei, Langdon citi ceea ce de fapt credea ea: „Eu sunt cea care şi-a pierdut tatăl. Eu sunt cea care a contribuit la crearea unei arme de distrugere în masă. Scalpul ticălosului e al meu…”

Dându-şi seama că nu are rost să insiste, se resemnă şi o urmă păşind cu grijă, fără să facă zgomot, de-a lungul laturii estice a bisericii. Trecând prin dreptul primei capele acoperite, simţi tensiunea momentului, de parcă ar fi participat la cine ştie ce joc suprarealist. „Aleg cortina numărul trei”, îşi spuse.

Locaşul era tăcut, zidurile groase din piatră împiedicând pătrunderea oricăror sunete din afară. În vreme ce treceau prin faţa capelelor, palide forme umanoide păreau că-i privesc de dincolo de plastic. „Sunt doar sculpturi din marmură!”, se linişti Langdon singur, sperând că nu se înşală. Era 20.06. Fusese, oare, asasinul punctual şi fugise din biserică înainte de sosirea lor? Sau se mai afla încă aici? Langdon nu ştia care din cele două scenarii i-ar fi convenit mai mult.

Ajunseră în absida secundară, impunătoare în întunericul ce începea să cuprindă catedrala. Înserarea părea să se lase repede, accentuată de culorile mate ale vitraliilor. La un moment dat, o cortină de plastic din spatele lor tremură uşor, parcă împinsă de un curent de aer şi Langdon se întrebă dacă nu cumva cineva, undeva, deschisese o uşă.

Vittoria încetini paşii în apropierea celei de-a treia firide. Ţinând arma întinsă, îi făcu semn cu capul spre stela alăturată. Pe blocul de granit erau gravate două cuvinte: „CAPELLA CHIGI.”

Langdon încuviinţă şi, fără un sunet, se apropiară de colţul deschiderii. Vittoria apropie arma de marginea foliei de plastic şi-l îndemnă din priviri pe Langdon să tragă cortina.

„Acum ar cam trebui să-ncep să mă rog”, îşi spuse el. Ezitând, întinse mâna peste umărul ei. Cu grijă, începu să tragă perdeaua la o parte. Plasticul se deplasă doi centimetri şi se opri brusc, cu un păcănit sonor. Amândoi îngheţară. Tăcere. După o clipă, părând că se mişcă cu încetin-itorul, Vittoria

se apleca şi îşi lipi un ochi de deschizătura îngustă. Langdon încercă şi el să privească peste umărul ei.

Pentru câteva secunde, niciunul nu îndrăzni să răsufle.

— Nu e nimeni aici, spuse Vittoria în cele din urmă, lăsând revolverul jos. Am ajuns prea târziu!

Profesorul însă n-o auzi; preţ de o clipă, se simţi transportat într-o altă lume. Niciodată în viaţa lui nu-şi imaginase că o capelă ar putea arăta aşa. Decorată în întregime cu marmură castanie, Capela Chigi era extraordinară şi ochii lui Langdon nu ştiau ce să privească mai întâi. Era greu de imaginat că ar putea exista o capelă mai pământească decât aceasta – de parcă Galilei şi Illuminati o concepuseră ei înşişi.

Deasupra lor, pe cupolă, străluceau cele şapte planete şi o puzderie de stele. Sub ele se înşiruiau cele douăsprezece semne ale zodiacului – simboluri pământeşti, păgâne, împrumutate din astronomie. Zodiacul amintea şi el în mod direct de Pământ, Aer, Foc şi Apă, cvadrantele reprezentând forţa, intelectul, pasiunea şi sentimentul. „Pământul corespunde forţei", îşi aminti Langdon.

Mai jos, pe perete, se zăreau picturi închinate celor patru anotimpuri – primavera, estate, autunno, invérno. Dar mai incredibile erau cele două structuri care dominau capela. Copleşit şi într-o tăcută admiraţie, profesorul nu-şi mai putea lua ochii de la ele. „Nu se poate! Pur şi simplu nu se poate!" Şi totuşi, se putea. De-o parte şi de alta a capelei, într-o simetrie perfectă, se aflau două piramide din marmură, înalte de trei metri.

— Nu văd nici un cardinal, şopti Vittoria, sau vreun asasin.

Aşa că trase plasticul la o parte şi intră.

Privirea lui Langdon rămăsese fixată pe piramide. „Ce caută piramidele în interiorul unei capele creştine?" Şi, de necrezut, asta nu era totul. Chiar în centrul fiecărei piramide, încastrat în marmură, se afla câte un medalion de aur… Aşa cum nu mai văzuse el vreodată… O elipsă perfectă. Discurile sclipeau în ultiminele raze ale înserării, filtrate prin cupolă. „Elipsele lui Galilei?

Piramide? O cupolă înstelată?" Capela era mai încărcată de semnificaţii Illuminati decât orice altă încăpere din câte văzuse el vreodată.

— Robert! Izbucni vocea Vittoriei. Uite!

Revenit brusc la realitate, privi încotro îi arăta ea.

— Ce mama dracului! Strigă şi făcu repede un pas în spate.

Pe podea se afla un schelet uman care rânjea la el – un mozaic de marmură detaliat, ilustrând „moartea în zbor". Scheletul avea în mână o tăbliţă pe care se zăreau piramida şi stelele de deasupra. Dar nu imaginea în sine îi îngheţase lui sângele în vine, ci faptul că mozaicul era amplasat pe o piatră circulară – cupermento – care fusese ridicată ca o trapă şi acum şedea înclinată într-o parte, alături de o deschidere întunecată în podea.

— Gaura de drac, murmură el.

Fusese atât de absorbit de boltă, încât nu observase şi podeaua. Se apropie cu paşi mărunţi, precauţi. Din deschidere se ridica o duhoare cumplită. Vittoria îşi duse mâna la nas:

— Che puzza!
— Emanaţii, explică Langdon. Vapori emanaţi de oasele care putrezesc.
Respirând prin mâneca hainei, se aplecă şi privi înăuntru. Beznă.
— Nu văd nimic.
— Crezi că e cineva acolo jos?
— N-am cum să ştiu.
Vittoria îi făcu semn spre celălalt capăt al deschiderii, unde o scară de lemn putredă cobora în adânc. El clătină însă din cap: „Nici să nu te gândeşti!”
— Poate e vreo lanternă printre uneltele acelea, spuse ea, părând bucuroasă că a găsit o scuză să se depărteze puţin. Mă duc să mă uit.
— Fii atentă! Nu ştim sigur că ucigaşul…
Dar Vittoria plecase deja.
„O femeie care ştie ce vrea”, comentă el, neauzit.
Se întoarse spre trapă, simţindu-se deja ameţit de miasmele din interior. Ţinându-şi răsuflarea, îşi coborî capul sub buza deschiderii, încercând să răzbată cu privirile în întuneric. Treptat, pe măsură ce ochii i se adaptau, începu să zărească umbre vagi. Puţul părea că se continuă cu o încăpere de mici dimensiuni. „Gaura de drac!” Oare câte generaţii ale familiei Chigi zăceau acolo, una peste alta?
Închise ochii şi aşteptă ca pupilele să i se dilate şi să poată vedea mai bine. Când îi deschise din nou, i se păru că o siluetă vagă plutea undeva, dedesubt. Începu să tremure, dar se stăpâni să n-o ia la fugă. „Oare am vedenii? Chiar e un corp uman aici?” Silueta păru că se opreşte. Langdon închise ochii din nou şi aşteptă de această dată mai mult, aşa încât pupilele lui să poată prinde apoi chiar şi cea mai slabă rază de lumină.
Începuse să ameţească şi gândurile i-o luau razna. „Încă două-trei secunde.” Nu ştia dacă din cauza miasmelor sau a faptului că stătea cu capul puternic înclinat, dar în mod cert nu se simţea bine. Când în sfârşit deschise ochii, imaginea pe care o zări i se păru absolut inexplicabilă.
Cripta era învăluită într-o stranie lumină albăstruie. Un şuier slab îi ajunse la urechi. Pe pereţii verticali ai puţului jucau raze de lumină. Dintr-o dată, deasupra lui apăru o umbră lungă. Speriat, se ridică dintr-un salt.
— Ai grijă! Strigă cineva în spatele lui.
Înainte de a apuca să se întoarcă, simţi o durere ascuţită în ceafă. Se roti în loc şi o văzu pe Vittoria cu o lampă de sudură în mână. Flacăra şuierătoare arunca licăriri albăstrui pe zidurile capelei.
— Ce naiba faci?! Izbucni el, ducându-şi mâna la ceafă.
— Voiam să-ţi ofer puţină lumină, dar ai dat exact peste mine.
Profesorul se încruntă întrebător spre dispozitivul din mâna ei.
— Asta-i tot ce am găsit, răspunse ea. N-am văzut nici o lanternă.
Langdon începu să-şi fricţioneze ceafa:
— Nu te-am auzit când veneai.
Vittoria îi întinse lampa, strâmbându-se din cauza duhorii.
— Crezi că vaporii aceia sunt inflamabili?
— Să sperăm că nu.

Luă lampa şi se apropie încet de deschizătură. Cu mişcări lente introduse flacăra în puţ, luminând zidul lateral. Apoi o coborî mai mult. Cripta era circulară şi avea aproximativ şase metri în diametru. Podeaua se afla undeva, la vreo nouă metri, întunecată. de pământ. În clipa aceea, zări trupul.

Instinctiv, se trase înapoi.

— E aici! Strigă, forţându-se să nu se ridice.

Contururile siluetei se detaşau pe fondul pământiu.

— Cred că a fost dezbrăcat la piele, adăugă, amintindu-şi într-o fracţiune de secundă de trupul gol al lui Leonardo Vetra.

— Este unul dintre cardinali?

Profesorul nu ştia, dar nici nu-şi imagina cine altcineva ar fi putut fi. Continua să privească trupul palid. Neclintit. Lipsit de viaţă. Şi totuşi… Era ceva foarte ciudat în poziţia siluetei. De parcă ar fi fost…

— Hei! Strigă Langdon cu voce tare.

— Crezi că e viu?

Din criptă nu veni nici un răspuns.

— Nu se mişcă, spuse Langdon, dar pare… Nu, imposibil!

— Pare cum?

Vittoria privea şi ea peste marginea deschiderii.

— Parcă ar sta în picioare.

Ţinându-şi respiraţia, Vittoria se aplecă peste marginea puţului, încercând să vadă mai bine. După o clipă, se ridică:

— Ai dreptate. Stă în picioare. Poate că e viu şi are nevoie de ajutor!

Apoi strigă în deschidere:

— Hei! Mi puó sentire?

Nu veni nici un răspuns din cripta întunecată. Doar linişte.

Vittoria prinse marginea scării de lemn:

— Cobor!

Langdon o prinse de braţ:

— Nu! E prea periculos! Mă duc eu.

De această dată, femeia nu protestă.

Chinita Macri era furioasă. Stătea pe bancheta de lângă şofer, în vreme de furgoneta BBC-ului aştepta lângă un colţ, pe Via Tomacelli. Gunther Glick studia harta Romei, fără să-şi da seama unde se află. Aşa cum se temuse ea, misteriosul apelant telefonase din nou, de data aceasta având informaţii.

— Piazza del Popolo, insistă Glick. Pe-asta o căutăm. Acolo-i o biserică. Şi înăuntru, dovada!

— Dovada! Chinita renunţă să-şi mai şteargă ochelarii şi se întoarse spre el: Dovada că un cardinal a fost ucis?!

— Aşa mi-a spus.

— Şi tu crezi tot ce-auzi?

Chinita Macri îşi dorea acum, ca de atâtea alte ori, ca ea să fie la conducerea echipei. Dar cameramanii se aflau la mâna ţicniţilor de reporteri pentru care filmau. Dacă Gunther Glick voia să urmeze indicaţiile unui telefon anonim, ea era nevoită să-l urmeze, ca un căţeluş în lesă.

Îl privea cum stătea la volan, cu o expresie încăpăţânată. „Părinţii individului, îşi spuse ea, trebuie să fi fost nişte comedianţi frustraţi, de-i dăduseră un asemenea nume: Gunther Glick.” Nu-i de mirare că tipul avea impresia că trebuie să demonstreze mereu ceva. Şi totuşi, în ciuda numelui prost ales şi a dorinţei lui plictisitoare de a face un reportaj răsunător, Glick era de treabă… Plăcut într-un sens relaxat, mămos. Ca Hugh Grant pe ecran.

— N-ar trebui să ne întoarcem în Piazza San Pietro? Întrebă ea, cât putu de calm. Vom putea verifica mai târziu biserica asta misterioasă. Conclavul a început acum o oră. Dacă sutele acelea de cardinali iau o decizie şi noi nu suntem acolo?

Glick părea să n-o fi auzit.

— Cred că trebuie s-o luăm la dreapta aici, spuse el, înclinând harta şi studiind-o mai bine.

— Da, dacă fac la dreapta… Şi pe urmă imediat la stânga…

Maşina porni pe străduţa îngustă din faţă.

— Fereşte! Urlă Macri.

Femeia era cameraman, avea ochi buni şi, din fericire, Glick avea reflexe bune. Apăsă frâna şi se opri chiar înainte de intersecţie, exact în clipa în care un şir de Alfa Romeo se ivi parcă din neant şi trecu prin faţa lor. Ceva mai departe, maşinile frânară, încetiniră şi o făcură brusc la stânga, pe acelaşi drum pe care voia şi el s-o apuce.

— Maniaci! Strigă Macri.

Glick părea zdruncinat de-a binelea:

— Ai văzut?

— Da, am văzut! Cât pe ce să ne omoare!

— Nu, mă refeream la maşini. Toate erau la fel! Replică el, entuziasmat deodată.

— Da, erau nişte maniaci lipsiţi de imaginaţie!

— Şi erau pline.

— Şi ce-i cu asta?

— Patru maşini identice, fiecare cu câte patru pasageri?!

— Poate-au făcut autostopul!

— În Italia? Ăştia n-au auzit nici măcar de benzina fără plumb!

Apăsă pe accelerator şi ţâşni pe urmele celor patru maşini.

— Ce mama dracului faci? Înjură Macri.

Glick străbătu străduţa în viteză şi viră la stânga, după şirul de Alfa Romeo.

— Ceva îmi spune mie că noi doi nu suntem singurii care mergem la biserică acum.

Cobora încet.

Treaptă cu treaptă pe scara putredă… Tot mai adânc sub podeaua Capelei Chigi. În „Gaura de Drac”. Cu faţa spre zidul puţului şi cu spatele spre criptă, se întreba câte spaţii închise, înguste şi întunecate îl mai aşteptau în ziua aceea. Scara scârţâia la fiecare pas, iar mirosul de carne putrezită şi umezeală stătută aproape îl sufoca. Langdon nu putea să nu se întrebe unde naiba era Olivetti.

Silueta Vittoriei era încă vizibilă sus, ţinând lampa de sudură în interiorul puţului, pentru a-i lumina lui calea. Pe măsură ce cobora tot mai în adânc, licărirea albăstruie scădea în intensitate. Singurul lucru care devenea mai puternic era duhoarea.

După încă douăsprezece trepte, se întâmplă. Piciorul îi atinse o porţiune alunecoasă, acoperită, probabil, cu mucegai şi alunecă. Repezindu-se înainte, se prinse cu mâinile de scară şi reuşi să nu cadă. Înjură vânătăile căpătate pe braţe, pipăi scara cu piciorul şi începu din nou să coboare.

Trei trepte mai jos, alunecă din nou, dar de această dată nu din cauza scării, ci a fricii. În coborâre, trecuse prin dreptul unei nişe săpate în zidul puţului şi se pomenise faţă-n faţă cu o grămadă de cranii. Revenindu-şi din sperietură şi privind în jur, îşi dădu seama că, la acest nivel, peretele era aidoma unui fagure, cu o serie de poliţe săpate în piatră – nişe funerare – toate pline cu schelete. În lumina fosforescentă, găvanele goale ale ochilor şi oasele înălbite păreau să danseze în jurul lui.

„Schelete la lumina focului”, comentă ca pentru sine, când realiză că trecuse printr-o experienţă similară cu doar o lună în urmă. „O seară cu oase şi flăcări”. Fusese dineul de binefacere organizat la lumina lumânărilor de Muzeul de Arheologie din New York – somon flambé la umbra unui schelet de brontozaur. Langdon participase la invitaţia lui Rebecca Strauss, fost model, actualmente critic de artă al ziarului Times: un vârtej de catifea neagră, ţigări şi sâni nu prea subtil siliconizaţi. De atunci, îl mai sunase de două ori; el – niciodată. „Absolut necavaleresc”, recunoscu el, întrebându-se cât ar fi rezistat Rebecca Strauss în miasmele pestilenţiale de aici.

În sfârşit, coborî şi ultima treaptă şi puse piciorul pe solul buretos al criptei. Prin pantofi, pământul părea umed. Repetându-şi că zidurile nu se vor închide în jurul lui, se întoarse cu faţa spre criptă. Era circulară, de vreo şase metri în diametru. Respirând cu mâna dusă la gură, îşi îndreptă privirea spre corpul zărit de sus. În întuneric, imaginea era ceţoasă. O siluetă albă, cărnoasă. Cu spatele spre el. Nemişcată. Tăcută.

Când se apropia, Langdon încercă să înţeleagă la ce se uită, de fapt. Omul era întors în cealaltă parte, aşa că nu-i putea vedea faţa, dar, într-adevăr, părea că stă în picioare.

— Hei! Strigă el înăbuşit, prin mânecă.

Nimic. Mai făcu doi paşi şi deodată îşi dădu seama că omul era foarte scund. Prea scund…

— Ce-i acolo? Întrebă Vittoria de sus, schimbând direcţia luminii.

Profesorul nu-i răspunse. Ajunsese suficient de aproape pentru a vedea bine şi, cu un fior de repulsie, înţelese. Cripta părea că se strânge în jurul lui.

Ieşind asemenea unui demon din ţărână, în faţa sa stătea un bătrân… Sau cel puţin jumătate din el. Omul fusese îngropat în pământ până la mijloc. Cu torsul, gâtul şi capul drepte, deasupra solului, cu mâinile legate la spate cu cordonul roşu de cardinal. Trupul avea o stranie poziţie verticală, ţeapănă, cu pieptul înainte. Capul omului era înclinat pe spate, ochii lui goi privind în sus, de parcă l-ar fi cerut îndurare lui Dumnezeu însuşi.

— E mort? Se auzi iarăşi glasul Vittoriei.

Langdon se apropie mai mult de trup. „Sper, de dragul lui.”

Ajuns la nici un metru, privi ochii ridicaţi spre cer. Erau ieşiţi în afară, albaştri şi injectaţi. Langdon se aplecă încercând să vadă dacă omul mai răsuflă, dar se trase imediat înapoi:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce e?

Aproape înecându-se, reuşi să articuleze:

— E mort, cu siguranţă. Tocmai am văzut de ce.

Imaginea era cutremurătoare. Gura omului fusese căscată şi umplută până la refuz cu ţărână.

— Cineva i-a îndesat pe gât un pumn de ţărână. S-a sufocat.

— Ţărână? Adică… Pământ?

Langdon înregistră şocul. Pământ. Aproape că uitase. Simbolurile. Pământ, Aer, Foc, Apă. Ucigaşul ameninţase să-şi înfiereze fiecare victimă cu unul dintre vechile elemente ale ştiinţei. Primul era Pământul. „De la al lui Sanzio pământesc cavou”. Ameţit de duhoare, se roti în jurul cadavrului, pentru a-l vedea din faţă. Simbolistul din el chestiona încă posibilitatea creării miticei ambigrame. „Pământ? Dar cum?” Şi o clipă mai târziu, o văzu. Secole de legende Illuminati îi reveniră în minte. Semnul de pe pieptul cardinalului era umflat, mustind. Carnea era carbonizată. La lingua pura…

Langdon privea simbolul înfierat, în vreme ce cripta începu să se rotească în jurul lui:

— Earth, „Pământ”, şopti el, înclinând capul pentru a citi simbolul şi invers. Pământ.

Apoi, dintr-o dată îşi aduse aminte. „Au mai rămas încă trei.”

În ciuda luminii blânde a sfeşnicelor din Capela Sixtină, cardinalul Mortati nu se simţea deloc în largul lui. Conclavul începuse în mod oficial şi fusese deschis sub cele mai rele auspicii.

Cu o jumătate de oră în urmă, la ora stabilită, camerlengo Carlo Ventresca intrase în capelă, se apropiase de altarul principal şi rostise rugăciunea de deschidere. Apoi le vorbise pe un ton atât de direct şi de pătrunzător, cum nu îi mai fusese dat s-audă lui Mortati vreodată, de la altarul Capelei Sixtine:

— Sunteţi conştienţi, le spusese şambelanul, că în acest moment cei patru preferiti nu sunt prezenţi aici. Vă cer, în numele Sfinţiei Sale, defunctul papă, să procedaţi conform protocolului… cu credinţă şi cu hotărâre. Fie ca în faţa ochilor voştri să se afle numai Domnul!

Şi apoi coborâse de la altar, pregătindu-se să plece.

— Dar, izbucni unul dintre cardinali, unde sunt cei patru?

Şambelanul se opri:

— Nu vă pot răspunde la această întrebare.

— Când vor veni?

— Nu vă pot răspunde la această întrebare.

— Sunt bine, sănătoşi?

— Nu vă pot răspunde la această întrebare.

Urmase o lungă pauză, la capătul căreia il camerlengo adăugase:

— Aveţi credinţă!

Apoi părăsise capela.

Uşile Capelei Sixtine fuseseră încuiate, cu două lanţuri groase pe dinafară, aşa cum cerea tradiţia. Patru membri ai Gărzii Elveţiene stăteau de pază în holul alăturat. Mortati ştia că, de acum şi până după alegerea unui nou papă, uşile nu aveau să se mai deschidă decât dacă cineva dinăuntru se îmbolnăvea de moarte sau dacă ar fi sosit cei patru preferiti. Bătrânul cardinal se rugă să se petreacă acest din urmă lucru, deşi din nodul pe care îl simţea în stomac îşi dădea seama că şansele sunt mici.

„Să procedăm conform protocolului”, decisese Mortati în cele din urmă, întărit de hotărârea ce răsunase în vocea şambelanului şi ceruse să se treacă la vot. Ce altceva ar fi putut să facă?

Ritualurile pregătitoare pentru acest prim tur duraseră treizeci de minute. Mortati aşteptase răbdător la altarul principal, în vreme ce fiecare cardinal, în ordinea vârstei, se apropiase şi urmase procedura tipică de votare.

Acum, în sfârşit, ultimul cardinal ajunsese în faţa altarului şi îngenunchease:

— Îl chem ca martor, spuse acesta la fel ca toţi predecesorii săi, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să-mi fie judecător pentru votul pe care îl dau celui care, în faţa lui Dumnezeu, cred că trebuie să fie ales.

Cardinalul se ridică, ţinându-şi votul deasupra capului, pentru ca toată lumea să-l poată vedea. Apoi coborî hârtiuţa spre altar, unde, deasupra unei cupe largi, fusese aşezat un platou. Cardinalul depuse votul său pe platou. Apoi ridică platoul şi, înclinându-l, lăsă votul să cadă în cupă. Această procedură era necesară pentru ca nimeni să nu poată depune, în secret, două sau mai multe voturi.

În continuare, cardinalul aşeză platoul la loc pe cupă, se plecă în faţa crucii şi se întoarse în scaunul său.

Ultimul vot fusese depus.

Acum era vremea ca Mortati să treacă la treabă.

Luând în mâini cupa încă acoperită, o agită pentru a amesteca voturile. Apoi îndepărtă platoul şi extrase un vot la întâmplare.

Îl desfăcu. Hârtia era lată de exact cinci centimetri. Mortati rosti cuvintele cu glas tare, pentru ca toţi cardinalii să le poată auzi.

— Eligo în summum pontificem… Declară el, citind textul tipărit la partea de sus a fiecărui buletin de vot. Îl aleg ca suprem pontif.

Şi citi numele înscris pe buletin. Apoi ridică un ac cu aţă şi înţepă buletinul în dreptul cuvântului Eligo, după care trase cu grijă hârtia pe aţă. În final, notă numele într-un carnet.

În continuare, repetă aceeaşi procedură. Extrase un buletin din cupă, îl citi cu voce tare, îl înşiră pe aţă şi notă numele în carnet. Aproape imediat, Mortati îşi dădu seama că primul tur eşuase. Lipsă de consens. După numai şapte buletine, avea deja şapte nume diferite. Ca de obicei, scrisul fiecăruia era modificat, pentru a nu fi recunoscut. În acest caz însă, disimularea era ironică şi inutilă, fiindcă, în mod evident, fiecare cardinal votase pentru el

însuşi. Aparenta autoimpunere nu avea nimic de-a face cu ambiţiile personale, iar Mortati ştia acest lucru. Era doar o strategie comună. O manevră defensivă. O tactică de temporizare, menită să asigure faptul că nici un candidat nu obţinea suficiente voturi pentru a câştiga, impunând astfel un nou tur de scrutin.

Cardinalii îi aşteptau pe cei patru preferiti…

După ce notă în carnet şi ultimul buletin, Mortati declară votul „eşuat”. Luă firul de aţă cu toate buletinele înşirate şi legă cele două capete formând un inel. Aşeză apoi inelul pe o tavă de argint, adăugă substanţele chimice necesare şi se apropie cu tava de un mic şemineu care era alături. Acolo, dădu foc buletinelor de vot. În timpul arderii, substanţele adăugate emanau un fum negru. Captat de un burlan, fumul urcă până la o gaură din acoperiş şi de acolo se ridică spre cer, pentru ca toţi cei interesaţi să-l poată vedea. Astfel, cardinalul Mortati trimisese prima sa comunicare pentru lumea din afară.

Un tur de scrutin. Încă n-avem papă.

Aproape asfixiat, Langdon se străduia să urce scara spre raza de lumină de la capătul puţului. Auzea voci deasupra, nu putea să le înţeleagă. Capul i se învârtea, copleşit de imaginea cardinalului înfierat.

Pământ… Pământ…

Mişcându-se cu greu, începu să vadă negru în faţa ochilor şi o clipă se temu să-şi va pierde cunoştinţa. Mai avea două trepte, când se dezechilibră. Se aruncă înainte, încercând să prindă marginile puţului cu mâna, dar nu reuşi. Cealaltă palmă îi alunecă pe scară şi aproape că se prăbuşi înapoi, în întuneric. O durere ascuţită îl împunse în coaste şi deodată simţi că pluteşte în aer, cu picioarele atârnându-i libere deasupra hăului.

Doi soldaţi al Gărzii Elveţiene îl prinseseră zdravăn de sub braţe şi îl trăgeau afară. După o clipă, ajunse cu capul deasupra „gurii de drac”, sufocându-se şi căutând disperat aerul. Militarii îl scoaseră complet din puţ şi-l aşezară pe jos, întins, cu spatele lipit de marmura rece a podelei.

Pentru un moment, Langdon se întrebă unde se află. Deasupra capului vedea stele… Planete… Câteva siluete înceţoşate trecură pe lângă el. Nişte oameni strigau. Încercă să se ridice în capul oaselor. Lângă el se înălţa o piramidă de piatră. Lătrătura furioasă a unei voci familiare răsună între zidurile capelei şi în clipa aceea memoria îi reveni.

Olivetti urla la Vittoria:

— De ce dracului nu v-aţi dat seama de la început?

Ea încerca să-i explice situaţia, dar comandantul o întrerupse în mijlocul frazei şi se întoarse pentru a mai lătra câteva ordine la oamenii săi:

— Scoateţi cadavrul acela de acolo! Percheziţionaţi restul clădirii!

Langdon se ridică pe jumătate. Capela Chigi era înţesată de soldaţi. Folia de plastic de la intrare fusese ruptă şi aruncată într-o parte, lăsând aerul curat să-i pătrundă în plămâni. Revenindu-şi treptat, o văzu pe Vittoria apropiindu-se. Tânăra îngenunche lângă el, privindu-l ca un înger:

— Te simţi bine acum?

Îi prinse încheietura, încercând să-i simtă pulsul. Mâna ei era moale şi catifelată pe pielea lui.

— Mulţumesc, rosti, ridicându-se de-a binelea. Olivetti e furios.

— Are tot dreptul să fie. Am dat-o-n bară.

— Adică eu am dat-o-n bară.

— Atunci, răscumpără-ţi greşeala. Să-l prindem data viitoare!

„Data viitoare?" Cuvintele ei erau crude. „Nu mai e nici o dată viitoare! Ne-am ratat unica şansă!"

Vittoria se uită la ceasul lui:

— Mickey zice că mai avem patruzeci de minute. Adună-te şi ajută-mă să găsesc următorul indiciu.

— Ţi-am spus, Vittoria, sculpturile au fost distruse. Calea Iluminării este…

Dar se opri brusc. Ea surâse uşor.

Brusc, Langdon sări în picioare, dar se împletici. Răsucindu-se în loc, începu să studieze cu ochi mari lucrările de artă din jurul lui. Piramide, stele, planete, elipse. Dintr-o dată, totul îi reveni în minte. „Acesta este primul altar al ştiinţei! Nu Panteonul!" Acum îşi dădea seama de perfecţiunea capelei – mult mai subtilă şi mai selectivă decât celebrul Panteon. Capela Chigi era o nişă retrasă, o gaură-n perete în adevăratul sens al cuvântului, un omagiu închinat unui mare ocrotitor al ştiinţelor, decorat cu simboluri pământeşti. „Perfect!"

Sprijinindu-se de zid, Langdon privi piramidele uriaşe. Vittoria avea dreptate. Dacă această capelă era primul altar al ştiinţei, probabil că încă mai exista aici sculptura Illuminati care constituia primul indiciu. Cu noi speranţe, îşi dădu seama că nu era totul pierdut. Dacă indiciul se afla cu adevărat aici şi dacă îl puteau urma până la următorul altar al ştiinţei, poate că mai aveau o şansă de a-l prinde pe ucigaş.

Vittoria se apropie mai mult de el:

— Am aflat cine era necunoscutul sculptor Illuminati.

Langdon tresări brusc:

— Ce-ai făcut?!

— Acum nu mai trebuie decât să ne dăm seama care dintre sculpturile de aici este…

— Stai puţin! Spui că ştii cine era sculptorul Illuminati?

El petrecuse ani întregi încercând să afle acest lucru. Vittoria zâmbi:

— Era Bernini. Marele Bernini.

Langdon îşi dădu seama imediat că Vittoria se înşela. Imposibil! Gianlorenzo Bernini era unul dintre cei mai cunoscuţi sculptori din toate timpurile, doar Michelangelo îl întrecea. El realizase, în secolul al XVII-lea, mai multe opere decât oricare alt artist. Din păcate, omul pe care îl căutau ei trebuia să fi fost un nimeni, un necunoscut.

Vittoria se încruntă:

— Nu pari prea entuziasmat.

— Imposibil să fie Bernini.

— De ce? A fost contemporan cu Galilei! De asemenea, a fost un sculptor de excepţie.
— Şi totodată un om celebru, un catolic.
— Da, replică Vittoria. La fel ca şi Galilei.
— Ba nu! Câtuşi de puţin ca Galilei. Savantul era un spin în coasta Vaticanului. Bernini era copilul-minune al Bisericii: clerul îl adora, de-a dreptul. Îl considera cea mai de seamă autoritate în domeniul artistic. Bernini şi-a petrecut întreaga viaţă la Vatican!
— O acoperire perfectă. Infiltrare Illuminati.
Langdon se înfierbântase:
— Vittoria, membrii confreriei îl numeau pe artistul lor secret il Bmaestro ignoto – „maestrul necunoscut”.
— Da, necunoscut pentru ei. Gândeşte-te la secretomania masonilor; numai membrii de cel mai înalt rang cunosc întregul adevăr. Probabil că Galilei a păstrat secretul privind identitatea artistului şi l-a dezvăluit doar unui număr restrâns de apropiaţi… Pentru siguranţa lui Bernini însuşi. Astfel, Vaticanul n-ar fi putut afla adevărul niciodată.
Deşi nu era convins, profesorul trebuia să admită că spusele Vittoriei aveau o oarecare logică. Illuminati erau recunoscuţi pentru păstrarea fragmentata a informaţiilor secrete, întregul adevăr fiindu-le cunoscut doar câtorva dintre cei mai înalţi membri ai confreriei. Aceasta era şi explicaţia capacităţii lor de a se rezista şi a se dezvolta.
— De altfel, apartenenţa lui Bernini la confrerie, continuă Vittoria, arată şi de ce a conceput aceste două piramide.
Langdon se întoarse pentru a privi cele două piramide din capela şi clătină sceptic din cap.
— Bernini era un sculptor religios. În nici un caz n-ar fi lucrat el piramidele!
— Spune-i asta plăcuţei din spatele tău!
Profesorul se întoarse şi citi: „ARTA CAPELEI CHIGI Arhitectura îi aparţine lui Rafael, dar toate decoraţiunile interioare au fost realizate de Gianlorenzo Bernini.”
Apoi mai citi încă o dată, fiindcă îi era greu să creadă. Gianlorenzo Bernini era renumit pentru sculpturile sale elaborate, în care o reprezenta pe Fecioara Maria şi diverşi îngeri, papi şi profeţi. Aşa că de ce ar fi sculptat piramide?
Langdon privi iarăşi impunătoarele monumente, simţindu-se total dezorientat. Două piramide, fiecare cu câte un medalion eliptic strălucitor. Cât se poate de necreştine. Piramidele, stelele de pe cupolă, semnele zodiacului… „Toate decoraţiunile interioare au fost realizate de Gianlorenzo Bernini.” Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Vittoria avea dreptate. Însemna că Bernini era necunoscutul maestru Illuminati; nimeni altcineva nu mai lucrase la decorarea capelei. Implicaţiile acestui fapt se succedau în mintea lui prea repede pentru a le mai putea procesa.
Bernini era un Illuminatus.
Bernini concepuse ambigramele Illuminati.

Bernini realizase Calea Iluminării.

De-abia mai putea vorbi. Să fie, oare, adevărat că aici, în această micuţă Capelă Chigi, renumitul Bernini amplasase o sculptură care trasa prin toată Roma calea către următorul altar al ştiinţei?

— Bernini! Exclamă el. Nu mi-aş fi închipuit!

— Cine altul decât un celebru artist agreat de Vatican ar fi avut curajul să-şi plaseze operele de artă în anumite biserici catolice din Roma şi să creeze astfel Calea Iluminării? În mod cert, nu un necunoscut.

Langdon se gândi câteva clipe. Privi iarăşi piramidele, întrebându-se dacă nu cumva una din ele era indiciul căutat. „Sau poate amândouă?”

— Piramidele sunt orientate în direcţii opuse, spuse el, neştiind cum să interpreteze acest lucru. De asemenea, sunt identice şi deci nu-mi pot da seama care din ele…

— Nu cred că asupra piramidelor trebuie să ne concentrăm.

— Dar sunt singurele sculpturi de aici!

Vittoria îi făcu un semn spre Olivetti care, împreună cu un grup de soldaţi, se afla încă lângă „gaura de drac”.

Langdon urmă direcţia gestului ei, spre peretele opus. Iniţial, nu văzu nimic. Apoi cineva se mişcă şi zări. Marmură albă. Un braţ. Un tors uman. Şi un chip sculptat. Parţial ascuns într-o nişă. Două siluete umane în mărime naturală, înlănţuite. Pulsul i-o luă razna. Fusese atât de absorbit de piramide şi de cripta subterană, că nici nu observase sculptura. Porni spre ea, trecând prin grupul de soldaţi. Când se apropie de aceasta, îşi dădu seama că lucrarea nu-i putea aparţine decât lui Bernini – profunzimea compoziţiei artistice, detaliile chipurilor şi ale veşmintelor cizelate în cea mai pură marmură albă, totul amintea de Bernini. Însă abia când ajunse în faţa ei o recunoscu. Cu ochii pironiţi asupra chipurilor, sughiţă surprins.

— Cine sunt cei doi? Întrebă Vittoria, ajunsă în spatele lui.

Langdon înmărmurit nu-şi putea dezlipi însă ochii de la statuie.

— Avacum şi Îngerul, şopti el abia auzit.

Sculptura lui Bernini era o operă bine cunoscută, inclusă în numeroase lucrări de istorie a artei. Profesorul uitase însă că se află aici.

— Avacum?

— Da. Profetul care a prezis distrugerea Pământului.

— Şi crezi că acesta este indiciul? Întrebă ea, sceptică.

Langdon făcu semn din cap că da. Niciodată în viaţa lui nu fusese mai sigur de ceva. Acesta era primul indiciu Illuminati, fără urmă de îndoială. Deşi se aşteptase ca sculptura să indice într-un fel calea spre următorul altar al ştiinţei, nu sperase ca „indicaţia” să fie chiar atât de explicită. Atât îngerul cât şi Avacum aveau braţele întinse şi îndreptate spre un loc de departe.

Brusc, Langdon surâse:

— Deloc subtil, nu-i aşa?

Vittoria avea un aer entuziasmat, însă uşor derutat:

— Văd că arată ceva, dar par a se contrazice unul pe celălalt. Îngerul indică într-o parte, iar profetul în alta.

Profesorul râse uşor. Avea dreptate: ambele personaje arătau ceva în depărtare, dar în direcţii total opuse. El însă rezolvase această problemă. Foarte entuziasmat, porni spre uşă.

— Unde te duci?

— Afară! Trebuie să văd încotro arată sculptura!

— Stai! De unde ştii ce direcţie să urmezi?

— Poemul! Strigă el peste umăr. Ultimul vers!

— Şi îngerii te-ndrume în căutarea ce ţi-ai pus în gând"?

Vittoria îşi ridică privirea spre degetul întins al îngerului şi ochii îi luciră, umezi:

— Măi, să fiu a naibii!

Gunther Glick şi Chinita Macri erau în furgoneta BBC-ului parcată în Piazza del Popolo, într-un colţ îndepărtat. Ajunseseră imediat după cele patru Alfa Romeo, chiar la timp pentru a fi martorii unui incredibil lanţ de evenimente. Chinita habar n-avea ce puteau să însemne toate astea, dar camera ei înregistra, oricum.

Imediat ce sosiră în piaţă, cei doi ziarişti văzuseră o veritabilă armată de tineri sărind din automobile şi încercuind biserica. Unii aveau armele la vedere. Unul dintre ei, un tip mai în vârstă şi mai ţeapăn, se repezise pe treptele bisericii, urmat de câţiva băieţi care trăseseră în lacătele uşii, pentru a le distruge. Nu se auzise nimic şi Macri îşi închipuise că armele aveau amortizoare. Apoi indivizii intraseră în biserică.

Chinita sugerase ca ei doi să rămână pe loc şi să filmeze totul din umbră. La urma urmei, armele erau arme, iar din furgonetă vizibilitatea era perfectă. Glick nu o contrazise. Acum, de cealaltă parte a pieţei, oamenii aceia ba intrau, ba ieşeau din biserică, în timp ce strigau unii la alţii. Chinita îşi reglă camera pentru a urmări îndeaproape echipa care cerceta zona. Deşi în civil, toţi se mişcau cu o precizie militărească.

— Cine crezi că-s ăştia? Întrebă ea.

— Naiba să mă ia dacă ştiu! Filmezi totul?

— Fiecare cadru.

— Şi tot mai crezi că ar trebui să ne întoarcem la „pânda-papii"? O întrebă el, ironic.

Chinita nu ştiu ce să-i răspundă. Era evident că aici se petrecea ceva, dar avea destulă experienţă jurnalistică pentru a şti că evenimentele interesante aveau adesea o explicaţie cât se poate de banală.

— Ar putea fi o nimica toată, spuse ea. Poate că indivizii au primit acelaşi pont ca şi tine şi acum îl verifică. Poate fi doar o alarmă falsă.

Glick o prinse de braţ:

— Uite-acolo! Focalizează!

Şi-i arătă ceva în spatele bisericii.

Macri îşi îndreptă camera spre trepte.

— Bună, drăguţule! Exclamă ea, fixând obiectivul pe bărbatul care tocmai ieşea din biserică.

— Cine-i spilcuitul?

Chinita luă un prim-plan:

— Nu l-am mai văzut până acum. Apoi focaliză pe figura individului şi zâmbi: Dar nu m-aş supăra să-l mai văd o dată!

Robert Langdon coborî în fugă scările şi se repezi în mijlocul pieţei. Începuse să se întunece, soarele coborâse deja dincolo de clădirile din preajmă şi umbre lungi dungau piaţa.

— Bine Bernini, spuse ca pentru sine, încotro arată îngerul tău?

Se întoarse şi analiză orientarea bisericii. Îşi imagină unde se află Capela Chigi în interior şi cum era poziţionată statuia îngerului. Fără să ezite, se răsuci apoi spre vest, cu faţa spre lumina vie a apusului. Timpul curgea repede.

— Sud-vest, spuse el, încruntându-se spre clădirile care-i blocau vederea. Următorul indiciu e undeva, acolo.

Storcându-şi creierii, trecu în revistă zeci de pagini de istorie a artei italiene. Deşi era un bun cunoscător al operei lui Bernini, ştia că sculptorul fusese atât de prolific, încât nici un nespecialist nu putea cunoaşte absolut totul despre el. Şi totuşi, ţinând seama de celebritatea primului indiciu – Avacum şi Îngerul – profesorul spera ca şi cel de-al doilea să fie o lucrare pe care o ştia.

Pământ, Aer, Foc şi Apă. Găsiseră Pământul în Capela Chigi: Avacum, profetul care proorocise distrugerea planetei.

Urmează Aerul. Trebuie să-şi amintească! „O sculptură a lui Bernini care să aibă ceva de-a face cu Aerul.” Dar nu-i venea nimic în minte. Totuşi, se simţea entuziast, plin de energie. „Mă aflu pe Calea Iluminării! Este încă intactă!”

Privind spre sud-vest, se strădui să zărească peste celelalte acoperişuri turla sau cupola unei catedrale. Dar nu văzu nimic. Avea nevoie de o hartă. Dacă ar şti ce biserici se aflau la sud-vest de acest loc, poate că una din ele i-ar spune ceva. „Aer, îşi repetă în gând. Aer. Bernini. Sculptură. Aer. Gândeşte!”

Langdon se întoarse şi urcă din nou treptele. Sub schelă, îi ieşiră în cale Vittoria şi Olivetti.

— Spre sud-vest, spuse el gâfâind. Următoarea biserică e undeva spre sud-vest!

Şoapta lui Olivetti era îngheţată:

— De data asta eşti sigur?

— Ne trebuie o hartă, una pe care să se afle toate bisericile din Roma.

Comandantul îl studie câteva clipe, cu aceeaşi expresie de nepătruns pe chip. Langdon se uită la ceas:

— Nu mai avem decât o jumătate de oră.

Olivetti coborî treptele şi se apropie de maşina sa, parcată chiar în faţa bisericii. Langdon spera că s-a dus să caute o hartă.

Vittoria era entuziasmată:

— Aşadar, Îngerul arată spre sud-vest? Şi n-ai idee ce biserici se află într-acolo?

— Nu pot să văd din cauza blestematelor ăstora de clădiri! Exclamă el, răsucindu-se pentru a privi din nou în piaţă: Şi nu cunosc suficient de bine bisericile din Ro…

Dar se opri brusc. Vittoria făcu ochii mari:

— Ce-i?

Langdon studie piaţa încă o dată. Fiindcă urcase treptele, se afla acum puţin mai sus şi avea o perspectivă ceva mai bună. Tot nu vedea nimic, dar avea certitudinea că urma direcţia cea bună. Privi în sus, la schelăria montată pe zid. Se ridica până aproape de rozeta de pe faţadă, la o înălţime mult mai mare decât cea a clădirilor din jur. Într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama ce trebuie să facă.

De cealaltă parte a pieţii, Chinita Macri şi Gunther Glick şedeau lipiţi de parbrizul furgonetei.

— Ai filmat asta?

Macri focaliză pe tipul care se căţăra pe schele.

— Dacă ţii neapărat să afli părerea mea, e puţintel cam prea bine îmbrăcat pentru a se juca de-a Omul Păianjen.

— Şi cine-o fi duduia lui?

Chinita aruncă o privire spre tânăra atrăgătoare din josul schelei:

— Sunt sigură că ai vrea s-o cunoşti!

— Ce zici, n-ar trebui să sunăm la redacţie?

— Încă nu. Să mai aşteptăm. Mai bine să avem ceva sigur pe ţeavă înainte de a le spune că am renunţat la conclav.

— Chiar crezi că i-a făcut cineva de petrecanie unuia dintre boşorogii de acolo?

Chinita izbucni în râs:

— Fii atent, că sigur o s-ajungi în iad!

— Da, dar am să iau un Pulitzer cu mine!

Pe măsură ce urca, scara părea tot mai puţin stabilă. Perspectiva asupra Romei însă se lărgea cu fiecare pas făcut.

Când ajunse la ultimul palier, răsufla mai greu decât ar fi crezut. Se chinui să urce pe platforma de sus, îşi scutură ipsosul de pe haine şi se ridică în picioare. Înălţimea la care se afla nu-l deranja deloc. Ba chiar era plăcută, îl mai învioră puţin.

Priveliştea i se părea copleşitoare. Ca un ocean de foc, acoperişurile de ţiglă roşie ale Romei se întindeau în faţa lui, strălucind în ultimele raze ale soarelui. De acolo, de sus, pentru prima dată în viaţă, privirile sale pătrunseră dincolo de poluarea şi traficul modern, până la rădăcinile vechii Rome – Città di Dio, „Cetatea Domnului”.

Mijindu-şi ochii în lumina asfinţitului, cercetă marea de acoperişuri, în căutarea unei cupole sau a unei clopotniţe. Dar, oricât de departe ar fi privit, nu zărea nimic. „Sunt sute de biserici în Roma, îşi spuse. Trebuie să fie una şi în partea asta de sud-vest! Dacă o pot vedea de aici, îşi reaminti el. La naiba, dacă a mai rezistat încă în picioare!”

Străduindu-se să străbată din nou linia orizontului, încet, cu răbdare, reluă căutarea. Ştia, desigur, că nu toate bisericile au cupole vizibile, mai cu

seamă cele mici şi retrase. Şi nu trebuia să uite că Roma se schimbase dramatic din secolul al XVII-lea, când bisericile erau, prin lege, cele mai înalte construcţii din oraş. Acum însă nu se vedeau decât blocuri de locuinţe, clădiri de birouri şi turnuri de televiziune.

Pentru a doua oară, privirile sale scrutară întreaga linie a orizontului fără să zărească nimic. Nici o turlă. La distanţă, chiar la marginea Romei, cupola masivă a lui Michelangelo păta uşor lumina apusului. San Pietro. Vaticanul. Dintr-o dată, se pomeni întrebându-se ce-or face cardinalii şi dacă Garda Elveţiană reuşise să găsească antimateria. Ceva însă îi spunea că nu… Şi că nici nu vor reuşi.

Poemul îi veni din nou în minte şi îl analiză iarăşi atent, vers cu vers. „De la al lui Sanzio pământesc cavou c-o gaură de drac.” Mormântul lui Sanzio îl găsiseră. „Misticele elemente-n cruciş în Roma se desfac.” Elementele mistice erau Pământul, Aerul, Focul şi Apa. „Calea de lumină-i aşternută, testul sfânt.” Calea Iluminării era trasată de sculpturile lui Bernini. „Şi îngerii te-ndrume în căutarea ce ţi-ai pus în gând.”

Îngerul arăta spre sud-vest…

— Treptele din faţă! Exclamă Glick, făcând semne agitate prin parbrizul furgonetei BBC-ului. Se întâmplă ceva acolo!

Macri îşi întoarse camera spre intrarea principală a bisericii. Într-adevăr, acolo se petrecea ceva. Jos, unul dintre indivizii cu alură de militar parcase un Alfa Romeo lângă trepte şi deschisese portbagajul. Acum, studia piaţa de parcă ar fi vrut să se asigure că nu are spectatori. Pentru o clipă, Macri se temu că i-a observat, dar privirile lui trecură mai departe. Aparent mulţumit, scoase o staţie de emisie-recepţie şi începu să vorbească.

Instantaneu, o veritabilă armată ieşi din biserică. Aidoma unei echipe de fotbal american spărgând grămada, soldaţii formară o linie dreaptă în partea de sus a scării. Apoi, mişcându-se ca un zid uman, începură să coboare. În spatele lor, aproape complet ascunşi vederii, alţi patru soldaţi păreau că transportă ceva. Ceva greu. Dificil de dus.

Glick se aplecă în faţă:

— Crezi că fură ceva din biserică?

Macri focaliză camera mai mult, folosind funcţia telefoto pentru a străpunge zidul viu, căutând o mică breşă pe undeva. „O frântură de secundă, se rugă ea. Un singur cadru. Atâta vreau.” Dar soldaţii se mişcau ca unul. „Hai odată!” Chinita menţinu camera asupra lor, răbdătoare şi îşi primi răsplata din plin. Ca o ironie, individul mai vârstnic se împiedică. Doar pentru o clipă, însă era suficient. Macri îşi avea cadrul dorit. De fapt, vreo zece cadre.

— Sună la redacţie, îi ceru lui Glick. Avem un cadavru.

Mult mai departe, la CERN, Maximilian Kohler îşi dirijă scaunul spre biroul lui Leonardo Vetra. Cu o meticulozitate mecanică, începu să scotocească prin dosarele acestuia. Negăsind ce dorea, se mută în dormitor. Sertarul de sus al noptierei era încuiat. Kohler îl deschise cu un cuţit luat din bucătărie.

Înăuntru găsi exact ceea ce căuta.

Langdon sări de pe primul palier al schelei şi îşi scutură praful de pe haine. Vittoria era alături.

— N-ai avut noroc?

Clătină din cap:

— Au pus cadavrul în portbagaj.

Langdon ridică privirea spre maşina pe a cărei capotă Olivetti şi un grup de soldaţi întinseseră o hartă:

— Caută spre sud-vest?

Vittoria încuviinţă:

— Nu-i nici o biserică. De aici, prima peste care dai este San Pietro.

Profesorul înjură. Cel puţin, ajunseseră amândoi la aceeaşi concluzie. Se apropie de Olivetti, iar soldaţii se traseră în lateral, făcându-i loc.

— Nimic, spuse comandantul. Dar harta asta nu menţionează toate bisericile, ci doar pe cele mari. Cam cincizeci.

— Noi unde suntem acum?

Olivetti îi indică pe hartă Piazza del Popolo şi trasă o linie dreaptă exact spre sud-vest. Linia nu atingea, nici pe departe, vreunul din sumedenia de pătrăţele albe care indicau principalele biserici din Roma. Din păcate, principalele erau şi cele mai vechi… Cele care existau şi în secolul al XVII-lea.

— Trebuie să iau nişte decizii, spuse Olivetti. Sunteţi sigur în ceea ce priveşte direcţia?

Langdon îşi aminti de degetul întins al îngerului, adrenalina pompându-i iarăşi intens în vine.

— Da, domnule, foarte sigur!

Comandantul ridică din umeri şi trasă din nou linia dreaptă. Aceasta trecea pe Podul Margherita, pe Via Cola di Rienzo, prin Piazza del Risorgimento, fără a atinge vreo biserică, până când se încheia brusc în mijlocul lui Piazza San Pietro.

— Dar San Pietro ce are? Întrebă unul dintre soldaţi, cu o cicatrice urâtă sub un ochi. Doar e o biserică!

— Trebuie să fie un loc public, replică Langdon. Bazilica nu-i câtuşi de puţin un loc public astăzi.

— Dar linia trece prin Piazza San Pietro, obiectă Vittoria. Piaţa e un loc public.

— Da, dar acolo nu-s statui.

— Dar nu cumva e un obelisc în mijloc?

Vittoria avea dreptate. În centrul Piazza San Pietro se afla un obelisc egiptean. Langdon îl privi pe cel alături de care parcaseră ei. Piramida înălţată. „O coincidenţă ciudată”, îşi spuse şi alungă gândul.

— Obeliscul de la Vatican n-a fost sculptat de Bernini, ci a fost adus în Roma de Caligula. Şi n-are nimic de-a face cu Aerul. În plus, poemul spune că elementele sunt răspândite prin Roma. Piazza San Pietro se află în Cetatea Vaticanului, nu în Roma.

— Depinde pe cine întrebi, interveni unul dintre soldaţi.

Langdon ridică ochii spre el:

— Poftim?

— Totdeauna a fost o chestiune controversată. Pe majoritatea hărţilor, Piazza San Pietro figurează în interiorul Vaticanului, dar fiindcă se află în afara zidurilor cetăţii, autorităţile romane o consideră de secole ca făcând parte din Roma.

Profesorul nu mai auzise aşa ceva.

— Glumeşti! Spuse el.

— Am menţionat acest lucru, reluă soldatul, numai fiindcă doamna Vetra şi comandantul nostru spuneau ceva despre o sculptură legată de aer.

— Şi ştii dumneata că există o astfel de sculptură în Piazza San Pietro?

— Nu chiar. Nu e tocmai o sculptură. Poate că nici nu e relevantă.

— Spune totuşi, îl presă Olivetti.

— Ştiu despre asta numai fiindcă de obicei sunt de gardă în piaţă, şi-i cunosc fiecare colţişor.

— Sculptura, îl îndemnă Langdon. Cum arată?

„Oare să fi îndrăznit Illuminati atât de mult, încât să-şi amplaseze cel de-al doilea indiciu chiar lângă cea mai importantă biserica închinată Sfântului Petru?

— Păi, trec pe lângă ea în fiecare zi. E în centru, chiar acolo unde arată linia de pe hartă. De asta m-am şi gândit la ea. Şi, cum spuneam, nu e tocmai o sculptură. E mai degrabă un… Bloc.

Olivetti începuse să înfurie:

— Un bloc?!

— Da, domnule. Un bloc de marmură încastrat în pardoseala pieţii. La baza obeliscului. Dar nu e dreptunghiular. E eliptic. Iar pe bloc e gravată imaginea unei pale de vânt. Soldatul tăcu pentru o clipă, apoi adăugă: Aer, cred, dacă e să folosim termeni tehnici.

Langdon râmase cu ochii aţintiţi la tânărul soldat.

— Un basorelief! Exclamă brusc.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Basorelieful, explică profesorul, este cealaltă jumătate a sculpturii!

„Sculptura este arta desprinderii formelor din material complet sau numai pe jumătate, în relief.” El însuşi scrisese această definiţie pe tablă ani de-a rândul. Basorelieful era, în esenţă, o sculptură bidimensională, precum stema de pe o monedă. Medalioanele lui Bernini din Capela Chigi erau un alt exemplu ilustrativ.

— Bassorelievo? Întrebă soldatul, folosind termenul italian.

— Da, exact! Nu mă gândisem la asta! Blocul despre care vorbeşti dumneata este numit Vento Ponente, Vântul de Vest. Unii îi spun şi Respiro di Dio.

— Răsuflarea lui Dumnezeu”?

— Da. Aer! A fost sculptat şi amplasat aici de arhitectul iniţial!

Vittoria îl privi derutată:

— Dar credeam că Michelangelo a fost arhitectul!

— Michelangelo a proiectat bazilica. Dar Piazza San Pietro a fost concepută de Bernini!

Când caravana celor patru Alfa Romeo ţâşni din Piazza del Popolo, nimeni nu remarcă şi furgoneta BBC care se furişa în spatele ei.

Gunther Glick călcase pedala de acceleraţie până la podea şi se Strecură abil prin trafic în urma celor patru maşini, traversând Tibrul pe Ponte Margherita. În mod normal, s-ar fi străduit să păstreze o distanţă apreciabilă, pentru a nu fi observat, dar acum abia reuşea să se ţină după ei. Tipii ăştia zburau!

Macri stătea pe bancheta din spate, încheind o convorbire telefonică. Evident, cu Londra. Închise şi-i strigă lui Glick, pentru a acoperi huruitul traficului:

— Vrei întâi veştile bune sau pe cele rele?

Gunther Glick îşi încreţi o sprânceanăa. Nimic nu era simplu când aveai de-a face cu redacţia:

— Pe cele rele.

— Şefi-s cătrăniţi fiindcă ne-am abandonat postul.

— Ia te uită ce surpriză!

— Şi cred că pontul nostru e o aiureală.

— Evident!

— Şeful m-a avertizat că te afli la doi paşi de un şut undeva.

— Grozav! Mârâi Glick. Şi veştile bune?

— Au acceptat să vadă bucata noastră de peliculă.

Mârâitul lui Glick se transformă într-o chicoteală. „Ei, o să vedem noi cine e la doi paşi de ce!”

— Păi, dă-i drumul! Îi spuse el Chinitei.

— N-am cum să transmit ceva până când nu ne oprim ca să am o poziţie fixă.

— Nu pot opri acum, spuse el, în vreme ce gonea pe Via Cola di Rienzo, virând brusc prin Piazza del Risorgimento.

Macri îşi prinse laptopul la timp, căci începuse să alunece într-o parte.

— Vezi să nu-mi spargi transmiţătorul, că altfel va trebui să ducem personal materialul la Londra!

— Ţine-te bine, drăguţă! Ceva îmi spune mie că aproape am ajuns.

— Unde?

Glick se holbă la cupola familiară ce apăruse drept în faţă:

— Exact acolo de unde am plecat! Răspunse el, zâmbind.

Cele patru automobile se strecurau abil în traficul din jurul celebrei Piazza San Pietro. La un moment dat, se despărţiră înconjurând zona şi debarcând repede soldaţii în punctele stabilite. Aceştia se răspândiră în mulţimea de turişti şi reporteri, făcându-se imediat nevăzuţi. Unii pătrunseră în pădurea de coloane ce mărgineau piaţa, evaporându-se instantaneu. Privind prin parbriz, Langdon avea impresia că o plasă uriaşă se strânge în jurul zonei.

Pe drum, Olivetti îi sunase pe oamenii săi de la Vattican şi acum câţiva membri sub acoperire ai Gărzii Elveţiene patrulau neobservaţi în centrul pieţei, aproape de Vento Ponente. În vreme ce trecea în revistă spaţiul larg-deschis al pieţei, în mintea lui Langdon prinse formă o întrebare deja

familiară: „Cum va proceda asasinul Illuminati ca să scape nevăzut dintr-un asemenea loc? Cum o să aducă un cardinal printre atâţia oameni şi o să-l ucidă în văzul tuturor?” Se uită din nou la ceas. Era 20.54. Încă şase minute.

Pe bancheta din faţă, Olivetti se întoarse spre Langdon şi Vittoria:

— Vă duceţi împreună chiar pe locul plăcii sau al blocului ăstuia al lui Bernini, ori ce-o mai fi el. Acelaşi truc. Vă daţi drept turişti. Mă sunaţi dacă vedeţi ceva suspect.

Înainte ca Langdon să poată răspunde, Vittoria îl prinse de mână şi-l trase afară din maşină.

Soarele primăverii apusese deja dincolo de cupola bazilicii şi umbra masivă a acesteia acoperea jumătate din piaţă. Profesorul simţi un fior de gheaţă când, împreună cu Vittoria, pătrunse în zona întunecată şi răcoroasă. În timp ce se strecura prin mulţime, cerceta atent fiecare chip, întrebându-se dacă vreunul dintre ele nu era cumva al ucigaşului. Simţea mâna caldă a Vittoriei.

În vreme ce traversau uriaşul spaţiul deschis, deveni conştient de efectul pe care Bernini intenţionase să-l redea – acela de a-i „copleşi pe toţi cei care intrau în piaţă”. El, unul, era, cu siguranţă, copleşit. „Copleşit şi flămând”, îşi dădu el seama, surprins că, într-un asemenea moment, trupul său mai putea încerca încă senzaţii atât de banale.

— Spre obelisc? Întrebă Vittoria mergând repede, dar fără a atrage atenţia.

Încuviinţă, cotind spre stânga:

— Cum stăm cu timpul?

— Cinci minute.

Ea nu mai spuse nimic, dar Langdon simţi cum îl strânge mai tare de mână. Arma era la locul ei, în buzunarul sacoului său şi spera că Vittoria n-are de gând s-o folosească. Nu şi-o putea imagina trăgând cu pistolul în mijlocul pieţei şi împrăştiindu-i creierii unui criminal sub ochii presei din întreaga lume. Pe de altă parte însă, un asemenea incident pălea în comparaţie cu înfierarea şi asasinarea unui cardinal în centrul aceleiaşi Piazza San Pietro.

„Aerul, îşi spuse în sinea sa. Cel de-al doilea element al ştiinţei.” Încercă să-şi imagineze cum ar putea arăta ambigrama, ce metodă va folosi ucigaşul. Din nou, trecu repede în revistă întinderea de granit din faţa lui – un deşert înconjurat de gărzile elveţiene. Dacă Hassassin-ul chiar avea de gând să acţioneze aici şi acum, el, unul, nu-şi putea închipui cum ar putea scăpa neprins.

În mijlocul pieţei trona obeliscul de 350 de tone pe care l-aadus Caligula din Egipt. Înalt de douăzeci şi patru de metri, avea obişnuitul vârf piramidal, pe care fusese fixată o cruce din fier. Era suficient de înalt pentru a prinde ultimele reflexe ale apusului, metalul scânteia şi atrăgea atenţia lumii asupra fragmentului din crucea Mântuitorului, închis în interiorul său.

Două fântâni arteziene flancau obeliscul, într-o simetrie perfectă. Orice istoric al artei ştia că fântânile marcau punctele focale ale pieţei eliptice, dar aceasta era o ciudăţenie arhitecturală la care el nu se gândise niciodată până

acum. Dintr-o dată, întreaga Romă părea să fie plină de elipse, piramide şi alte forme geometrice uimitoare.

Se apropiaseră de obelisc şi Vittoria îşi încetini paşii. Expiră profund, de parcă l-ar fi îndemnat pe Langdon să se relaxeze o dată cu ea. Profesorul încercă să se calmeze, relaxându-şi umerii şi descleştându-şi maxilarele.

Undeva, în jurul acestui obelisc îndrăzneţ amplasat în apropierea celei mai mari biserici a creştinătăţii, se afla cel de-al doilea altar al ştiinţei: Vento Ponente, un bloc de marmură cu suprafaţa eliptică, sculptat de Bernini.

Gunther Glick pândea din umbra colonadei. În oricare altă zi, bărbatul cu sacou de tweed şi femeia cu pantaloni scurţi kaki nu i-ar fi atras deloc atenţia. Păreau nişte turişti obişnuiţi, care admirau priveliştea, dar astăzi însă nu era o zi ca oricare alta. Azi era o zi a ponturilor telefonice, a cadavrelor, a maşinilor fără numere de înmatriculare ce goneau sălbatic prin Roma şi a bărbaţilor eleganţi ce se căţărau pe schele în căutarea a Dumnezeu ştie ce. Aşa că Glick nu-şi lua ochii de la ei.

Privi în cealaltă parte a pieţii şi o zări pe Macri. Stătea exact unde-i spusese el, dincolo de cei doi, urmărindu-i îndeaproape. În mâna ei camera video părea un accesoriu banal, dar cu toate că avea aerul unui reporter plictisit şi blazat, ieşea în evidenţă mai mult decât şi-ar fi dorit el. Era singurul reprezentant al presei în colţul acela de piaţă şi iniţialele BBC-ului imprimate pe cameră atrăseseră deja câteva priviri curioase.

Banda pe care o trăsese mai devreme, cu cadavrul gol aruncat în portbagajul maşinii, rula acum la transmiţătorul video din furgonetă; Glick ştia că imaginile zburau chiar în aceste momente pe deasupra lor, în drum spre Londra. Oare ce vor spune cei din redacţie?

Şi-ar fi dorit ca el şi Macri să fi ajuns la faţa locului mai devreme, înainte ca armata de băieţi în civil să fi intervenit. Aceeaşi armată se infiltrase acum printre turişti şi supraveghea piaţa. În mod cert, ceva ieşit din comun avea să se întâmple.

„Presa este mâna dreaptă a anarhiei”, afirmase ucigaşul. Glick nu putea să nu se întrebe dacă tocmai îşi ratase marea şansă. Privi toate maşinile presei din piaţă şi o văzu pe Macri urmărind cuplul misterios. Ceva îi spunea însă că şansele lui nu se sfârşiseră…

Langdon văzu ceea ce căutau pe când erau cu zece metri buni în urmă. Printre turiştii răzleţiţi, elipsa din marmură albă a lui Bernini se detaşa pe fondul cenuşiu al cuburilor de granit care formau pardoseala pieţii. Părea că şi Vittoria o zărise, fiindcă palma i se încleştă pe degetele lui.

— Relaxează-te! Şopti Langdon. Fă chestia aia a ta cu piranha.

Mâna ei mai slăbi din strânsoare.

În vreme ce se apropiau, totul părea cât se poate de firesc în jurul lor. Turiştii rătăceau de colo-colo, grupuri de călugăriţe mergeau agale, o fetiţă hrănea porumbeii la baza obeliscului.

Langdon se abţinu să nu se uite din nou la ceas. Ştia că era aproape nouă fix.

Ajunseră chiar deasupra plăcii eliptice şi se opriră, aşa ca din întâmplare – doi turişti care admiră conştiincioşi un obiectiv de însemnătate medie.

— Vento Ponente, citi Vittoria inscripţia de pe piatră.

Langdon privi basorelieful şi îl încercă brusc o senzaţie de jenă. Nici atunci când îl văzuse în cărţile de artă, nici în numeroasele sale călătorii la Roma, niciodată semnificaţia plăcii sculptate nu i se păruse atât de evidentă ca în acest moment.

Basorelieful avea o formă eliptică, aproape un metru lungime şi reprezenta o figură rudimentar schiţată – o ilustrare a Vântului de Miazănoapte în chip de înger. Pornind de la gura îngerului, Bernini trasase o pală de vânt ce sufla dinspre Vatican… „Răsuflarea lui Dumnezeu". Acesta era tributul adus de Bernini celui de-al doilea element… Aerul… Un zefir delicat zburând de pe buzele îngerului. Privind-o înmărmurit, Langdon îşi dădu seama că lucrarea avea o semnificaţie chiar mai profundă. Pala de aer era formată din cinci jeturi distincte… Cinci! Mai mult decât atât, medalionul era flancat de două stele strălucitoare. Gândul profesorului zbură la Galilei. „Două stele, cinci jeturi, elipse, simetrie…" Se simţea gol pe dinăuntru. Capul îi vâjâia.

Aproape imediat, Vittoria se puse în mişcare, trăgându-i departe de basorelief.

— Cred că ne urmăreşte cineva, spuse ea.

— Unde?

Abia după ce parcurseră cam treizeci de metri îi răspunse, făcând un semn spre Vatican, de parcă i-ar fi arătat un element al cupolei.

— Aceeaşi persoană s-a ţinut după noi prin toată piaţa.

Cu un aer firesc, aruncă o privire peste umăr şi adăugă:

— Este încă în spate. Nu te opri!

— Crezi că-i Hassassin-ul?

— Poate doar dacă Illuminati angajează femei cu camere video BBC!

Clopotele bazilicii îşi începură dangătul lor asurzitor, luându-i aproape prin surprindere. Sosise timpul. Se depărtaseră binişor de Vento Ponente, în încercarea de a scăpa de reporteră, dar acum erau nevoiţi să revină lângă basorelief.

Pe fondul clopotelor care sunau, întreaga zonă părea întruchiparea liniştii. Turiştii se plimbau agale. Un cerşetor beat moţăia la picioarele obeliscului. Fetiţa încă mai hrănea porumbeii. Langdon se întrebă daca nu cumva prezenţa reporterei îl speriase pe criminal. „Greu de crezut", îşi răspunse singur după ce îşi aminti făgăduiala acestuia: „Voi face din cardinalii voştri stele ale presei".

Când ecoul celei de-a noua lovituri se stinse, o linişte plăcută învălui piaţa.

Apoi… Fetiţa începu să ţipe.

Langdon fu primul care ajunse lângă ea. Îngrozită, fetiţa încremenise arătând cu degetul la baza obeoliscului, unde un beţiv bătrân şi zdrenţăros căzuse pe trepte. Arăta mizerabil… Fiind probabil unul dintre oamenii străzii

din Roma. Parul cărunt îi atârna în şuviţe slinoase peste faţă, iar trupul îi era înfăşurat într-un fel de pânză murdară. Fetiţa o luă la fugă prin mulţime, ţipând în continuare.

Repezindu-se spre vagabond, Langdon simţi cum îl prinde un val de spaimă. Pe zdrenţele omului se zărea o pată mare, întunecată, care continua să se extindă. Sânge. Sânge proaspăt.

Apoi, totul păru că se întâmplă în aceeaşi frântură de secundă.

Bătrânul se îndoi de la mijloc şi se aplecă în faţă. Langdon sări să-l sprijine, dar ajunse prea târziu. Trupul căzu, se rostogoli pe trepte şi ateriză pe pavajul de granit, cu faţa în jos.

Nemişcat.

Profesorul căzu în genunchi. Vittoria era lângă el. Mulţimea începuse să se apropie.

Întinzând braţul, Vittoria puse două degete pe gâtul bătrânului.

— Are puls! Spuse ea. Întoarce-l cu faţa în sus.

Langdon îl prinse de umeri şi îl întoarse. În mişcare, zdrenţele alunecară. Omul căzu ţeapăn pe spate. Chiar în mijlocul pieptului său gol se vedea o porţiune întinsă de carne arsă.

Vittoria icni şi se trase înapoi.

Profesorul încremeni, prins undeva între groază şi greaţă. Simbolul era de o terifiantă simplitate.

— Air, „Aer” bâigui Vittoria. El e!

Gărzile elveţiene se iviră parcă de nicăieri, în timp ce strigau ordine şi alergau după un asasin nevăzut.

În apropiere, un turist povestea cum, cu numai câteva minute în urmă, un individ cu tenul măsliniu fusese atât de amabil şi-l ajutase pe bietul bătrân, care abia se târa, să traverseze piaţa… Şi chiar se aşezase pentru o clipă alături de el pe trepte, înainte de a se pierde în mulţime.

Vittoria smulse zdrenţele de pe abdomenul omului şi văzu două răni adânci de o parte şi de alta a simbolului ars, chiar sub cutia toracică. Îi dădu capul pe spate şi începu să-i facă respiraţie gură la gură. Profesorul nu era câtuşi de puţin pregătit pentru cele ce au urmat. Când Vittoria suflă aer în pieptul omului, din cele două răni se auzi un şuierat şi sângele ţâşni în stropi fini, ca un jet pe care-l aruncă balenele. Lichidul sărat îl izbi pe Langdon drept în faţă.

Vittoria se opri şocată:

— Plămânii… Îi sunt… Perforaţi!

Langdon îşi şterse sângele de pe faţă şi privi cele două răni. Perforaţiile gâlgâiau. Plămânii cardinalului erau distruşi. Omul murise.

Vittoria acoperi cadavrul.

Profesorul rămase locului, privind dezorientat în jur. În clipa aceea, o văzu. Femeia care îi urmărise ceva mai devreme, şedea ghemuită, nu departe. Pe umărul ei, camera video era în funcţiune. Îi surprinse privirile. Langdon îşi dădu seama că filmase tot. O fracţiune de secundă mai târziu, ca o pisică, femeia dispăru.

Chinita Macri o luase la picior. Tocmai filmase reportajul vieţii ei.

Camera video atârna greu, împiedicând-o în fuga ei disperată de-a latul imensei Piazza San Pietro prin mulţimea de gură-cascã. Toată lumea părea că merge în direcţia opusă ei... Spre locul cu pricina. Macri încercă să ajungă cât de departe putea. Bărbatul cu sacou de tweed o văzuse şi acum îşi dădea seama că şi alţii o urmăreau – oameni pe care nu-i vedea, dar care se apropiau de ea, prinzând-o ca într-o plasă.

Încă nu-şi revenise după imaginile pe care tocmai le înregistrase. Oare mortul chiar era cine credea ea că e? Deodată, pontul primit de Glick nu mai părea doar o aiureală.

În vreme ce alerga spre furgoneta BBC-ului, un tânăr cu alură de militar apăru brusc în faţa ei. Ochii li se întâlniră şi amândoi rămaseră pentru o clipă nemişcaţi. Apoi tânărul duse fulgerător la gură un aparat, vorbi în el şi apoi făcu un pas spre ea. Macri se roti în loc şi ţâşni înapoi în mulţime, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

În timp ce se strecura prin grămada de trupuri umane, scoase caseta înregistrată din aparat. „Celuloid de aur”, îşi spuse, ascunzând-o la spate, sub cureaua pantalonilor şi lăsându-şi poalele bluzei pe deasupra. Pentru prima dată în viaţă, îi părea bine că avea câteva kilograme în plus. „Glick, unde mama dracului eşti?!”

Alt soldat apăru în stânga ei. Ştiu că nu mai are mult timp şi se pierdu din nou în mulţime. Scoase o casetă nouă din geantă, o introduse în cameră. Apoi începu să se roage.

Mai avea vreo treizeci de metri până la furgonetă, când doi indivizi se înfiinţară în faţa ei, cu braţele încrucişate pe piept. Nu mai avea unde să fugă.

— Filmul, îi ceru unul. Acum!

Macri se trase înapoi şi îşi apăra camera cu braţele.

— Nici gând!

Unul din indivizi îşi trase haina într-o parte şi îi arătă un revolver.

— Bine, împuşcă-mă! Replică Chinita, uimită şi ea de îndrăzneala pe care o avea în glas.

— Filmul! Repetă celălalt.

„Unde mama dracului e Glick?!” Macri bătu din picior şi strigă cât o ţinea gura:

— Sunt cameraman profesionist şi lucrez pentru BBC! Conform Articolului 12 al Legii Presei Libere, acest film este proprietatea BBC!

Dar indivizii nu se clintiră. Cel cu arma se apropie de ea:

— Iar eu sunt locotenent al Gărzii Elveţiene şi, conform Sfintei Doctrine a teritoriului pe care te afli acum, am drept de percheziţie şi de confiscare.

Trecătorii începuseră să se îmbulzească în jurul lor. Macri continua să strige cât o ţinea gura:

— N-am să-ţi dau caseta din acest aparat cu nici un chip, fără să vorbesc mai întâi cu redacţia mea din Londra! Aşa că îţi sugerez...

Soldaţii se săturaseră. Unul îi smulse camera din mână. Celălalt o apucă de braţ şi o răsuci cu faţa spre Vatican.

— Grazie, spuse el, împingând-o printre spectatorii de ocazie.

Femeii nu-i mai rămăsese decât să se roage să n-o percheziţioneze şi să găsească prima casetă. Dacă ar fi reuşit să ascundă filmul suficient de mult timp pentru a…

Deodată, incredibilul se petrecu. Cineva din mulţime o pipăia pe sub bluză şi Macri simţi cum caseta de la brâu dispare. Se răsuci în loc, dar îşi înghiţi strigătul. În spatele ei, un Gunther Glick cu răsuflarea tăiată îi făcu ştrengăreşte cu ochiul şi se făcu nevăzut printre turişti.

Robert Langdon se împletici în baia situată lângă biroul papei şi-şi şterse sângele de pe faţă şi buze. Nu era sângele lui, ci al cardinalului Lamassé, care tocmai murise în mijlocul Piazza San Pietro. „Sacrificii ale fecioarelor pe altarele ştiinţei.” Până acum, Hassassin-ul îşi puse în practică ameninţarea punct cu punct.

Langdon se simţea stors de puteri; avea ochii încercănaţi şi barba începuse să-i întunece obrazul. Baia era luxoasă şi imaculată: marmură neagră şi robinete de aur, prosoape de bumbac şi săpunuri parfumate.

Profesorul încercă să-şi alunge din minte simbolul înfierat pe trupul cardinalului. Aer! Imaginea nu voia să dispară. Văzuse aceste ambigrame încă de când se trezise, dimineaţă… Şi ştia că mai urmau încă două.

Afară se auzeau voci: Olivetti, şambelanul şi căpitanul Rocher discutau despre ce era de făcut în continuare. Căutarea antimateriei nu dăduse deocamdată nici un rezultat. Existau două posibilităţi: ori soldaţii nu observaseră conteinerul, ori intrusul pătrunsese în Vatican mult mai adânc decât putea să-şi imagineze comandantul.

Langdon se şterse pe mâini şi pe faţă, apoi se întoarse şi căută un pisoar. Nu era niciunul. Doar un vas de WC obişnuit, al cărui capac îl ridică.

În vreme ce-şi elibera trupul de o tensiune în plus, un val de sfârşeală îi înmuie picioarele. Emoţiile ce i se învălmăşeau în piept erau atât de multe, de diferite! Era obosit, nemâncat şi nedormit, bâjbâind pe Calea Iluminării, traumatizat de două crime oribile. Iar posibilul epilog al acestei drame îl îngrozea din ce în ce mai mult.

„Gândeşte-te!” îşi spuse. Dar mintea-i era goală.

Când trase apa, îşi dădu brusc seama de un lucru: „Ăsta-i WC-ul papei! M-am uşurat în WC-ul papei!” Nu reuşi să-şi oprească un chicot. „Tronul sfânt!”

În Londra, un tehnician al BBC-ului scoase o casetă video din receptorul conectat la antena satelit şi o luă la fugă. Dădu buzna în biroul redactorului-şef, puse caseta în aparatul video şi apăsă butonul de pornire.

În vreme ce banda se derula, tehnicianul îi povesti şefului despre discuţia pe care tocmai o avusese cu Gunther Glick, care îl sunase din Vatican. În plus, căutase în arhiva foto a BBC şi aflase identitatea victimei din Piazza San Pietro.

Când redactorul-şef ieşi din biroul său, în redacţie încetă brusc orice activitate.

— În cinci minute intrăm în direct! Strigă el. Pregătiţi transmisia! Coordonatori media, puneţi mâinile pe telefoane! Avem o ştire şi o vindem! Şi avem şi imagini!

Coordonatorii îşi înhăţară agendele telefonice:
— Durata filmului? Întrebă unul.
— Treizeci de secunde, răspunse şeful.
— Conţinutul?
— Omucidere în direct.
Coordonatorii păreau deja mai entuziasmaţi.
— Mod de difuzare şi preţ de licenţiere?
— Un milion de dolari SUA licenţa.
Capetele tresăriră:
— Ce?!
— M-aţi auzit! Vreau numai vârfurile: CNN, MSNBC şi cei trei mari! Oferiţi un forşpan. Cu cinci minute înainte ca BBC să-şi înceapă difuzarea.
— Da' ce dracu' s-a întâmplat? Întrebă cineva. L-au jupuit de viu pe premier?
Redactorul-şef clătină din cap:
— Ceva chiar mai bun!
Exact în acea clipă, undeva în Roma, Hassassin-ul se bucura de un scurt moment de odihnă într-un fotoliu confortabil. Privi cu admiraţie încăperea legendară în care ajunsese. „Mă aflu în Biserica Iluminării, îşi spuse, bârlogul Illuminati”. Îi venea greu să creadă că, după atâtea secole, acesta încă mai exista.
Conştiincios, îi telefonă apoi reporterului BBC cu care vorbise şi mai devreme. Era timpul. Lumea încă nu aflase cea mai cutremurătoare dintre veşti.
Vittoria Vetra sorbea dintr-un pahar cu apă şi ronţăia absentă câteva brioşe oferite de unul dintre membrii Gărzii Elveţiene. Ştia că trebuie să mănânce, dar nu avea poftă. Biroul papei era un furnicar în care se încrucişau frânturi de conversaţii tensionate. Căpitanul Rocher, comandantul Olivetti şi alţi şase soldaţi evaluau pagubele şi pregăteau strategia pentru următoarea mişcare.
Robert Langdon stătea alături şi privea pe fereastră, spre Piazza San Pietro. Părea frânt. Vittoria se apropie de el:
— Ai vreo idee?
El clătină din cap:
— O brioşă?
Chipul lui păru să se lumineze la vederea mâncării:
— La naiba, da! Mulţumesc.
Le devoră într-o secundă. Discuţiile din spatele lor încetară brusc atunci când în încăpere intră camerlengo Ventresca, însoţit de două gărzi. „Dacă şambelanul arăta stors de puteri înainte, îşi spuse Vittoria, acum pare gol de-a binelea.”
— Ce s-a întâmplat? Îl întrebă acesta pe Olivetti.
Din expresia lui, se vedea clar că ştia deja ce s-a întâmplat.
Comandantul îl informă sec, cu precizia şi răceala militarului care prezintă situaţia pierderilor:

— Cardinalul Ebner a fost găsit mort în Biserica Santa Maria del Popolo, imediat după ora opt. A fost sufocat şi înfierat cu ambigrama „Pământ”. Cardinalul Lamassé a fost ucis în Piazza San Pietro, cu zece minute în urmă. A murit în urma unor perforaţii ale toracelui. A fost înfierat cu ambigrama „Aer”. Ucigaşul a scăpat de fiecare dată.

Şambelanul traversă încăperea şi se aşeză greoi la biroul papei, cu fruntea plecată.

— Dar cardinalii Guidera şi Baggia mai sunt încă în viaţă.

Capul şambelanului zvâcni în sus; privirea îi era îndurerată.

— Aceasta este singura noastră consolare? Doi cardinali au fost asasinaţi, comandante! Iar ceilalţi doi nu vor mai avea mult de trăit, dacă nu-i găsiţi.

— Îi vom găsi! Am speranţe.

— Speranţe? Dar până acum aţi dat greş!

— Greşit! Am pierdut două bătălii, signore, dar vom câştiga războiul. Illuminati aveau de gând să transforme această noapte într-un circ mediatic. Până acum, le-am dejucat planurile. Trupurile ambilor cardinali au fost recuperate fără nici un fel de incidente. În plus, căpitanul Rocher m-a informat că s-au înregistrat progrese excelente în localizarea antimateriei.

Căpitanul Rocher făcu un pas înainte. Vittoria îşi spuse că are o înfăţişare mai umană decât colegii săi – riguros, dar nu chiar atât de rigid. Vocea lui era sentimentală şi cristalină, ca sunetul unei viori.

— Sper că vom localiza conteinerul în decurs de o oră, signore!

— Căpitane, replică şambelanul, iartă-mă dacă par pesimist, însă am impresia că de fapt căutarea în Vatican ar dura mult mai mult timp decât avem la dispoziţie.

— O percheziţie completă, da. Însă după evaluarea situaţiei, sunt îndreptăţit să cred că recipientul cu antimaterie este amplasat într-una dintre zonele albe – acele sectoare ale Vaticanului care sunt accesibile publicului larg: muzeele şi bazilica San Pietro, de exemplu. Am întrerupt deja alimentarea electrică în aceste zone şi în prezent efectuăm cercetarea.

— Intenţionaţi să verificaţi doar un mic procent din suprafaţa Vaticanului?

— Da, signore. Este foarte puţin probabil ca un intrus să fi avut acces în zonele interioare ale cetăţii. Faptul că acea cameră video a fost furată dintr-o zonă publică – o scară într-unui din muzee – sugerează că intrusul a avut acces limitat. Prin urmare, nu a putut decât să reamplaseze camera şi antimateria într-o altă zonă publică. Exact asupra acestor zone ne concentrăm şi noi căutările.

— Dar intrusul a răpit patru cardinali! Acest lucru indică, în mod cert, o infiltrare mult mai profundă decât am fi crezut.

— Nu neapărat. Să nu uităm că Sfinţiile Lor şi-au petrecut astăzi o mare parte a timpului în muzee şi în San Pietro, admirându-le pe îndelete în lipsa aglomeraţiei obişnuite. Probabil că au fost răpiţi dintr-una dintre aceste zone.

— Şi cum au fost scoşi în afara zidurilor cetăţii?

— Încă nu ne-am dat seama.

— Înţeleg. Il Camerlengo răsuflă adânc, se ridică şi se apropie de Olivetti: Comandante, aş vrea să-mi prezentaţi planul de rezervă pentru evacuare.

— Încă mai lucrăm la el, signore! Între timp, am încredere în căpitanul Rocher că va localiza conteinerul.

Rocher îşi lovi călcâiele milităreşte, încântat de votul de încredere acordat:

— Oamenii mei au cercetat deja două treimi din suprafaţa zonelor albe. Suntem convinşi că vom reuşi.

Şambelanul nu părea să împărtăşească aceeaşi încredere.

În acel moment, în birou intră soldatul cu cicatricea urâtă sub ochi, ţinând în mână o mapă de lucru şi o hartă. Se apropie de Langdon:

— Domnule Langdon, am informaţia pe care aţi solicitat-o despre Vento Ponente.

— Bun, replică el, înghiţind o bucată de brioşă. Hai să ne uităm!

Ceilalţi îşi continuară discuţia, profesorul şi soldatul întinseră harta pe biroul papei, iar Vittoria li se alătură.

— Aici suntem noi, spuse soldatul în timp ce arăta Piazza San Pietro. Linia centrală a jetului de aer de pe Vento Ponente se îndreaptă spre est, în direcţia opusă Vaticanului.

Şi tânărul trasă o linie cu degetul din piaţă, peste Tibru, până în inima Romei străvechi.

— După cum vedeţi, adăugă el, linia străbate aproape întreaga suprafaţă a oraşului. În apropierea ei se află aproximativ douăzeci de biserici catolice.

— Douăzeci?!

— Poate chiar mai multe.

— Şi este vreuna dintre ele exact pe linie?

— Unele par mai aproape de ea decât altele, dar translatarea cu precizie pe hartă a direcţiei sugerate de Vento Ponente nu este sigură.

Langdon privi pentru o clipă Piazza San Pietro, apoi se încruntă, frecându-şi bărbia.

— Dar ce-i cu focul? Există în vreuna dintre biserici o sculptură a lui Bernini care să aibă ceva de-a face cu focul?

Tăcere.

— Dar obeliscuri? Există vreo biserică situată lângă un obelisc?

Soldatul privi din nou harta.

Vittoria zări o rază de speranţă în ochii profesorului şi îşi dădu seama la ce se gândeşte. „Are dreptate!” Primele două indicii fuseseră amplasate în sau în apropierea unei pieţe în care se găsea un obelisc. Poate că obeliscurile erau un fel de temă recurentă. Piramide înălţate ce trasau Calea Iluminării… Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai logic… Patru jaloane ce se ridicau deasupra Romei pentru a marca altarele ştiinţei.

— Poate exagerez, spuse Langdon, dar ştiu că multe dintre obeliscurile din Roma au fost ridicate sau mutate în vremea lui Bernini. N-am nici o îndoială că el a avut un rol în amplasarea lor.

— Sau, interveni Vittoria, poate că a aşezat indiciile lângă obeliscurile deja existente.

— Poate.

— Veşti proaste! Anunţă soldatul. Nu e nici un obelisc pe această linie. Nici măcar undeva prin apropiere. Nimic.

Langdon oftă.

Vittoria îşi plecă fruntea. Crezuse că e o idee bună. Se părea însă că nu va fi chiar atât de uşor pe cât speraseră. Încercă totuşi să nu-şi piardă speranţa.

— Robert, gândeşte-te! Trebuie să ştii o statuie a lui Bernini care să aibă vreo legătură cu focul! Orice!

— Crede-mă, m-am gândit. Bemini a fost însă extrem de prolific… Sute de lucrări… Speram ca Vento Ponente să indice o singură biserică şi astfel să-mi cadă fisa.

— Fuoco, insistă Vittoria. Foc. Nu-ţi spune nimic?

Profesorul ridică din umeri, neputincios:

— Doar celebrele lui schiţe pentru Artificii, dar astea nu ţin de sculptură şi se află în Leipzig, în Germania!

— Şi eşti sigur că răsuflarea indică direcţia?

— Ai văzut şi tu basorelieful, Vittoria! Reprezentarea era perfect simetrică. Unica indicaţie care arată direcţia este răsuflarea.

Vittoria ştia că avea dreptate.

Ca să nu mai menţionez, adăugă el, că răsuflarea pare alegerea corectă şi dacă ţinem seama că Vento Ponente simbolizează Aerul.

Ea încuviinţă. „Deci, urmăm răsuflarea. Dar unde?”

Olivetti se apropie de ei:

— V-aţi dat seama?

— Sunt prea multe biserici, răspunse soldatul. Peste douăzeci. Presupun că am putea amplasa câte patru oameni la fiecare…

— Lasă-o baltă! Îl întrerupse comandantul. L-am ratat pe individ de două ori atunci când ştiam foarte bine unde să-l găsim. O desfăşurare masivă de forţe ar însemna să lăsăm Vaticanul neprotejat şi să renunţăm la căutarea antimateriei.

— Avem nevoie de o carte de referinţe, spuse Vittoria. Un index al lucrărilor lui Bernini. Dacă o să citim titlurile, poate ne dăm seama.

— Nu ştiu, replică Langdon. Dacă este o lucrare pe care Bernini a realizat-o special penru Illuminati, poate fi foarte puţin cunoscută. E posibil nici să nu apară în carte.

Vittoria nu voia să creadă aşa ceva:

— Celelalte două sculpturi sunt renumite. Ai auzit şi de una şi de cealaltă.

— Mda.

— Dacă ne uităm în indexul de lucrări după cuvântul „foc”, poate vom găsi o statuie amplasată în direcţia cea bună.

Profesorul părea convins acum că ideea ei merita pusă în practică şi se întoarse spre Olivetti:

— Am nevoie de o listă cu toate lucrările lui Bernini. Bănuiesc că n-aveţi pe aici vreun album Bernini, nu-i aşa?

— Un album?

— Mă rog, orice listă. Dar în Musei Vaticani? Acolo trebuie să fie referinţe despre Bernini!

Soldatul cu cicatricea se încruntă:

— Energia electrică în muzeu a fost oprită şi sala documentelor este uriaşă. Fără angajaţii de acolo care să vă îndrume…

— Lucrarea asta a lui Bernini, interveni Olivetti, să fi fost realizată pe când sculptorul lucra aici, la Vatican?

— Cu certitudine, da. Bernini a creat aici aproape toate operele lui – şi mai mult ca sigur în perioada conflictului dintre Biserică şi Galilei se afla în acest loc.

— Atunci există şi alte referinţe.

Vittoria simţi o undă de optimism:

— Unde?

Comandantul însă nu îi răspunse. Îşi trase subalternul într-o parte şi-i vorbi în şoaptă. Deşi nu părea foarte convins, acesta înclină capul, supus. Când scurta discuţie luă sfârşit, soldatul se întoarse spre Langdon:

— Pe aici, vă rog, domnule Langdon! Este nouă şi cincisprezece minute. Va trebui să ne grăbim.

Şi se îndreptară spre uşă.

Vittoria se luă după ei:

— Vin şi eu.

Olivetti o prinse însă de braţ:

— Nu, doamnă Vetra. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Tonul lui nu lăsa loc de refuz. Profesorul ieşise deja din încăpere. Când o luă de-o parte, chipul comandantului părea împietrit. Însă nu mai apucă să-i spună despre ce era vorba; staţia de emisie-recepţie de la brâul lui începu să pârâie sonor:

— Comandante?

Toate capetele se întoarseră spre ei.

Vocea de la aparat era îngheţată:

— V-aş sugera să daţi drumul la televizor.

Când părăsise Arhivele Secrete, cu numai două ore în urmă, Langdon nu-şi imaginase că le va mai revedea. Acum, gâfâind după ce alergase tot drumul împreună cu escorta sa din Gărzile Elveţiene, intră din nou în clădire.

Soldatul cu cicatricea urâtă îl conduse printre şirurile de galerii transparente. Liniştea de aici părea acum mai ameninţătoare decât prima dată şi profesorul răsuflă oarecum uşurat când tânărul îi vorbi.

— Pe aici, cred, spuse el şi îl conduse spre capătul sălii, unde un şir de vitrine mici mărgineau peretele. Soldatul citi titlurile înscrise şi arătă spre unul dintre ele:

— Da, aici este. Chiar acolo unde mi-a spus comandantul.

Langdon citi: ATTIVI VATICANI. „Activele Vaticanului?” Parcurse rapid lista conţinutului. Proprietăţi imobiliare… Valori mobiliare, Banca Vaticanului. Antichităţi. Şi continua.

— Documentaţie despre toate activele Vaticanului, explică soldatul.

Langdon privi rafturile vitrinei. „Iisuse!” Chiar şi pe întuneric se vedea că erau ticsite.

— Comandantul a spus că toate lucrările realizate de Bernini sub patronajul Vaticanului sunt trecute aici, ca active.

Profesorul încuviinţă şi îşi dădu seama că Olivetti avusese probabil dreptate. Pe vremea lui Bernini, întreaga creaţie realizată de un artist sub patronajul papei devenea, prin lege, proprietate a Vaticanului. Era mai degrabă feudalism decât patronaj real, dar artiştii de frunte o duceau bine şi rareori se plângeau de acest lucru.

— Inclusiv lucrările amplasate în biserici aflate în afara Vaticanului?

Soldatul îi aruncă o privire ciudată:

— Desigur! Toate bisericile catolice din Roma sunt proprietatea Vaticanului.

Langdon privi lista din mâna sa, pe care erau înscrise numele celor aproximativ douăzeci de biserici situate pe linia ce pornea de la Vento Ponente. Al treilea altar al ştiinţei se afla într-una dintre ele şi Langdon spera că-şi va da seama la timp în care anume. În alte circumstanţe, i-ar fi plăcut să cerceteze pe îndelete fiecare biserică în parte. Din păcate însă, avea la dispoziţie doar douăzeci de minute pentru a afla ce dorea – biserica în care se afla un opera închinată focului.

Porni spre uşa electronică rotativă a galeriei. Soldatul nu-l urmă şi Langdon sesiză o uşoară ezitare.

— Aerul este acceptabil, spuse zâmbind. Rarefiat, dar respirabil.

— Mi s-a ordonat să vă conduc până aici şi apoi să mă întorc imediat la centru.

— Pleci?!

— Da. Membrii Gărzii Elveţiene nu au voie în interiorul arhivelor, dar deja am încălcat protocolul însoţindu-vă până aici. Comandantul mi-a atras atenţia asupra acestui lucru.

— Ai încălcat protocolul?!

„La naiba, omul ăsta are idee ce se petrece azi aici?!”

— Dar de partea cui este afurisitul dumitale de comandant? Izbucni el.

Orice expresie amicală dispăru de pe figura soldatului. Cicatricea de sub ochi începu să i se zbată. Omul se mulţumi să-l privească tăcut şi dintr-o dată părea să arate la fel ca Olivetti.

— Îmi cer scuze, spuse Langdon, regretând comentariul. Doar că… Mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Militarul nu clipi:

— Am fost antrenat să-mi urmez ordinele. Nu să le discut. După ce veţi găsi ceea ce căutaţi, luaţi imediat legătura cu comandantul.

— Dar unde-i voi găsi? Bâigui profesorul, siderat.

Soldatul îşi scoase de la brâu staţia de emisie-recepţie şi o depuse pe măsuţa din apropiere.

— Canalul unu.

Şi dispăru în întuneric.

Televizorul din biroul papei era un Hitachi cu ecran de mari dimensiuni, închis într-un dulap încastrat în perete care avea uşile deschise acum. Toţi cei din încăpere se strânseră în jur. Vittoria veni mai aproape. Pe ecran apăru o tânără reporteră, cu par negru şi ochi Catifelaţi, ca de căprioară.

— Pentru ştirile MSNBC, Kelly Horan-Jones transmite în direct din Cetatea Vaticanului.

În fundal se zărea San Pietro; bazilica era filmată pe timpul nopţii, cu toate luminile aprinse.

— Ba nu sunteţi deloc în direct! Izbucni Rocher. Astea-s imagini vechi! În bazilică luminile sunt stinse.

Olivetti şuieră la el să tacă.

Reportera continua, cu o voce care părea încordată:

— Evenimente tulburătoare în cadrul alegerilor pentru un nou papă. Deţinem informaţii conform cărora doi membri ai Colegiului Cardinalilor au fost asasinaţi în Roma.

Olivetti înjură printre dinţi.

La uşă îşi făcu apariţia un soldat care gâfâia:

— Comandante, centrala telefonică este asaltată de apeluri. Ni se cere o poziţie oficială privind…

— Deconectează-i, replică Olivetti, fără a-şi lua ochii de la ecran.

— Dar, comandante…

— Du-te!

Soldatul plecă.

Vittoriei i se păru că şambelanul ar fi vrut să spună ceva, dar se abţinuse şi se mulţumi să-i arunce comandantului o privire lungă şi grea, înainte de a se întoarce spre televizor.

MSNBC difuza acum imagini filmate: membri ai Gărzii Elveţiene transportau cadavrul cardinalului Ebner pe scările de la Santa Maria del Popolo şi apoi îl urcau într-un automobil Alfa Romeo. Imaginile îngheţară şi obiectivul focaliză pe trupul gol al cardinalului, vizibil pentru o secundă înainte de a fi urcat în portbagajul maşinii.

— Cine dracu' a filmat asta? Întrebă Olivetti.

Reportera MSNBC îşi continua relatarea:

— Se crede că acesta este trupul cardinalului Ebner din Frankfurt, Germania. Iar cei care scot cadavrul din biserică sunt, se pare, membri ai Gărzii Elveţiene.

Reportera părea că face eforturi serioase pentru a se arăta impresionată. În vreme ce îşi continua relatarea, obiectivul focaliză pe figura ei, care deveni şi mai sumbră.

— MSNBC ar dori să-şi avertizeze telespectatorii că imaginile care urmează sunt extrem de sugestive şi nu sunt recomandate tuturor categoriilor de public.

Vittoria pufni iritată de aşa-zisa îngrijorare a postului pentru sensibilitatea telespectatorilor, nelăsându-se înşelată de acest avertisment care nu era altceva decât o incitare vădită; după o astfel de promisiune, nimeni nu mai schimba postul.

— Repet, aceste imagini pot fi şocante pentru anumiţi telespectatori.

— Ce imagini? Întrebă Olivetti. Tocmai ce au arătat…

Pe ecran apăru un cuplu ce se deplasa prin mulţimea din Piazza San Pietro. Vittoria recunoscu imediat cuplul: ea şi Robert. În colţul ecranului, peste imagine era suprapus un scurt text: „Prin amabilitatea BBC”. Un clopoţel începu să sune în mintea ei.

— Oh, nu! Exclamă ea cu glas tare. Oh… Nu!

Şambelanul privi în jur, confuz şi se întoarse spre Olivetti:

— Parcă spuneai că ai confiscat banda!

Brusc, la televizor se auzi ţipătul unui copil; o fetiţă arăta cu degetul spre ceea ce părea a fi un cerşetor însângerat. Robert Langdon intră brusc în cadru, în timp ce se apropia de fetiţă.

În biroul papei, nimeni nu mai scotea un cuvânt, toată lumea privea îngrozită drama ce li se desfăşura în faţa ochilor. Trupul cardinalului căzu pe pavaj, cu faţa în jos. Apăru şi Vittoria care striga ceva. Era sânge peste tot. O arsură urâtă. O sinistră şi ratată încercare de a administra victimei primul ajutor.

— Această uluitoare filmare, spunea reportera, a fost realizată cu numai câteva minute în urmă în Piazza San Pietro din Roma. Sursele noastre susţin că acesta este trupul cardinalului Lamassé, din Franţa. De ce era cardinalul astfel îmbrăcat şi de ce nu se afla în sânul conclavului rămâne încă un mister. Până în acest moment, Vaticanul a refuzat orice comentarii.

Şi imaginile începură să se deruleze din nou.

— Am refuzat să comentăm? Mârâi Rocher. Aşteptaţi numai un minut!

Reportera continua să vorbească:

— Deşi MSNBC nu a confirmat încă motivul atacului, sursele noastre susţin că responsabilitatea pentru aceste asasinate a fost revendicată de un grup autointitulat Illuminati.

— Ce?! Explodă Olivetti.

— Puteţi afla mai multe despre Illuminati dacă vizitaţi site-ul nostru…

— Non é posibile! Declară comandantul şi schimbă canalul.

Aici, crainicul de limbă spaniolă comenta:

— Un cult satanic numit Illuminati, despre care unii istorici credeau…

Olivetti începu să apese la întâmplare butoanele telecomenzii. Toate posturile transmiteau în direct. Majoritatea, în limba engleză.

— Garda Elveţiană scoţând un cadavru dintr-o biserică, puţin mai devreme în această seară. Se crede că trupul este cel al cardinalului…

— Luminile în bazilică şi în muzeu sunt stinse, ceea ce lasă loc unor speculaţii privind…

— Vom discuta cu specialistul în teoria conspiraţiilor Tyler Tingley despre această şocantă reapariţie a…

— Zvonuri privind încă două noi asasinate plănuite pentru această seară…

— Care se întreabă dacă nu cumva candidatul cu cele mai mari şanse la scaunul pontifical, cardinalul Baggia, se află printre cei care lipsesc…

Vittoria se întoarse cu spatele la televizor. Totul se întâmpla atât de repede! Afară, în amurgul înserării, magnetismul tragediei umane părea să-i atragă pe oameni spre Vatican. Mulţimea se îngroşase aproape instantaneu. Rânduri de trecători intrau în piaţă, în vreme ce carele de reportaj se înghesuiau să prindă un loc.

Olivetti puse telecomanda pe birou şi întoarse spre şambelan:

— Signore, nu pot să-mi dau seama cum s-a întâmplat. Am confiscat banda care se afla în cameră!

Il camerlengo era încă prea şocat pentru a-i mai putea răspunde. Nimeni nu rosti vreun cuvânt. Militarii stăteau încremeniţi în poziţia de drepţi.

— Se pare, spuse şambelanul în cele din urmă, care părea prea tulburat pentru a mai fi şi furios, că nu controlăm această criză atât de bine pe cât am fost lăsat să cred. Trebuie să mă adresez oamenilor, adăugă privind mulţimea din piaţă.

Comandantul clătină însă din cap.

— Nu, signore. Exact asta aşteaptă Illuminati de la dumneavoastră -o confirmare, o întărire a poziţiei lor. Trebuie să păstrăm tăcerea.

— Şi toţi oamenii aceştia? În scurt timp se vor aduna aici zeci de mii de suflete. Apoi sute de mii. Dacă o să continuăm această şaradă, nu facem decât să le punem viaţa în pericol. Trebuie să-i previn. Şi apoi va trebui să evacuăm Colegiul Cardinalilor.

— Mai avem ceva timp. Permiteţi-i căpitanului Rocher să găsească antimateria.

Şambelanul se întoarse:

— Mi se pare cumva că-mi dai un ordin?

— Nu, vă dau doar un sfat. Dacă vă preocupă oamenii de afară, putem anunţa o scurgere de gaze şi evacuăm zona, dar e periculos să recunoaştem că au luat ostatici.

— Comandante, nu am să-ţi spun acest lucru decât o singură dată. Nu mă voi folosi de acest birou ca de o tribună de la care să mint lumea întreagă. Dacă voi anunţa ceva, acest lucru nu va fi decât adevărul.

— Adevărul? Că Vaticanul este ameninţat cu distrugerea de nişte terorişti satanişti? N-am face decât să ne subminam poziţia.

Preotul îi aruncă o privire furibundă:

— Poziţia noastră ar putea slăbi mai mult decât este în momentul de faţă?

Pe neaşteptate, Rocher ţipă, luă telecomanda şi dădu sonorul la maximum. Toate capetele se întoarseră spre televizor.

Crainica de la MSNBC părea acum de-a dreptul descumpănită. Suprapusă peste imaginea ei era o fotografie a fostului papă.

— Noi informaţii, primite în acest moment de la BBC.

Crainica privi rapid în studio, aşteptând parcă o confirmare că anunţul pe care avea să-l facă era autentic şi că trebuia să-l citească. Primind probabil confirmarea dorită, se întoarse şi privi sumbru drept în obiectiv.

— Acum doar câteva clipe, Confreria Illuminati a revendicat… A revendicat responsabilitatea pentru decesul papei, care a avut loc cu cincisprezece zile în urmă.

Şambelanul se prăbuşi în scaun.

Rocher scăpă telecomanda din mână.

Vittoria abia dacă reuşea să înţeleagă informaţia primită.

— În conformitate cu legile Vaticanului, continua crainica, trupul papei nu poate fi supus unei autopsii şi, prin urmare, afirmaţia confreriei nu poate fi confirmată. Cu toate acestea, Illuminati susţin că adevărata cauză a decesului papei nu a fost un infarct, aşa cum a declarat Vaticanul, ci otrăvirea.

Nimeni dintre cei prezenţi nu scoase vreun sunet. În cele din urmă, Olivetti izbucni:

— O porcărie! O minciună cât roata carului!

Rocher începu să schimbe din nou canalele. Ştirea părea să se răspândească asemenea unei molime, de la un post la altul. Toate arătau aceleaşi imagini, toate aveau aceleaşi comentarii. Titlurile erau care de care mai senzaţionale: „CRIMĂ LA VATICAN!” „PAPA OTRĂVIT!” „SATANA ATINGE CASA DOMNULUI!”

Şambelanul îşi plecă privirile:

— Dumnezeu să ne ajute!

Între timp, Rocher ajunsese la un post BBC:

— M-a informat despre crima de la Santa Maria del Popolo…

— Stai! Strigă preotul. Dă înapoi!

Rocher schimbă din nou canalul. Pe ecran, un crainic arătos şedea în studioul de ştiri al BBC. Deasupra umărului său stâng se vedea fotografia unui ins ciudat, cu o barbă roşcată. Dedesubt scria: „Gunther Glick – în direct de la Vatican”. Reporterul transmitea probabil telefonic, fiindcă vocea i se auzea destul de greu printre zgomotele de fundal:

— Cameramanul meu a filmat momentul în care trupul cardinalului era scos din Capela Chigi.

— Daţi-mi voie să repet, pentru ascultătorii noştri, interveni crainicul. Reporterul BBC Gunther Glick este cel care ne-a adus primul această ştire. El a fost contactat telefonic de două ori de către presupusul asasin Illuminati. Gunther, spuneai că ucigaşul ţi-a telefonat din nou cu doar câteva momente în urmă pentru a transmite un mesaj din partea Confreriei Illuminati?

— Într-adevăr.

— Şi în mesaj se spunea că gruparea Illuminati este responsabilă de moartea papei?

Vocea crainicului trăda neîncrederea acestuia. Reporterul răspunse:

— Exact. Individul mi-a spus că papa nu a murit în urma unui infarct, aşa cum au crezut cei de la Vatican, ci că a fost otrăvit de Illuminati.

În biroul papal, toată lumea încremeni.

— Otrăvit? Întrebă crainicul. Dar… Dar cum?

— Nu mi s-au oferit amănunte. Mi s-a spus doar că pontiful a fost ucis cu o substanţă numită… Glick se întrerupse pentru o clipă şi în microfon se auzi foşnetul unor hârtii… Numită Heparină.

Şambelanul, Olivetti şi Rocher schimbară priviri nedumerite:

— Heparină? Bâigui Rocher. Dar asta nu-i…?

Preotul se albi la faţă:

— Medicamentul pe care-l lua papa.

Vittoriei nu-i venea să creadă:

— Papei îi era administrată Heparină?

— Avea tromboflebită. I se făcea câte o injecţie zilnic.

Rocher replică siderat:

— Dar Heparina nu-i o otravă! De ce ar pretinde Illuminati…

— În doze mari, substanţa este letală, interveni Vittoria. E un anticoagulant puternic. O supradoză riscă să provoace masive hemoragii interne şi cerebrale.

— De unde ştii asta? O întrebă Olivetti, suspicios.

— Specialiştii în biologie marină o administrează mamiferelor aflate în captivitate pentru a preîntâmpina fonnarea cheagurilor de sânge din cauza lipsei de activitate. Au fost cazuri de animale moarte ca urmare a proastei administrări a medicamentului. O supradoză de Heparină administrată unui om ar determina simptome care ar putea fi uşor confundate cu un infarct… Mai cu seamă în absenţa unei autopsii.

Şambelanul părea profund tulburat.

— Signore, i se adresă Olivetti, această afirmaţie este, evident, doar o minciună menită să atragă publicitate. Ar fi imposibil să-i fi administrat cineva papei o supradoză. Nimeni nu avea acces. Şi chiar dacă am muşca momeala şi am încerca să infirmăm revendicarea Illuminati, cum am putea-o face? Lagea papală interzice autopsia. Şi chiar cu o autopsie, nu am afla nimic. Am găsi în organismul său urme de Heparină de la injecţiile zilnice.

— Adevărat, spuse şambelanul. Şi totuşi, altceva mă nedumereşte. Nimeni din afară nu ştia că Sfinţia Sa lua acest medicament.

Urmă o tăcere de mormânt, pe care o întrerupse, într-un târziu, Vittoria:

— Dacă i s-a administrat într-adevăr o supradoză de Heparină, cadavrul ar prezenta anumite semne.

Olivetti se întoarse spre ea:

— Doamnă Vetra, în caz că nu m-ai auzit, autopsia unui papă este interzisă de legea Vaticanului. Nu vom accepta sub nici o formă să pângărim trupul Sfinţiei Sale tăindu-l, numai fiindcă un duşman face o afirmaţie obraznică!

Vittoria îşi plecă ochii, cuprinsă de ruşine:

— Dar nu voiam să spun… În nici un caz nu vreau să sugerez exhumarea papei…

Nu intenţionase să fie lipsită de respect, iar acum ezită, în timp ce-şi amintea în treacăt ceva ce-i spusese Langdon pe când se aflau în Capela Chigi. Profesorul menţionase că sarcofagele papale erau aşezate deasupra

solului şi capacul nu era niciodată cimentat – o reminiscenţă din vremea faraonilor, când se credea că, prin sigilarea şi îngroparea sicriului, sufletul mortului rămâne prizonier înăuntru. Gravitaţia devenise un înlocuitor al mortarului, capacele sarcofagelor cântărind adesea sute de kilograme. „Prin urmare, din punct de vedere tehnic, ar fi fost deci posibil să…”

— Ce fel de semne? Întrebă şambelanul dintr-o dată.

Vittoria îşi simţi inima tremurând de teamă:

— Supradozele provoacă sângerări ale mucoaselor orale.

— Ale cui?

— Gingiile victimei sângerează. După moarte, sângele se coagulează şi interiorul gurii se înnegreşte.

Vittoria văzuse odată o fotografie făcută într-un acvariu londonez, unde două balene ucigaşe primiseră din greşeală câte o supradoză de Heparină. Balenele pluteau lipsite de viaţă, cu gurile căscate şi limbile negre ca smoala.

Şambelanul nu îi răspunse, mulţumindu-se să se întoarcă şi să privească pe fereastră.

Din vocea lui Rocher pierise optimismul:

— Signore, dacă această afirmaţie privind otrăvirea este adevărată…

— Nu este adevărată, replică Olivetti. Nimeni din afară nu ar fi putut să aibă acces la papă.

— Dacă această afirmaţie este adevărată, repetă Rocher şi dacă Sfântul Părinte a fost într-adevăr otrăvit, acest lucru are profunde implicaţii asupra căutărilor noastre. Presupusa asasinare ar indica o infiltrare mult mai profundă decât ne-am imaginat până acum. Verificarea exclusivă a zonelor albe ar deveni inadecvată. Dacă suntem atât de compromişi, este posibil să nu găsim conteinerul în timp util.

Olivetti îi aruncă subalternului său o privire de gheaţă:

— Căpitane, îţi voi spune eu ce anume se va întâmpla…

— Nu, interveni şambelanul întorcându-se şi privindu-l fix pe Olivetti. Eu îţi voi spune dumitale ce anume se va întâmpla. Lucrurile au mers prea departe. În douăzeci de minute voi hotărî dacă trebuie să anulez conclavul şi să evacuez Cetatea Vaticanului. Decizia mea va fi una definitivă. E clar?

Comandantul nici nu clipi. Şi nici nu răspunse.

Preotul începu să vorbească din ce în ce mai hotărât, însufleţit de o nouă forţă interioară:

— Căpitane Rocher, vei încheia verificarea zonelor albe şi îmi vei raporta direct atunci când vei termina.

Rocher încuviinţă, în timp ce îi arunca lui Olivetti o privire nesigură.

Şambelanul să întoarse spre doi dintre soldaţi:

— Îl vreau pe reporterul acela BBC, domnul Glick, în biroul acesta imediat. Dacă Illuminati au luat legătura cu el, poate că ne va fi de ajutor. Duceţi-vă!

Militarii ieşiră.

Il camerlengo li se adresă apoi celorlalţi soldaţi care aşteptau:

— Domnilor, nu voi permite alte pierderi de vieţi omeneşti. Până la ora zece, îi veţi localiza pe ceilalţi doi cardinali dispăruţi şi îl veţi captura pe monstrul care se face vinovat de aceste crime. Am fost suficient de explicit?

— Dar, signore, interveni Olivetti, nu avem idee unde…

— Domnul Langdon tocmai se ocupă de acest lucru. Pare un om capabil. Am încredere în el.

Şi cu aceste cuvinte, şambelanul se îndreptă spre uşă cu paşi hotărâţi. În drum, făcu semn spre alţi trei soldaţi:

— Voi trei veniţi cu mine. Acum!

Militarii îl urmară.

În prag, preotul se opri şi se întoarse spre Vittoria:

— Doamnă Vetra şi dumneavoastră. Vă rog să veniţi cu mine!

Ea ezită o clipă:

— Unde mergem?

— Să vedem un vechi prieten.

La CERN, secretarei Sylvie Baudeloque îi era foame şi ar fi vrut să poată pleca acasă. Spre consternarea ei, Kohler supravieţuise drumului până la infirmerie; îi telefonase şi-i ceruse – n-o rugase, îi ceruse – să rămână în continuare la birou în seara aceea. Fără alte explicaţii.

De-a lungul anilor, Sylvie se obişnuise să ignore ciudatele schimbări de dispoziţie şi excentricităţile şefului ei – tăcerile şi enervanta lui tendinţă de a filma în secret şedinţele, cu aparatul video încastrat în scaunul cu rotile. De fapt, sperase în taină ca într-o zi Kohler să se împuşte în cursul vreuneia dintre vizitele sale săptămânale la poligonul de trageri, dar se părea că directorul era un bun ţintaş.

Acum, stând singură la birou, secretara îşi auzi stomacul protestând. Kohler nu se întorsese şi nu-i dăduse nimic de făcut pentru seară. „De ce naiba să stau aici, lihnită de foame şi să mă plictisesc?!” Aşa că îi lăsase lui Kohler un bileţel şi plecase spre bufetul instituţiei, să îmbuce ceva la repezeală.

Dar nu reuşi.

Pe când trecea pe lângă departamentul recreaţional al CERN – un hol lung, mărginit de mici salonaşe cu televizoare – observă că toate încăperile erau pline de angajaţi care, aparent, renunţaseră la cină pentru a urmări ştirile. Probabil că se întâmpla ceva interesant şi Sylvie intră şi ea în primul salonaş, ticsit de „biţomani” – tineri programatori de computer. Când văzu ştirile prezentate, i se tăie răsuflarea: „TEROARE LA VATICAN”

Ascultă reportajul şi nu-i venea să-şi creadă urechilor. O veche confrerie care ucidea cardinali? Şi ce demonstra asta? Ura respectivilor? Supremaţia lor? Ignoranţa?

Totuşi, în mod incredibil, atmosfera din salon nu părea câtuşi de puţin sumbră.

Doi tineri tehnicieni trecură în fugă, fluturând tricouri pe care fusese imprimată fotografia lui Bill Gates împreună cu mesajul: „Şi cei săraci cu capul vor moşteni pământul!”

— Illuminati! Strigă unul. V-am zis eu că tipii ăştia chiar există!

— Incredibil! Credeam că nu-i decât un joc!

— L-au omorât pe papă, măi, băieţi! Pe papă!

— Ce chestie! Mă întreb câte puncte primeşti pentru asta?

Şi cei doi o luară din nou la fugă, râzând.

Sylvie rămase o clipă împietrită de uimire. Ca o catolică lucrând printre oameni de ştiinţă, fusese uneori nevoită să asculte remarce antireligioase, dar distracţia băieţilor ăstora avea o veritabilă tentă euforică, stârnită de pierderea suferită de Biserică. De ce o urau atât de mult? Cum puteau fi aşa de grosolani?

Pentru Sylvie, Biserica fusese totdeauna o entitate inofensivă… Un loc de reuniune şi de introspecţie… Uneori doar un prilej de a cânta în gura mare, fără ca alţii să se holbeze la ea. În biserici îşi petrecuse cele mai importante momente ale vieţii ei: nunţile, botezurile, înmormântările, sărbătorile – şi ele nu-i ceruseră nimic în schimb. Chiar şi contribuţiile financiare erau voluntare. Copiii ei veneau în fiecare săptămână de la şcoala de duminică entuziasmaţi, doritori să-i ajute pe ceilalţi şi să fie mai buni. Ce putea fi rău în asta?

Niciodată nu pricepuse de ce atâtea „minţi luminate” de la CERN nu reuşeau să înţeleagă importanţa Bisericii. Chiar credeau oare că omul obişnuit se simţea inspirat de mezonii şi cuarcii lor? Sau că ecuaţiile ar putea înlocui nevoia de a crede într-o divinitate?

Uluită, Sylvie porni pe culoar, prin faţa celorlalte salonaşe. Toate erau ticsite. Oare ce fusese cu telefonul primit mai devreme de Kohler de la Vatican? O coincidenţă? Poate. Era un lucru obişnuit ca Vaticanul să sune din când în când la CERN, în semn de respect şi bunăvoinţă, înainte de a emite declaraţii arzătoare de condamnare a cercetărilor efectuate în instituţie; cele mai recente vizaseră realizările CERN în domeniul nanotehnologiei, un domeniu pe care Biserica îl denunţase ca urmare a implicaţiilor lui în ingineria genetică. Celor de la CERN nu le păsase însă niciodată. Invariabil, în numai câteva minute de la perdaful Vaticanului, telefonul lui Kohler se înfierbânta de apelurile primite de la zeci de firme ce doreau să cumpere noua tehnologie. „NU există publicitate negativă”, obişnuia directorul să spună.

Sylvie se întrebă dacă ar fi cazul să-i trimită lui Kohler un mesaj pe pager, acolo pe unde o fi bănănăind el şi să-i spună să deschidă televizorul. Oare lui îi păsa? O fi auzit deja? Desigur că auzise. Probabil că acum înregistra întregul reportaj cu camera aceea micuţă de pe scaun, zâmbind pentru prima dată într-un an întreg.

Sylvie ajunse în cele din urmă în dreptul unui salon în care atmosfera era liniştită… Aproape melancolică. Cei care urmăreau ştirile aici erau unii dintre cei mai vechi şi mai respectaţi specialişti de la CERN. Niciunul nu ridică ochii când Sylvie intră şi se aşeză tăcută pe un scaun.

În celălalt capăt al complexului CERN, în apartamentul îngheţat al lui Leonardo Vetra, Maximilian Kohler sfârşise de citit jurnalul legat în piele pe care îl luase din noptieră. Acum urmărea ştirile la televizor. După câteva minute, puse jurnalul la loc, închise televizorul şi ieşi din apartament.

Undeva, mult mai departe, la Vatican, cardinalul Mortati se apropie de şemineul din Capela Sixtină cu o altă serie de voturi. Le dădu foc şi fumul degajat se ridică negru şi de această dată.

Două tururi de scrutin. Şi nici un papă încă!

Lumina lanternelor nu făcea faţă întunecimii din San Pietro. Hăul de deasupra capului apăsa aidoma cerului plin de nori dintr-o noapte fără stele şi pentru Vittoria tenebrele ce se întindeau în jur erau asemenea unui ocean pustiu. Mergea repede, pentru a ţine pasul cu şambelanul şi cu gărzile elveţiene. Undeva sus, un porumbel ugui şi flutură din aripi.

De parcă i-ar fi simţit neliniştea, preotul râmase puţin în urmă şi îi puse o mână caldă pe umăr. O forţă sesizabilă se scurse din braţul lui, ca şi cum, prin cine ştie ce magie, i-ar fi transferat calmul de care avea nevoie pentru ceea ce urmau să facă.

„Dar ce urmează să facem? Se întrebă ea. Totul e o nebunie!”

Şi totuşi, îşi dădea seama că, în ciuda impietăţii şi a ororii ine-rente, această datorie devenise inevitabilă. Deciziile grave pe care trebuia să le adopte şambelanul necesitau informaţii… Informaţii îngropate într-un sarcofag din Grotele Vaticanului. Oare ce vor găsi? „L-au ucis într-adevăr Illuminati pe papă? Influenţa şi puterea fior a ajuns chiar atât de departe? Sunt eu pe punctul de a face prima autopsie, unui papă?”

Vittoriei i se părea ironic faptul că, în această biserică întunecată, era mai speriată ca atunci când înota noaptea printre baracude.

Îşi găsea refugiul în natură, natura o înţelegea. Problemele sufletului şi ale spiritului uman le desluşea însă mult mai greu. Bancurile de peşti de pradă care se adunau în întuneric îi aminteau de presa de-afară. Imaginile televizate ale cadavrelor înfierate îi readuceau în minte trupul tatălui ei… Şi râsul îngheţat al asasinului. Ucigaşul era pe aici, pe undeva. În clipa aceea, Vittoria simţi cum furia ia locul fricii.

Când trecură pe lângă o coloană – mai groasă decât orice trunchi de sequoia pe care-l văzuse ea – zări o licărire gălbuie drept în faţă. Lumina părea să iradieze de sub podea, în mijlocul bazilicii. Când se apropie, îşi dădu seama ce este: celebrul sanctuar îngropat din spatele altarului principal – încăperea subterană somptuoasă în care erau păstrate cele mai preţioase relicve ale Vaticanului. Când ajunseră în dreptul gărduleţului ce împrejmuia nişa, Vittoria privi în jos, la caseta aurie înconjurată de nenumărate lămpi cu ulei.

— Osemintele Sfântului Petru? Întrebă ea, ştiind însă bine ce erau.

Toţi cei care vizitau bazilica ştiau ce se află în caseta aurie.

— De fapt, nu, răspunse şambelanul. O eroare frecvent întâlnită. Acesta nu este un relicvar. În casetă se află pallium-uri – eşarfele pe care papa le înmânează cardinalilor nou-aleşi.

— Dar credeam…

— Aşa crede toată lumea. În ghidurile turistice această nişă subterană este prezentată ca adăpostind osemintele Sfântului Petru, dar adevăratul mormânt se află cu două etaje mai jos, îngropat în pământ. A fost excavat în anii patruzeci. Nimănui nu-i este permis să coboare acolo.

Vittoria era şocată. În vreme ce se depărtau de nişa luminată, înapoi în întuneric, se gândi la relatările numeroşilor pelerini, care călătoreau mii de kilometri pentru a vedea caseta aurie, crezând că se află în prezenţa Sfântului Petru.

— N-ar trebui oare ca Vaticanul să spună lumii adevărul?

— Tuturor ne face bine contactul cu divinitatea… Chiar dacă nu este decât unul închipuit.

Ca om de ştiinţă, Vittoria nu-l putea contrazice. Citise nenumărate studii despre efectul placebo – vindecarea cancerului cu câteva aspirine la oameni care credeau că li se administrează un medicament miraculos. Ce altceva era credinţa, la urma urmei?

— Noi aici, la Vatican, acceptăm mai greu schimbarea, spuse şambelanul. Recunoaşterea propriilor greşeli din trecut şi modernizarea au fost întotdeauna dificile. Sfinţia Sa a încercat să corecteze această stare de fapt… Să ne deschidă spre lumea modernă. Să căutam noi căi către Dumnezeu.

— Precum ştiinţa?

— Sincer să fiu, ştiinţa mi se pare irelevantă.

— Irelevantă?

Vittoria se putea gândi la multe cuvinte prin care să descrie ştiinţa, dar în lumea modernă, termenul „irelevant” nu era unul dintre acestea.

— Ştiinţa poate vindeca sau poate ucide. Totul depinde de sufletul celui care o aplică. Sufletul este cel care mă interesează pe mine.

— Când aţi simţit chemarea pentru preoţie?

— Chiar înainte de a mă naşte.

Vittoria îl privi nedumerită.

— Îmi pare rău, această întrebare mi se pare totdeauna ciudată. Vreau să spun că am ştiut dintotdeauna că-L voi sluji pe Dumnezeu. Din prima clipă în care am putut gândi. Totuşi, abia în armată mi-am înţeles cu adevărat ţelul.

— Aţi făcut armata? Întrebă ea surprinsă.

— Doi ani. Am refuzat să trag cu arma, aşa că m-au învăţat să pilotez. Elicoptere sanitare. Încă mai zbor, din când în când.

Vittoria încercă să şi-l imagineze pe tânărul preot la manşa unui elicopter. În mod straniu, părea că locul i se potriveşte perfect. Il camerlengo Ventresca avea o tărie de caracter care părea să-i întărească şi mai mult convingerile.

— Aţi zburat vreodată împreună cu papa?

— Cerule, nu! Acest pasager preţios este lăsat totdeauna pe mâna profesioniştilor. Sfinţia Sa mă lăsa să zbor uneori cu elicopterul până la reşedinţa noastră de la Gandolfo. Şambelanul făcu o pauză şi o privi: Doamnă Vetra, vă mulţumesc pentru ajutorul pe care ni-l oferiţi astăzi. Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră. Sincer!

— Mulţumesc.

— Eu nu mi-am cunoscut tatăl. A murit înainte de a mă naşte. Iar mama mi-am pierdut-o pe când aveam zece ani.

— Aţi fost orfan?

Dintr-o dată se simţi mai apropiată de omul care-i era alături.
— Am supravieţuit unui accident. Un accident care a răpus-o pe mama.
— Şi cine a avut grijă de dumneavoastră?
— Dumnezeu. Efectiv, mi-a trimis un alt tată. Un episcop din Palermo a venit la mine la spital şi m-a luat sub ocrotirea sa. Pe atunci nu am fost deloc surprins. Am simţit încă din copilărie mâna Domnului asupra mea. Sosirea episcopului n-a făcut decât să-mi confirme ceea ce bănuiam deja, că Dumnezeu m-a ales pentru a-L sluji.
— Credeaţi că Dumnezeu v-a ales?
— Credeam. Şi încă mai cred, replică şambelanul fără urmă de îngâmfare sau automulţumire în glas. Am lucrat mulţi ani sub tutela episcopului. În cele din urmă, el a devenit cardinal. Totuşi, nu m-a uitat. El este singurul tată pe care mi-l amintesc.
O rază de lumină învălui pentru o clipă faţa preotului şi Vittoria zări în ochii lui o imensă singurătate.
Grupul ajunsese între timp în dreptul unei coloane masive şi fasciculele lanternelor se axară asupra unei deschideri în pardoseală. Privind scara ce cobora în străfundul clădirii, Vittoria resimţi o bruscă nevoie de a fugi de acolo. Soldaţii îl ajutau deja pe şambelan să coboare. Ea urmă la rând.
— Ce s-a mai întâmplat cu el? Întrebă, încercând să-şi oprească tremurul din voce. Cu cardinalul care v-a luat sub ocrotirea sa?
— A părăsit Colegiul Cardinalilor pentru o altă poziţie.
Vittoria îl privi cu surprindere.
— Şi apoi, regret s-o spun, s-a stins din viaţă, urmă preotul.
— Le mie condoglianze. Recent?
Il camerlengo se întoarse spre ea, umbrele îi accentuau durerea întipărită pe faţă:
— Cu exact cincisprezece zile în urmă. Iar acum îl vom revedea.
Luminile întunecate străluceau fierbinţi printre rafturi. Galeria aceasta era mult mai mică decât cea în care fusese Langdon înainte. „Mai puţin aer, mai puţin timp.” Ar fi trebuit să-i ceară lui Olivetti să pornească ventilaţia.
Găsi repede sectorul în care se aflau registrele de Belle Arti; nici n-avea cum să nu-l vadă, fiindcă ocupa aproape opt rafturi pline. Biserica Catolică deţinea milioane de lucrări în lumea întreagă.
Parcurse dintr-o privire rafturile, în căutarea lui Gianlorenzo Bernini. Începu de la mijloc în jos, pe primul raft, cam de acolo unde îşi închipuia el că s-ar afla litera B. După un moment de panică, declanşată de gândul că registrul respectiv ar putea lipsi, îşi dădu seama, spre marea lui dezamăgire, că nu erau aşezate în ordine alfabetică. „De ce nu mă surprinde chestia asta?!”
Abia când reveni la începutul colecţiei şi se urcă pe scara mobilă până la raftul de sus înţelese cum era structurată această galerie. Aplecat, într-un echilibru precar, găsi cele mai groase registre, aparţinând maeştrilor Renaşterii – Michelangelo, Rafael, da Vinci, Boticelli. Acum realiză că registrele erau aranjate în ordinea valorii monetare totale a colecţiei fiecărui

artist. Înghesuit între Rafael şi Michelangelo se afla şi registrul cu numele lui Bernini; era mai gros de doisprezece centimetri.

Deja respirând greu şi luptându-se cu volumul masiv, coborî scara. Apoi, ca un băieţel cu o revistă de benzi desenate, se întinse pe podea şi deschise coperta.

Registrul era legat în piele, foarte solid, iar scrisul era de mână. Pe fiecare pagină era catalogată o singură lucrare, incluzând o descriere scurtă, data, amplasarea, costul materialelor şi uneori o schiţă a piesei respective. Profesorul răsfoi paginile… Peste opt sute în total. Bernini fusese un tip destul de ocupat.

În studenţie, Langdon se întrebase adesea cum reuşeau artiştii din vechime să realizeze atât de multe opere de artă în decursul unei singure vieţi. Mai târziu aflase, cu dezamăgire, că maeştrii celebri erau autorii unei părţi foarte mici din propriile lucrări. Ei conduceau ateliere în care pregăteau tinerii artişti pentru a le pune proiectele în aplicare. Sculptori precum Bernini creau miniaturi din lut şi îi angajau pe alţii să le realizeze apoi din marmură. Langdon ştia că, dacă Bernini ar fi trebuit să se ocupe singur de toate comenzile primite, ar mai lucra încă şi astăzi.

— Indexul, spuse cu glas tare, încercând să alunge negura care tindea să-i învăluie mintea.

Deschise volumul la sfârşit, pentru a căuta în index, la litera F, titlurile ce conţineau cuvântul fuoco – foc – dar termenii ce începeau cu F nu erau toţi la un loc. Profesorul înjură. „Ce dracu' au oamenii ăştia împotriva alfabetizării?”

Articolele erau, în mod aparent, aranjate cronologic, unul câte unul, pe măsură ce Bernini finalizase câte o lucrare. Totul fusese trecut în funcţie de dată. Ceea ce nu-i era de nici un ajutor.

În vreme ce privea lista deconcertat, un alt gând chinuitor îi trecu prin minte. Era posibil ca titlul sculpturii pe care o căuta să nici nu conţină cuvântul „foc”. Cele două lucrări anterioare -Avacum şi Îngerul şi Vento Ponente – nu conţineau referiri specifice la „pământ” sau la „aer”.

Pierdu un minut sau două răsfoind volumul la întâmplare, în speranţa că o ilustraţie îi va atrage atenţia. Nimic însă. Văzu zeci de lucrări obscure, despre care nu auzise niciodată şi multe altele pe care le recunoştea… Daniel şi leul, Apollo şi Daphne, plus vreo şase fântâni.

Când le zări pe acestea din urmă, gândul îi sări brusc ceva mai înainte. Apă. Ar putea fi, cumva, cel de-al patrulea altar al ştiinţei o fântână? Ar fi fost un perfect tribut adus Apei. Langdon spera să-l poată prinde pe asasin înainte de a ajunge la Apă, fiindcă Bernini sculptase zeci de fântâni în Roma, cele mai multe amplasate în faţa câte unei catedrale.

Deocamdată însă, reveni la problema actuală. Focul. Răsfoind registrul, cuvintele Vittoriei îi răsunară în minte: „Primele două sculpturi îţi erau cunoscute… Probabil că o ştii şi pe cea de-a treia”.

Revenind la Index, îl parcurse în viteză, căutând titlurile unor opere pe care le ştia. Unele îi erau familiare, dar niciuna nu-i atrase atenţia. Dându-şi seama că nu va reuşi să termine înainte de a leşina sufocat, decise cu

strângere de inimă că va trebui să scoată volumul din galerie. „E doar un registru, îşi spuse. Nu e ca şi cum aş scoate de aici încă un folio original al lui Galilei”. Îşi aminti de pergamentul din buzunar şi îşi spuse să nu uite să-l pună la loc înainte de a pleca.

Grăbit, dădu să închidă registrul, dar în clipa aceea zări ceva ce-l făcu să se oprească. Deşi indexul era plin de numeroase notiţe, una dintre ele părea mai ciudată.

Notiţa menţiona că celebra sculptură a lui Bernini, Extazul Sfintei Tereza, fusese mutată, la scurt timp după inaugurare, din locul în care fusese amplasată iniţial, în Cetatea Vaticanului. Însă nu acest lucru i se păruse lui straniu; cunoştea trecutul zbuciumat al lucrării. Deşi unii o considerau o capodoperă, papa Urban al VIII-lea o respinsese ca având un aer prea explicit sexual pentru Vatican şi o alungase într-o capelă oarecare din cealaltă parte a oraşului. Ceea ce îi atrăsese atenţia era faptul că sculptura fusese amplasată într-una dintre cele cinci biserici de pe lista lui. Mai mult încă, notiţa menţiona că lucrarea fusese mutată acolo per suggerimento del artista.

„La sugestia artistului?” Langdon nu mai pricepea nimic. Nu avea nici un sens ca Bernini însuşi să ceară mutarea capodoperei sale într-un loc dosnic. Toţi artiştii doreau ca lucrările lor să fie expuse la loc de cinste, nu în cine ştie ce…

Doar dacă…

Profesorul ezită câteva clipe. Îi era teamă chiar să se şi gân-dească. Să fie oare posibil? Să fi creat Bernini intenţionat o sculptură atât de explicită, încât Vaticanul să fie nevoit s-o ascundă într-un loc atât de îndepărtat? Pe care chiar artistul însuşi s-o fi ales? Poate într-o biserică oarecare, aflată pe linia ce continua direct răsuflarea de la Vento Ponente?

Pe măsură ce entuziasmul îi sporea, mintea lui Langdon revedea statuia, insistând asupra faptului că nu avea absolut nimic de-a face cu focul. Oricine a văzut-o putea mărturisi că sculptura nu era câtuşi de puţin ştiinţifică – pornografică poate, dar în nici un caz ştiinţifică. Un critic englez condamnase odată Extazul Sfintei Tereza ca fiind „cel mai nepotrivit ornament aşezat vreodată într-o biserică creştină”. Profesorul înţelegea cu uşurinţă controversa. Deşi strălucit realizată, statuia o înfăţişa pe Sfânta Tereza întinsă pe spate, în spasmele unui orgasm covârşitor. Total nepotrivit pentru Vatican.

Langdon răsfoi în grabă volumul, în căutarea paginii respective. Când văzu schiţa lucrării, simţi o neaşteptată rază de speranţă. Într-adevăr, sfânta părea în extaz, dar alături de ea se mai afla un personaj de care profesorul uitase.

Un înger!

Legenda sordidă îi reveni brusc în minte…

Sfânta Tereza era o călugăriţă sanctificată după ce pretinsese că un înger i se arătă în somn. Scrijelit la partea de jos a paginii, Langdon văzu un fragment familiar. Cuvintele Sfintei Tereza erau suficient de sugestive: „. Lancea lui măreaţă de aur. Plină de foc. A pătruns în mine de mai multe ori.

Penetrându-mă până în vintre. O dulceaţă atât de mare, încât nu-ţi mai puteai dori să se oprească."

Langdon surâse. „Dacă asta nu e o metaforă pentru o partidă serioasă de sex, atunci eu nu ştiu ce-o mai fi!" Dar zâmbetul îi fusese cauzat şi de descrierea pe care autorii registrului o făcuseră sculpturii. Deşi paragraful respectiv era scris în italiană, cuvântul fuoco apărea de şase ori: „lancea îngerului, cu vârf de foc"; „creştetul îngerului emanând raze de foc"; „femeia cuprinsă de focul pasiunii…"

De-abia când mai aruncă o privire spre schiţă se convinsese. Lancea îngerului era ridicată ca un semnal luminos, indicând calea.

„Şi îngerii te-ndrume în căutarea ce ţi-ai pus în gând." Chiar şi tipul de înger ales de Bernini era semnificativ. Este un serafim. Literal, serafim înseamnă „cel plin de foc".

Robert Langdon nu era omul care să fi aşteptat vreodată o confirmare venită de sus, dar când citi numele bisericii în care se afla sculptura, decise că era momentul să devină credincios: Santa Mana della Vittoria!

„Vittoria, îşi spuse, râzând. Perfect!"

Ridicându-se în picioare, se clătină din cauza ameţelii. Privi în sus spre scară, întrebându-se dacă e cazul să pună volumul la loc. „La naiba! Să-l pună părintele Jaqui!" Închise registrul şi-l aşeză jos, lângă raft.

Se împletici spre butonul ce licărea lângă uşa electronică a galeriei. Respira greu, repede şi scurt, dar se simţea înviorat de norocul pe care-l avusese.

Din păcate însă, norocul nu-l mai ajută să iasă.

Pe neaşteptate, în galerie se auzi un pufăit vag, asemănător unui oftat îndurerat. Luminile licăriră, butonul de la ieşire se stinse. Apoi, ca o uriaşă creatură pe patul de moarte, întregul complex al arhivelor se cufundă în beznă. Cineva întrerupsese alimentarea electrică.

Sfintele Grote ale Vaticanului sunt situate sub pardoseala măreţei bazilici San Pietro. În ele odihnesc rămăşiţele pământeşti ale papilor.

Vittoria ajunse la capătul scării în spirală şi intră în grotă. Tunelul întunecat îi amintea de acceleratorul de particule de la CERN – negru şi rece. Iluminat acum doar de lanternele soldaţilor, tunelul avea ceva nefiresc. Pe ambele părţi laterale, nişe firide înguste mărgineau peretele. În interiorul acestor firide se zăreau umbrele masive ale sarcofagelor.

Un suflu de gheaţă îi mângâie pielea. „E frigul", îşi spuse, ştiind că era doar pe jumătate adevărat. Avea impresia că îi priveşte cineva, nu o fiinţă în carne şi oase, ci un spectru care parcă îi pândea din întuneric. Deasupra fiecărui mormânt se afla o statuie în mărime naturală a respectivului papă, în poziţie orizontală, cu palmele încrucişate pe piept. Trupurile păreau că ies din sarcofage, împingând capacul de parcă ar fi încercat să scape din închisoarea lor funebră. Procesiunea de lanterne îşi continuă drumul şi, în lumina ei, siluetele papilor se ridicau şi coborau la loc, alungindu-se şi dispărând într-un dans macabru al umbrelor.

Nimeni nu mai vorbea şi Vitttoria nu ştia dacă motivul era respectul pentru cei morţi sau tensiunea resimţită. Ea le simţea pe amândouă.

Şambelanul înainta cu ochii închişi, de parcă ar fi ştiut fiecare pas pe dinafară. Probabil că, de când se stinsese papa, bietul om făcuse de multe ori acest drum fantomatic… Poate pentru a se ruga la mormântul lui, cerându-i să-l îndrume.

„Am lucrat sub tutela cardinalului mulţi ani, spusese şambelanul. Mi-a fost ca un tată.” Vittoria şi-l amintea rostind aceste cuvinte despre cardinalul care îl „salvase” din armată. Acum înţelegea şi restul poveştii: că acelaşi cardinal care îl luase sub aripa sa ocupase mai târziu scaunul pontifical şi îşi adusese cu el protejatul, numindu-l şambelan.

„Asta explică multe”, îşi spuse ea. Întotdeauna simţise într-un mod deosebit emoţiile şi sentimentele celorlalţi şi ceva o sâcâise toată ziua cu privire la persoana şambelanului. Chiar de când îl întâlnise pentru prima dată i se păruse că omul este măcinat de o durere mai profundă şi mai personală decât criza prin care treceau cu toţii acum. În spatele calmului afişat, îl simţise torturat de demonii săi interiori. Acum ştia că instinctele ei nu dăduseră greş. Pe lângă faptul că se confrunta cu cea mai gravă ameninţare din istoria Vaticanului, era nevoit să facă faţă acestei situaţii cumplite fără mentorul şi prietenul său aproape… Zburând de unul singur.

Soldaţii îşi încetiniră paşii, de parcă pe întuneric n-ar fi ştiut unde anume era îngropat ultimul papă. Şambelanul îşi continua însă drumul cu mers sigur şi se opri în faţa unui mormânt din marmură ce părea că luceşte mai puternic decât toate celelalte. Deasupra, se afla silueta sculptată a defunctului. Când îi recunoscu figura de la televizor, Vittoria simţi încleştarea unui fior de spaimă. „Ce suntem pe cale să facem?!”

— Îmi dau seama că nu avem mult timp la dispoziţie, spuse preotul. Totuşi, vă cer un scurt moment să ne rugăm.

Soldaţii îşi plecară capetele. Vittoria le urmă exemplul, cu inima bătând să-i spargă pieptul, dar neauzită. Il camerlengo îngenunche lângă mormânt şi începu să se roage în italiană. Când Vittoria îi asculta cuvintele, ochii i se umplură de lacrimi… Lacrimi pentru mentorul ei… Pentru cel pe care-l numise tată. Rugăciunea părea la fel de potrivită pentru tatăl ei, ca şi pentru papă.

— Părinte suprem, sfătuitor şi prieten. Mi-ai spus, când eram tânăr, că vocea din inima mea era vocea lui Dumnezeu. Mi-ai spus că trebuie s-o urmez, oricât de dureroase ar fi căile pe care mă va conduce. Aud această voce acum din nou, cerându-mi lucruri imposibile. Dă-mi putere! Doamne, iartă-mi slăbiciunea! Ceea ce fac… Fac în numele credinţei Tale. Amin.

— Amin, şoptiră soldaţii.

„Amin. Tată!” Vittoria îşi şterse ochii.

Şambelanul se ridică încet şi se depărtă de mormânt:

— Trageţi capacul la o parte.

Militarii ezitară.

— Signore, interveni unul dintre ei, prin lege ne supunem dumneavoastră. Vom face tot ce ne cereţi…

Preotul părea că citeşte gândurile tânărului.

— Într-o zi îţi voi cere iertare pentru că te-am pus într-o astfel de situaţie, dar astăzi îţi cer să mi te supui. Legile Vaticanului au menirea să apere Biserica. Din acest motiv îţi ordon eu acum să le încalci.

După un moment de tăcere, cel mai înalt în grad dădu ordinul. Ceilalţi trei îşi aşezară lanternele pe pardoseală şi umbrele lor se proiectară pe zid. Luminaţi acum de jos, se apropiaseră de mormânt şi, proptindu-şi mâinile pe capac, aproape de capul mormântului, se pregătiră să împingă. La un semnal, toţi trei se opintiră, împingând din toate puterile lespedea enormă. Când aceasta nu se clinti, Vittoria se pomeni dorindu-şi nici să n-o facă. Dintr-o dată, îi era teamă de ceea ce vor descoperi.

Soldaţii împinseră mai tare, tot fără nici un rezultat.

— Ancora, îi îndemnă şambelanul, suflecându-şi mânecile robei şi fiind gata să-i ajute. Ora!

Vittoria era gata să li se alăture, dar în aceeaşi clipă capacul începu să se urnească. O nouă opintire şi, cu scrâşnet gutural de piatră lovind piatra, lespedea se roti până ce atinse o poziţie oblică pe sarcofag – capul statuii ajungând acum în fundul nişei, iar picioarele fiind îndreptate spre afară.

Cu toţii făcură un pas înapoi.

Cu mişcări sfioase, unul dintre soldaţi se aplecă, îşi luă lanterna şi o îndreptă spre mormânt. Fasciculul tremură o clipă, dar apoi deveni fix. Ceilalţi soldaţi se apropiară unul câte unul. Chiar şi în întunecimea aceea, Vittoria le simţea reticenţa. Fiecare îşi făcu semnul crucii.

Şambelanul tresări înfiorat când privi înăuntrul sarcofagului, umerii lăsându-i-se ca apăsaţi de nişte greutăţi uriaşe. Rămase astfel multă vreme, înainte de a da îndărăt.

Vittoria se temuse că gura cadavrului va fi încleştată, ca urmare a rigor mortis şi că va fi nevoită să propună fracturarea mandibulei pentru a-i putea vedea limba. Acum îşi dădu seama că acest lucru nu va fi necesar. Pometţii se lăsaseră, iar gura cadavrului era larg-deschisâ.

Limba fostului papă era neagră ca moartea.

Nici o lumină. Nici un sunet.

Arhivele Secrete erau cufundate în beznă.

Frica, îşi dădu seama Langdon, e un imbold puternic. Cu răsuflarea tăiată, bâjbâi pe lângă uşa rotativă, încercând să aprindă lumina. Găsi butonul pe perete şi îl lovi cu podul palmei. Nimic. Încercă încă o dată. Uşa era neclintită.

Rotindu-se pe loc, încercă să strige, dar glasul îi era sugrumat. Oroarea situaţiei în care se afla începu să se închidă parcă în jurul lui. Plămânii îi cereau oxigen, iar adrenalina îi dublase deja ritmul cardiac. Se simţea de parcă tocmai ar fi primit un baros în stomac.

Când se izbi cu toată greutatea trupului în uşa de sticlă, pentru o frântură de secundă i se păru că aceasta începe să se rotească. Se izbi încă o dată, până ce văzu stele verzi. După aceea îşi dădu seama că întreaga încăpere se învârtea, nu doar uşa. Împleticindu-se, dădu peste picioarele unei scări mobile şi căzu lovindu-se cu genunchiul de marginea unui raft. Înjură, se ridică şi pipăi după scară.

O găsi. Sperase că este din lemn masiv sau din fier, dar era din aluminiu. O înşfăcă, ţinând-o ca pe un berbece de asalt şi o luă la fugă spre peretele de sticlă. Era mai aproape decât ar fi crezut. Scara lovi frontal şi ricoşă. După sunetul slab al izbiturii, Langdon înţelese că avea nevoie de ceva mult mai dur şi mai greu decât o scară de aluminiu pentru a reuşi să spargă sticla aceea.

Când îşi aminti de revolverul semiautomat, speranţele îl însufleţiră, pentru a pieri apoi din nou. Nu-l mai avea; Olivetti i-l luase în biroul papei, spunându-i că nu vrea arme încărcate în prezenţa şambelanului. Atunci i se păruse un lucru firesc.

Strigă din nou, dar vocea îi era şi mai slabă acum.

Apoi îşi aduse aminte de staţia de emisie-recepţie pe care soldatul i-o lăsase pe masă, în afara galeriei. „De ce naibii n-am luat-o cu mine, înăuntru?!" În faţa ochilor începură să-i joace stele purpurii şi Langdon se forţă să gândească. „Ai mai fost blocat şi înainte, îşi spuse. Ai supravieţuit unei situaţii chiar mai rele. Erai doar un copil şi totuşi ai găsit calea de scăpare." Bezna părea că-l înghite cu fiecare clipă. „Gândeşte!"

Se aşeză pe podea. Se întinse pe spate, cu mâinile pe lângă corp. În primul rând, trebuia să-şi recapete controlul.

„Relaxează-te! Păstrează-ţi forţele!"

Fără a mai fi nevoită să înfrângă forţa gravitaţiei, inima lui îşi mai încetini ritmul. Era un truc pe care-l foloseau înotătorii pentru a-şi reoxigena sângele între două curse succesive.

„E suficient aer aici, îşi spuse. Mult. Acum, gândeşte!" Stătea acolo, aşteptând într-o oarecare măsură ca luminile să se aprindă dintr-o clipă în alta. Dar nu. Aşa cum stătea acolo, respirând ceva mai bine, o stranie resemnare puse stăpânire pe el. Se simţea bine, liniştit… Se strădui să alunge senzaţia.

„Ai să te mişti, la naiba! Dar unde…"

La încheietura lui, Mickey licărea voios, bucurându-se de întuneric: 21.33. O jumătate de oră până la Foc. Lui însă i se părea că este mult mai târziu. În loc să-şi alcătuiască un plan de evadare, mintea lui începu brusc să caute o explicaţie. „Cine a stins lumina? Oare Rocher îşi extindea căutările? Dar Olivetti nu l-a atenţionat că eu sunt aici?" Ştia însă că, în acest moment, răspunsurile oricum nu mai contau.

Deschizând gura larg şi dându-şi capul pe spate, trase adânc aer în piept, iar şi iar. Fiecare respiraţie îl ardea pe gât ceva mai puţin decât cea de dinainte. Ceaţa din creier îi dispăru. Se strădui să-şi adune gândurile şi puterile.

„Pereţi de sticlă, îşi spuse. Dar o sticlă a naibii de groasă!"

Oare existau în jur dulapuri grele de oţel, ignifuge? Văzuse unele în alte arhive, dar aici nu zărise niciunul. Şi pe urmă, căutarea unuia pe întuneric ar fi însemnat pierdere de timp. Plus că probabil n-ar fi reuşit să-l ridice de la podea, mai cu seamă în starea în care se afla acum.

„Dar masa de studiu?" Ştia că în această galerie, la fel ca în toate celelalte, exista o masă în mijlocul rafturilor. Şi ce dacă? Oricum, n-ar fi putut

s-o ridice. Fără a mai pune la socoteală că, dacă ar fi izbutit totuşi, n-ar fi reuşit s-o ducă prea departe. Rafturile erau foarte apropiate, spaţiile dintre ele fiind mult prea înguste.

Spaţiile dintre rafturi sunt prea înguste…

Dintr-o dată, îşi dădu seama.

Cu o izbucnire de încredere, sări în picioare brusc. Prea brusc. Cuprins de ameţeală, bâjbâi în întuneric pentru a se prinde de ceva.

Mâna lui dădu de un raft. Aşteptă o clipă să-şi revină şi să-şi adune puterile. Va avea nevoie de toată forţa pentru a reuşi.

Proptindu-şi umărul în marginea raftului, ca un jucător de rugby la grămadă, îşi înfipse bine picioarele în podea şi împinse. „Dacă aş putea înclina raftul!” Degeaba însă. Îşi reluă poziţia şi împinse din nou. Picioarele îi alunecară pe podea. Raftul scârţâi, dar nu se mişcă.

Avea nevoie de o pârghie.

Găsind din nou peretele de sticlă, puse o mână pe el pentru a nu-şi pierde direcţia şi o luă la fugă spre capătul galeriei. Brusc, ajunse la peretele din spate şi se ciocni puternic de el, zdrelindu-şi umărul. Înjură, ocoli ultimul raft şi se agăţă cu palmele de el, la nivelul ochilor. Apoi, proptindu-şi un picior pe peretele de sticlă şi celălalt pe poliţa de jos a raftului, începu să se caţere. Cărţile de pe poliţe căzură, fluturându-şi paginile în jurul lui. Nu-i mai păsa. Instinctul de supravieţuire îi anihilase orice reticenţe arhivistice. Echilibrul îi era afectat de bezna înconjurătoare şi închise ochii, determinându-şi creierul să ignore lipsa stimulilor vizuali. Se mişca mai repede acum. Aerul părea mai rarefiat cu cât urca. Ajunsese pe poliţele de sus, călcând pe cărţi şi forţându-se să înainteze. Apoi, ca un alpinist cucerind un vârf de stâncă, apucă în mâini ultima poliţă. Cu picioarele întinse, păşi vertical pe suprafaţa peretelui, până ce trupul său ajunse paralel cu podeaua.

„Acum sau niciodată, Robert! Exact ca la aparatele din sala de gimnastică de la Harvard.”

Aproape sfârşit, îşi înfipse bine tălpile în peretele de sticlă din spate, îşi lipi braţele şi pieptul de raft şi împinse din toate puterile. Nici un rezultat.

Gâfâind din cauza lipsei de aer, îşi reluă poziţia şi mai încercă o dată. Abia simţit, raftul se mişcă. Împinse din nou şi raftul se înclină înainte, poate cu doi centimetri, revenind la loc imediat. Fără a pierde avantajul inerţiei, trase în piept o gură de aer şi se opinti iar. Raftul se clătină mai mult.

„Ca un leagăn, îşi spuse. Păstrează ritmul. Încă puţin!”

Continuă că clatine raftul, de fiecare dată întinzându-şi picioarele mai mult. Bicepşii îi ardeau, dar nu luă în seamă durerea. Pendulul era în mişcare. „Încă de trei ori”, se îndemnă singur.

Dar două se dovediră suficiente.

O clipă de echilibru aparent, incert. Apoi, cu un tunet al cărţilor care cădeau de pe poliţe, raftul, împreună cu Langdon se prăvăli înainte. În cădere, metalul atinse raftul din faţă, care îl împinse la rândul lui pe celălalt. O nouă clipă de echilibru incert şi cel de-al doilea raft începu să se încline. Langdon mai căzu puţin.

Ca un enorm domino, rafturile începură să cadă, unul după altul. Metal peste metal, cărţile zburau în toate părţile. Langdon se prinse bine atunci când raftul pe care se afla se prăbuşi. Oare câte rafturi erau în total? Cât cântăreau? Sticla peretelui din faţă era groasă…

Raftul lui ajunsese aproape la orizontală, când auzi ceea ce sperase. Un alt tip de coliziune. Departe, la celălalt capăt al galeriei. Sunetul ascuţit al metalului pe sticlă. Galeria se zgudui din temelii şi profesorul îşi dădu seama că ultimul raft, antrenat de toate celelalte, lovise peretele de sticlă. Sunetul care urmă era cel mai neplăcut pe care-l auzise Langdon vreodată.

Linişte.

Nici un sunet de sticlă spartă, numai ecoul bubuiturii cu care peretele primise şirul de rafturi. Profesorul încremeni cu ochii larg deschişi, în vârful mormanului de cărţi. Undeva, la distanţă, se auzi un pârâit. Şi-ar fi ţinut răsuflarea pentru a asculta atent, dar nu mai avea ce să-şi mai ţină.

O secundă. Două…

Apoi, clătinându-se mai, mai să leşine, auzi un trosnet îndepărtat… Un pocnet reverberat prin toţi pereţii galeriei. Deodată, ca un tunet, sticla explodă. Grămada de sub Langdon se prăbuşi la pământ.

Ca o ploaie îndelung aşteptată în deşert, sunetul cioburilor umplu întunericul. Cu un şuier sonor, aerul pătrunse în galerie.

Treizeci de secunde mai târziu, în Grotele Vaticanului, Vittoria privea cadavrul, când pârâitul electronic al unei staţii de emisie-recepţie rupse tăcerea. Vocea care se auzi părea a unui om care se sufocă.

— Sunt Robert Langdon! Mă aude cineva?

Vittoria îşi ridică fruntea. Robert! Abia acum îşi dădea seama, aproape nevenindu-i să creadă, cât de mult îşi dorea să fie şi el acolo, lângă ea.

Soldaţii schimbară priviri nedumerite. Unul îşi scoase staţia prinsă la brâu:

— Domnule Langdon? Sunteţi pe canalul trei. Comandantul aşteaptă veşti de la dumneavoastră pe canalul unu.

— La naiba, ştiu că-i pe canalul unu! Nu vreau să vorbesc cu el. Vreau cu Il camerlengo. Acum! Să mi-l găsească cineva!

În întunericul Arhivelor Secrete, Langdon încerca să-şi recapete suflul printre cioburile de sticlă. Simţi un lichid călduţ scurgându-i-se pe mâna stângă şi înţelese că era sânge. Vocea şambelanului răsună imediat în staţie, luându-l prin surprindere:

— Sunt camerlengo Ventresca. Spuneţi-mi ce se întâmplă.

Langdon apăsă butonul, însă mâinile îi tremurau:

— Cred că a încercat cineva să mă ucidă.

Urmă o scurtă tăcere. Profesorul se chinuia să se calmeze:

— Şi ştiu unde va avea loc următoarea crimă.

Vocea care îi răspunse nu era cea a şambelanului, ci a comandantului Olivetti:

— Domnule Langdon, nici un cuvânt în plus!

Ceasul lui Langdon, mânjit de sânge, arăta 21.41. Profesorul străbătu în fugă Curtea Belvedere şi se apropie de fântână aflată lângă centrul de

securitate al Gărzii Elveţiene. Mâna nu-i mai sângera şi stana, deşi nu arăta foarte râu, îl durea. Când intră în birou, toată lumea se întoarse spre el deodată: Olivetti, Rocher, şambelanul, Vittoria şi câţiva soldaţi.

Vittoria se repezi spre el:

— Robert, eşti rănit!

Înainte ca el să îi poată răspunde, Olivetti se apropie dintr-un pas:

— Domnule Langdon, mă bucur că sunteţi bine. Îmi pare rău pentru semnalele încrucişate din arhive.

— Semnale încrucişate?! Dar ştiai al dracului de bine…

— A fost vina mea, interveni Rocher pe un ton spăşit, făcând un pas înainte. Nu ştiam că sunteţi în arhivă. Anumite sectoare ale zonelor albe împart aceleaşi circuite electrice cu clădirea arhivelor. Ne-am extins căutările. Eu sunt cel care a întrerupt alimentarea electrică. Dacă aş fi ştiut…

Vittoria îi prinse mâna rănită între palmele ei:

— Robert, Papa a fost otrăvit. Illuminati l-au ucis.

Langdon auzi cuvintele, dar mintea lui nu le mai putea pătrunde sensul. Era deja sătul. Nu mai simţea decât căldura mâinilor Vittoriei.

Şambelanul scoase din buzunarul robei sale o batistă de mătase şi i-o întinse să-şi cureţe rana. Nu rosti nici un cuvânt, dar ochii lui verzi păreau însufleţiţi din nou.

— Robert, îl presă Vittoria, ai spus că ai aflat unde va fi ucis următorul cardinal?

— Da şi va fi la…

— Nu! Îl întrerupse Olivetti. Domnule Langdon, când v-am rugat să nu mai rostiţi nici un cuvânt prin staţie, am avut un motiv. Apoi se întoarse spre grupul de membri ai Gărzii Elveţiene: Scuzaţi-ne, domnilor!

Soldaţii părăsiseră imediat încăperea. Fără proteste. Îndeplineau un ordin.

Olivetti se răsuci din nou spre cei rămaşi în birou:

— Oricât de dureros este ceea ce vă voi spune acum, asasinarea Papei a fost un act care a putut fi dus la îndeplinire numai cu ajutor de aici, din interiorul acestor ziduri. Pentru binele tuturor, nu mai putem avea încredere în nimeni. Nici în propriii soldaţi.

Aceste afirmaţii păreau să-i provoace comandantului suferinţă.

Rocher interveni, cu o privire îngrijorată:

— Infiltrarea implică…

— Da, reluă Olivetti. Integritatea percheziţiilor noastre a fost compromisă. Şi totuşi, este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Continuaţi căutarea!

Rocher păru că vrea să mai spună ceva, dar renunţă şi ieşi.

Şambelanul trase adânc aer în piept. Încă nu scosese o vorbă şi Langdon observă hotărârea din ochii lui, de parcă ajunsese la un pragg-limitâ.

— Comandante! Voi întrerupe conclavul.

Olivetti îşi strânse buzele, cu un aer neînduplecat.

— Părerea mea este să n-o faceţi. Mai avem încă două ore şi douăzeci de minute.

— O nimica toată.

Tonul comandantului suna provocator:

— Şi ce intenţionaţi să faceţi? Să evacuaţi cardinalii de unul singur?

— Vreau să salvez această biserică folosindu-mi puterea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Cum anume voi proceda nu mai este problema dumneavoastră.

— Ceea ce vreţi să faceţi… Olivetti făcu o pauză, apoi reluă, hotărât: Eu nu am autoritatea să vă împiedic. Mai ales dacă ţinem seama de aparentul meu eşec ca şef al securităţii. Vă cer doar să mai aşteptaţi. Încă douăzeci de minute… Până după ora zece. Dacă informaţia domnului Langdon este corectă, poate că mai am o şansă să-l prind pe asasin. Mai putem păstra încă protocolul şi aparenţele.

— Aparenţele! Exclamă şambelanul cu un hohot sugrumat. Convenienţele au fost depăşite de mult, domnule comandant! În caz că ai observat, suntem în plin război acum.

Un soldat apăru din centrul de securitate şi i se adresă şambeului:

— Signore, tocmai am fost informat că a fost reţinut reporterul BBC, domnul Glick.

Preotul încuviinţă:

— Trimiteţi-i pe el şi pe cameramanul lui să mă aştepte la intrarea în Capela Sixtină.

Olivetti făcu ochii mari:

— Dar ce vreţi să faceţi?

— Douăzeci de minute, comandante. Asta e tot ce vă mai acord.

Şi dispăru.

Când maşina lui Olivetti ieşi pe poarta Vaticanului, în urma ei nu mai venea şirul de Alfa Romeo fără numere de înmatriculare. Pe bancheta din spate, Vittoria bandaja mâna profesorului cu ce găsise în trusa de prim-ajutor.

Olivetti privea drept în faţa:

— Bun, domnule Langdon. Unde mergem?

Chiar dacă sirena licărea şi urla, maşina lui Olivetti părea că trece neobservată, în timp ce traversa podul în viteză şi se îndrepta spre inima vechii Rome. Întregul trafic părea că urmează o direcţie unică, spre Vatican, de parcă Sfântul Scaun devenise dintr-o dată locul de divertisment al romanilor.

Langdon stătea pe bancheta din spate, frământat de numeroase întrebări. Se gândea la ucigaş: dacă îl vor prinde de această dată, dacă le va spune ceea ce doreau să afle, dacă nu cumva era deja prea târziu. Cât va mai trece până ce şambelanul va spune mulţimii adunate în Piazza San Pietro că era în pericol de moarte? Iar incidentul din arhivă încă nu-i dădea pace. O greşeală.

Olivetti nu puse deloc piciorul pe frâne, iar maşina zbura spre Biserica Santa Maria della Vittoria. Langdon ştia că, în orice altă zi, ar fi stat cu sufletul la gură; acum însă, se simţea amorţit. Numai durerea ce-i pulsa în mână îl trezea la realitate.

Deasupra, sirena se tânguia. „Ca şi cum l-am anunţa de departe că venim”, comentă profesorul în sinea sa. Dar astfel prinseseră o viteză uluitoare; probabil că Olivetti va opri sirena atunci când se vor apropia. Acum, că avea un scurt răgaz pentru a reflecta, vestea asasinării papei începu să-şi facă loc în mintea sa. Gândul era de neconceput şi totuşi, într-un fel, părea cât se poate de logic. Infiltrarea fusese dintotdeauna punctul forte al confreriei – restructurarea puterii din interior. Şi la urma urmei, mai fuseseră asasinaţi papi. Zvonurile despre trădări circulau cu miile, deşi nimic nu fusese dovedit, pentru că autopsiile nu erau permise. Până de curând. Nu cu mult timp urmă, specialiştii primiseră permisiunea de a examina cu raze X mormântul papei Celestin al V-lea, care se presupunea că murise de mâna succesorului său nerăbdător, Bonifaciu al VIII-lea. Cercetătorii speraseră că analiza va scoate la iveală vreun indiciu minor -un os frânt, poate. Incredibil însă, examinarea revelase un cui de douăzeci de centimetri înfipt în ţeasta pontifului.

Langdon îşi aminti de o serie de articole din presă pe care câţiva colegi „prinşi” de fenomenul Illuminati i le trimiseseră cu ani în urmă. Iniţial, crezuse că totul nu-i decât o farsă, aşa că se dusese să consulte colecţia de microfişe de la Harvard pentru a verifica autenticitatea articolelor. Oricât de incredibil ar fi fost, ele erau autentice. Acum le păstra ca o dovadă a modului în care chiar şi cele mai respectabile organizaţii media puteau cădea pradă acceselor de paranoia în privinţa Confreriei Illuminati. Brusc însă, afirmaţiile presei nu mai păreau chiar atât de paranoice. Langdon îşi amintea articolele respective în detaliu:

BBC (14 iunie 1998): „Papa Ioan Paul I, care a decedat în anul 1978, a fost victima unui complot pus la cale de Loja Masonică P2… Societatea secretă cu acest nume a hotărât asasinarea lui Ioan Paul I când şi-a dat seama că acesta era decis să-l demită pe arhiepiscopul american Paul Marcinkus din funcţia de preşedinte al Băncii Vaticanului. Banca a fost implicată în tranzacţii financiare subterane cu Loja Masonică…”

The New York Times (24 august 1998): „De ce răposatul papă Ioan Paul I era îmbrăcat cu o cămaşă de zi, deşi era în pat? De ce aceasta era ruptă? Întrebările nu se opresc aici. Nici o investigaţie medicală nu a fost efectuată. Cardinalul Villot a interzis autopsierea cadavrului pe motivul că nici un papă nu fost autopsiat vreodată. Iar medicamentele lui Ioan Paul I au dispărut în mod misterios din dormitorul său, la fel ca şi ochelarii, papucii şi testamentul său.”

London Daily Mail (27 august 1998):„…Un complot în care este implicată o lojă masonică ilegală, puternică şi crudă, ale cărei tentacule se întind până la Vatican.”

Telefonul mobil din buzunarul Vittoriei începu să sune, alungând din mintea lui Langdon amintirile sumbre. Nedumerită, tânăra răspunse. Chiar de la distanţă, profesorul recunoscu vocea metalică şi rece:

— Vittoria? Sunt Maximilian Kohler. Aţi găsit antimateria?

— Max? Eşti bine?

— Am văzut ştirile. Nimeni nu a menţionat nimic despre CERN sau despre antimaterie. E un lucru bun. Ce se întâmplă acolo?

— Încă n-am localizat conteinerul. Situaţia este complexă. Robert Langdon ne-a ajutat mult. Avem o pistă care ar putea duce la prinderea celui care ucide cardinali. Chiar acum ne îndreptăm…

— Doamnă Vetra, o întrerupse Olivetti, aţi spus deja destul!

Vittoria acoperi receptorul cu mâna, în mod vizibil iritată:

— Domnule comandant, vorbesc cu preşedintele CERN. În mod cert el are dreptul să…

— Are dreptul să fie aici şi să se ocupe de această situaţie. Vorbiţi pe o linie telefonică deschisă. Aţi spus deja destule.

Vittoria inspiră adânc:

— Max?

— S-ar putea să am nişte informaţii pentru tine, spuse Kohler. Despre tatăl tău… Cred că ştiu cui a spus despre antimaterie.

Chipul fizicienei se întunecă:

— Max, tata mi-a declarat că n-a spus nimănui.

— Mi-e teamă, Vittoria, că totuşi a spus cuiva. Trebuie să mai verific nişte înregistrări de siguranţă. Te sun din nou în curând.

Şi linia căzu.

Vittoria era galbenă ca şi ceara atunci când îşi puse telefonul în buzunar.

— Eşti bine? O întrebă Langdon.

Ea înclină din cap afirmativ, dar din tremurul degetelor se vedea că minte.

— Biserica se află în Piaţa Barberini, spuse Olivetti oprind sirena şi uitându-se la ceas. Avem nouă minute.

Când Langdon îşi dădu seama unde se află cel de-al treilea altar al ştiinţei, amplasarea bisericii stârni o vagă amintire în mintea lui. Piazza Barberini! Era ceva familiar în acest nume… Dar nu ştia ce. Acum îşi dădu seama. Piaţa era locul unei controversate staţii de metrou. Cu douăzeci de ani în urmă, construcţia staţiei stârnise proteste din partea istoricilor de artă, care se temuseră că excavaţiile ar putea antrena prăbuşirea imensului obelisc, amplasat în centrul pieţei. Arhitecţii municipali mutaseră obeliscul, aşezând în locul lui o mică fântână ornamentală numită Tritonul.

„Pe vremea lui Bernini, în Piazza Barberini se găsea un obelisc!” Cu această descoperire, toate dubiile pe care le-ar mai fi putut avea privind localizarea celui de-al treilea indiciu se evaporară.

La o stradă distanţă de piaţă, Olivetti coti pe o alee şi, la jumătatea acesteia, frână brusc. Îşi scoase haina, îşi suflecă mânecile de la cămaşa şi îşi încărcă arma.

— Nu putem risca să fiţi recunoscuţi, le spuse. Aţi apărut amândoi la televizor. Vreau să mergeţi de cealaltă parte a pieţei, la adăpost şi să supravegheaţi intrarea. Eu mă duc prin spate.

Apoi scoase revolverul şi i-l întinse lui Langdon:

— Pentru orice eventualitate.

Profesorul se încruntă. Pentru a doua oară în ziua aceea, i se dădea un pistol. Ascunzându-l în buzunarul interior al sacoului, îşi dădu seama că încă mai avea la el pergamentul manuscrisului din Diagramma. Nu putea crede că uitase să-l lase în arhivă; şi-l închipui pe curatorul Vaticanului prăbuşindu-se în spasme de furie la gândul că un asemenea manuscris preţios era purtat prin Roma ca o banală hartă turistică. Apoi îşi aminti de grămada de cioburi şi de volume răvăşite pe care le lăsase în urmă. Curatorul va avea alte probleme cu care să-şi bată capul. „Dacă arhivele supravieţuiesc nopţii ăsteia."

Olivetti coborî din maşină şi le făcu semn spre capătul aleii:

— Pe aici ajungeţi în piaţă. Fiţi cu ochii în patru şi nu vă lăsaţi văzuţi! Doamnă Vetra, haideţi să probăm din nou telefoanele!

Vittoria îşi scoase mobilul din buzunar şi apelă pe automat numărul comandantului, pe care-l introdusese în memorie la Panteon. Aparatul de la centura lui Olivetti începu să vibreze, fără să scoată nici un sunet.

— Bun! Dacă vedeţi ceva, îmi comunicaţi imediat. Apoi, ridicând piedica armei sale, adăugă: Voi fi înăuntru, aşteptându-vă. Păgânul acela e al meu!

În acelaşi moment, undeva foarte aproape, un alt telefon celular începu să sune.

Hassassin-ul răspunse:

— Vorbeşte!

— Eu sunt. Janus.

— Salut, stăpâne, zâmbi ucigaşul.

— Poziţia ta este, probabil, cunoscuta. Cineva va veni să te oprească.

— Au întârziat. Deja mi-am făcut aranjamentele aici.

— Bine. Ai grijă să scapi cu viaţă. Misiunea ta nu s-a sfârşit încă.

— Cei care-mi vor sta în cale vor muri.

— Cei care-ţi vor sta în cale sunt oameni pricepuţi.

— Vorbeşti despre savantul american?

— Ştii ceva despre el?

Hassassin-ul rânji:

— Fire calmă, dar naivă. Am vorbit cu el la telefon mai devreme. E cu o femeie care pare opusul lui.

Un val de excitare îl cuprinse amintindu-şi de temperamentul fierbinte al fiicei lui Leonardo Vetra.

La celălalt capăt al liniei urmă un scurt moment de tăcere – prima ezitare pe care o remarcase Hassassin-ul din partea stăpânului său Illuminati. Într-un târziu, Janus reluă:

— Elimină-i dacă e nevoie!

Ucigaşul rânji:

— E ca şi făcut!

Gândindu-se la acest lucru, un plăcut fior îi străbătu corpul. „Deşi femeia s-ar putea s-o păstrez drept trofeu."

În Piazza San Pietro izbucnise un veritabil război. Lumea adunată acolo era cuprinsă de o agresivitate frenetică. Maşinile presei năvăleau ca nişte vehicule de război, revendicând o bucată de teritoriu. Reporterii îşi înşirau

dispozitivele electronice aidoma soldaţilor care se înarmează pentru luptă. În întregul perimetru al pieţei, diversele posturi de radio şi televiziune se luptau pentru o poziţie mai bună, grăbindu-se să-şi ridice cele mai avansate arme în războiul mediatic: monitoarele cu ecran ultraplat.

Acestea erau enorme ecrane video care puteau fi montate pe acoperişul carelor de reportaj sau pe o schelărie mobilă. Ecranele erau un fel de panouri publicitare ale reţelelor, pe care acestea îşi difuzau sigla şi emisiunile ca la un cinematograf în aer liber. Dacă un monitor era bine poziţionat – chiar pe „frontul" acţiunii, de pildă – o reţea concurentă nu-şi putea filma propriul reportaj fără ca în imagine să apară şi „reclama" celeilalte reţele.

Piaţa se transforma rapid nu doar într-o arenă multimedia, ci şi într-o ţintă a curiozităţii populaţiei. Spectatorii veneau cu miile. Locurile în piaţă deveniseră în scurt timp o marfă de mare preţ. Oamenii se înghesuiau în jurul monitoarelor, urmărind reportajele în direct cu un entuziasm frenetic.

La câteva sute de metri distanţă, dincolo de zidurile groase ale Bazilicii San Pietro, atmosfera era senină. Locotenentul Chartrand împreună cu alţi trei soldaţi se deplasau prin întuneric. Purtând ochelari cu infraroşii, patrulau de-a lungul navei principale, cu detectoarele întinse înainte. Verificarea zonelor de acces ale publicului din Vatican nu se soldase cu nici un rezultat.

— Mai bine vă scoateţi ochelarii acum, le spuse cel mai înalt în grad.

Chartrand îi şi scosese deja. Se apropiau de Nişa Pallium-urilor – partea subterană aflată în centrul bazilicii. Era luminată de nouăzeci şi nouă de candele şi razele infraroşii amplificate de această lumină le-ar fi vătămat ochii.

Chartrand se bucura că a scăpat de ochelarii grei şi se întinse şi mai mult când coborî în nişă pentru a cerceta şi acest sector. Încăperea era splendidă… Aurie şi strălucitoare. Nu mai fusese niciodată aici.

În fiecare zi de când se afla în acest post, Chartrand mai descoperea câte unul din misterele Vaticanului. Aceste candele erau unul dintre ele. Nouăzeci şi nouă de candele ardeau tot timpul; aşa cerea tradiţia. Preoţii aveau grijă să umple la timp candelele cu uleiuri sfinte, astfel încât niciuna să nu se stingă vreodată. Se spunea că aveau să ardă până la sfârşitul lumii.

„Sau cel puţin până diseară la miezul nopţii", îşi spuse Chartrand, simţind cum i se usucă din nou gura.

Locotenentul îşi trecu detectorul pe deasupra candelelor. Nu era nimic nici aici. De altfel, nu era surprins; după cum arăta imaginea video, conteinerul se afla într-o zonă întunecată.

Când se deplasă spre celălalt capăt al nişei, dădu peste un grătar ridicat, care acoperea o deschidere în podea. Prin deschidere cobora o scară îngustă şi abruptă. Locotenentul auzise diverse istorisiri despre ceea ce se afla acolo, jos. Din fericire, nu vor trebui să coboare. Ordinele lui Rocher fuseseră foarte clare. „Verificaţi numai zonele de acces public; ignoraţi-le pe celelalte."

— Ce miroase aşa? Întrebă el, atunci când se depărta de grătar.

În nişă persista o mireasmă extrem de dulce.

— Fumul de la candele, îi explică un alt soldat.
Chartrand era surprins:
— Miroase mai degrabă a parfum decât a kerosen.
— Dar nu e kerosen! Lămpile se află aproape de altarul papal, aşa că se foloseşte un amestec special, ambiental – etanol, zahăr, butan şi parfum.
— Butan?
Locotenentul aruncă spre lămpi o privire confuză. Militarul clătină din cap:
— Ai grijă să nu verşi vreo picătură. Miroase paradiziac, dar arde ca dracu'.
Militarii sfârşiseră de verificat Nişa Pallium-urilor şi urcaseră din nou în bazilică, când staţiile începură să ţiuie.
Soseau informaţii noi şi toţi soldaţii ascultară uluiţi.
Se părea că avuseseră loc noi evenimente grave, despre care nu puteau primi detalii la aparat, dar şambelanul hotărâse să încalce tradiţia şi să întrerupă conclavul pentru a li se adresa cardinalilor. Niciodată în decursul istoriei nu se mai întâmplase aşa ceva. „Dar, îşi spuse Chartrand, niciodată în decursul istoriei nu mai stătuse Vaticanul pe ceea ce părea a fi un futurist focos nuclear."
Locotenentul se simţea ceva mai liniştit, ştiind că şambelanul avea situaţia sub control. La Vatican, Il camerlengo era persoana pentru care Chartrand nutrea cel mai profund respect. Unii dintre soldaţi îl considerau un beato – un habotnic a cărui iubire pentru Dumnezeu friza obsesia – dar chiar şi ei recunoşteau că, în lupta împotriva inamicilor Domnului, şambelanul era cel care niciodată nu dădea înapoi şi pornea la contraatac cu toate forţele.
Militarii avuseseră mult de-a face săptămâna aceasta cu şambelanul, în timp ce pregăteau conclavul şi toată lumea era de acord că omul părea puţin cam rigid, iar ochii lui verzi aveau o privire mai intensă decât de obicei. Deloc surprinzător, comentaseră ei: pe lângă faptul că răspundea pentru organizarea conclavului, trebuia să se achite de această sarcină imediat după pierderea mentorului său, Papa.
Chartrand venise la Vatican doar de câteva luni atunci când auzise de bomba care o ucisese pe mama şambelanului, care era pe atunci copil, chiar în faţa ochilor lui. „O bombă într-o biserică… Şi acum istoria se repetă." Din nefericire, autorităţile nu-i prinseseră pe ticăloşii care amplasaseră explozibilul… Probabil vreo grupare anticreştină, declaraseră autorităţile şi clasaseră cazul. Nu era de mirare că il camerlengo nu suferea apatia.
Cu vreo două luni în urmă, într-o după-amiază liniştită, Chartrand se întâlnise pe neaşteptate cu şambelanul pe aleile Vaticanului. Preotul îşi dăduse seama probabil că era nou şi-l invitase să-l însoţească la o plimbare. Nu vorbiseră despre ceva anume, dar imediat locotenentul se simţise în largul lui.
— Părinte, i se adresase el, pot să vă pun o întrebare mai ciudată?
Şambelanul îi surâse:
— Numai dacă-ţi pot oferi şi eu un răspuns ciudat.

— I-am întrebat pe toţi preoţii pe care îi cunosc şi tot nu reuşesc să înţeleg.

— Ce anume te tulbură?

Preotul mergea cu paşi mici, repezi, poalele sutanei fâlfâindu-i la fiecare pas. Pantofii săi cu tălpi negre de crep păreau să i se potrivească, reflectându-i parcă însăşi fiinţa interioară: modernă, dar modestă şi arătându-şi cu prisosinţă vârsta.

Chartrand trăsese adânc aer în piept:

— Nu înţeleg chestia aceea cu „atotputernic şi milostiv”.

— Ai citit Biblia! Exclamase şambelanul, surâzându-i.

— Încerc şi eu.

— Şi eşti nedumerit, fiindcă Scriptura îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind o divinitate atotputernică şi milostivă.

— Exact.

— Atotputernic şi milostiv înseamnă că lui Dumnezeu totul îi e cu putinţă şi totodată e mărinimos.

— Înţeleg conceptul. Doar că… Undeva pare a fi o contradicţie.

— Da. Contradicţia este durerea, suferinţa. Foametea, războiul, bolile…

— Exact! Exclamase Chartrand, care fusese sigur că şambelanul îl va înţelege. În lume se întâmplă lucruri teribile. Toate aceste tragedii par să sugereze ca Dumnezeu nu poate fi deopotrivă atotputernic şi mărinimos. Dacă ne-ar iubi şi ar avea puterea de a schimba orice situaţie, nu ne-ar lăsa să suferim, nu-i aşa?

Il camerlengo căzuse un moment pe gânduri:

— Aşa să fie?

Chartrand se simţea stânjenit. Oare depăşise anumite limite? Să fi fost aceasta una dintre întrebările acelea religioase care pur şi simplu nu trebuie puse?

— Păi, reluase el ezitând, dacă Dumnezeu ne iubeşte şi ne poate păzi, ar trebui s-o facă. Aparent însă, ori este atotputernic şi nepăsător, ori e milostiv şi incapabil să ne ajute.

— Dumneata ai copii, locotenente?

— Nu, signore.

— Ei, închipuie-ţi că ai avea un băieţel de opt ani… L-ai iubi?

— Sigur că da!

— I-ai da voie să se joace cu un skateboard?

Chartrand înţelesese unde bătea. Şambelanul păruse totdeauna surprinzător de modern şi deschis pentru un preot.

— Da, cred că da. Fireşte că i-aş da voie, dar i-aş spune să fie atent.

— Aşadar, ca tată al acestui copil, i-ai oferi câteva sfaturi şi îndrumări de bază şi apoi l-ai lăsa liber, să înveţe din propriile greşeli.

— N-aş sta tot timpul după el să-l dădăcesc, dacă la asta vă referiţi.

— Dar dacă ar cădea şi şi-ar juli un genunchi?

— Ar învăţa să fie mai atent.

Şambelanul îi surâsese iarăşi:

— Prin urmare, cu toate că ai avea puterea de a interveni şi a-ţi feri copilul de o durere, ai prefera să-ţi demonstrezi dragostea pentru el lăsându-i să înveţe singur din propriile lecţii?

— Desigur. Durerea este inerentă creşterii şi maturizării. Doar aşa învăţăm.

Preotul încuviinţase:

— Exact.

Langdon şi Vittoria studiau Piazza Barberini din umbra unei alei înguste, ascunse, în colţul vestic. Biserica se afla chiar în faţa lor, cupola ei se înălţa printre mănunchiul de clădiri ce o înconjurau. Înserarea adusese cu ea o bine venită răcoare în aer şi, spre surprinderea profesorului, descoperi că piaţa era aproape pustie. Deasupra lor, prin ferestrele deschise, sonorul televizoarelor îi amintea unde dispăruse toată lumea.

— Încă nu avem nici un comentariu din partea Vaticanului… Illuminati au asasinat doi cardinali… Prezenţă satanistă în Roma… Speculaţii despre o şi mai puternică infiltrare…

Veştile se răspândiseră precum focul lui Nero. Roma era în aşteptare, la fel ca şi restul omenirii. Langdon se întrebă dacă vor reuşi să oprească înaintarea oarbă a evenimentelor. În vreme ce observa biserica, îşi dădu seama că, în ciuda construcţiilor moderne care o sufocau, forma eliptică a pieţei era încă evidentă. Undeva, la înălţime, aidoma unui altar modern al unui erou de mult apus, o firmă uriaşă de neon clipea pe acoperişul unui hotel luxos. Vittoria i-o arătase deja. Numele părea ciudat de potrivit: „Hotel Bernini”.

— Cinci din zece, spuse ea, fără a-şi lua ochii de la piaţă.

Dar abia sfârşise de rostit cuvintele, că îl şi prinse pe Langdon de braţ şi-l trase înapoi, în umbră, făcându-i semn spre mijlocul pieţei.

Profesorul îi urmări direcţia mâinii şi, când văzu, încremeni.

Străbătând piaţa din faţa lor, sub stâlpul unui felinar, două siluete întunecate îşi făcură apariţia. Amândouă erau înfofolite, cu capetele acoperite de văluri negre – portul tradiţional al văduvelor catolice. Păreau amândouă femei, dar, în lumina slabă a înserării, Langdon nu putea fi sigur. Una din ele părea mai bătrâna şi mergea mai greu, aplecată de spate, poate din cauza durerilor. Cealaltă, mai înaltă şi mai puternică, o ajuta să meargă.

— Dă-mi arma, îi ceru Vittoria.

— Dar nu poţi să…

Cu o agilitate ca de felină, îşi duse imediat mâna la buzunarul sacoului lui. Arma luci în întuneric. Apoi, fără vreun zgomot, de parcă nici nu ar fi atins caldarâmul, ţâşni spre stânga, înconjurând piaţa pentru a ajunge în spatele celor două siluete. Langdon încremeni când o văzu. O clipă mai târziu, înjurând, fugi după ea.

Cuplul mergea încet şi, în nici jumătate de minut, ei ar fi ajuns în spatele lor. Vittoria ascunsese arma sub braţele încrucişate uşor la piept; arma era invizibilă, dar accesibilă într-o frântură de secundă. Tânăra părea să plutească din ce în ce mai repede, iar Langdon se străduia să nu rămână în urmă. Când pantoful său lovi o piatră şi o azvârli la un metru în faţă, Vittoria îl

străfulgera cu privirea. Dar cele doua siluete păreau că n-au auzit nimic. Vorbeau.

La zece metri în spatele lor, profesorul le putea auzi. Nu le distingea cuvintele, ci doar un murmur slab. Lângă el, Vittoria iuţea fiecare pas. Braţele începură să i se desfacă pe piept. Şase metri. Vocile erau deja mai clare, una mult mai sonoră decât cealaltă. Furioasă. Lui Langdon i se părea a fi vocea unei bătrâne. Morocănoase. Greu de precizat dacă erau bărbaţi sau femei. Se strădui să audă ce spune, dar un alt glas răsună în întuneric:

— Mi scusi!

Vocea prietenoasă a Vittoriei străfulgeră piaţa ca o torţă.

Langdon înmărmuri când cele două siluete se opriră şi dădură să se întoarcă. Vittoria continua să se apropie de ele, fără a încetini paşii. Probabil că nu vor avea timp să reacţioneze. Profesorul îşi dădu seama că picioarele sale nu se mai mişcau. Din spate, văzu mâinile Vittoriei depărtându-se, cea dreaptă eliberându-se, arma ţâşnind înainte. Apoi, peste umăr, zări o figură în lumina becului stradal. Panica îl împinse înainte:

— Vittoria, nu!

Ea însă părea că aparţine unui alt timp, cu o fracţiune de secundă înaintea lui. Cu o mişcare la fel de rapidă, pe cât de banală, ca o femeie care se zgribuleşte în răcoarea înserării, încrucişă iarăşi braţele la piept şi arma dispăru. Langdon se împletici până la ea, aproape ciocnindu-se de cele două siluete.

— Buona sera, bâlbâi Vittoria.

Profesorul răsuflă uşurat. În faţa lor se aflau două femei în vârstă, privindu-i curioase pe sub vălurile negre. Una din ele era atât de bătrână, încât abia mai mergea; cealaltă o sprijinea. Ambele aveau în mâini şiraguri de mătănii şi păreau nedumerite de intervenţia lor.

Vittoria surâse tremurat:

— Dov'e la chiesa Santa Maria della Vittoria? Unde este biserica…

Femeile îi arătară o clădire masivă, situată pe o străduţă în pantă:

— E là.

— Grazie, spuse Langdon, luând-o pe Vittoria pe după umeri şi trăgând-o uşor înapoi.

Aproape că nu-i venea să creadă că fusese cât pe ce să atace două bătrâne.

— Non şi puâ entrare, îi atenţionă cea mai tânără. E chiuşă temprano.

— A închis mai devreme? Întrebă Vittoria suprinsă. Perchè?

Ambele femei începură să explice în acelaşi timp, cu un şuvoi de vorbe.

Langdon înţelegea destul de puţin din italiana lor. Se părea că femeile fuseseră în biserică să se roage pentru Vatican în aceste momente tulburi, când, cu cincisprezece minute în urmă, un bărbat intrase şi le spusese că biserica se închide mai devreme.

— Hanno conosciuto l'uomo? Întrebă Vittoria, dintr-o dată foarte încordată. Îl cunoşteaţi pe acel bărbat?

Femeile clătinară din cap. Era un straniero crudo, îi explicară ele, care obligase pe toată lumea să plece, chiar şi pe îngrijitor şi pe tânărul preot,

care îl ameninţase că va chema poliţia. Dar insul se mulţumise să râdă, spunându-le că poliţia ar face bine să aducă şi camere de filmat.

— Camere? Se miră Langdon.

Femeile croncăniră mai departe furioase, spunând că omul era un baràrabo. Apoi, tot bombănind, îşi continuară drumul.

— Bar-àrabo? O întrebă el pe Vittoria. Adică un barbar?

— Nu tocmai. Bar-àrabo e un joc de cuvinte deloc măgulitor. Înseamnă arabo… Arab.

Langdon simţi un fior rece pe şira spinării şi se întoarse spre biserică. În clipa aceea, ceva licări în ferestrele cu vitralii. Imaginea îi îngheţă sângele în vine.

Fără să-l observe, Vittoria îşi scoase telefonul din buzunar şi apăsă o tastă:

— Îl anunţ pe Olivetti.

Tăcut, profesorul o prinse uşor de braţ. Cu o mână care-i tremura, arătă spre biserică. Vittoria aproape că sughiţă de surprindere.

Înăuntrul bisericii, lucind ca nişte ochi de diavol prin sticlele colorate ale ferestrelor… se înălţau limbi roşietice de foc.

Langdon şi Vittoria alergară la intrarea principală a Bisericii Santa Maria della Vittoria. Uşa de lemn era încuiată. Vittoria trase trei focuri în broasca veche şi încuietoarea cedă. Biserica nu avea un antreu, întreaga incintă întinzându-se în faţa lor de cum păşiră înăuntru. Scena care îi aştepta era atât de neaşteptată, de bizară, încât profesorul închise ochii pentru o clipă şi apoi îi redeschise pentru a se convinge că ceea ce vedea era adevărat.

Interiorul era o excesivă ilustrare a barocului, cu pereţi şi altare poleite. Drept în mijlocul bisericii, chiar sub cupola principală, se înălţase o grămadă de bănci şi strane din lemn, care ardea ca un rug. Un foc de tabără ale cărui flăcări se ridicau spre boltă. Când îşi ridică ochii într-acolo, toată grozăvia scenei se năpusti asupra lui ca o uriaşă pasăre de pradă.

Mult deasupra capului, din dreapta şi din stânga plafonului, atârnau două cabluri – folosite pentru a susţine vasele cu tămâie. Acestea două nu susţineau însă nici un vas. Li se dăduse o cu totul altă utilizare…

De cele două cabluri, atârna un om. Un bărbat dezbrăcat. Încheieturile mâinilor îi fuseseră prinse fiecare de câte un cablu şi trase în lături până la refuz. Braţele omului erau întinse în lateral, de parcă cineva îl răstignise pe o cruce invizibilă, atârnând în biserică.

Pe moment, Langdon se simţi ca paralizat. O clipă mai târziu, îşi dădu seama de întreaga oroare a situaţiei. Bătrânul era încă în viaţă şi ridică puţin capul. Doi ochi îngroziţi priviră în jos, într-un strigăt mut. Pe pieptul lui se zărea înfierată o emblemă. Deşi n-o vedea foarte bine, Langdon ştia bine ce era scris. Treptat, flăcările se ridicau spre picioarele bătrânului şi bietul om scoase un strigăt de durere, iar trupul i se încordă.

Însufleţit de o forţă nevăzută, Langdon îşi simţi trupul mişcându-se, repezindu-se de-a lungul navei principale, spre rug. Imediat, plămânii i se umplură de fum. La zece metri de infern, în plină viteză, se izbi de un zid de căldură. Pielea de pe faţă îl ustura şi se împletici înapoi, ducându-şi mâna

streaşină la ochi şi se prăbuşi pe pardoseala de marmură. Se ridică şi se repezi înainte, cu palmele ridicate în dreptul feţei.

Dar imediat îşi dădu seama. Focul era prea puternic.

Se trase iarăşi înapoi şi cercetă zidurile bisericii. „O tapiserie grea", îşi spuse. „Dacă aş putea potoli..." Dar ştia că nu avea să găsească nici o tapiserie. „E o biserică barocă, Robert, nu un castel german! Gândeşte-te!" Se forţă să-şi îndrepte din nou privirea spre trupul atârnat.

Fumul şi flăcările se zvârcoleau sub cupolă. Cablurile atârnau din plafon, unde fuseseră trecute peste câte o roată de scripete, coborâte apoi până la nişte tacheţi de metal, de o parte şi de cealaltă a bisericii. Langdon privi unul dintre tacheţi. Era foarte sus pe perete, dar ştia că, dacă ar ajunge la el şi ar slăbi legătura, cablul s-ar detensiona şi omul ar fi proiectat dincolo de rug.

O limbă de foc se înălţă mai sus decât celelalte şi se auzi un urlet de durere. Pielea de pe picioarele bătrânului începea să se băşice. Cardinalul era ars de viu. Langdon fixă tachetul din ochi şi se repezi spre el.

În spatele bisericii, Vittoria se agăţă de spătarul unei strane, încercând să-şi păstreze controlul. Imaginea de sub cupolă era oribilă şi se sili să se uite în altă parte. „Fă ceva! Oare unde naiba era Olivetti? Îl văzuse deja pe Hassassin? Îl prinsese? Unde erau acum?" Vittoria făcu un pas în faţă ca să-l ajute pe Langdon, dar un zgomot o încremeni locului.

Trosnetul flăcărilor se înteţea cu fiecare clipă, dar pe fondul lui se mai auzi un sunet. O vibraţie metalică. În apropiere. Părea să vină de la capătul stranelor din stânga. Era un fel de zomăit sec, ca soneria unui telefon, dar înfundat şi aspru. Zgomotul se auzea mai bine. Se opri şi începu iar. O vibraţie ce se relua.

Apropiindu-se de capătul navei, îşi dădu seama că sunetul vine din podea, cumva chiar din locul unde se terminau stranele. În vreme ce înainta atentă, ţinând arma în mâna dreaptă, realiză că şi în stânga avea ceva: telefonul mobil. Din cauza panicii uitase că, afară, formase numărul lui Olivetti. Acum îşi aminti şi îşi duse telefonul la ureche. Încă mai suna. Comandantul nu răspunse. Brusc, cu o spaimă care creştea mereu, Vittoria înţelese ce anume scotea sunetul acela înfundat. Mai făcu un pas înainte, tremurând.

Toată biserica păru să i se cufundă sub picioare, când zări trupul lipsit de viaţă căzut pe podea. Nici un fârişor de sânge nu se scurgea din cadavrul acela. Nici un semn de violenţă nu se vedea pe el. Doar capul comandantului avea o poziţie stranie... Întors la spate, răsucit cu 180 de grade. Vittoria îşi alungă din minte imaginea trupului schingiuit al tatălui ei.

Telefonul prins la centura lui Olivetti era lipit de pardoseală, vibrând iar şi iar pe marmura rece. Vittoria îşi închise propriul telefon şi zbârnâitul încetă. În liniştea astfel creată, auzi însă un alt sunet. O răsuflare undeva, în întuneric, chiar în spatele ei.

Dădu să se întoarcă, ţinând arma în mână, dar simţi că e deja prea târziu. O lamă de foc îi despică trupul, din ţeastă până în tălpi, când cotul asasinului o izbi în ceafă.

— Acum a mea eşti, se auzi o voce.
Şi se făcu beznă în jurul ei.
*
De cealaltă parte a bisericii, în stânga, Langdon se căţără pe spătarul unei strane şi se întinse pe zid, încercând să ajungă la tachet. Aceşti tacheţi erau frecvent întâlniţi în biserici, fiind plasaţi la înălţimi mari. Langdon ştia că preoţii foloseau scări din lemn numite piuòli pentru a ajunge la ele. Ucigaşul folosise şi el una pentru a-şi atârna victima. „Şi atunci unde mama dracului e scara acum?!" Privi în jos, spre podea. Parcă îşi amintea că zărise o scară pe undeva. Dar unde? După o clipă, inima îi sări din piept. Îşi adusese aminte. Se întoarse spre foc. Scara era în vârful grămezii de lemne, înghiţită de flăcări.
Cuprins de disperare, cercetă întreaga biserică de acolo, de sus, căutând ceva care să-l ajute să ajungă la tachet. În vreme ce privirile îi alergau de colo-colo, avu o bruscă revelaţie.
„Unde naiba e Vittoria?" Dispăruse. „S-o fi dus după ajutor?" O strigă, dar nu primi nici un răspuns. Şi pe unde umblă Olivetti?
De sus izbucni un alt urlet de durere şi profesorul înţelese că era prea târziu. Îşi ridică ochii şi, văzând cum bătrânul se chinuia deasupra flăcărilor, în mintea lui nu mai râmase decât un singur gând. „Apă. Multă. Să sting focul. Cel puţin să micşorez flăcările."
— Am nevoie de apă, la naiba! Strigă în gura mare.
— Apa urmează, răsună o voce din spatele bisericii.
Langdon se întoarse, cât pe ce să cadă de pe strană.
Pe culoarul lateral, îndreptându-se spre el, se apropia un fel de monstru întunecat. Chiar şi în lumina flăcărilor, ochii lui sclipeau negri şi arzători. Langdon recunoscu arma din mâna individului: era cea care stătuse până acum câteva minute în buzunarul sacoului său… Cea pe care o luase Vittoria atunci când intraseră în biserică.
Valul de panică precipitată care îl cuprinse era un amestec de spaime de mai multe feluri. Primul său gând se îndreptă spre Vittoria. Ce-i făcuse animalul ăsta? Este rănită? Sau mai rău? În aceeaşi clipă, îşi dădu seama că bătrânul urla şi mai tare acum. Cardinalul era pe moarte. Nu mai putea să-l ajute. Apoi, când Hassassin-ul ridică arma spre pieptul lui, panica pe care o resimţea se întoarse spre sine, iar simţurile i se ascuţiră. Reacţionă instinctiv atunci când glonţul porni. Sări atunci de pe strană şi ateriză cu braţele întinse spre marea de bănci de dedesubt.
Când izbi lemnul, se lovi mai tare decât îşi închipuise, rostogolindu-se imediat pe podea. Marmura îi amortiză căderea cu moliciunea oţelului. Sunetul unor paşi se apropie din dreapta. Langdon se întoarse cu faţa spre intrarea în biserică şi începu să se târască pe sub strane.
Sus, sub cupolă, cardinalul Guidera îndura, conştient, ultimele momente. Privind în jos, spre trupul său gol, îşi văzu pielea de pe picioare băşicată. „Sunt în iad, îşi spuse. Dumnezeule, de ce m-ai părăsit?" Ştia că trebuie să fie în iad fiindcă se uita de sus în jos la semnul înfierat pe pieptul lui şi totuşi. ca printr-o vrajă drăcească, acest cuvânt avea sens: Fire. „Foc".
„Trei tururi de scrutin. Şi încă n-avem papă."

În Capela Sixtină, cardinalul Mortati începu să se roage ca Dumnezeu să înfăptuiască o minune. „Trimite-ni-i pe cei patru!” Se întârziase deja prea mult. Un singur cardinal absent era ceva ce Mortati ar fi putut înţelege. Dar toţi patru? Nu mai aveau de ales. În aceste condiţii, atingerea majorităţii de două treimi ar fi fost posibilă doar printr-o intervenţie divină.

Când ivărele uşii exterioare începură să scârţâie, întregul Colegiu al Cardinalilor se răsuci de parcă ar fi fost o singură fiinţă. Mortati ştia că asta nu putea însemna decât un singur lucru. Prin lege, uşile capelei nu se deschideau decât din două motive: pentru a-i scoate pe cei foarte bolnavi sau pentru a permite intrarea cardinalilor întârziaţi.

„I preferiti au sosit!”

Mortati îşi simţi inima tresărind. Conclavul era salvat.

Dar când uşa se deschise, suspinul general ce răsună în toată capela nu era unul de bucurie. Mortati rămase cu ochii aţintiţi, şocat, văzând persoana care intrase. Pentru prima dată în istorie, un camerlengo tocmai trecuse pragul sacru al conclavului, după sigilarea uşilor.

„Dar ce-o fi în mintea lui?!”

Şambelanul se apropie de altar şi se întoarse pentru a se adresa cardinalilor uluiţi.

— Signori, am aşteptat cât de mult am putut. S-au petrecut însă lucruri pe care aveţi dreptul să le cunoaşteţi.

Langdon habar n-avea încotro se îndrepta. Instinctul şi reflexele erau singurele care îl îndrumau, îndepărtându-l de pericol. Coatele şi genunchii îi amorţiseră deja, târându-se pe sub strane. Dar nu se oprea. De undeva, o voce îi spuse s-o ia spre stânga. „Dacă ajungi în nava principală, o poţi lua la fugă spre ieşire.” Ştia însă că este imposibil. Un zid de flăcări bloca nava principală! În vreme ce mintea lui înnebunită căuta alte soluţii, corpul său continua să se târască orbeşte. Zgomotul de paşi venea acum din dreapta.

Ceea ce se întâmplă îl luă complet pe nepregătite. Îşi închipuise că mai sunt încă vreo trei metri de strane până ce ajungea în faţa bisericii, dar se înşelase. Pe neaşteptate, se pomeni fără „acoperişul” care-l protejase. Pentru o fracţiune de secundă încremeni, pe jumătate expus în partea din faţă a bisericii. În absida din stânga sa, ce părea imensă din locul de unde o privea el, se înălţa acea scuiptură pentru care venise, de fapt, aici. Uitase complet de ea. Extazul Sfintei Tereza părea un fel de natură moartă pornografică… Sfântă întinsă pe spate, cu trupul încordat de plăcere, cu gura deschisă într-un geamăt surd, iar deasupra ei, îngerul cu lancea sa de foc.

Un glonţ explodă în strana de deasupra capului său. Îşi simţi trupul ridicându-se şi ţâşnind precum cel al unui atlet pe pistă. Împins numai de adrenalină şi aproape inconştient de propriile acţiuni, se pomeni fugind cocoşat, cu capul între umeri, spre dreapta. Gloanţele răpăiră în spatele lui şi, înnebunit, se trânti pe pardoseala de marmură, începând iar să se târască incontrolabil, în viteză, până când se izbi puternic de bordura unei nişe de pe zidul din dreapta.

Atunci o văzu. O grămăjoară pe podea, în partea din spate a bisericii. Vittoria! Picioarele goale îi erau răsucite sub ea, dar lui i se păru că încă respiră. Nu mai avea vreme s-o ajute.

Aproape în aceeaşi clipă, asasinul ocoli stranele din stânga şi se năpusti asupra lui. Langdon înţelese că, probabil, acesta îi e sfârşitul. Ucigaşul ridică revolverul şi profesorul făcu unicul lucru care-i mai sta în puteri: se rostogoli peste bordură, în nişă. În aceeaşi fracţiune de secundă, coloanele din marmură ale balustradei explodaseră într-o ploaie de gloanţe.

Ca un animal încolţit, se târî cât mai departe, în nişa semicirculară. Deasupra sa, culmea ironiei, se înălţa un sarcofag. „Al meu, probabil." Chiar şi dimensiunea părea potrivită. Era o scătola – o casetă de marmură mică şi simplă, fără decoraţiuni şi ornamente. Un mormânt ieftin. Sicriul era ridicat de pe podea şi sprijinit pe două blocuri de marmură. Langdon privi spaţiul îngust de dedesubt, întrebându-se dacă ar încăpea în el.

Paşii asasinului se apropiau. Neavând altă soluţie, Langdon îşi împinse trupul pe pardoseală, spre sarcofag. Prinzând cu forţă suporturile de marmură, se făcu una cu podeaua şi, trăgând din toate puterile, îşi îndesă jumătatea de sus a corpului sub sarcofag. Arma bubui.

În acelaşi moment, Langdon simţi ceea ce nu mai simţise niciodată în viaţa lui… Un glonţ care-i trecea pe lângă corp. Un şuierat scurt, precum pocnetul unui bici şi glonţul îl rată cu un milimetru, înfigându-se în marmură şi stârnind un nor de praf. Cu sângele pulsându-i sălbatic în vine, îşi trase şi restul corpului sub sarcofag, apoi, mişcându-se pe pardoseală asemenea unui şarpe, încercă să iasă de cealaltă parte a sicriului. Drum închis însă.

Şedea acum faţă-n faţă cu peretele din spate al nişei. Nu mai avea nici o îndoială că spaţiul acesta îngust dintre sarcofag şi zid urma să fie mormântul său. „Foarte curând", îşi dădu el seama, zărind ţeavă revolverului în deschiderea de sub sarcofag.

Hassassin-ul ţinea arma paralel cu podeaua, îndreptată direct spre abdomenul lui.

Imposibil să rateze.

O ultimă zvâcnire a instinctului său de conservare îl însufleţi. Îşi răsuci corpul până ce ajunse cu faţa în jos, paralel cu sarcofagul, îşi presă ambele mâini pe pardoseală şi un ciob rămas în pielea lui din arhivă i se înfipse în palmă. Ignorând durerea, apăsă din toate puterile. Ca într-o flotare nereuşită, îşi arcui spatele lipindu-l de sicriu şi îşi ridică abdomenul de la podea, exact în clipa în care arma se declanşă. Simţi valul de gloanţe trecând pe sub el şi pulverizând travertinul poros de dincolo. Închise ochii, se forţă să menţină aceeaşi poziţie şi se rugă ca şuvoiul să înceteze.

Şi încetă.

În locul răpăitului asurzitor se auzi sunetul rece şi sec al încărcătorului gol.

Langdon îşi deschise ochii încet şi se temu că pleoapele sale vor face prea mult zgomot. Înăbuşindu-şi durerea din oase şi din muşchi, rămase în aceeaşi poziţie, arcuit ca o pisică. Aproape că nu îndrăznea să respire. Asurzit

de bubuitul armei, îşi ciuli urechile şi încerca să audă paşii asasinului îndepărtându-se. Linişte. Îşi aminti de Vittoria şi îşi dori s-o poată ajuta.

Sunetul care urmă îi izbi timpanul ca un baros. Inuman. Un răcnet gutural de sforţare supraomenească.

Sarcofagul de deasupra lui începu brusc să se ridice dintr-o parte. Langdon îşi trânti din nou trupul pe podea, sutele de kilograme de marmură îndreptându-se spre el. Gravitaţia se dovedi mai puternică decât frecarea şi capacul sarcofagului alunecă, lent, prăbuşindu-se în cele din urmă pe pardoseală. Imediat o urmă şi sicriul, începând să se desprindă de pe suporţi şi ameninţând să se prăvălească peste el, cu susul în jos.

Langdon înţelese instantaneu că ori va fi îngropat în spaţiul rămas dedesubt, ori va fi strivit de marginea sarcofagului. Instinctiv, îşi trase capul între umeri, îşi strânse picioarele cât mai mult sub el şi îşi lipi braţele de trup. Apoi închise ochii şi aşteptă inevitabila prăbuşire.

Zguduitură zgâlţâi pardoseala din temelii. Una din marginile sarcofagului căzu la doar câţiva milimetri de capul lui, cu un trosnet care făcu să-i clănţăne dinţii. Braţul lui drept părea încă intact, deşi Langdon fusese sigur că va fi strivit în cădere. Deschise ochii şi zări o rază de lumină. Marginea dreaptă a sicriului nu atinsese podeaua, fiind încă parţial sprijinită pe suporturile de marmură. Chiar deasupra capului său însă, părea să se afle însăşi faţa neagră a morţii.

Cadavrul din mormânt atârna privind drept spre el, trupul descompus rămânând lipit de fundul mormântului, aşa cum se întâmplă adesea cu cadavrele. Leşul pluti o clipă deasupra lui, ca un îndrăgostit care ezită şi apoi, cu un pârâit greţos, se desprinse de sicriu. Trupul căzu peste el ca într-o îmbrăţişare finală şi o ploaie de oase şi de praf putred îi pătrunse în gură, în nas şi în ochi.

Înainte de a putea schiţa el vreun gest, un braţ pătrunse prin deschiderea rămasă sub sarcofag, bâjbâind printre oseminte ca un piton flămând. Şerpuind şi pipăind, dădu peste gâtul lui Langdon. Degetele se încleştară. Langdon se zbătu să scape din cleştele ce-i strivea laringele, dar mâneca dreaptă a sacoului îi era prinsă sub marginea sicriului. Avea un singur braţ liber şi, pentru el, bătălia era deja pierdută.

Îşi îndoi picioarele în puţinul spaţiu rămas liber, tălpile lui căutând baza sarcofagului. O găsiră. Arcuindu-se, îşi lipi tălpile de ea. Apoi, în vreme ce mâna încleştată pe gâtul lui strângea din ce în ce mai tare, închise ochii şi-şi întinse picioarele printr-o mişcare bruscă. Sarcofagul înclinat începu să alunece, încet, dar sigur.

Cu un scrâşnet, masa de marmură căzu complet de pe suporturi şi ateriză pe podea. Marginea sicriului se prăbuşi peste braţul asasinului şi atunci se auzi un urlet înăbuşit de durere. Degetele îşi slăbiră strânsoarea, zvâcnind şi contorsionându-se. Când ucigaşul reuşi să-şi elibereze braţul, sarcofagul căzu drept pe pardoseală, cu o bufnitură răsunătoare.

Întuneric beznă. Din nou!

Şi linişte.

Nu se mai auzea nimic de dincolo de sicriul răsturnat. Nu mai simţea nici o încercare de a pătrunde până la el. Nimic. Zăcând astfel în mijlocul mormanului de oase sfărâmate, Langdon încercă să alunge bezna ce-l învăluia, gândindu-se la ea.

„Vittoria. Mai trăieşti, oare?”

Dacă ar fi ştiut adevărul – oroarea care o aştepta – şi-ar fi dorit, de dragul ei, să fie deja moartă.

În Capela Sixtină, alături de colegii săi înmărmuriţi, cardinalul Mortati încerca să înţeleagă sensul cuvintelor pe care le auzea. În faţa lor, luminat doar de flăcările sfeşnicelor, şambelanul le dezvăluise o istorie despre ură şi trădare care le îngheţase sângele în vine. Le vorbise despre cardinali răpiţi, despre cardinali înfieraţi şi despre cardinali ucişi! Le povestise despre vechea Confrerie Illuminati – un nume ce stârnea spaime de mult uitate – despre renaşterea ei şi despre jurământul de răzbunare pe care aceasta îl făcuse.

Cu durere în glas, şambelanul le spusese şi despre otrăvirea fostului papă… Victimă a aceloraşi Illuminati. Iar în final, cu glas aproape şoptit, le vorbise despre o nouă armă letală, antimateria, care în mai puţin de două ore ameninţa să distrugă întreaga Cetate a Vaticanului.

Când sfârşi, Mortati avea impresia că diavolul însuşi sorbise tot aerul din încăpere. Nimeni nu se mişca. Vorbele şambelanului pluteau încă în semiobscuritatea capelei.

Unicul sunet pe care bătrânul cardinal îl mai auzea acum era straniul zumzet al unei camere de filmat, undeva în spate – o prezenţă electronică pe care nici un conclav din istorie n-o mai suportase, dar pe care o solicitase il camerlengo. Spre profunda uluire a tuturor cardinalilor, şambelanul intrase în capelă însoţit de doi reporteri BBC – un bărbat şi o femeie – şi anunţase că aceştia vor transmite declaraţia sa, în direct, întregii lumi.

Acum, vorbind spre cameră, il camerlengo făcu un pas înainte. Vocea îi era adâncă, răsunătoare.

— Confreriei Illuminati şi lumii ştiinţifice vreau să le spun un singur lucru: aţi câştigat acest război.

O tăcere deplină cuprinse întreaga capelă, chiar şi în cele mai îndepărtate colţuri. Mortati putea auzi clar bubuitul disperat al propriei inimi.

— Roata s-a pus în mişcare cu mult timp în urmă, continua şambelanul. Victoria voastră era inevitabilă. Niciodată ca până acum acest lucru nu a fost atât de vădit. Ştiinţa este noul Dumnezeu.

„Ce tot spune el acolo?! Se miră Mortati. Oare a înnebunit? Lumea întreagă îl ascultă!”

— Medicina, comunicaţiile, electronica, astronautica, manipulările genetice… Acestea sunt miracolele despre care le povestim astăzi copiilor noştri. Acestea sunt miracolele pe care le aducem ca o dovadă că ştiinţa ne dă răspuns la orice. Vechile istorisiri despre Imaculata Concepţiune, despre tufişuri în flăcări şi mări care se despică nu mai sunt relevante. Dumnezeu e unul învechit. Ştiinţa a câştigat bătălia. Ne predăm!

Un murmur de uimire şi de derută străbătu întreaga capelă.

— Dar victoria ştiinţei, adăugă şambelanul cu o voce ca un tunet, ne costă pe toţi. Şi ne costă scump. Tăcere: Ştiinţa a uşurat, într-adevăr, suferinţele cauzate de boli şi de mizerie şi ne-a oferit o sumedenie de maşinării pentru distracţia şi confortul nostru, dar ne-a lăsat o lume lipsită de minunea frumuseţii. Apusurile de soare au fost reduse la frecvenţe şi lungimi de undă. Complexitatea universului a fost transpusă în ecuaţii matematice. Ne-a fost distrus chiar şi respectul nostru de sine, ca fiinţe umane. Ştiinţa afirmă că Pământul şi locuitorii săi nu sunt altceva decât un strop nesemnificativ în marele proiect universal. Un accident cosmic. Însăşi tehnologia care promite să ne unească, tocmai ea ne desparte. Fiecare individ se află acum într-o interconexiune electronică cu întregul glob şi totuşi ne simţim mai singuri ca niciodată. De pretutindeni ne asaltează violenţa, agresivitatea, dezbinarea şi trădarea. Scepticismul a devenit o virtute. Cinismul şi nevoia de dovezi şi certitudine înseamnă azi gândire avansată. E de mirare deci că oamenii se simt acum mai deprimaţi decât în orice alt moment al istoriei noastre? Mai are ştiinţa ceva sacru? Ea caută răspunsuri disecând pruncii încă nenăscuţi! Ba chiar visează să ne restruc-tureze până şi ADN-ul! Ştiinţa sfărâmă lumea lui Dumnezeu în fragmente din ce în ce mai mici, din dorinţa de a-i pătrunde înţelesul… Şi tot ce găseşte nu sunt decât alte întrebări.

Mortati era impresionat. Il camerlengo avea acum un aer aproape hipnotic. Gesturile şi vocea lui emanau o forţă pe care bătrânul cardinal n-o întâlnise niciodată la altarul Capelei Sixtine:

— Străvechiul conflict dintre religie şi ştiinţă a luat sfârşit. Aţi câştigat. Dar n-aţi jucat cinstit. N-aţi oferit răspunsurile dorite. Aţi câştigat reorientând societatea umană atât de dramatic, încât adevăruri considerate altădată imuabile par astăzi inaplicabile. Religia nu mai poate ţine pasul cu voi. Dezvoltarea ştiinţifică este exponenţială. Se hrăneşte din propria substanţă, precum un virus. Fiecare descoperire deschide calea spre alte descoperiri. Omenirii i-au trebuit mii de ani pentru a progresa de la roată la automobil, dar numai câteva decenii pentru a trece de la aceasta la zborul spaţial. Azi, progresul ştiinţific se măsoară în săptămâni. Avansează orbeşte, fără a putea fi controlat. Prăpastia dintre noi se adânceşte tot mai mult şi, cu cât religia rămâne mai în urmă, cu atât oamenii se simt mai goi, mai pustiiţi din punct de vedere spiritual. Plângem şi strigăm în goana noastră de a desluşi înţelesuri. Şi, credeţi-mă, strigăm din toate puterile. Vedem OZN-uri, comunicăm cu morţii, vorbim cu spiritele, trăim experienţe de ieşire din corp… Toate aceste excentricităţi par ştiinţifice, dar sunt ruşinos de iraţionale. Ele nu sunt decât strigătul disperat al sufletului nostru singur şi chinuit, mutilat de propria iluminare şi de incapacitatea lui de a vedea un sens în orice altceva decât în tehnologie.

Mortati se aplecă în scaun, pentru a auzi mai bine. La fel ca el, ceilalţi cardinali şi oamenii din lumea întreagă sorbeau fiecare cuvânt de pe buzele acestui tânăr preot. În vocea şambelanului nu era nici urmă de emfază sau de sarcasm. Nu amintise niciodată de Biblie sau de Iisus. Folosea un limbaj modem, simplu şi curat, ca şi cum vorbele ar fi curs chiar din gura Domnului,

vorbea în termeni moderni… Pentru a transmite un mesaj vechi de când lumea. În acel moment, Mortati înţelese în parte de ce fostul papă ţinuse atât de mult la acest tânăr. Într-o lume a apatiei, a cinismului şi a divinizării tehnologiei, oamenii precum il camerlengo, realişti, sinceri şi devotaţi, erau unica salvare a Bisericii.

Tonul şambelanului era mai ferm acum:

— Ştiinţa, spuneţi voi, ne va salva. Ştiinţa, spun eu, ne-a distrus deja. Încă de pe vremea lui Galilei, Biserica a încercat să încetinească marşul triumfal al ştiinţei, uneori cu mijloace greşite, dar întotdeauna cu cele mai bune intenţii. Chiar şi aşa, tentaţia este prea mare pentru ca omul să-i poată rezista. Priviţi în jurul vostru! Ştiinţa nu şi-a respectat promisiunile. Făgăduielile de eficientizare şi simplificare a vieţii nu au adus decât haos şi poluare. Am devenit o specie dezbinată şi violentă… Care înaintează rapid pe calea distrugerii.

Şambelanul făcu o scurtă pauză, apoi îşi aţinti privirea intensă în cameră:

— Cine este acest dumnezeu al ştiinţei? Cine este dumnezeul care le oferă copiilor săi putere, dar nu şi un cadru moral care să-i înveţe cum să-şi folosească acea putere? Ce fel de dumnezeu dă copilului său focul, dar nu-l învaţă care sunt pericolele ce-l pândesc? Ştiinţa nu spune nimic despre ce-i bine şi ce-i rău. Manualele de ştiinţă ne învaţă cum să producem o reacţie nucleară, dar nu conţin nici un capitol în care să se întrebe dacă aceasta e bună sau e rea. Ştiinţei deci îi spun acest lucru: Biserica a obosit. Am obosit încercând să fim jalonul vostru. Ne-au secat resursele tot zbătându-ne să fim o voce a echilibrului în nesfârşită voastră căutare pentru a descoperi particule tot mai mici şi profituri tot mai mari. Nu vă întrebăm acum de ce nu vă controlaţi, ci cum aţi putea-o face. Lumea voastră se mişcă atât de repede, încât dacă vă opriţi chiar şi pentru o secundă să vă gândiţi la implicaţiile acţiunilor voastre, un altul, mai eficient, vă va depăşi pe negândite. Aşa că înaintaţi mereu. Voi înmulţiţi armele de distrugere în masă, dar papa este cel care străbate globul, implorându-i pe liderii din lumea întreagă să le reducă. Voi clonaţi fiinţe vii, dar Biserica este cea care vă reaminteşte să ţineţi seama de implicaţiile morale ale acţiunilor voastre. Voi îi încurajaţi pe oameni să comunice prin telefoane, monitoare şi computere, dar Biserica este cea care îşi deschide porţile şi ne aminteşte să ne apropiem unii de alţii, aşa cum ne-a fost dat. Aţi ajuns chiar să ucideţi prunci încă nenăscuţi, în numele cercetărilor menite să salveze alte vieţi. Şi iarăşi, Biserica este cea care vă atrage atenţia asupra nebuniei acestui raţionament. Şi în tot acest timp, voi declaraţi că Biserica e ignorantă. Dar cine e, de fapt, ignorantul? Cel care nu poate defini fulgerul ori cel care nu-i respectă forţa cutremurătoare? Biserica îşi deschide braţele către voi. Către fiecare om în parte. Şi totuşi, cu cât noi ne apropiem mai mult, cu atât ne respingeţi mai tare. „Arătaţi-ne o dovadă că Dumnezeu există” ne cereţi voi. Priviţi spre ceruri cu telescoapele voastre, vă zic eu şi spuneţi-mi cum ar fi posibil să nu existe un Dumnezeu!

În ochii şambelanului apăruseră acum lacrimi:

— Ne întrebaţi cum arată Dumnezeu. Eu vă întreb: de unde a apărut această curiozitate? Răspunsul este acelaşi la ambele întrebări: nu-L vedeţi pe Dumnezeu în ştiinţa voastră? Cum de nu-L vedeţi?! Susţineţi că o variaţie infimă a forţei gravitaţionale sau a greutăţii unui atom ar fi fost suficientă pentru a transforma Universul nostru magnific într-un haos lipsit de viaţă şi totuşi nu Vedeţi mâna Domnului în asta? Este, într-adevăr, mai uşor de crezut că am tras singura carte norocoasă dintr-un pachet de miliarde posibile? Am devenit atât de morţi spiritual, încât suntem dispuşi mai degrabă să credem într-o utopie matematică, decât într-o putere mai presus de noi? Indiferent dacă voi credeţi sau nu în Dumnezeu, continuă il camerlengo, un lucru trebuie să-l ştiţi: când noi, ca specie, vom renunţa să mai credem într-o putere mai mare decât cea a noastră, vom renunţa şi la simţul responsabilităţii. Credinţa… Orice credinţă. ne aminteşte mereu că mai e ceva ce nu înţelegem, ceva faţă de care suntem răspunzători… Având credinţă, devenim responsabili faţă de ceilalţi, faţă de noi înşine şi faţă de un adevăr mai înalt decât noi. Religia are metehnele ei, dar numai fiindcă şi omul le are pe ale sale. Dacă şi restul omenirii ar vedea Biserica aşa cum o văd eu… Privind dincolo de ziduri şi de ritualuri… ar vedea un miracol modern… O fraternitate a unor suflete simple şi imperfecte, care nu vor să fie decât o voce a compasiunii într-o lume ce şi-a pierdut controlul.

Il camerlengo arătă spre Colegiul Cardinalilor şi, instinctiv, femeia de la BBC îi urmă direcţia mâinii cu camera.

— Suntem noi învechiţi? Întrebă şambelanul. Sunt oamenii aceştia nişte dinozauri? Sau eu? Mai are lumea cu adevărat nevoie de un glas care să ia partea celor săraci, slabi şi oprimaţi, ori a copiilor încă nenăscuţi? Avem într-adevăr nevoie de suflete ca acestea care, deşi imperfecte, îşi petrec întreaga viaţă implorându-ne pe fiecare dintre noi să nu ne pierdem jaloanele de moralitate şi să nu ne rătăcim?

Mortati îşi dădu seama că şambelanul – involuntar sau nu – făcuse o mişcare strălucită. Arătând spre cardinali, personifica Biserica. Vaticanul nu era doar o simplă clădire, ci însemna oameni – oameni ca acest tânăr preot, care îşi trăiau întreaga viaţă în slujba binelui.

— În seara aceasta, am ajuns pe marginea abisului, continua el. Nimeni nu-şi mai poate permite să fie nepăsător. Indiferent că numiţi acest rău – Satan, corupţie sau imoralitate… Forţa sa întunecată e vie şi creşte cu fiecare zi. N-o ignoraţi!

Vocea şambelanului se transformă într-o şoaptă şi camera focaliză pe chipul lui:

— Deşi puternică, această forţă nu e invincibilă. Binele poate învinge. Ascultaţi-vă inima! Ascultaţi-L pe Dumnezeu! Împreună ne putem îndepărta de abis.

Mortati înţelegea acum. Motivul îi devenise clar: conclavul fusese întrerupt, dar asta era singura cale. Un strigăt de ajutor, dramatic şi disperat. Şambelanul se adresa atât prietenilor cât şi duşmanilor, îndemnându-i pe toţi să vadă lumina şi să oprească această nebunie. În mod sigur, cineva dintre

cei care-l ascultau avea să înţeleagă iraţionalitatea acestui complot şi avea să ia poziţie.

Il camerlengo îngenunche în faţa altarului:

— Să ne rugăm împreună!

Cardinalii căzuseră cu toţii în genunchi, pentru a rosti rugăciunea. Afară, în Piazza San Pietro şi pretutindeni în lume, omenirea întreagă îngenunche o dată cu ei.

Hassassin-ul îşi puse trofeul inconştient în partea din spate a camionetei şi zăbovi o clipă admirând trupul nemişcat. Femeia nu era aşa de frumoasă ca acelea pe care le cumpăra el, dar avea o forţă animalică, vie, care-l excita. Uşor asudat, corpul ei iradia luminozitate şi mirosea a mosc.

În vreme ce-şi savura premiul, nu luă în seamă pulsaţia neobişnuită din braţ. Rana provocată de căderea sarcofagului, deşi dureroasă, era nesemnificativă… Merita pe deplin compensaţia pe care o avea acum în faţa ochilor. Oricum, era consolat ştiind că americanul care îi provocase această rană era mort deja, probabil.

Privindu-şi prizioniera leşinată, Hassassin-ul îşi imagină ce avea să-i aducă viitorul apropiat. Îşi strecură o palmă pe sub bluza ei. Sânii aveau o formă perfectă sub sutien. „Da, surâse el. Meriţi atâta efort.” Înfrânându-şi pofta de a se năpusti asupra ei acolo, pe loc, închise portiera şi demară în noapte.

Nu avea motive să anunţe presa despre această crimă… Flăcările o vor face în locul lui.

*

La CERN, Sylvie ascultase împietrită discursul şambelanului. Niciodată în viaţă nu se simţise atât de mândră de a fi catolică şi atât de ruşinată fiindcă lucra pentru CERN. Părăsind aripa recreaţională, observă că în fiecare salon domnea o atmosferă de sumbră nedumerire. Când ajunse în biroul lui Kohler, toate cele şapte linii telefonice sunau. Solicitările din partea presei nu erau niciodată direcţionate spre biroul directorului, aşa că toate aceste apeluri nu puteau însemna decât un singur lucru.

Geld. Bani.

Noua tehnologie de creare a antimateriei stârnise deja interesul.

În interiorul Vaticanului, Gunther Glick zburda pe urmele şambelanului, care părăsise Capela Sixtină. Împreună cu Macri, tocmai încheiase transmisiunea vieţii lui. Şi ce mai transmisiune! Il camerlengo fusese extraordinar.

Pe culoar, preotul se întoarse spre Glick şi Macri:

— Am cerut Gărzii Elveţiene să vă ofere câteva fotografii – ale cardinalilor înfieraţi şi ale Sfinţiei Sale. Trebuie să vă previn că imaginile nu sunt deloc plăcute. Arsuri înfiorătoare. Limbă înnegrită. Dar aş vrea să le difuzaţi ca să le poată vedea lumea întreagă.

Glick îşi spuse că la Vatican Crăciunul venise mai devreme şi cu daruri incredibile! „Chiar vrea ca eu să difuzez pe post, în exclusivitate, o fotografie a fostului papă?”

— Sunteţi sigur? Întrebă, încercând pe cât posibil să-şi ascundă entuziasmul.

Şambelanul încuviinţă:

— Garda Elveţiană vă va oferi, de asemenea, imagini video în direct ale conteinerului cu antimaterie.

Glick se holbă, nevenindu-i să creadă: „Crăciunul! Crăciunul!”

— Illuminati vor afla curând, declară preotul, că au supralicitat din cale-afară.

Ca o temă recurenta a unei simfonii diabolice, bezna sufocantă revenise.

„Fără lumină. Fără aer. Fără ieşire.”

Blocat sub sarcofagul răsturnat, Langdon îşi simţi mintea rătăcind periculos pe marginea abisului. Încercând să-şi îndrepte gândurile spre orice altceva decât spre spaţiul închis care-l strângea ca într-o menghină, se strădui să se concentreze asupra unui proces logic… Matematică, muzică, orice. Dar nici un gând liniştitor nu părea a avea loc în mintea sa. „Nu mă pot mişca! N-am aer!”

Reuşise să-şi elibereze mâneca sacoului în momentul când căzuse sicriul, aşa că acum avea braţele libere. Chiar şi aşa însă, deşi împingea cât putea de tare în „plafonul” carcerii sale, nu se clintea deloc. Chiar dacă era bizar, îşi dorea ca mâneca să-i fie încă prinsă dedesubt. „Măcar ar fi rămas puţin loc prin care să pătrundă aer!”

În încercarea zadarnică de a împinge capacul sarcofagului de deasupra, mâneca stângă i se ridică, scoţând la iveală licărirea slabă a unui vechi prieten. Mickey. Figura verzuie a şoricelului părea că râde de el.

Privi în toate părţile, în căutarea unei raze de lumină cât de slabe, dar marginea sarcofagului se aşezase perfect pe podea. „Ai naibii perfecţionişti italieni!”, blestemă, încarcerat acum de aceeaşi măiestrie artistică pe care totdeauna o venerase… Muchii impecabile, paralele perfecte şi, desigur, cea mai solidă şi mai rezistentă marmură de Carrara.

Precizia poate fi sufocantă uneori.

— Dar ridică-te odată! Strigă cu glas tare, împingând şi mai tare prin grămada de oase frânte.

Sicriul păru că se mişcă uşor. Îşi încleştă dinţii şi împinse din nou. Simţea sarcofagul greu ca un bolovan uriaş, dar de această dată chiar se ridică vreo jumătate de centimetru. O palidă licărire de lumină se zări afară, apoi marmura căzu înapoi. Langdon zăcu gâfâind câteva clipe în întuneric. Încercă să-şi folosească picioarele pentru a ridica sarcofagul, aşa cum făcuse când îl atacase asasinul, dar acum, că blocul de marmură se aşezase drept pe pardoseală, nu avea loc nici măcar să-şi întindă genunchii. Spaima cauzată de claustrofobie începu să pună stăpânire pe el; i se părea că sicriul se strânge în jurul lui cu fiecare clipă. Ameninţat de delir, încercă să alunge gândurile şi impresiile cutremurătoare, pentru a-şi păstra o urmă de raţiune.

— Sarcofag, spuse el cu voce tare, pe un ton cât mai profesoral. Dar chiar şi erudiţia părea să-i fie împotrivă astăzi. „Cuvântul sarcofag derivă din

termenii eleni sarx, care înseamnă «carne» şi «phagein», «a mânca». Sunt captiv într-o cutie menită, literal, să «mănânce carne».”

Imaginea cărnii desprinse de pe oase nu făcea decât să-i amintească faptul că zăcea printre rămăşiţele unui trup omenesc. Brusc i se făcu greaţă. Dar îi veni şi o idee.

Orbecăind în jur, găsi o bucată mai mare de os. O coastă, poate. Dar ce importanţă mai avea?! Tot ce voia era o mică pană, un ic. Dacă ar mai fi putut ridica o dată sicriul cât de puţin, împingând repede bucata de os dedesubt, poate că ar avea suficient aer…

Fixând capătul strivit al osului în locul dintre sarcofag şi podea, încercă să împingă cu mâna cealaltă. Nici o mişcare. Nici măcar uşoară. Încă o dată. Pentru o clipă, sicriul păru că tremură uşor, dar atât.

Duhoarea fetidă şi lipsa oxigenului îl secătuiau rapid de puteri şi îşi dădu seama că nu mai avea forţă decât pentru o singură încercare. În plus, ştia că îi vor trebui ambele mâini libere.

Aşeză din nou capătul osului perpendicular pe muchia sarcofagului şi, întorcându-se puţin, îl fixă în loc cu umărul. Atent să nu-l mişte, îşi puse palmele pe fundul sicriului. Senzaţia pe care i-o dădea blocul de marmură lipit aproape de trupul lui îl înnebuni din nou. Pentru a doua oară într-o singură zi, era blocat fără aer. Icnind cu putere, împinse cu toată forţa în sus, cu o mişcare explozivă. Sarcofagul se ridică de la podea pentru o frântură de secundă. Suficient însă. Împins de umărul său, fragmentul de os pătrunse în minusculul spaţiu liber astfel creat. Când masa de marmură căzu la loc, osul se frânse. Totuşi, de această dată, între sicriu şi pardoseală rămăsese puţin loc. O rază slabă de lumină pătrundea pe sub marginea lui.

Vlăguit, Langdon îşi lăsă braţele în jos. Speră ca gheara care-i strângea gâtul să dispară şi aşteptă, dar părea că îl strânge din ce în ce mai tare. Aerul ce venea de afară era insesizabil. Să fie oare suficient pentru a-l ţine în viaţă? Pentru cât timp? Dacă şi-ar pierde cunoştinţa, cine îşi va da seama că el se află acolo, dedesubt?

Făcu un efort să-şi ridice din nou braţul şi să vadă cât e ceasul: 22.12. Cu degete tremurând, bâjbâi în jurul cadranului, într-o ultimă şi disperată încercare. Răsuci un ax şi apăsă un butonaş.

Apoi, în timp ce zăcea stors de puteri şi simţea cum zidurile de marmură se strâng în jurul lui, de neoprit, vechile spaime îl copleşiră. Încercă să-şi imagineze, ca de atâtea ori înainte, că se afla pe un câmp întins, în aer liber. Închipuirea nu-i era însă de nici un ajutor. Coşmarul care-l bântuia încă din copilărie puse din nou stăpânire pe el…

„Florile de aici sunt ca nişte picturi!” îşi spuse copilul, alergând pe pajiştea înverzită. Ce bine ar fi fost dacă ar fi venit şi pătrinţii lui! Dar ei erau ocupaţi să ridice cortul.

— Să nu te duci prea departe! Îi strigase mama.

El se prefăcuse însă că n-a auzit-o şi o luase la fugă prin pădurice.

Acum, pe această pajişte minunată, ajunse în dreptul unei grămezi de pietre. „Probabil că era fundaţia vreunei cabane străvechi”, îşi spuse el. Oricum, nu avea de gând să se apropie. Ştia că nu are voie. În plus, privirea îi

fusese atrasă de altceva: un fir delicat de papucul-doamnei – cea mai frumoasă şi cea mai rară floare din New Hampshire. Până acum nu mai văzuse aşa ceva decât în cărţi.

Curios, se apropie şi se aşeză în genunchi lângă floare. Sub el, pământul părea umed şi moale. Planta găsise deci un loc foarte fertil; creştea dintr-o bucată de lemn putred.

Entuziasmat de gândul că-şi va putea lua nou-găsita comoară acasă, copilul se aplecă, întinzând mâna spre tulpina firavă.

Dar nu mai reuşi s-o apuce.

Cu un trosnet sec, solul cedă.

În cele trei secunde terifiante de cădere, copilul înţelese că avea să moară. Prăbuşindu-se ca un bolovan, îşi pregăti trupul pentru impactul nimicitor. Dar când acesta se produse, nu simţi nici o durere. Doar moliciune.

Şi ceva rece.

Atinse oglinda adâncă a apei la început cu capul şi apoi se cufunda într-un întuneric de smoală, îngust. Zbătându-se şi dând din mâini nebuneşte, pipăi pereţii verticali ce se închideau în jurul lui. Cumva, probabil din instinct, se răsuci împroşcând şi scuipând şi ajunse la suprafaţă.

Lumină.

Foarte slabă. Deasupra. La kilometri depărtare, aşa părea.

Braţele lui se agitau prin apă şi bâjbâiau pe zidul ce-l înconjura, căutând ceva de care să se prindă. Numai piatră netedă. Căzuse într-un puţ abandonat. Strigă după ajutor, dar nu-i răspunse decât ecoul. Apoi strigase, iar şi iar. Deasupra lui, punctul de lumină pălea încet.

Se însera.

Timpul părea că nu mai curge firesc în întuneric. Trupul începu să-i amorţească, dar continuă să lovească apa cu braţele, să strige şi să plângă. Îl chinuia spaima că pereţii de piatră ai puţului se strâng jurul lui, îngropându-l de viu. Muşchii îi ardeau, extenuaţi. De câteva ori avu impresia că aude voci. Strigă iar, dar glasul îi era slab acum… Aproape neauzit… ca într-un vis.

O dată cu lăsarea nopţii, puţul părea să se adâncească. Pereţii se apropiau tot mai mult de capul lui. Îngrozit, copilul îi împinse cu braţele. Fiindcă era istovit, ar fi vrut să renunţe. Însă apa îl ţinea la suprafaţă, alinându-i spaima arzătoare şi amorţindu-i simţurile.

Când sosi echipa de salvare, îl găsi aproape inconştient. Stătuse în apă vreme de cinci ore. Două zile mai târziu, ziarul Boston Globe publicase pe prima pagină un articol cu titlul „Micul înotător a rezistat”.

Hassassin-ul zâmbi când camioneta sa trecu dincolo de poarta masivei clădiri de piatră ce străjuia malul Tibrului. Opri, coborî, îşi luă premiul în braţe şi se repezi prin tunel, mulţumit că povara lui era zveltă şi uşoară.

Ajunse la uşă.

„Biserica Iluminării. Vechea sală de reuniuni a Conferiei Illuminati. Cine şi-ar fi închipuit că aici se află?!”

Intră şi o aşeză pe un divan. Îi întoarse mâinile la spate şi-i legă picioarele. Ştia că trebuie să mai aştepte până ce se va putea bucura de prada sa; mai avea de îndeplinit o ultimă misiune. Apa.

Şi totuşi, îşi putea permite o clipă de plăcere. Îngenunche alături de ea şi-i mângâie coapsa. Pielea îi era netedă şi caldă. Mai sus. Degetele lui brune pătrunseră pe sub marginea şortului. Mai sus.

Se opri. „Răbdare, îşi spuse excitat. Mai ai încă de lucru."

Ieşi pentru câteva momente pe balconul de piatră. Adierea nopţii îl răcori şi-i potoli ardoarea. Jos, în depărtare, apele Tibrului curgeau învolburate. Îşi îndreptă ochii spre cupola ce se înălţa în Piazza San Pietro, la un kilometru depărtare, învăluită în lumina zecilor de reflectoare ale presei.

— Ultimele tale clipe, spuse cu voce tare, amintindu-şi miile de musulmani măcelăriţi în vremea cruciadelor. La miezul nopţii ai să-ţi întâlneşti creatorul!

În spatele lui, pe divan, femeia se mişcă. Hassassin-ul se întoarse. Poate că ar trebui s-o lase să-şi revină. Teroarea întipărită în ochii femeilor era pentru el supremul afrodiziac.

Era mai bine să fie prudent. Era preferabil ca ea să rămână inconştientă cât timp lipsea el. Deşi era legată şi n-avea cum să scape, Hassassin-ul nu voia ca, la întoarcere, să-şi găsească prada extenuată, după încercări zadarnice de a evada. „Vreau să-ţi păstrezi forţele… Pentru mine."

Îi ridică uşor capul şi pipai în mica adâncitură de la ceafă. Era acolo, pe meridianul energetic, un punct pe care-l folosise de nenumărate ori. Îl găsi şi, cu o forţă strivitoare, îşi împinse degetul în cartilaj, până ce-l simţi cedând uşor. Trupul femeii se destinse instantaneu. „Douăzeci de minute", îşi spuse. Sublima încununare a unei zile perfecte. După ce-l va fi slujit îndeajuns şi va fi murit făcând-o, el va ieşi pe balcon şi va admira focurile de artificii ale Vaticanului, în noapte.

Lăsându-şi prada inconştientă pe divan, coborî scările şi pătrunse într-o temniţă luminată de câteva torţe. Ultima misiune. Se apropie de masă şi se plecă în faţa sacrelor forme din metal lăsate acolo pentru el.

Apa. Ultima.

Desprinse o făclie de pe perete, aşa cum mai făcuse de trei ori înainte şi încinse metalul. Când forma ajunse la incandescenţă, o prinse de mâner şi porni spre ultima celulă.

Înăuntru, un bărbat aştepta în tăcere. Singur şi bătrân.

— Cardinale Baggia, şuieră Hassassin-ul. Ţi-ai spus ultima rugăciune?

Ochii italianului îl priviră neclintiţi, fără teamă:

— M-am rugat doar pentru sufletul tău.

Cei şase pompieri chemaţi pentru incendiul din Biserica Santa Maria della Vittoria stinseseră focul cu jeturi de gaz Halon. Apa era mai ieftină, dar ar fi distrus frescele şi Vaticanul le plătea pompierilor romani o sumă considerabilă pentru a asigura un serviciu rapid şi de calitate, în toate clădirile aflate sub patronajul său.

Prin însăşi natura muncii lor, pompierii se confruntau aproape zilnic cu tragedia, dar execuţia din această biserică avea să le rămână mult timp întipărită în memorie. Un amestec de crucificare, spânzurare şi ardere pe rug, scena părea desprinsă dintr-un monstruos coşmar gotic.

Din nefericire, ca de fiecare dată, presa ajunsese la faţa locului înaintea lor şi luase o sumedenie de imagini, înainte de a fi îndepărtată. Când pompierii izbutiră să coboare victima şi s-o aşeze pe podea, nimeni nu mai avu nici o îndoială cu privire la identitatea ei.

— Cardinale Guidera, şopti cineva. Di Barcelona.

Bătrânul era gol. Partea inferioară a corpului avea o culoare neagră-purpurie, iar din pielea crăpată a coapselor sale se scurgeau firişoare de sânge. La glezne se vedeau oasele ieşite în afară. Un pompier vomită. Altul ieşi în fugă din biserică pentru a respira aer proaspăt.

Culmea ororii era însă simbolul înfierat pe pieptul cardinalului. Şeful de echipă se roti în jurul cadavrului, înmărmurit. „Lavoro del diavolo, îşi spuse. „Opera diavolului." Şi omul se închină pentru prima dată din copilărie.

— Un' altro corpo! Strigă cineva.

Unul dintre pompieri găsise încă un cadavru.

Şeful de echipă îl recunoscu imediat. Austerul comandant al Gărzii Elveţiene fusese un om prea puţin agreat de reprezentanţii oficialităţilor.

Şeful încercă să sune la Vatican, dar acolo toate liniile erau ocupate. Oricum, nu mai conta. Garda Elveţiană avea să afle vestea de la televizor, în numai câteva minute.

În vreme ce analizau locul, evaluând pagubele şi încercând să-şi dea seama ce se petrecuse, şeful de echipă văzu că una dintre nişele laterale era ciuruită de gloanţe. Un sicriu se râstur-nase de pe suportul lui şi căzuse cu susul în jos, probabil în urma unei lupte. O grămadă de stricăciuni. „Oricum, e treaba poliţiei şi a Sfântului Scaun", îşi spuse, întorcându-se pentru a ieşi din nişă.

În aceeaşi clipă însă, se opri. De sub sarcofag se auzea ceva. Un sunet pe care nici un pompier nu-şi doreşte să-l audă vreodată.

— Bomba! Strigă în gura mare. Tutti fuori!

Când echipa de genişti ridică sarcofagul, sursa piuitului electronic deveni clară pentru toată lumea. Oamenii rămaseră cu ochii pironiţi la ea, nevenindu-le să creadă.

— Medico! Urlă unul dintre ei în cele din urmă. Medico!

— Vreun semn de la Olivetti? Întreba şambelanul, în timp ce se întorcea, escortat de Rocher, de la Capela Sixtină.

— Nu, signore. Mi-e teamă că s-a întâmplat ceva grav.

Când ajunseră înapoi în biroul papei, preotul îi spuse pe un ton grav:

— Căpitane, eu nu mai pot face nimic aici, în seara aceasta. Mi-e teamă că deja am făcut prea multe. Mă duc să mă rog. Aş vrea să nu fiu deranjat. De-acum totul se află în mâinile Domnului.

— Da, signore.

— Ora e înaintată, căpitane. Găsiţi conteinerul acela!

— Căutările noastre continuă. Arma se dovedeşte însă a fi bine ascunsă.

Şambelanul făcu un gest cu mâna, ca şi cum nu voia sau nu putea să se gândească la acest lucru.

— Da. Fix la ora 23.15, dacă biserica va mai fi încă în pericol, vreau să-i evacuaţi pe cardinali. Soarta lor se află în mâinile dumitale. Un singur lucru îţi cer. Lasă-i să părăsească acest loc cu demnitate. Lasă-i să iasă în Piazza San Pietro şi să se alăture oamenilor de acolo. Nu vreau ca ultima imagine a acestei Biserici să fie cea a unui şir de bătrânei speriaţi, furişându-se pe uşa din dos.

— Foarte bine, signore. Dar dumneavoastră? Să vin să vă iau tot la 23.15?

— Nu va fi nevoie.

— Signore?

— Voi pleca atunci când îmi va spune Domnul.

Rocher se întreba dacă nu cumva il camerlengo intenţiona să se scufunde o dată cu vasul său.

Şambelanul deschise uşa şi intră în biroul papal:

— De fapt, spuse el întorcându-se spre căpitan, ar mai fi încă ceva.

— Signore?

— Pare a fi cam rece aici, în birou. M-a luat frigul.

— Încălzirea electrică nu mai funcţionează. Permiteţi-mi să aprind focul în şemineu.

Preotul îi surâse, obosit:

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte mult.

*

Rocher ieşi, lăsându-i pe şambelanul care se ruga la lumina focului din şemineu, în faţa unei statui micuţe a Sfintei Fecioare. Era o privelişte stranie. O umbră întunecată, îngenuncheată pe fondul licăririlor roşietice.

În vreme ce străbătea culoarul, văzu un soldat care se apropia în fugă. Chiar în lumina palidă a sfeşnicelor, îl recunoscu. Locotenentul Chartrand. Tânăr, energic şi plin de zel.

— Domnule căpitan, strigă el, agitând în mână un telefon celular. Cred că discursul şambelanului a dat roade. A sunat cineva care spune că deţine informaţii utile pentru noi. A telefonat pe una dintre liniile private ale Vaticanului. N-am idee de unde a făcut rost de număr.

Rocher se opri:

— Poftim?

— Nu vorbeşte decât cu ofiţerul cel mai înalt în grad.

— Vreo veste de la Olivetti?

— Nu, domnule.

Căpitanul luă telefonul:

— Sunt căpitanul Rocher. Eu sunt ofiţerul superior aici.

— Rocher, rosti vocea de la celălalt capăt. Îţi voi explica cine sunt. Apoi îţi voi spune ce ai de făcut mai departe.

Când celălalt isprăvi de vorbit şi închise, Rocher rămase o clipă împietrit. Acum ştia de la cine primeşte ordine.

La CERN, Sylvie Baudeloque, secretara lui Maximilian Kohler se străduia să facă faţă avalanşei de cereri care soseau neîncetat la biroul directorului.

Când telefonul personal al şefului ei începu să sune, secretara tresări. Nimeni nu avea acel număr.

— Da, spuse ea ridicând receptorul.

— Doamna Baudeloque? Sunt Kohler. Ia legătura cu pilotul meu! Avionul să fie pregătit în cinci minute.

Robert Langdon nu avea idee unde se află şi cât timp zăcuse inconştient atunci când deschise ochii şi văzu cupola cu fresce baroce de deasupra lui. Sub ea se învârteau vălătuci de fum. Ceva îi acoperea gura. O mască de oxigen. Şi-o smulse de pe faţă. În aer plutea un miros groaznic, ca de carne arsă.

Capul îi vuia şi Langdon se crispă de durere. Încercă să se ridice. Un bărbat îmbrăcat în alb era îngenuncheat lângă el.

— Riposati! Îi spuse acesta şi-i apăsă uşor umerii pentru a-l culca la loc. Sono il paramédico.

Se conformă, simţind cum capul i se învârte aidoma vălătucilor de fum. „Ce naiba se întâmplase?” Fiori vagi de panică îi reveneau lent în minte.

— Sórcio salvatore, adăugă medicul. Şoarecele... Salvator.

Tot nu pricepea nimic. „Ce şoarece salvator?”

Omul arătă spre ceasul cu Mickey Mouse de la încheietura lui. Brusc, începu să se lumineze. Îşi aminti că-l pusese să sune. Privind absent cadranul ceasului, Langdon observă şi ora: 22.28.

Sări în capul oaselor.

Dintr-o dată, îşi amintise totul.

Langdon şedea lângă altarul principal, alături de câţiva pompieri. Oamenii îl bombardau cu întrebări, dar el abia îi asculta. Avea propriile întrebări. Simţea dureri în tot trupul, dar ştia că trebuie să acţioneze imediat.

Un pompier se apropie, venind din celălalt capăt al bisericii:

— Am verificat încă o dată, domnule. Nu am găsit decât doua cadavre: cardinalul Guidera şi comandantul Gărzii Elveţiene. Nu e nici o femeie aici.

— Grazie, răspunse Langdon, neştiind dacă ar trebui să se simtă uşurat sau îngrozit.

Îşi amintea că o văzuse pe Vittoria zăcând inconştientă pe podea. Şi dispăruse. Singura explicaţie posibilă nu era câtuşi de puţin liniştitoare. Ucigaşul nu-şi ascunsese intenţiile când vorbiseră la telefon. „O femeie de spirit. Sunt excitat. Poate că, înainte de finele acestei nopţi, te voi găsi eu. Iar când te voi găsi...”

Profesorul privi în preajmă:

— Unde sunt cei din Garda Elveţiană?

— N-am reuşit încă să luăm legătura cu ei. Telefoanele de la Vatican nu funcţionează.

Se simţea singur şi copleşit. Olivetti era mort. Cardinalul pierise şi el. Vittoria dispăruse. O jumătate de oră din viaţa lui era pierdută în neant.

Afară se auzea zumzetul presei. Probabil că imaginile cu moartea cumplită a celui de-al treilea cardinal aveau să fie difuzate foarte curând, dacă nu cumva fuseseră deja. Profesorul nu putea decât să spere că

şambelanul trecuse la acţiune. „Evacuează naibii Vaticanul! Destul cu joaca! Am pierdut lupta!”

Brusc, îşi dădu seama că toate lucrurile care-l însufleţiseră până acum – salvarea Vaticanului, eliberarea celor patru cardinali, confruntarea cu confreria pe care o studiase atâţia ani – toate aceste lucruri i se şterseseră din minte. Lupta era pierdută. Un nou impuls se născuse acum în el. Simplu. Limpede. Instinctiv.

Găseşte-o pe Vittoria!

În suflet simţea un gol neaşteptat. Auzise adesea că situaţiile-limită, de viaţă şi de moarte, puteau uni doi oameni mai puternic decât ar fi făcut-o decenii întregi de convieţuire. Acum era convins de acest lucru. Absenţa Vittoriei îi stârnise un sentiment pe care nu-l mai încercase de mulţi ani. Singurătate. Durerea din suflet îl făcea mai puternic.

Îşi alungă din minte orice alt gând şi încercă să se concentreze. Se rugă ca Hassassin-ul să pună datoria înaintea plăcerii; altfel, ştia că ar fi fost prea târziu. „Ba nu, îşi spuse, ai suficient timp.” Răpitorul Vittoriei mai avea încă de lucru. Trebuia să mai iasă o dată la suprafaţă înainte de a dispărea pentru totdeauna.

„Ultimul altar al ştiinţei.” Ucigaşul mai avea o ultimă misiune de îndeplinit. „Pământ. Aer. Foc. Apă.”

Se uită din nou la ceas. Treizeci de minute. Se ridică şi se apropie de Extazul Sfintei Tereza. De data aceasta, privind sculptura lui Bernini, ştia exact ce anume caută.

„Şi îngerii te-ndrume în căutarea ce ţi-ai pus în gând…”

Deasupra sfintei, pe fundalul unor flăcări aurite, se înălţa un înger, cu lancea sa de foc. Langdon urmări cu privirea direcţia acesteia, spre partea din dreapta a bisericii, până la zid. Cercetă locul, dar nu se afla nimic acolo. Fireşte, trebuia să caute ceva aflat departe, dincolo de ziduri, undeva, în Roma. Se întoarse şi i se adresă şefului pompierilor, cu o hotărâre nouă în glas:

— Ce direcţie este aceasta?

— Ce direcţie? Replică omul, nedumerit. Nu ştiu… Vest, probabil.

— Şi ce biserici se află într-acolo?

Deruta pompierului părea să se fi adâncit:

— Sunt zeci de biserici. De ce?

Langdon se încruntă. Fireşte că erau zeci:

— Am nevoie de o hartă a oraşului. Imediat.

Şeful trimise pe cineva să caute una, iar profesorul îşi îndreptă din nou ochii spre statuie. „Pământ… Aer… Foc… VITTORIA. Indiciul final este Apa, îşi spuse. Apa lui Bernini.”

Trebuia să caute o biserică undeva spre vest. Un ac în carul cu fân. Trecu în revistă toate lucrările lui Bernini pe care şi le amintea.

Am nevoie de o ofrandă adusă Apei!”

Gândul îi zbură la statuia Tritonului – zeul grec al mării. Apoi îşi dădu seama că Tritonul se afla la numai câţiva paşi, în piaţeta de afară şi nu era amplasat în direcţia potrivită. „Oare ce anume ar fi sculptat Bernini pentru a

celebra apa? Neptun şi Apollo?” Din păcate, această statuie era la Londra, în Muzeul Victoria & Albert.

— Signore!

Sosise pompierul cu harta.

Langdon îi mulţumi şi o întinse pe masa altarului. Imediat îşi dădu seama că avusese noroc: harta Departamentului Pompierilor era una dintre cele mai detaliate pe care le văzuse el vreodată.

— Unde ne aflăm acum?

— Alături de Piazza Barberini, îi arătă tânărul.

Profesorul privi din nou spre lancea îngerului, pentru a se orienta. Şeful de echipă avusese dreptate, lancea arăta spre vest. Langdon trase o linie pe hartă, de la locul în care se aflau spre vest. Imediat, speranţele îi păliră. Cu fiecare centimetru, degetul lui mai trecea pe lângă un punctuleţ marcat cu o cruce neagră. Biserici! Oraşul era împânzit de ele. În cele din urmă, linia imaginară ajunse în suburbii. La naiba!

Privind ansamblul oraşului, căută cele trei biserici în care fuseseră ucişi primii cardinali. „Capela Chigi… San Pietro… Aici…”

Deodată, un amănunt ciudat îi atrase atenţia… Ceva în amplasarea lor. Până acum nu se gândise la un tipar anume în poziţia lor relativă unele faţă de celelalte. Dar, în mod cert, un tipar exista. Oricât ar fi părut de improbabil, cele trei biserici păreau a fi dispuse într-un triunghi uriaş. Mai verifică o dată. Nu, nu era doar închipuirea lui.

— Penna, ceru brusc, fără a-şi ridica ochii de pe hartă.

Cineva îi întinse un pix.

Încercui cele trei punctuleţe negre. Inima îi bătea deja mai repede. Iarăşi verifică amplasarea relativă. „Un triunghi simetric!”

Gândul îi zbură imediat la Marea Pecete de pe bancnota de un dolar – triunghiul cu ochiul atoatevăzător. Dar nu avea nici un sens! Însemnase doar trei biserici, or în total trebuiau să fie patru.

„Aşadar, unde mama naibii este Apa?” Oriunde ar fi plasat al patrulea punct, triunghiul ar fi fost distrus. Pentru ca simetria să se păstreze, ultima biserică nu s-ar fi putut afla decât în interiorul triunghiului, în centru. Privi punctul respectiv pe hartă. Nimic. Şi nici ideea nu i se părea tocmai corectă. Cele patru elemente ale ştiinţei erau considerate egale. Apa nu avea nimic special, nu exista nici un motiv pentru a fi plasată în centrul celorlalte trei.

Şi totuşi, instinctul îi spunea că această dispunere simetrică nu putea fi, pur şi simplu, accidentală. „Înseamnă că nu percep întreaga imagine!” O singură posibilitate mai exista. Patru puncte nu formează un triunghi, ci o cu totul altă formă.

Profesorul studie din nou harta. „Un pătrat, poate?” Deşi nu avea nici o semnificaţie din punct de vedere simbolic, pătratul era, cel puţin, simetric. Puse degetul pe unul dintre punctele care ar fi transformat triunghiul în pătrat. Imediat observă că nu-l putea obţine. Laturile triunghiului erau foarte înclinate şi duceau la formarea unui dreptunghi puţin distorsionat, nicidecum a unui pătrat.

În vreme ce studia celelalte puncte posibile din jurul triunghiului, se întâmplă ceva neaşteptat. Linia pe care o trasase mai devreme, urmând direcţia indicată de lance, trecea chiar printr-unul dintre punctele posibile. Stupefiat, încercui punctul respectiv. Acum pe hartă se aflau patru buline, dispuse într-un romb, un fel de diamant stilizat.

Se încruntă. Nici rombul nu era un simbol Illuminati. O clipă, rămase pe gânduri. „Şi totuşi…"

Pentru o clipă gândul îi zbură la celebrul diamant Illuminati. Ideea era, desigur, ridicolă şi o alungă din minte. În plus, rombul era alungit, ca un fel de zmeu de hârtie, neavând câtuşi de puţin simetria perfectă pentru care era renumit diamantul Illuminati.

Când se aplecă pentru a vedea mai bine unde era amplasat cel de-al patrulea punct al rombului, avu surpriza să-şi dea seama că acesta se situa chiar în centrul celebrei Piazza Navona. Ştia că în acea piaţă se găsea o biserică importantă şi se gândise la ea când trasase linia iniţială; din câte îşi amintea el, nu se afla aici nici o sculptură de-a lui Bernini. Biserica se numea Sfânta Agnes în Agonie, în amintirea Sfintei Agnes, o încântătoare fecioară adolescentă, condamnată la o viaţă de sclavie sexuală, fiindcă refuzase să-şi renege credinţa.

„Trebuie să fie ceva în biserica aceea!" exclamă Langdon tăcut, storcându-şi creierii pentru a-şi aminti. Dar nu-şi amintea nici o lucrare de-a lui Bernini aflată în interior – cu atât mai puţin ceva care să aibă legătură cu apa. În plus şi dispunerea bisericilor pe hartă îl sâcâia. Un romb! Forma era prea clară şi prea bine definită pentru a fi o simplă coincidenţă, însă oricum nu avea sens. „Un zmeu?!" Poate că nu alesese corect cel de-al patrulea punct. „Ce naiba îmi scapă?!"

Răspunsul îi veni în minte abia după treizeci de secunde, dar când veni, îl izbi cu un val de entuziasm, aşa cum nu simţise niciodată în cursul carierei lui universitare.

Geniul Illuminati nu se dezminţise nici de data aceasta.

Dispunerea pe care o privea nu avea nimic de-a face cu rombul; cele patru puncte formau un romb, numai fiindcă el unise punctele alăturate. Illuminati credeau însă în contrarii, în opoziţii! În vreme ce unea punctele opuse, două câte două, degetele îi tremurau. În faţa ochilor lui, pe hartă, prinsese contur o cruce uriaşă. O cruce! Cele patru elemente ale ştiinţei se desfăşurau limpede… Răspândite în Roma în forma unei cruci enorme.

În vreme ce privea harta copleşit, în minte-i răsună un vers… ca un vechi prieten cu un chip nou: „Misticele elemente-n cruciş în Roma se desfac…" „În cruciş…"

Ceaţa începea să se risipească. Răspunsul se aflase chiar în faţa lui, tot timpul. Poemul Illuminati spunea clar cum erau dispuse altarele! În cruce!

„Misticele elemente-n cruciş în Roma se desfac."

Iniţial, Langdon se gândise că poetul Illuminati alesese această exprimare pentru a păstra metrica, însă acum îşi dădea seama că în realitate era mult mai complex. Un alt indiciu ascuns.

Crucea vizibilă pe hartă reprezenta suprema dualitate Illuminati: un simbol religios format din elementele ştiinţei. Calea Iluminării concepută de Galilei era un tribut adus deopotrivă ştiinţei şi lui Dumnezeu!

Restul devenea clar imediat.

Piazza Navona.

Chiar în centrul pieţei, lângă Biserica Sfânta Agnes în Agonie, Bernini îşi amplasase una dintre cele mai cunoscute opere. Nimeni nu vizitează Roma fără a trece prin Piazza Navona pentru a o admira.

Fântână celor patru fluvii!

Un tribut perfect adus apei, sculptura celebra cele patru mari fluvii ale Lumii Vechi: Nilul, Gangele, Dunărea şi Rio de la Plata.

„Apa, îşi spuse Langdon. Ultimul indiciu”. Era perfect.

Şi tot perfect – ca bomboana de pe tort – era faptul că, deasupra fântânii lui Bernini, se înălţa un obelisc egiptean.

Fără a le mai da alte explicaţii pompierilor nedumeriţi, Langdon o luă la fugă prin biserică, spre locul în care zăcea cadavrul lui Olivetti.

„22.31… Timp suficient!” Era pentru prima dată în ziua aceea când se simţea cu un pas înaintea asasinului.

Îngenunche lângă trupul comandantului, ferit de privirile celorlalţi, în dosul unui rând de strane şi scoase din buzunarul acestuia revolverul semiautomat şi staţia de emisie-recepţie. Avea să cheme întăriri, dar nu acum. Ultimul altar al ştiinţei trebuia să mai rămână pentru o vreme secret, iar sirenele pompierilor şi maşinile presei alergând în trombă la faţa locului nu i-ar fi fost de nici un ajutor; dimpotrivă.

Fără un cuvânt, ieşi pe uşa bisericii ferindu-se de ziariştii care năvăleau deja înăuntru. Traversă Piazza Barberini şi, la adăpostul întunericului, deschise staţia încercând să-i contacteze pe cei de la Vatican. Nu se auzea însă decât un pârâit. Ori era în afara razei de acoperire, ori avea nevoie de vreun cod de identificare. Răsuci la întâmplare butoanele şi rotiţele staţiei, dar degeaba. Brusc, îşi dădu seama că planul său de a chema ajutoare nu va funcţiona. Se răsuci în loc, căutând cu privirea un telefon public. Nu se zărea niciunul. Şi, oricum, circuitele de la Vatican nu funcţionau.

Era singur.

Valul iniţial de încredere începu să se retragă şi profesorul se opri un moment pentru a-şi evalua situaţia: mânjit cu praf de oase, lovit, frânt de oboseală şi flămând.

Privi înapoi, spre biserică. Fumul se ridica din cupolă, luminat de reflectoarele presei şi de sirenele maşinilor de pompieri. O clipa îl bătu gândul să se întoarcă şi să ceară ajutor. Instinctul îi spunea însă că prezenţa altor persoane, mai cu seamă a unora nepregătite, ar fi fost mai degrabă un impediment decât un ajutor. „Dacă Hassassin-ul ne vede venind…” Mintea îi zbură la Vittoria; aceasta avea să fie ultima lui şansă de a-l prinde pe cel care o răpise.

Piazza Navona… Putea ajunge acolo la timp pentru a supraveghea împrejurimile. Privi în jur după un taxi, dar străzile erau aproape pustii. Chiar şi şoferii lăsaseră totul baltă pentru a privi evenimentele la televizor. Piazza

Navona se afla la nici doi kilometri depărtare, dar el nu avea de gând să-şi irosească forţele mergând pe jos. Aruncă o privire spre biserică; poate reuşea să împrumute o maşină de la cineva.

„Una de pompieri? Sau vreo furgonetă a presei? Fii serios!”

Timpul trecea, aşa că trebuia să hotărască mai repede. Scoase arma din buzunar. Ceea ce-şi pusese în minte era un lucru atât de absurd şi de neobişnuit pentru firea lui, încât îşi spuse că, probabil, diavolul pusese deja stăpânire pe sufletul lui. Luând-o la fugă spre un Citroen ce aştepta la semafor, întinse pistolul şi, prin fereastra deschisă a portierei, îl propti în tâmpla şoferului:

— Fuori!

Omul coborî, împleticindu-se, afară din maşină.

Langdon sări la volan şi călcă zdravăn pe acceleraţie.

Gunther Glick stătea pe o bancă într-o celulă de detenţie din biroul central al Gărzii Elveţiene şi se ruga la toţi zeii şi sfinţii Pe care-i ştia. „Te rog, fă să NU fie doar un vis!” Era lovitura vieţii sale. Lovitura vieţii oricui! Toţi reporterii din lume ar fi dat orice să se afle acum în locul lui Glick. „Eşti treaz, nu visezi, îşi spuse. Şi eşti o vedeta. Marile celebrităţi îşi plâng în pumni de ciudă.”

Macri era lângă el şi părea puţin dusă pe altă lume. Glick o înţelegea. Pe lângă faptul că difuzase în exclusivitate discursul şambelanului, oferise lumii întregi – împreună cu el – fotografii cutremurătoare ale cardinalilor înfieraţi şi ale papei – oh, limba aceea!

— Plus imagini în direct ale conteinerului cu antimaterie. „Incredibil!”

Desigur, făcuseră toate acestea la cererea şambelanului, deci nu pentru asta se aflau acum închişi în celulă. Garda Elveţiană nu apreciase însă deloc ceea ce spusese el la finele reportajului. Glick ştia bine că discuţia la care se referise nu fusese destinată urechilor lui, dar nu se sinchisise. În definitiv, ăsta era momentul lui de glorie. „O altă lovitură a lui Glick!”

— Bunul Samaritean din ceasul al unsprezecelea?! Bombăni Macri, în mod evident neimpresionată.

Glick zâmbi:

— Strălucit, nu-i aşa?

— Strălucit de tâmpit!

„Ha, e doar invidioasă”, îşi spuse reporterul. Imediat după discursul şambelanului, Glick avusese din nou norocul să se afle, din întâmplare, la locul potrivit şi în momentul potrivit: îl auzise pe Rocher dându-le noi ordine oamenilor săi. Se părea că primise un apel telefonic de la un ins misterios, despre care căpitanul susţinea că deţine informaţii privind criza de la Vatican. Rocher lăsa să se înţeleagă că omul îi putea ajuta şi le ceruse subordonaţilor săi să se pregătească pentru sosirea lui.

Deşi informaţia avea în mod clar un caracter privat, Glick procedase aşa cum ar fi făcut orice reporter conştiincios: lăsând onoarea la o parte, se retrăsese într-un loc ferit, îi ceruse lui Macri să-şi pună camera în funcţiune şi transmisese ştirea.

— Noi evenimente şocante în Cetatea Domnului, anunţase el, mijindu-şi ochii pentru a conferi cuvintelor sale mai multă intensitate.

Apoi continuase spunând că un oaspete misterios era aşteptat la Vatican, pentru a salva situaţia. „Bunul Samaritean din ceasul al unsprezecelea”, aşa îl numise el – un apelativ perfect pentru un individ necunoscut care urma să apară în ultimul moment pentru a face o faptă bună. Celelalte posturi preluaseră imediat expresia şi Glick se văzuse din nou în centrul atenţiei.

„Sunt genial, îşi spuse în sinea sa. Peter Jennings poate să stea în cap de ciudă.”

Fireşte, Glick nu se oprise aici. Dacă tot se bucura de atenţia lumii întregi, nu putea să nu pomenească puţin şi despre teoria conspiraţiei, dragă lui, aşa, pentru a adăuga sare şi piper.

„Genial. De-a dreptul genial!”

— Ai stricat totul! Spuse Macri. Ai dat-o-n bară de-a binelea!

— Ce vrei să spui? Am fost grozav!

Chinita se holbă la el, nevenindu-i să creadă:

— Fostul preşedinte George Bush, un Illuminatus?!

Glick zâmbi. Dar nu era mai mult decât evident? George Bush era un mason care avea gradul 33, bine informat şi fusese şeful CIA pe vremea când agenţia îşi încetase investigaţiile asupra Confreriei Illuminati, din lipsă de probe. Şi toată vorbăria aceea despre „o mie de puncte de lumină” şi „o Nouă Ordine Mondială”... Da, Bush era, în mod cert, un Illuminatus.

— Şi chestia aia cu CERN! Continuă Macri. Mâine la uşa ta o să stea la coadă o mulţime de avocaţi.

— CERN? Haida-de! E cât de poate de clar! Gândeşte-te puţin! Illuminati a dispărut de pe faţa pământului în anii '50, cam în aceeaşi perioadă în care a fost înfiinţat CERN – un paradis al celor mai luminate minţi din lume. La CERN plouă cu fonduri private. Tipii de acolo pun la punct o armă capabilă să distrugă Biserica şi, dintr-o dată, o pierd!

— Aşa că tu ieşi la rampă şi spui lumii întregi că la CERN se află azi cartierul general al grupării Illuminati!

— Evident! Frăţiile nu dispar aşa, peste noapte. Confreria asta a trebuit să se ascundă şi ea undeva. Iar CERN pare locul perfect. Nu spun că toată lumea de acolo e Illuminati. Mai degrabă, e ca un fel de uriaşă lojă masonică, în care majoritatea membrilor sunt oameni neimplicaţi, dar eşaloanele superioare...

— Ai auzit vreodată de calomnie, Glick? De răspundere?

— Dar tu ai auzit de jurnalism adevărat?

— Jurnalism?! Ai făcut un rahat mare dintr-un nimic! Trebuia să fi închis eu camera! Şi prostia aia cu sigla CERN ce-a mai fost? Simbol satanist?! Ţi-ai pierdut minţile?

Glick zâmbi din nou. Macri era, evident, geloasă. Sigla CERN fusese cea mai tare lovitură dintre toate. De la discursul şambelanului, toate posturile discutau despre CERN şi despre antimaterie. Unele posturi afişau în fundal sigla CERN, care nu părea a avea nimic ieşit din comun: două cercuri

intersectate, reprezentând două acceleratoare de particule şi cinci linii tangenţiale ce simbolizau tuburile de injecţie ale particulelor. Lumea întreagă privise sigla, dar numai el, Glick, simbolist amator, îşi dăduse seama de elementele Illuminati ascunse în ea.

— Nu eşti specialist în simbolistică, replică Macri, eşti doar un reporter plin de noroc. Ar fi trebuit să laşi simbolurile în seama tipului de la Harvard.

— Tipul ăla nu şi-a dat seama.

„Semnificaţia Illuminati a siglei este cât se poate de evidentă!”

Glick radia de mândrie. Deşi CERN avea numeroase acceleratoare, pe siglă apăreau numai două: „Doi este numărul dualităţii pentru Illuminati”. În plus, deşi majoritatea acceleratoarelor aveau un singur tub de injecţie, pe siglă erau reprezentate cinci. „Cinci este numărul pentagramei Illuminati.” Şi acum venea lovitura de graţie, cea mai strălucită deducţie. Glick sublinie că sigla conţinea cifra şase – clar formată de cercuri cu una dintre linii; iar când sigla era rotită, încă un şase devenea vizibil… Şi apoi încă unul. În total, de trei ori cifra şase. Numărul Satanei! Semnul fiarei!

Glick era un geniu.

Macri părea gata să-l plesnească.

„O să-i treacă ei gelozia”, îşi spuse reporterul şi mintea îi zbură la un alt amănunt. Dacă la CERN se afla cartierul general al Illuminati, oare tot acolo se găsea şi celebrul diamant al conferiei? Glick citise despre el pe Internet – „un diamant desăvârşit, născut din anticele elemente cu o asemenea perfecţiune, încât toţi cei care îi văd sunt copleşiţi”.

Oare nu cumva locaţia secretă a diamantului Illuminati era un alt mister pe care el, Glick, avea să-l dezlege în această noapte?

Piazza Navona. Fântână celor patru fluvii!

Nopţile în Roma, la fel ca şi în deşert, pot fi surprinzător de reci, chiar şi după o zi fierbinte. Langdon se zgribulea acum când intra în piaţă, strângându-şi haina în jurul trupului. Pe fundalul zgomotului îndepărtat al traficului modern, o veritabilă cacofonie de ştiri răsuna deasupra oraşului. Langdon se mai uită o dată la ceas. Încă cincisprezece minute. Era recunoscător pentru cele câteva clipe de relaxare.

Piaţeta era pustie. Fântână lui Bernini părea că-l ademeneşte cu vraja ei sfielnică. Bazinul înspumat arunca în aer o ceaţă diafană, iluminată de reflectoarele subacvatice. Langdon simţea parcă în aer un fior electric.

Cea mai impresionantă trăsătură a fântânii era înălţimea ei. Partea centrală avea peste şase metri – un munte de marmură fragmentat de grote şi caverne prin care apa clocotea zgomotos, înconjurat de statui păgâne. Deasupra ansamblului era plasat un obelisc, la rândul lui înalt de doisprezece metri. Langdon privi în sus. În vârful obeliscului, o umbră se contura pe fondul întunecat al cerului, găzduind un porumbel solitar.

„O cruce”, îşi spuse Langdon, încă uimit de dispunerea indiciilor în Roma. Fântână celor patru fluvii era ultimul altar al ştiinţei. Cu numai câteva ore în urmă se afla în Panteon, convins că străvechea Cale a Iluminării nu mai exista; o greşeală prostească. Până la urmă, se dovedise că întreaga cale era

intactă. Pământ, Aer, Foc, Apă. Iar el izbutise s-o urmeze… de la început până la sfârşit.

„Nu chiar până la sfârşit”, îşi reaminti. Calea avea cinci jaloane, nu patru. Acest al patrulea indiciu sugera, desigur, direcţia spre destinaţia finală – locul secret de întâlnire al confreriei, Biserica Iluminării. Langdon se întrebă dacă această ascunzătoare mai exista încă şi dacă acolo o dusese Hassassin-ul pe Vittoria.

Aproape fără a-şi da seama, începu să studieze statuile care decorau fântână, căutând un semn care să indice direcţia ascunzătorii Illuminati. „Şi îngerii te-ndrume în căutarea ce ţi-ai pus în gând.” Aproape în aceeaşi clipă însă, remarcă un amănunt tulburător: sculptura nu avea nici un înger. Sau, cel puţin, niciunul vizibil din locul în care stătea el… Sau de care să-şi amintească. Fântână celor patru fluvii era o lucrare nereligioasă. Toate decoraţiunile erau profane: oameni, animale şi chiar un ciudat tatu. În tot acest ansamblu, un înger ar fi ieşit clar în evidenţă.

„Să fi greşit, oare, locul?” Se gândi iarăşi la dispunerea în formă de cruce al celor patru obeliscuri şi-şi încleştă pumnii cu hotărâre. „Fântână e perfectă!”

Era doar 22.46, când o camionetă neagră apăru pe o alee, în celălalt capăt al pieţei. Profesorul nu i-ar fi acordat nici o atenţie, dacă nu s-ar fi apropiat cu farurile stinse. Aidoma unui rechin ce vânează tăcut la lumina lunii, camioneta făcu înconjurul pieţei.

Langdon se ghemui în umbră, în spatele scării monumentale ce ducea la Biserica Sfânta Agnes în Agonie. În vreme ce-l supraveghea pe nou-venit, simţea cum pulsul i se accelerează.

După ce înconjură piaţa de două ori, camioneta se apropie de fântână lui Bernini. Trase lângă bazin, înaintând uşor de-a lungul acestuia, până ce opri, cu uşa laterală la doar câţiva centimetri de marginea apei.

Deasupra, stropii fini învăluiau sculptura.

Pe Langdon îl cuprinse o senzaţie ciudată. Sosise oare Hassassin-ul? Venise cu această camionetă? El, unul, şi-l imaginase aducându-şi victima în piaţă pe picioare, aşa cum făcuse la San Pietro, oferindu-i lui spaţiu de manevră. Dar dacă venise cu camioneta, atunci situaţia se schimba.

Brusc, uşa laterală, glisantă, se deschise. Pe podeaua camionetei, într-o poziţie contorsionată, zăcea un bărbat gol, înfăşurat în metri întregi de lanţuri metalice. Omul se zbătea, dar verigile erau prea grele. Una dintre ele îi străpunsese gura ca o zăbală a unui cal, înăbuşindu-i astfel strigătele de ajutor. Abia atunci zări Langdon cea de-a doua siluetă, în spatele prizonierului, mişcându-se în întuneric de parcă ar fi făcut ultimele preparative.

Ştia că nu are la dispoziiţie decât câteva secunde pentru a acţiona.

Scoase arma din buzunar, îşi scoase sacoul şi-l aruncă pe jos. Haina i-ar fi stânjenit mişcările şi, pe urmă, n-avea de gând să se apropie de apă purtând Diagramma lui Galilei în buzunar; documentul avea să rămână la adăpost.

Se furişă încet spre dreapta, pe marginea pieţei şi se opri exact de cealaltă parte a camionetei. Masa de marmură a fântânii îi bloca vederea. Se ridică şi o luă la fugă drept spre bazin, sperând ca zgomotul apei să-l acopere pe cel al paşilor săi. Când ajunse la fântână, sări peste margine şi păşi înăuntru.

Apa îi ajungea până la brâu şi era rece ca gheaţa. Cu dinţii clănţănindu-i, făcu doi paşi. Fundul bazinului era alunecos, la mâzga obişnuită adăugându-se un strat de monede aruncate de turişti pentru a avea noroc. El, unul, avea nevoie de foarte mult noroc. Învăluit în stropii fini ca o ceaţă, se întrebă dacă frigul sau teama era cea care îi făcea mâna să tremure atât de tare pe armă.

Ajunse la masa de marmură şi făcu la stânga, atent să nu fie văzut. Se ascunse în spatele unui cal uriaş şi privi spre camionetă. Se afla la nici cinci metri distanţă. Înăuntru, Hassassin-ul era ghemuit pe podea, cu mâinile pe trupul înlănţuit al cardinalului, pregătindu-se să-l rostogolească în fântână.

Stând în apă până la mijloc, Langdon ridică revolverul şi făcu un pas în lateral, ieşind din ceaţa umedă; se simţea ca un soi de cowboy acvatic gata de acţiune:

— Nu mişca!

Vocea fusese mai fermă decât mâna, care îi tremura.

Hassassin-ul ridică privirea. Pentru o clipă, se holbă derutat, de parcă ar fi văzut o stafie. Apoi buzele i se întinseră într-un zâmbet crud. Ridică braţele în aer, supus:

— Aşa deci!

— Coboară din camionetă!

— Pari cam ud.

— Ai venit cam devreme.

— Sunt nerăbdător să mă întorc la premiul meu.

Langdon strânse mai bine pistolul în mână:

— Nu voi ezita să trag.

— Ai ezitat deja!

Profesorul îşi simţi degetul încordându-se pe trăgaci. Cardinalul zăcea nemişcat. Părea terminat, muribund.

— Dezleagă-l!

— Lasă-i pe el! De fapt, ai venit pentru femeie. De ce pretinzi altceva?

Îşi stăpâni cu greu impulsul de a sfârşi totul acolo, pe loc:

— Unde-ai dus-o?

— Undeva, în siguranţă. Mă aşteaptă să mă-ntorc.

„E în viaţă, deci!” Langdon simţi o rază de speranţă:

— La Biserica Iluminării?

Ucigaşul rânji:

— N-ai s-o găseşti niciodată.

„Ascunzătoarea încă există!”

— Unde?

— Locul a rămas secret vreme de secole. Chiar şi mie mi-a fost dezvăluit abia de curând. Mai degrabă mor decât să trădez încrederea ce mi-a fost acordată.

— Pot să-l găsesc şi singur.
— Câtă aroganţă!
Langdon schiţă un gest spre fântână:
— Până aici am reuşit!
— Ca mulţi alţii înaintea ta. Ultimul pas este însă cel mai greu.
Profesorul se mai apropie puţin, în timp ce-şi simţea picioarele nesigure pe fundul bazinului. Hassassin-ul părea extrem de calm, ghemuit în spatele camionetei, cu mâinile ridicate deasupra capului. Langdon ţinti în mijlocul pieptului, întrebându-se dacă n-ar trebui să tragă şi să sfârşească odată pentru totdeauna. „Nu. Ştie unde e Vittoria. Ştie unde e antimateria. Am nevoie de informaţiile astea!”
Din penumbra camionetei sale, Hassassin-ul îşi ţintuia agresorul cu privirea şi nu se putea abţine să nu simtă pentru el o milă uşor amuzată. Americanul era curajos – asta o demonstrase deja. Dar era şi nepregătit. Şi pe asta o demonstrase. Valoarea fără experienţă înseamnă sinucidere curată. Există anumite reguli ale supravieţuirii. Reguli vechi. Iar americanul le încălca pe toate, pe rând.
„Ai avut un mare avantaj – elementul surpriză. Dar l-ai irosit.”
Americanul era nehotărât… Probabil spera să-i vină ajutoare… Sau poate aştepta o scăpare din partea lui, o informaţie esenţială.
„Niciodată nu pune întrebări înainte de a-ţi fi imobilizat prada. Un duşman încolţit este un duşman periculos.”
Americanul vorbea iarăşi. Încerca. Trăgea de timp.
Ucigaşul aproape că izbucni în râs.
„Nu suntem într-unui din filmele voastre de la Hollywood… Nu stăm să facem conversaţie la gura pistolului înainte de glonţul final. Ăsta e sfârşitul. Acum.”
Fără a-şi lua ochii de la el, asasinul îşi mişcă aproape imperceptibil mâinile pe plafonul camionetei, până ce găsi ceea ce căuta. Privind drept înainte, înşfăcă obiectul.
Apoi îşi jucă asul.
Mişcarea îl luă complet pe nepregătite. Pentru o clipă, Langdon crezu că legile fizicii nu mai funcţionează. Ucigaşul păru să plutească în aer, în vreme ce picioarele îi ţâşniră în faţă, izbiră trupul înlănţuit al cardinalului şi-l azvârliră pe uşa camionetei. Omul se rostogoli în apă, stârnind un val de stropi.
Apa îi veni brusc în faţă şi Langdon îşi dădu seama o clipă prea târziu ce se întâmplase. Ucigaşul se apucase cu mâinile de una dintre barele fixate în plafonul camionetei şi o folosise pentru a-şi face vânt în afară. Iar acum venea drept spre el, cu picioarele înainte.
Apăsă pe trăgaci şi amortizorul pufni. Glonţul explodă în vârful bocancului stâng al Hassassin-ului. În aceeaşi clipă, tălpile acestuia i se proptiră în piept ca un tanc, azvârlindu-l înapoi.
Amândoi se prăbuşiră într-un nor de sânge şi stropi.
Când apa rece îi înghiţi trupul, Langdon simţi la început numai durerea. Apoi urmă instinctul de supravieţuire. Îşi dădu seama că nu mai ţine în mână

pistolul; probabil că-i scăpase din cauza şocului provocat de lovitură. Se cufundă şi începu să pipăie fundul alunecos al bazinului. Degetele îi înşfăcară ceva metalic. Un pumn de monede. Le aruncă. Cu ochii deschişi, continuă să caute. Apa fremăta în jurul lui ca un jacuzzi îngheţat.

În ciuda instinctului de a ieşi imediat la suprafaţă ca să poată respira, râmase pe fundul bazinului, mişcându-se tot timpul; nu ştia de unde avea să vină lovitura următoare. Trebuia să găsească arma! Degetele îi bâjbâiau disperate pe marmură.

„Ai un avantaj, îşi spuse. Eşti în elementul tău!” Chiar cu un pulover şiroind de apă, Langdon era un înotător agil. „Apa este elementul tău!”

Mâna atinse din nou ceva metalic. De data aceasta, i se schimbase norocul: nu mai dăduse peste un morman de monede. Prinse obiectul şi încercă să-l tragă spre el, dar se pomeni alunecând prin apă; obiectul era imobil.

Chiar înainte de a se lovi de trupul cardinalului, îşi dădu seama că prinsese o bucată din lanţul care-l trăgea pe bătrân la fund. Pentru clipă încremeni locului, şocat la vederea chipului îngrozit care-l privea de pe fundul bazinului.

Impulsionat de semnele de viaţă din ochii acestuia, prinse lanţul cu ambele mâini şi încercă să-l ridice la suprafaţă. Trupul se mişca foarte greu, ca o ancoră. Trase încă o dată şi mai tare. Când capul îi ajunse la suprafaţă, cardinalul trase în piept câteva guri de aer sugrumate, înecate. Apoi, brusc, trupul i se rostogoli, iar Langdon se dezechilibră. Ca o piatră, Baggia se duse din nou fund.

Langdon se cufundă şi el, cu ochii deschişi în apa tulbure. Îl găsi repede de această dată. Când îl prinse, lanţurile se mişcară pe corpul cardinalului… Dezvăluind o nouă imagine şocantă… Un cuvânt înfierat în carnea vie:

Water! „Apă”!

O clipă mai târziu, doi bocanci îl izbiră în faţă. Dintr-unul curgea sânge.

Ca jucător de polo pe apă, Robert Langdon luase parte şi rezistase la multe „bătălii” subacvatice. Sălbăticia ce se dezlănţuia adesea sub oglinda apei în bazinele de polo, departe de ochii arbitrilor, putea rivaliza cu cele mai urâte meciuri de total kombat. Langdon fusese lovit, zgâriat, imobilizat şi chiar muşcat o dată de un apărător enervat de eschivele lui.

Acum însă, în timp ce se zbătea în apa îngheţată a fântânii lui Bernini, ştia că se află undeva, foarte departe de piscina de la Harvard. Aici se lupta nu pentru câştigarea vreunei partide, ci pentru propria viaţă. Era a doua oară că se confrunta cu acelaşi adversar. Fără arbitri. Fără retur. Braţele care-i împingeau capul la fund erau animate de o forţă ce nu lăsa loc de îndoială asupra intenţiei de a ucide.

Instinctiv, se roti în apă ca o torpilă. „Scapă din strânsoarea lui!” Dar braţele îl ţintuită locului, atacatorul său având un avantaj de care nici un

jucător de polo nu se putea bucura: două picioare bine înfipte în sol. Langdon se îndoi, încercând să-şi aducă tălpile sub trup. Hassassin-ul părea că apasă ceva mai slab cu un braţ… Şi totuşi, încleştarea era teribilă.

Atunci îşi dădu el seama că nu-i va rezista şi făcu unicul lucru la care se mai putea gândi. Renunţă să se mai împotrivească. „Dacă nu te poţi duce spre nord, ia-o spre est!" Adunându-şi ultimele forţe, zvâcni din picioare şi-şi trase braţele sub el, ca într-un bizar stil fluture. Trupul îi ţâşni înainte.

Brusca schimbare de direcţie îl luă pe Hassassin prin surprindere. Mişcarea laterală a adversarului său îl antrenă şi pe el într-o parte, dezechilibrându-l. Încleştarea braţelor slăbi şi Langdon mai zvâcni o dată. Parcă o coardă elastică cedase. Era liber. Scuipă aerul stătut din plămâni şi se ridică la suprafaţă. O singură dată apucă să tragă aer în piept. Hassassin-ul se aruncă din nou asupra lui, ţintuindu-i umerii cu palmele şi împingându-l la fund Cu toată puterea. Langdon bâjbâi, încercând să-şi înfigă bine picioarele în fundul bazinului, dar talpa ucigaşului îl izbi dintr-o arte, doborându-l.

Iarăşi era sub apă.

Muşchii îi ardeau de durere pe când se zbătea şi se răsucea. Dar toate manevrele sale erau în zadar de această dată. Prin apa ce bolborosea, cu ochii deschişi, căută arma. Dar totul era tulbure în jur. Bulele de aer erau mai dese aici. O lumină orbitoare îi lovi ochii, Atunci când Hassassin-ul îl împinse spre unul dintre reflectoarele prinse pe fundul fântânii. Întinse mâna, apucând globul metalic. Era fierbinte. Încercă să se elibereze din strânsoare ţinându-se de reflector, dar acesta era montat pe un fel de balamale şi se roti în mâna lui. Langdon se dezechilibră iar.

Hassassin-ul îl împinse şi mai puternic, mai jos.

Atunci îl zări. Ieşind din stratul de monede, chiar în faţa sa. Un cilindru negru, îngust. „Amortizorul armei lui Olivetti!" întinse mâna, dar, când degetele i se înfăşurară pe cilindru, nu simţi metalul aşteptat, ci doar plastic. Trase şi furtunul flexibil de cauciuc se ondulă spre el ca un şarpe subţire. Era lung cam de jumătate de metru şi de la capătul lui ieşea un jet de bule de aer. Nu găsise arma, ci doar unul dintre dispozitivele spumanţi ale fântânii, care aerau apa.

La nici doi metri distanţă, cardinalul Baggia îşi simţea sufletul gata să-l părăsească. Deşi toată viaţa se pregătise pentru acest moment, niciodată nu şi-l imaginase astfel. Trupul îi suferea cumplit… Ars, lovit şi cufundat sub apă de o greutate uriaşă. Îşi aminti însă că suferinţa lui nu era nimic în comparaţie cu cea pe care o îndurase Mântuitorul.

„El a murit pentru păcatele mele…"

Undeva în apropiere auzea bufniturile şi plescăiturile unei lupte. Gândul îi era insuportabil. Cel care-l răpise avea să mai curme o altă viaţă… Tânărul acela cu ochi blânzi, care încercase să-l ajute.

Frânt de durere, Baggia zăcea cu faţa în sus, privind prin pânza apei spre cerul întunecat de deasupra. Pentru o clipă, avu impresia că zăreşte stelele.

Sosise ceasul.

Se eliberă de teamă şi de îndoieli şi deschise gura larg şi răsuflă adânc – ultima sa suflare. Privi cum sufletul i se înalţă spre ceruri într-un val de bule transparente. Apoi, instinctiv, inspiră. Apa îi pătrunse în corp, înţepându-l ca nişte pumnale îngheţate. Durerea dură doar câteva secunde.

Apoi… Linişte şi pace.

Hassassin-ul ignoră durerea ce-l ardea în picior şi se concentră asupra americanului, pe care îl ţintuise sub el, sub apă. „Termină-l de-a binelea!” De această dată, Robert Langdon nu va mai supravieţui. Exact aşa cum îşi închipuise, victima sa începuse să se zbată tot mai slab.

Brusc, trupul lui deveni rigid şi începu să se zgâlţâie violent.

„Da, îşi spuse Hassassin-ul. Rigor mortis.” Când apa îi ajunge în plămâni. Ştia că aceste spasme aveau să dureze cam cinci secunde.

Durară şase.

Apoi exact aşa cum se aşteptase el, trupul celuilalt se relaxă dintr-o dată. Flasc. Ca un balon dezumflat, Robert Langdon deveni moale sub mâinile sale. Era terminat. Îl mai ţinu la fund încă treizeci de secunde, pentru ca apa să-i umple toate ţesuturile pulmonare. Treptat, trupul victimei sale începu să se scufunde singur. Într-un târziu, Hassassin-ul îi dădu drumul. Presa va avea o dublă surpriză în Fântâna celor patru fluvii.

— Tabban! Înjură cu glas tare, ieşind din bazin şi privindu-şi talpa rănită.

Vârful bocancului zburase şi vârful degetului mare nu mai exista. Furios pe neatenţia lui, îşi smulse partea de jos a pantalonului şi o îndesă la vârful bocancului. Durerea îi săgetă prin tot piciorul. Ibn al-kalb! Îşi încleştă pumnii şi îndesă ghemotocul de pânză şi mai mult. Sângerarea începu să se potolească.

Îndreptându-şi gândurile către plăcerea care-l aştepta, urcă în camionetă. Treburile lui în Roma se încheiaseră. Acum ştia exact ce anume avea să-i potolească durerea. Vittoria Vetra era imobilizată şi-l aştepta. Deşi ud şi îngheţat, Hassassin-ul simţi cum se excită.

„Mi-am câştigat răsplata.”

În cealaltă parte a oraşului, Vittoria Vetra se trezi în dureri. Era întinsă pe spate. Toţi muşchii îi erau tari ca piatra. Înţepeniţi. Braţele o înţepau. Când încercă să se mişte, simţi o serie de spasme în umeri. Abia după o clipă înţelese că mâinile îi erau legate la spate. La început, nu-şi dădu seama ce se întâmplă. „Visez, oare?” Dar când încercă să-şi ridice capul, durerea care o săgeta la baza capului nu-i mai lăsă loc de dubii.

Treptat, confuzia iniţială începu să se transforme în teamă. Privi în jurul ei. Se afla într-o încăpere de piatră, mare şi mobilată, luminată de torţe. Un fel de sală de întruniri de pe vremuri. Alături, nişte bănci demodate erau dispuse în cerc.

Vittoria simţi un curent de aer rece pe piele. În apropiere, două uşi duble erau deschise, dând spre un balcon. Prin deschiderile din balustradă, ar fi putut să jure că se zărea Vaticanul.

Robert Langdon zăcea pe un pat de monede, pe fundul Fântânii celor patru fluvii. În gură ţinea încă furtunul de cauciuc. Aerul ce venea prin tubul

instalaţiei de spumare era coclit, poluat din cauza pompei şi gâtul îl ustura. Totuşi, nu se plângea deloc. Cel puţin, rămăsese în viaţă.

Nu era sigur cât de corect imitase înecul, dar cum aproape întreaga sa viaţă se aflase în preajma apei, auzise o sumedenie de relatări. Şi îşi dăduse toată silinţa. Spre sfârşit, expirase tot aerul din plămâni şi îşi ţinuse răsuflarea, pentru ca masa musculară să-i ridice trupul la suprafaţă.

Slavă Domnului, Hassassin-ul fusese păcălit şi-i dăduse drumul! Întins pe fundul bazinului, Langdon se chinui să rămână astfel cât mai mult. Aproape că începuse să se sufoce. Oare ucigaşul mai era primprejur?

Trăgând încă o gură de aer coclit prin tub, îi dădu apoi drumul şi, pe sub apă, se deplasă până ce ajunse la masa de marmură din centru. Fără a face vreun zgomot, se ridică şi ieşi la suprafaţă în umbra sculpturilor.

Camioneta dispăruse.

Asta era tot ce voia să vadă. Inspiră adânc aerul curat şi apoi se cufundă din nou, căutându-l pe cardinal. În mod cert, bătrânul îşi pierduse între timp cunoştinţa şi şansele de a-l readuce în simţiri erau foarte mici, dar trebuia să încerce. Găsi trupul, îşi înfipse bine picioarele pe fundul bazinului şi prinse lanţurile. Apoi trase. Când cardinalul ajunse la suprafaţă, Langdon văzu că ochii lui erau deja daţi peste cap şi bulbucaţi. Nu era un semn bun. Nu avea puls şi nu respira.

Ştiind că nu va reuşi să-l salte peste marginea bazinului, îl trase prin apă până la masa centrală de marmură. Acolo se afla un fel de bordură înclinată şi apa era mai puţin adâncă. Împinse trupul gol al cardinalului pe acea bordură, cât de sus reuşi. Nu prea sus însă.

Apoi trecu la treabă. Apăsă de câteva ori pieptul înfăşurat în lanţuri, pentru a-i scoate apa din plămâni şi începu după aceea respiraţia artificială. Ritmic. Atent. Rezistând instinctului de a sufla prea puternic şi prea repede. Timp de trei minute. Patru. Cinci. Apoi înţelese că nu mai are nici un rost să continue.

Il preferito. Omul care urma să fie papă. Mort acum, chiar în faţa lui.

Într-un fel, chiar şi aşa, întins pe bordura aceea în mijlocul fântânii, cardinalul Baggia afişa încă un aer calm şi plin de demnitate. Apa îi clipocea lent pe piept, cuprinsă parcă de remuşcări… ca şi când i-ar fi cerut iertare fiindcă-i ucisese… de parcă ar fi încercat să spele rana arsă ce-i purta numele.

Cu o mişcare înceată, Langdon îşi trecu palma peste faţa bătrânului şi-i închise ochii sticloşi. În clipa aceea, un val istovitor de lacrimi îl podidi, luându-l prin surprindere. Şi, pentru prima dată după mulţi ani, Langdon plânse.

Tremurul de emoţie îi slăbi, în vreme ce se îndepărta de cadavrul cardinalului, târându-şi cu greu picioarele. Secătuit şi singur, avea impresia că se va prăbuşi la următorul pas. Şi totuşi, un nou impuls creştea în el. Energic. De nestăpânit. Muşchii i se încordară cu o forţă neaşteptată. Ignorând durerea din inimă, creierul lui azvârli trecutul la o parte şi se concentră asupra unicei şi disperatei misiuni care-l mai aştepta.

„Găseşte bârlogul Illuminati. Ajut-o pe Vittoria."

Întorcându-se spre masa de marmură sculptată din mijlocul fântânii, începu să caute ultimul indiciu Illuminati. Undeva, în acest mănunchi de statui, era un semn, ceva care sugera calea către bârlog. Speranţa îi pieri însă repede, pe măsură ce studia sculptura. Versul poemului părea să răsune batjocoritor în jurul lui: „Şi îngerii te-ndrume în căutarea ce ţi-ai pus în gând." Se încrunta spre formele sculptate. „Fântână asta este laică! Nu are nici un înger, pe nicăieri!"

Dezamăgit, îşi ridică instinctiv ochii spre obeliscul de piatră. „Patru indicii, îşi spuse în gând, dispuse în Roma în forma unei uriaşe cruci."

Privi hieroglifele gravate şi se întrebă dacă nu cumva anticele simboluri egiptene ascundeau vreun indiciu. Alungă imediat această idee. Hieroglifele erau mult mai vechi decât opera lui Bernini şi, în plus, fuseseră descifrate abia după descoperirea stelei de la Rosetta. Totuşi, poate că Bernini sculptase printre ele un simbol propriu… Unul care să treacă neobservat.

Cu o nouă rază de speranţă în suflet, înconjură încă o dată fântână, cercetând toate cele patru feţe ale obeliscului. În două minute sfârşi, fără nici un rezultat. Nu părea să fie adăugat nimic printre hieroglife; şi în mod cert, nu era nici un înger.

Îşi privi ceasul. Era unsprezece fix, dar nu-şi dădea seama dacă timpul zboară sau abia se scurge. Imagini ale Vittoriei şi ale Hassassin-ului îi stăruiau ameţitoare în minte, în timp ce continua să se învârtă în jurul fântânii, din ce în ce mai deznădăjduit. Frânt, copleşit, simţea că e gata să se prăbuşească. Pradă frustrării, îşi lăsă capul pe spate pentru a-şi striga furia în noapte.

Dar strigătul îi încremeni în gât.

Privirea îi căzu pe vârful obeliscului. Acolo, sus, se afla aceeaşi vietate pe care o văzuse mai devreme. Acum însă, îi atrase brusc atenţia. Nu era un înger. Câtuşi de puţin. De fapt, nici nu i se păruse că face parte din fântână lui Bernini. Crezuse că era o fiinţă vie, o pasăre cocoţată la înălţime.

Un porumbel.

Îşi miji ochii pentru a vedea mai bine prin ceaţa şi stropii de apă. Era un porumbel, nu-i aşa? Capul şi ciocul i se conturau clar pe fondul cerului înstelat. Şi totuşi, pasărea nu se mişcase din loc de când sosise el în piaţă, cu toată lupta care se dusese jos. Era exact în aceeaşi poziţie în care o văzuse prima dată: stătea în vârful obeliscului, privind liniştită către vest.

După o clipă de nedumerire, Langdon se aplecă şi culese un pumn de monede din fântână, pe care le aruncă în sus. Bănuţii zăngăniră pe granitul obeliscului. Pasărea nu se clinti. Încercă încă o dată. De data aceasta, una dintre monede atinse porumbelul. Un sunet uşor de metal lovit de alt metal răsună în piaţă.

Afurisita de pasăre era din bronz.

„Dar trebuie să cauţi un înger, nu un porumbel!" îi şopti o voce în minte. Dar era prea târziu; făcuse deja conexiunea. Pasărea nu era nicidecum un porumbel.

Era o turturea!

Abia dându-şi seama ce face, sări în fântână, se repezi spre centrul bazinului şi începu să urce pe masa de marmură, căţărându-se pe braţe şi pe

capete sculptate. Pe la jumătatea urcuşului, dincolo de vălul de ceaţă şi stropi, se opri o clipă. Capul păsării se vedea mai clar acum.

Nici urmă de îndoială. Era o turturea, culoarea iniţială a bronzului te înşela, fiindcă era înnegrită de poluarea din aer. Şi, brusc, semnificaţia ei îl izbi în moalele capului. Mai văzuse azi două turturele, la Panteon. O pereche de turturele nu avea nici o semnificaţie simbolică. Pasărea de aici era, însă, singură.

„Turtureaua este simbolul laic al Îngerului Păcii."

Această descoperire aproape că îl împinse de la sine până la baza obeliscului. Bernini alesese simbolul nereligios al unui înger pentru a-l putea ascunde în cadrul fântânii laice. „Şi îngerii te-ndrume în căutarea ce ţi-ai pus în gând. Turtureaua e un înger!" Ce loc putea fi mai potrivit pentru ultimul indiciu Illuminati decât vârful acestui obelisc?!

Pasărea privea spre vest. Langdon încercă să-i urmărească direcţia, dar clădirile din jur îl împiedicau. Urcă mai sus. Un citat din opera Sfântului Grigorie de Nyssa îi veni pe neaşteptate în minte: „Când ajunge la iluminare… Sufletul ia forma delicată a unei turturele".

Langdon îşi continua ascensiunea. Spre turturea. Aproape că zbura acum. Ajunse la platforma obeliscului, de unde nu putea urca mai departe. Şi, privind în jur, înţelese că nici n-avea nevoie. Întreaga Romă se întindea în faţa lui; priveliştea era uluitoare.

Spre stânga, luminile haotice ale reflectoarelor în Piazza San Pietro. Spre dreapta, cupola Bisericii Santa Maria della Vittoria care fumega. În faţa lui, la depărtare, Piazza del Popolo. Iar sub el, al patrulea şi ultimul indiciu. O cruce uriaşă formată din obeliscuri.

Tremurând, privi în sus, spre turturea. Apoi se întoarse cu faţa în direcţia pe care ea o indica.

În aceeaşi clipă îl zări.

Clar. Evident. Înşelător de simplu.

Cu ochii aţintiţi asupra lui, aproape nu-i venea să creadă că bârlogul Illuminati rămăsese secret atâţia ani. Întregul oraş părea să pălească în jurul monstruoasei structuri de piatră aflate dincolo de albia fluviului. Una dintre cele mai cunoscute din Roma, construcţia se ridica pe malul Tibrului, faţă în faţă cu Vaticanul. Geometria sa era simplă: un castel circular, încadrat de o fortăreaţa pătrată care, la rândul ei, dincolo de ziduri, era înconjurată de un parc în forma unui pentagon.

Vechile metereze de piatră erau luminate de reflectoare. Deasupra castelului se înălţa un uriaş înger din bronz. Sabia sa era îndreptată în jos, părând că străpunge cu vârful exact centrul castelului. Şi, de parcă nu ar fi fost deajuns, în faţa intrării principale în castel se întindea, maiestuos, celebrul Ponte Sant'Angelo – „Podul Îngerilor"… Un arc de piatră decorat cu doisprezece îngeri sculptaţi de nimeni altul decât… Bernini.

Într-o ultimă revelaţie tulburătoare, Langdon îşi dădu seama că imensa cruce formată de obeliscuri în Roma încadra fortăreaţa în cel mai pur stil Illuminati: braţul lung al crucii trecea exact prin centrul podului, împărţindu-l în două jumătăţi egale.

Coborî şi îşi luă sacoul de pe jos, ţinându-l departe de hainele lui ude. Apoi sări în maşina furată şi-şi înfundă pantoful mustind de apă în pedala de acceleraţie.

Era 23.07. Citroenul alerga ca o nălucă în noaptea romană. Coborând pe Lungotevere Tor Di Nona, paralel cu fluviul, Langdon vedea deja castelul ridicându-se asemenea unui munte spre dreapta.

Castel Sant'Angelo, „Castelul Îngerului”.

În faţa lui apăru brusc intrarea pe podul cu acelaşi nume. Călcă puternic frâna şi pneurile scârţâiră. Cotise la vreme, dar podul era blocat şi, înainte de a se putea opri, izbi un şir de piloni scunzi ce mărgineau drumul. Cu o zguduitură puternică, maşina încremeni, iar Langdon aproape că se lovi de parbriz. Uitase că, pentru a fi mai bine păstrat, „Podul Îngerilor” era acum arie pietonală.

Tremurând, coborî şi-şi dori să fi ales un alt drum spre castel. Îl cuprinsese frigul în hainele ude şi îşi trase sacoul pe deasupra lor, recunoscător fabricantului că pusese o căptuşeală dublă; Diagramma nu avea să se ude. În faţa lui, dincolo de pod, fortăreaţa de piatră se ridica impunătoare. Vlăguit şi săgetat de dureri în tot corpul, o luă la fugă spre ea.

În stânga şi în dreapta lui, aidoma unui regiment de escortă, îngerii lui Bernini păreau că aleargă o dată cu el, conducându-l spre destinaţia finală. „Şi îngerii te-ndrume în căutarea ce ţi-ai pus în gând.” Castelul părea că se înalţă tot mai mult cu cât se apropia de el, un munte inaccesibil, mai semeţ parcă decât Bazilica San Pietro. Picioarele îl duceau mecanic spre bastion, în vreme ce privirile îi îmbrăţişau crenelurile încununate de îngerul gigantic.

Castelul părea pustiu.

În decursul secolelor, Vaticanul îl folosise pe rând ca monument funerar, fortăreaţă, ascunzătoare a papilor, temniţă pentru duşmanii Bisericii şi muzeu. Acum se părea însă că Sant'Angelo oferise adăpost şi Confreriei Illuminati. Într-un fel, totul avea sens. Deşi proprietate a Vaticanului, castelul era locuit doar sporadic, iar Bernini îl renovase de multe ori în cursul anilor. Se zvonea că uriaşa clădire era plină de intrări ascunse, pasaje secrete şi încăperi tainice. Langdon nu avea nici o îndoială că îngerul din vârf şi parcul pentagonal erau tot opera lui Bernini.

În sfârşit, ajunse la porţile monumentale ale castelului. Împinse tare. Deloc surprinzător, niciuna nu se clinti. Două ciocănele de fier erau prinse la nivelul ochilor. N-avea rost să bată. Făcu doi paşi înapoi, privind zidul exterior. Meterezele sale opriseră avansarea armatelor de berberi, mauri şi alţi invadatori; nici şansele sale nu păreau mai mari.

„Vittoria, strigă în sinea sa. Eşti acolo, înăuntru?”

O luă la fugă de-a lungul zidului. „Trebuie să mai existe o intrare!”

Cotind spre latura vestică, ajunse într-o mică parcare, lângă Lungotere Angelo. Aici se afla o a doua intrare – o poartă cu pod mobil care acum era ridicat şi blocat. Privi din nou în sus.

Singurele lumini erau cele ale reflectoarelor din exterior. Toate ferestruicile păreau întunecate. Mai sus, chiar în capătul turnului central, la treizeci de metri înălţime, chiar sub sabia îngerului, se zărea un singur

balcon. Parapetul de marmură părea să licăre uşor, ca şi cum în camera din spate ar fi fost luminată de torţe. Langdon încremeni, cuprins brusc de un tremur. O umbră? Aşteptă, încordat. Apoi o văzu din nou. Simţi cum i se face părul măciucă. „E cineva acolo!”

— Vittoria! Strigă el, neputându-se stăpâni, însă vuietul apelor umflate ale Tibrului îi acoperi glasul.

Continua să alerge în jurul zidurilor, în timp ce se întreba unde naiba erau gărzile elveţiene. Îi primiseră, oare, mesajul?

În celălalt capăt al parcării se afla un car al unei reţele de televiziune şi Langdon o luă la fugă spre el. La pupitru, un individ burtos cu căşti la urechi apăsa nişte butoane. Bătu cu palma în tabla maşinii şi omul sări drept în sus, smulgându-şi casca de pe cap la vederea hainelor lui mustind de apă.

— Care-i treaba, amice? Întrebă cu un puternic accent australian.

— Am nevoie de telefonul dumitale.

Omul ridică din umeri:

— Nu am ton. Toată seara am încercat. Circuitele sunt supraîncărcate.

Langdon înjură în gura mare:

— Ai văzut pe cineva intrând pe acolo? Întrebă, arătând spre podul mobil.

— Păi, da. O camionetă neagră a tot intrat şi ieşit de câteva ori.

Profesorul simţi că o cărămidă tocmai îl lovise în stomac.

— Al naibii norocos! Exclamă australianul privind spre turn şi amintindu-şi că el nu avea vizibilitate bună spre Vatican: Pariez că de acolo, de sus, se vede perfect. N-am putut să răzbat prin trafic spre San Pietro, aşa că transmit de aici.

Langdon însă nu-l mai asculta pentru că se gândea la posibilităţile lui de acţiune.

— Ei, ce părere ai? Continuă omul. Chestia asta cu Samariteanul din al unsprezecelea ceas e reală?

— Ce chestie?

— N-ai auzit? Căpitanul Gărzii Elveţiene a primit un telefon de la cineva care pretinde că are informaţii fierbinţi. Tipul zboară-ncoace chiar acum. Tot ce ştiu eu e că, dacă omul ăsta o scoate la capăt, uite-aşa se duc audienţele noastre!

Langdon îl privi confuz. Un Bun Samaritean care vine să dea o mână de ajutor? Persoana asta ştie cumva unde e ascuns conteinerul cu antimaterie? Şi de ce nu-i spune, pur şi simplu, Gărzii Elveţiene? De ce trebuie să vină el personal? Ceva era ciudat aici, dar el, unul, nu avea timp de întrebări.

— Hei, izbucni australianul, privindu-l mai atent. Nu cumva eşti tipul pe care l-am văzut la televizor? Cel care încerca să-l salveze pe cardinalul din Piazza San Pietro?

Nu-i răspunse. Brusc, zărise un dispozitiv fixat pe capota carului – o antenă-satelit montată pe un suport telescopic. Meterezele zidului exterior măsurau vreo cincisprezece metri. Fortăreaţa interioară era mai înaltă – extrem de bine apărată. Vârful părea imposibil de atins, dar dacă ar fi reuşit să se caţere măcar pe primul zid…

Se întoarse repede spre australian şi-i făcu semn spre antenă:
— Cât de sus ajunge chestia aceea?
Omul îl privi nedumerit:
— Până pe la cincisprezece metri. De ce?
— Mută maşina! Trage chiar lângă zid! Am nevoie de ajutor.
— Despre ce e vorba?
Langdon îi explică. Australianul se holbă la el:
— Eşti nebun? Asta-i o antenă telescopică de două sute de mii de dolari, nu o amărâtă de scară!
— Vrei audienţă? Am o informaţie care te va face om! Exclamă el în disperare de cauză.
— O informaţie care valorează două sute de mii de bătrâne?
Langdon îi spuse ce anume-i va dezvălui în schimbul ajutorului.
După nouăzeci de secunde, Robert Langdon ajunsese în vârful antenei, clătinându-se în bătaia vântului, la cincisprezece metri deasupra solului. Se aplecă, se agăţă cu mâinile de marginea crenelată, încălecă zidul şi coborî pe partea cealaltă.
— Acum respectă-ţi partea ta de târg! Îi strigă australianul de jos. Unde e?
Profesorul se simţea vinovat fiindcă-i dezvăluie o asemenea informaţie, dar înţelegerea era înţelegere. Şi, pe urmă, Hassassin-ul avea să anunţe oricum presa.
— Piazza Navona, îi strigă. E în fântână.
Australianul îşi coborî antena la loc şi demară în trombă după ştirea carierei lui.
Într-o încăpere din piatră aflată la înălţime, Hassassin-ul îşi scoase bocancii uzi şi îşi bandajă piciorul rănit. Îl durea, dar nu chiar atât de tare ca să nu se poată bucura de ceea ce-l aştepta.
Se întoarse, privindu-şi premiul.
Era întinsă pe un divan străvechi în colţul încăperii, cu mâinile legate la spate şi cu un căluş în gură. Se apropie de ea. Se trezise deja. Ăsta era un lucru bun. Surprinzător însă, în ochii ei lucea nu frica, ci furia.
„Frica are să vină şi ea, imediat.”
Langdon se furişa de-a lungul meterezelor, recunoscător pentru lumina reflectoarelor. Curtea care se vedea jos părea un fel de muzeu al armelor de război din Antichitate – catapulte, grămezi de ghiulele şi un veritabil arsenal de maşinării înspăimântătoare. Unele zone ale castelului erau deschise publicului în timpul zilei, curţii fiindu-i redat în parte aspectul ei de odinioară.
Profesorul privi partea centrală a fortăreţei. Citadela circulară era înaltă de peste treizeci de metri, fără a pune la socoteala şi îngerul de bronz de deasupra ei. În balconul singuratic încă se mai zărea o rază de lumină. Ar fi vrut să strige, dar se abţinu. Trebuia să găsească o modalitate de a intra.
Se uită la ceas: 23.12.
Coborând rampa de piatră ce mărginea zidul exterior, ajunse în curte şi, aflat din nou pe pământ, începu să alerge în umbra meterezelor, în jurul fortului. Trecu de trei porticuri, toate trei blocate., Pe unde a intrat Hassassin-

ul?” Porni mai departe, pe lângă două intrări cu aspect modern, ambele încuiate pe dinafară. „Nu pe aici!”

Înconjurase aproape întreaga clădire, când remarcă o alee cu pietriş ce străbătea curtea, trecând prin faţa lui. La un capăt, în zidul exterior al castelului, văzu cealaltă parte a podului mobil pe care-l observase de afară. La celălalt capăt, aleea dispărea undeva în interiorul fortăreţei, intrând parcă într-un fel de tunel – o deschidere neagră, căscată în corpul central al clădirii. Il traforo! Citise undeva despre acest traforo, o uriaşă rampă spiralată care pătrundea circular în fort până în vârful lui, folosită de soldaţii călare pentru a ajunge jos în cel mai scurt timp. „Hassassin-ul a urcat pe aici cu camioneta!” Poarta care bloca tunelul era ridicată, invitându-l parcă să intre. Un val de exuberanţă puse stăpânire pe el când se apropie de tunel, dar când ajunse la deschidere, entuziasmul îi pieri brusc.

Tunelul cobora.

Nu era bine. Această parte din traforo ducea, probabil, spre temniţele subterane, nu sus, în fort.

Încremenit la gura întunecată a puţului ce părea să coboare la nesfârşit în măruntaiele pământului, Langdon ezită, privind din nou balconul. Ar fi putut să jure că zărise o mişcare acolo. „Hotărăşte-te!” Fără o altă alternativă, o luă la fugă prin tunel, în jos.

Undeva, deasupra, Hassassin-ul se aplecă asupra prăzii sale. Îşi trecu palma peste braţul ei. Avea pielea catifelată, ca mătasea. Gândul la apropiata explorare a comorilor ei trupeşti îl ameţea. În câte feluri ar putea-o viola?

Ştia sigur că o merită pe această femeie. Îl slujise pe Janus cum se cuvine. Ea era o pradă de război şi, când va termina cu ea, o va azvârli de pe divan şi o va sili să îngenuncheze. Şi îl va servi iar. „Suprema umilinţă!” Apoi, în chiar momentul orgasmului, îi va reteza gâtul.

Ghayat assa'adah. „Suprema plăcere!”

Iar după aceea, îmbătat de propria glorie, va ieşi pe balcon şi va savura triumful Illuminati… O răzbunare visată de atât de mulţi, de atâta vreme.

Cu fiecare pas, tunelul se întuneca tot mai mult. Coborârea continua.

După un tur complet în subteran, orice rază de lumină dispăruse. Tunelul părea să înainteze orizontal acum şi Langdon încetini, sesizând după ecoul paşilor că ajunsese într-o încăpere mai largă. În faţă, în beznă, se zărea parcă o slabă licărire. Porni mai departe, cu braţele întinse. La un moment dat atinse ceva neted. Sticlă şi crom. O maşină. Pipăi orbeşte pe caroserie, găsi o uşă şi trase de ea.

Lampa din plafon se aprinse. Într-o frântură de secundă recunoscu camioneta neagră şi se trase înapoi. Cuprins de ură şi dezgust, se holbă la ea o clipă, apoi sări înăuntru şi începu să scormonească în căutarea unei arme care s-o înlocuiască pe cea pierdută în fântână. Nu găsi nimic. Doar telefonul celular al Vittoriei. Strivit şi inutil. Vederea lui îi stârni fiori de groază. Se rugă în gând să nu fi ajuns prea târziu.

Întinse mâna şi aprinse farurile camionetei. Încăperea deveni imediat vizibilă – umbre întunecate într-o cameră goală. Probabil că fusese ultilizată

odinioară pentru cai şi muniţie. În plus, se înfunda. Fără ieşire. „Am greşit drumul!”

Dezamăgit, coborî din camionetă şi studie zidurile înconjurătoare. Nici o uşă. Nici o poartă. Se gândi la îngerul aflat deasupra intrării în tunel şi se întrebă dacă era doar o coincidenţă. Nu! Îşi aminti cuvintele ucigaşului în Piazza Navona, la fântână. „E în Biserica Iluminării… Mă aşteaptă să mă întorc.” Nu se poate, ajunsese prea departe pentru a da greş acum. Inima îi bătea frenetic în piept. Frustrarea şi ura începeau să-i întunece raţiunea.

Când zări petele de sânge de pe podea, primul lui gând zbură la Vittoria. Dar urmând dâra cu ochii, îşi dădu seama că erau urme de paşi însângeraţi. La distanţă unele de altele. Sângele cursese numai din piciorul stâng. Hassassin-ul.

Langdon se luă după şirul de urme, spre unul din colţurile încăperii, unde lumina pălea. La fiecare pas, uimirea şi nedumerea lui creşteau. Paşii însângeraţi păreau că înaintează până în colţ, pentru a dispărea apoi în zid.

Când ajunse în colţ şi privi peretele, abia îi veni să-şi creadă ochilor. Acolo, unul dintre blocurile de granit ale pardoselii nu era pătrat, la fel ca toate celelalte. Se afla, probabil, în faţa unui nou indiciu. Blocul avea forma unui pentagon perfect, cu vârful orientat exact spre colţ. Ingenios ascunsă la îmbinarea pereţilor, o despicătură îngustă în zid servea drept ieşire. Langdon păşi înăuntru. Era un culoar. Puţin mai în faţă se vedeau resturile unei bariere de lemn care blocase odată tunelul.

Dincolo de ele licărea o lumină.

O luă din nou la fugă, sărind peste frânturile de lemn. Culoarul dădea într-o altă încăpere, mai largă. Pe unul dintre pereţii acesteia, o torţă aprinsă arunca umbre palide. Era într-o zonă neelectrificata a castelului… Una la care nici un turist nu a avusese vreodată acces. Încăperea avea, probabil, un aspect înfricoşător ziua, dar la lumina tremurândă a torţei era de-a dreptul sinistră.

Il prigione.

Se aflau acolo vreo zece-douăsprezece celule, majoritatea cu gratii ruginite de vreme. Una dintre cele mai mari era însă intactă şi pe podeaua ei Langdon zări ceva ce-i opri inima în piept: sutane negre şi eşarfe roşii. „Aici i-a închis pe cardinali!”

În apropierea celulei se vedea o uşă de fier încastrată în perete, întredeschisă. Dincolo de ea se întindea un fel de pasaj. Se repezi într-acolo, dar se opri brusc. Urmele însângerate nu treceau de uşă. Iar când văzu cuvintele săpate în piatra zidului, deasupra intrării, îşi dădu seama de ce.

Il Passetto.

Era înmărmurit. Auzise de multe ori despre acest tunel, dar nu avusese habar pe unde anume se pătrundea în el. Il Passetto – „Micul Pasaj” – era un tunel îngust, de aproximativ un kilometru lungime, construit între Castelul Sant'Angelo şi Vatican. În decursul anilor, numeroşi papi îl folosiseră pentru a fugi în timpul asediilor, pentru a-şi vizita amantele secrete sau pentru a asista la torturarea diverşilor inamici personali ori ai Bisericii. În prezent, se ştia că ambele extremităţi ale tunelului sunt blocate de încuietori impenetrabile, ale

căror chei se află la adăpost undeva, în vreun seif al Vaticanului. Langdon înţelegea acum în ce fel izbutiseră Illuminati să intre şi să iasă din Vatican nestingheriţi de nimeni. „Oare cine era trădătorul infiltrat care le dăduse cheile? Olivetti? Unul dintre ceilalţi membri ai Gărzii Elveţiene? Oricum, nu mai conta.”

Urmele de sânge de pe pardoseală se îndreptau spre celălalt capăt al temniţei. Acolo, o poartă ruginită era prinsă în lanţuri. Lacătul dispăruse şi poarta era puţin deschisă. Dincolo de ea se vedea un şir de trepte care urcau în spirală. Şi aici, pe podea, se afla un bloc de granit pentagonal. Langdon îl privi o clipă înfiorat, întrebându-se dacă Bernini însuşi mânuise dalta care îl cizelase. Deasupra, arcada de la intrare era decorată cu un mic heruvim sculptat. Aici era!

Paşii însângeraţi urcaseră treptele.

Înainte de a porni pe urma lor, trebuia să facă rost de o armă – orice fel de armă. Lângă una din celule găsi o bară de fier ceva mai lungă de un metru. La unul din capete metalul fusese rupt, iar marginea rămasă era zimţată, ascuţită. Deşi foarte grea, nu avea altceva la îndemână şi Langdon spera ca elementul surpriză plus rana de piciorul Hassassin-ului să încline balanţa în favoarea lui. Mai presus de toate însă, spera din tot sufletul să nu ajungă prea târziu.

Treptele în spirală erau tocite şi abrupte. Langdon păşi uşor, încercând să prindă un eventual zgomot. Nimic. Pe măsură ce urca, lumina care răzbătea din temniţă pălea. La un moment dat râmase în beznă şi îşi continuă drumul pipăind peretele cu palma. Mai sus. Simţea parcă în întuneric spiritul lui Galilei urcând aceleaşi scări, nerăbdător să-şi împărtăşească ideile semenilor săi care aveau ace-aşi convingeri.

Încă nu-şi revenise din şocul cauzat de descoperirea bârlogului Illuminaţi – într-o clădire ce aparţinea Vaticanului! Pe când trimişii papei percheziţionau beciurile şi locuinţele unor savanţi renumiţi, membrii confreriei se întruneau chiar aici, sub nasul Bisericii. Era perfect, extraordinar! În calitatea sa de arhitect-şef al lucrărilor de renovare, Bernini avusese acces nelimitat în întreaga fortăreaţă… Restructurând-o după propriile planuri, fără să dea socoteală nimănui. Câte intrări secrete construise el oare? Câte decoraţiuni subtile, ce indicau drumul spre bârlog?

Biserica Iluminării. Langdon ştia că nu poate fi departe.

Treptele se îngustară puţin şi avea impresia că zidurile tunelului se strâng în jurul lui. Umbrele trecutului forfoteau în întuneric, dar nu se opri din drum. Când zări fasciculul orizontal de lumină din faţă, îşi dădu seama că se află la câţiva paşi de o platformă. Dincolo de aceasta, pe sub o uşă, răzbăteau licăririle slabe ale unei torţe aprinse. Se apropie în linişte.

Habar nu avea în ce punct al castelului se află, dar ştia că urcase suficient pentru a fi ajuns aproape de vârf. Se gândi că, probabil, uriaşul înger din bronz era exact deasupra capului său.

„Ajută-mă, îngere!” se rugă tăcut, încleştându-şi degetele pe bara de fier. Apoi, fără un zgomot, întinse mâna spre uşă.

Pe divan, Vittoria îşi simţea braţele înţepenite, săgetate de durere. Când îşi revenise şi îşi dăduse seama că are mânile legate la spate, crezuse că, dacă se va relaxa, îşi va putea elibera încheieturile. Dar nu mai avusese timp. Bestia se întorsese. Acum era aplecat deasupra ei, cu pieptul lui lat şi gol, brăzdat de nenumărate cicatrice. Ochii îi păreau două fante negre ce ardeau, aţintite asupra ei. Vittoria bănuia că fiara se delecta imaginându-şi ce-o aştepta. Încet, ca pentru a o înnebuni, Hassassin-ul îşi desfăcu centura udă, o scoase şi o azvârli pe podea.

Oroarea şi ura o sugrumau. Închise ochii pentru o clipă. Când îi redeschise, în mâna ucigaşului apăruse un pumnal cu lamă retractabilă. Lama zvâcni chiar sub ochii ei.

Vittoria îşi zări chipul îngrozit, reflectat în oglinda oţelului.

Hassassin-ul răsuci pumnalul şi lipi dosul lamei de abdomenul ei. Metalul rece o înfioră. Cu o lucire insolentă în ochi, trase lama în jos, pe pielea ei, până la cordonul şortului. Vittoria icni. Lent, ameninţător, bestia continua să plimbe vârful pumnalului în sus şi-n jos… Mai jos. Apoi se aplecă şi, cu răsuflarea lui fierbinte, îi şuşoti în ureche:

— Cu cuţitul ăsta i-am scos ochiul tatălui tău.

În acea clipă Vittoria înţelese că era în stare să ucidă.

Hassassin-ul răsuci din nou pumnalul şi tăişul pătrunse prin materialul şortului, despicându-l. Brusc, se opri şi întoarse capul. Cineva intrase.

— Pleacă de lângă ea! Răsună din prag o voce profundă.

Vittoria nu vedea cine vorbise, dar recunoscu imediat vocea. „Robert! Trăieşte!”

Hassasin-ul se holbă de parcă ar fi văzut o stafie:

— Domnule Langdon, probabil că ai un înger păzitor!

În fracţiunea de secundă cât privi în jur, Langdon îşi dădu seama că se află într-un loc sacru. Deşi vechi şi decolorate, deco-raţiunile din încăperea ovală erau pline de simboluri familiare. Plăci de faianţă pentagonale. Fresce reprezentând planete. Turturele. Piramide.

Biserica Iluminării! Simplă şi pură. În sfârşit, o găsise.

Chiar în faţa lui, încadrat de deschiderea balconului, se afla Hassassin-ul. Cu pieptul gol, stătea lângă Vittoria, care zăcea legată pe un divan, dar cât se poate de vie. Văzând-o, Langdon simţi o imensă uşurare. Pentru o clipă ochii li se întâlniră şi un val de emoţii se revărsă între ei – recunoştinţă, disperare, regret.

— Aşa, deci ne întâlnim din nou, spuse Hassassin-ul, apoi văzu bara de fier din mâna lui şi izbucni în râs. Şi acum ai venit după mine… cu asta?!

— Dezleag-o!

Ucigaşul îşi repezi cuţitul la gâtul Vittoriei:

— O omor.

Langdon nu se îndoia că era capabil s-o facă. Se strădui să răspundă calm, fără ca vocea să-i tremure:

— Cred că ar fi bucuroasă… Ţinând cont de alternativă.

Hassassin-ul zâmbi auzind insulta:

— Ai dreptate. Femeia are multe de oferit. Ar fi o pierdere inutilă.

Profesorul făcu un pas înainte, strângând în mână bara ruginită şi îndreptându-i capătul rupt direct spre celălalt. Tăietura din palmă îl ustura.

— Dă-i drumul!

Pentru un moment, Hassassin-ul păru să stea în cumpănă. Răsuflând adânc, îşi relaxă umerii într-un gest clar de resemnare. În aceeaşi clipă însă, braţul îi zvâcni. Langdon nu zări decât o masă neagră de muşchi şi lama care despică aerul venind drept spre pieptul lui.

Din instinct sau poate din cauza oboselii, genunchii i se îndoiră brusc şi pumnalul zbură pe lângă urechea lui stângă, aterizând cu zgomot pe pardoseală, undeva, în spate. Ucigaşul părea netulburat. Rânji, se depărtă de Vittoria şi, ca un animal la pândă, cu paşi uşori, se apropie.

Langdon se ridică din nou, cu bara de fier în mână. Dintr-o dată, puloverul şi pantalonii uzi începură să-i stânjenească mişcările. Hassassin-ul, doar pe jumătate îmbrăcat, se mişca mult mai uşor şi mai repede, aparent neafectat de rana de la picior. „Se vede că e obişnuit cu durerea”, îşi spuse profesorul. Pentru prima dată în viaţa lui, îşi dorea să aibă în mână o armă de mare calibru.

Hassassin-ul continua să-l înconjoare încet, răbdător, de parcă s-ar fi distrat, cu fiecare pas apropiindu-se de cuţitul căzut pe podea. Langdon îi tăie calea. Ucigaşul dădu să se apropie iar de Vittoria, dar el i se aşeză din nou în faţă.

— Mai este încă timp, îi aruncă în treacăt. Spune-mi unde e conteinerul. Vaticanul îţi va plăti mai mult decât Illuminati.

— Eşti naiv!

Lovi cu bara de fier. Hassassin-ul se feri. Langdon ocoli o bancă de lemn, ţinând fierul în faţa sa şi încercând să-l încolţească în încăperea ovală. „A naibii cameră, nu are colţuri!” În mod ciudat însă, celălalt nu părea dornic nici să atace, nici să fugă. Pur şi simplu, îi făcea jocul adversarului. Aşteptând răbdător.

„Aşteptând ce?” Ucigaşul continua să se mişte în cerc, fără a se expune nici o clipă. Ca un nesfârşit joc de şah. Bara de fier începea să atârne din ce în ce mai greu în mâna lui şi, brusc, Langdon îşi dădu seama ce aşteaptă adversarul său. „Mă oboseşte.” Strategia lui funcţiona. Slăbiciunea punea stăpânire pe el, adrenalina nemaifiind suficientă pentru a-l ţine în formă. Ştia că trebuie să facă ceva.

Hassassin-ul părea că-i citeşte gândurile şi schimbă iarăşi direcţia, ca pentru a-l atrage spre masa din centrul încăperii. În mod cert, se afla ceva acolo, ceva care lucea în lumina torţei. „O armă?” Fără a-şi lua ochii de la duşman, Langdon se apropie de masă. Ucigaşul aruncă o privire lungă, evident, spre obiect şi el avu nevoie de toată stăpânirea sa de sine pentru a nu-i cădea în cursă. În cele din urmă, nu mai rezistă. O ocheadă scurtă. Dar răul se produsese deja.

Nu era o armă. Imaginea îl ţintui locului pentru o clipă.

Pe masă se afla o casetă obişnuită din aramă, acoperită de patina vremii. Forma acesteia era pentagonală. Capacul fusese dat la o parte. Înăuntru, în cinci compartimente vătuite, se vedeau cinci matriţe. Din fier, cu

mânere scurte din lemn. Nu trebuia să privească atent pentru a şti ce scria pe fiecare.

ILLUMINATI, PĂMÂNT, AER, FOC, APĂ.

Langdon se trase înapoi, de teamă că Hassassin-ul îl va lovi. Dar se înşelase. Ucigaşul aştepta, de parcă jocul l-ar fi înviorat.

Profesorul făcea eforturi să se concentreze din nou asupra luptei, privindu-şi adversarul şi agitând bara ruginită. Dar imaginea casetei îi stăruia în minte. Deşi matriţele în sine erau fascinante -artefacte Illuminati în a căror existenţă puţini specialişti credeau -îşi dădu seama că altceva, un alt detaliu al casetei îi trezise suspiciuni întunecate. Profită de o mişcare a Hassassin-ului pentru a mai arunca o privire spre masă.

„Dumnezeule!"

În casetă, cele cinci matriţe erau aşezate în cinci compartimente separate. În centru însă, se mai afla un compartiment. Acesta era acum gol, dar în mod evident era destinat să adăpostească o altă matriţă… Mult mai mare decât celelalte… de formă pătrată.

Atacul veni pe neaşteptate.

Hassassin-ul se repezi ca o pasăre de pradă. Langdon încercă să se adune şi să contracareze lovitura, dar bara de fier atârna ca un bolovan în mâna lui. Izbi mult prea târziu. Hassassin-ul se ghemui. În clipa următoare ţâşni şi mâinile sale înşfăcară bara. Forţa lui era teribilă, aparent neafectată de rana de la braţ. Urmă o scurtă luptă. Violentă. Langdon simţi cum fierul îi este smuls din mână şi o durere sfâşietoare îi străpunse palma. După o clipă, privea drept în capătul zimţat al barei. Vânătorul devenise vânat.

Parcă îl izbise un ciocan. Hassassin-ul se rotea iarăşi în jurul lui, zâmbind din nou, împingându-l spre perete:

— Cum e proverbul acela al vostru? Despre pisica moartă de prea multă curiozitate…

Langdon abia mai reuşea să se concentreze, blestemându-şi neglijenţa. Nimic parcă nu mai avea sens. „Un al şaselea simbol Illuminatil" Pradă frustrării, izbucni:

— N-am citit nicăieri nimic despre o a şasea matriţă Illuminati!

— Ba cred că da! Chicoti ucigaşul, continuând să înainteze spre el.

Nu mai înţelegea nimic. Sigur nu citise aşa ceva! Erau cinci simboluri Illuminati. Se trase înapoi, cu spatele, cercetând cu privirea camera în căutarea unei alte arme.

— O îmbinare perfectă a elementelor antice, spuse Hassassin-ul. Matriţa finală este cea mai strălucită dintre toate. Mi-e teamă totuşi că tu n-o vei vedea.

Lui Langdon îi era teamă că nu va mai apuca să vadă mai nimic, în curând. Continua să se retragă, căutând o cale de scăpare.

— Şi ai văzut matriţa asta finală? Îl întrebă, încercând să mai tragă de timp.

— Poate că într-o zi îmi vor face această onoare. Dacă mă voi dovedi vrednic.

Făcu o mişcare bruscă spre el, ca şi când s-ar fi jucat.

Langdon sări înapoi. Avea impresia că ucigaşul îl împingea de-a lungul zidului, spre o destinaţie nevăzută. „Unde?” Însă nu-şi putea permite să se întoarcă şi să privească în spate.

— Matriţa, continuă el. Unde este?

— Nu-i aici. Se pare că Janus este cel care o păstrează.

— Janus?

Profesorul nu mai auzise acest nume.

— Liderul Illuminati. Vine aici în câteva clipe.

— Liderul Illuminati vine aici?

— Pentru a realiza ultima înfierare.

Langdon aruncă o privire îngrozită spre Vittoria. Tânăra părea ciudat de calmă, cu ochii închişi, retrasă parcă într-o lume a ei, respirând lent… Adânc. Ea era, oare, ultima victimă? Sau el?

— Câtă aroganţă! Rânji Hassassin-ul, văzându-i privirea. Voi doi sunteţi nişte nimicuri. Veţi muri, fireşte, nu-ncape îndoială. Dar ultima victimă despre care vorbesc eu este un inamic cu adevărat periculos.

„Un inamic periculos?” Principalii cardinali muriseră deja. Papa era şi el mort. Illuminati avuseseră grijă de asta. Răspunsul era însă în ochii goi ai Hassassin-ului.

Il camerlengo.

Şambelanul Ventresca fusese unica rază de speranţă în tot acest calvar. El izbutise în această seară să-i acuze pe Illuminati mai mult decât o făcuseră decenii întregi de teorii ale conspiraţiei. Iar acum, avea să plătească preţul pentru reuşita lui. El era ţinta finală a confreriei.

— Nu veţi ajunge la el! Îl provocă Langdon.

— Eu, nu, replică ucigaşul, forţându-l să se retragă şi mai mult. Această onoare îi revine lui Janus însuşi.

— Liderul Illuminati are de gând să-l înfiereze cu mâna lui pe il camerlengo?

— Puterea are privilegiile ei.

— Dar nimeni nu poate pătrunde în Vatican în seara asta!

Hassassin-ul avea un aer plin de el:

— Dacă are fixată o întrevedere, poate!

Profesorul nu mai ştia ce să creadă. Singura persoană aşteptată la Vatican în acest moment era cea pe care presa o numea „Samariteanul din ceasul al unsprezecelea”, cea despre care Rocher spusese că deţine informaţii care ar putea salva… Langdon încremeni. „Dumnezeule!”

Hassassin-ul rânji iar, savurând efectele pe care această înţelegere le avea asupra adversarului său:

— Şi eu mă întrebam cum va reuşi Janus să intre în Vatican. Dar am auzit la radioul din maşină – ceva cu un Samaritean din ceasul al unsprezecelea. Vaticanul îl va primi pe Janus cu braţele deschise!

Langdon aproape că se împiedică. „Janus e samariteanul!” O viclenie incredibilă! Liderul Illuminati va fi condus ca un rege până în apartamentele şambelanului. „Dar cum l-a fraierit Janus pe Rocher? Sau e şi el implicat?” De

când aproape că se sufocase în interiorul Arhivelor Secrete, Langdon nu mai avusese încredere deplină în căpitan.

Hassassin-ul fandă brusc, împungându-l în coaste.

Profesorul făcu o săritură înapoi, cuprins de furie:

— Janus nu va reuşi să scape cu viaţă!

— Sunt unele cauze pentru care chiar merită să mori.

Profesorul nu se îndoia că ucigaşul vorbise serios. Janus venea la Vatican într-o misiune sinucigaşă? Era o problemă de onoare? Pentru o fracţiune de secundă, mintea lui cuprinse totul. Complotul Illuminati se încheia perfect. Preotul pe care ei înşişi îl aduseseră în prim-plan, prin asasinarea papei, se dovedise un adversar de temut. Iar într-un ultim act de sfidare, liderul confreriei îl va distruge.

Brusc, Langdon simţi că peretele din spatele lui dispare. Un val de aer rece îl izbi şi, nedumerit, se împletici în noapte. Balconul! Acum îşi dădea seama ce urmărea Hassassin-ul.

Hăul din spatele lui era aproape palpabil – o cădere de treizeci de metri până în curtea de dedesubt; o văzuse când venise. Şi ucigaşul nu pierdea deloc timpul. Cu o forţă violentă, ţâşni spre el. Bara de fier îi zvâcni în dreptul abdomenului. Reuşi să sară un pas în spate şi capătul tăios îi împunse doar hainele. O nouă lovitură. Încă un salt înapoi. Aproape că se lipi cu spinarea de balustradă. Sigur că următoarea lovitură îl va izbi în plin, Langdon încercă marea cu degetul. Răsucindu-se într-o parte, întinse mâinile şi apucă bara. Durerea îi săgetă palma rănită, dar nu-şi slăbi strânsoarea.

Hassassin-ul păru depăşit de această mişcare. Se luptară un moment corp la corp, faţă-n faţă, răsuflarea fetidă a celuilalt pufăindu-i în nări. Bara începu să-i alunece din mâini; adversarul era prea puternic. Într-un ultim gest disperat, riscând să-şi piardă şi bruma de echilibru, Langdon ridică un picior şi încercă să lovească degetul rănit al celuilalt cu toată puterea. Dar omul era un profesionist şi ştia să-şi apere punctele slabe.

Profesorul tocmai îşi jucase ultima carte şi ştia că a pierdut.

Braţele Hassassin-ului explodară în sus, trântindu-l în balustradă. În spate nu mai simţea nimic, decât hăul de dedesubt. Ţinând bara cu ambele mâini, orizontal, ucigaşul se repezi spre pieptul lui. Langdon îşi arcui spinarea deasupra hăului.

— Ma'assalamah! Urlă fiara. La revedere!

Şi, cu o privire furibundă, îşi lansă ultima lovitură. Centrul de greutate al profesorului pendulă şi picioarele îi zburară pe pardoseală. Cu o infimă speranţă de supravieţuire, izbuti să se prindă de balustradă în clipa în care trupul lui făcea saltul în gol. Mâna stângă îi alunecă, dar dreapta rezistă. Atârna cu capul în jos, agăţat cu picioarele şi cu o mână… Fără a-şi da drumul.

Aplecat peste el, Hassassin-ul ridică bara deasupra capului. Fierul începu să coboare şi, în acea fracţiune de secundă, Langdon avu o viziune. Poate era iminenţa morţii sau pur şi simplu frica instinctivă, dar în acea clipă zări capul ucigaşului învăluit într-o aură ivită de nicăieri. O vâlvătaie se înălţă

în spatele lui… ca o bizară minge de foc. La jumătatea loviturii, Hassassin-ul scăpă bara din mână şi scoase un urlet animalic.

Fierul căzu pe lângă capul lui Langdon şi dispăru în noapte. Ucigaşul se întoarse; spatele lui era un foc mocnit. De dincolo de balustradă, profesorul o văzu pe Vittoria în faţa Hassassin-ului. Cu un licăr sălbatic de răzbunare în ochi, clătina torţa în faţa ei, pentru a-l ţine la distanţă. Cum se dezlegase, Langdon nu ştia şi nici nu-i mai păsa. Prinzându-se cu picioarele, încălecă balustrada şi se rostogoli înapoi, în balcon.

Lupta avea să fie foarte scurtă. Hassassin-ul era un adversar cu adevărat… Mortal. Urlând cu turbare, se azvârli asupra ei. Vittoria încercă să sară într-o parte, dar bruta înhăţă torţa, gata să i-o smulgă din mână. Profesorul nu mai aşteptă. Luându-şi avânt, se repezi cu pumnii în carnea arsă de pe spatele lui.

Răcnetul se auzi probabil până la Vatican.

Ucigaşul încremeni pentru o clipă, cu spinarea arcuită. Dădu drumul torţei şi Vittoria îl izbi cu ea în faţă. Carnea sfârâi şi ochiul stâng îi plesni. Urlă din nou, ducându-şi palmele la frunte.

— Ochi pentru ochi! Şuieră Vittoria.

De această dată mânui torţa ca pe o bâtă şi, când lovi, Hassassin-ul se împletici pe spate, proptindu-se în balustradă. Langdon şi Vittoria se repeziră în aceeaşi clipă, înfigându-şi mâinile în el şi împingându-l amândoi în acelaşi timp. Trupul ucigaşului se prăvăli în gol, în întuneric. Nu se auzi nici un strigăt. Doar trosnetul spinării lui, frânte când se izbi de un morman de ghiulele, dedesubt.

Langdon se întoarse şi o privi tăcut, uluit. Pe umeri şi la talie îi atârnau frânghii răsucite. Ochii îi ardeau ca focurile iadului:

— Houdini ştia yoga.

Între timp, în Piazza San Pietro, Garda Elveţiană formase un zid viu şi încerca să ţină mulţimile la distanţă. Fără succes, însă. Oamenii erau prea mulţi şi păreau mult mai interesaţi de pericolul care ameninţa Vaticanul decât de propria siguranţă. Ecranele video din piaţă transmiteau imagini ale conteinerului cu antimaterie şi ale ceasului acestuia – imagini preluate de la monitorul Gărzii Elveţiene, prin amabilitatea şambelanului. Din păcate însă, nici acestea şi nici minutele care se scurgeau ameninţător pe ceasul conteinerului nu reuşeau să alunge mulţimea din piaţă. Oamenii priveau picătura minusculă de lichid şi îşi spuneau, probabil, că nu are cum să fie atât de periculoasă pe cât se credea. În plus, ceasul conteinerului arăta că mai sunt încă aproape patruzeci şi cinci de minute până la detonare -o grămadă de timp pentru a sta şi a privi în jur.

Totuşi, toţi membrii Gărzii Elveţiene erau de acord că decizia îndrăzneaţă a şambelanului de a spune lumii adevărul şi de a oferi presei imagini în direct ale infamiei Illuminati fusese o mişcare inteligentă. Confreria se aşteptase, în mod cert, ca Vaticanul să afişeze reticenţa sa obişnuită în faţa adversităţilor. De această data însă, nu. Il camerlengo Ventresca se dovedise un inamic redutabil.

În interiorul Capelei Sixtine, cardinalul Mortati nu mai avea stare. Trecuse deja de ora 23.15. Mulţi cardinali continuau să se roage, dar alţii se adunaseră în apropierea uşii, în mod evident îngrijoraţi de ora târzie. Unii începură să bată cu pumnii în uşă.

Afară, locotenentul Chartrand auzea loviturile, dar nu ştia ce ar trebui să facă. Se uită la ceas. Era vremea! Căpitanul Rocher dăduse însă ordine stricte: cardinalii nu vor fi lăsaţi să iasă până ce nu le va da el permisiunea. Bătăile în uşă deveniră mai intense şi stânjeneala locotenentului crescu. Poate că Rocher pur şi simplu uitase; de la apelul acela telefonic misterios, căpitanul se comportase într-un mod foarte ciudat.

Chartrand deschise staţia de emisie-recepţie.

— Domnule căpitan, sunt Chartrand. A trecut ora stabilită. Nu ar trebui să deschid uşile Capelei Sixtine?

— Uşa rămâne încuiată. Credeam că ţi-am dat deja acest ordin.

— Da, domnule, însă…

— Oaspetele nostru va sosi dintr-un moment în altul. Ia câţiva oameni sus şi postaţi-vă în faţa biroului papei. Şambelanul nu trebuie să plece nicăieri.

— Mă scuzaţi, domnule?

— Ce nu pricepi, locotenent?

— Nimic, domnule. Am plecat.

Sus, în biroul papei, şambelanul medita în tăcere în faţa focului. „Dă-mi putere, Dumnezeule! Fă o minune!” înteţi flăcările din şemineu, întrebându-se dacă va supravieţui acestei nopţi.

Unsprezece şi douăzeci şi trei de minute.

Vittoria şedea tremurând pe balconul Castelului Sant'Angelo, cu ochii pierduţi în depărtare, înlăcrimaţi. Ar fi vrut atât de mult să-l ia în braţe pe Robert Langdon, dar nu putea. Trupul îi era parcă amorţit. Încercă să-şi revină, evaluând situaţia actuală. Omul care îi ucisese tatăl zăcea undeva jos, mort, iar ea abia scăpase cu viaţă.

Când mâna lui Langdon îi atinse umărul, infuzia de căldură şi tandreţe începu ca prin farmec să-i topească gheaţa din suflet. Trupul îi revenea la viaţă. Negura se risipi. Robert arăta ca naiba, ud şi sleit de puteri – probabil că trecuse printr-un adevărat iad pentru a o salva.

— Îţi mulţumesc…, îi şopti.

El îi surâse, obosit, şi-i aminti că ea merita toate mulţumirile; abilitatea ei de a-şi contorsiona trupul îi salvase pe amândoi. Vittoria îşi şterse ochii. Ar fi putut rămâne acolo, alături de el, pentru totdeauna, dar timpul nu mai aştepta.

— Trebuie să ieşim de aici, îi spuse profesorul.

Mintea ei zbură în altă parte, privind spre Vatican. Cel mai mic stat al lumii părea tulburător de aproape, strălucitor în lumina zecilor de reflectoare ale presei. Spre marea ei uimire, Piazza San Pietro era încă ticsită de oameni. Garda Elveţiană reuşise să elibereze doar o zonă de nici cincizeci de metri, chiar în faţa bazilicii – mai puţin de o treime din întinderea pieţei. Mulţimea era compactă, spectatorii de pe margini împingându-se pentru a vedea şi ei

ceva mai bine şi prinzându-i pe ceilalţi ca într-o capcană. „Sunt prea aproape! Îi venea să strige. Mult prea aproape!"

— Eu mă întorc, spuse Langdon complet lipsit de expresie.

Vittoria se răsuci spre el, incredulă:

— Înapoi la Vatican?

Profesorul îi povesti despre Samaritean şi despre complotul pe care acesta îl punea la cale. Liderul Illuminati, un om pe nume Janus, venea, de fapt, pentru a-l înfiera pe şambelan. Un ultim act de supremaţie din partea confreriei.

— Nimeni nu ştie despre acest lucru la Vatican, continuă el. Nu am cum să iau legătura cu ei şi individul poate să sosească dintr-o clipă în alta. Trebuie să avertizez Garda Elveţiană înainte de venirea lui.

— Dar n-ai să poţi trece de mulţimea aceea!

— Ba voi trece, replică el cu siguranţă în glas. Ai încredere în mine!

Vittoria îşi dădu seama că, din nou, istoricul ştia ceva ce ei îi scăpa:

— Vin şi eu.

— Nu. De ce să riscăm amândoi…

— Trebuie să găsesc o modalitate de a-i îndepărta pe oamenii aceia de acolo! Riscurile sunt uri…

Chiar în clipa aceea, balconul începu să vibreze. Un huruit asurzitor părea că zdruncină întregul castel. Apoi, dinspre San Pietro se văzu o lumină albă, orbitoare. „Oh, Doamne! Exclamă Vittoria în sinea ei. A explodat antimateria!"

Dar, în locul bubuiturii, din mulţime se ridică un val de urale. Vittoria îşi duse mâna streaşină la ochi. Din piaţă se înălţa un rând de lumini orbitoare, îndreptate, parcă, asupra lor! Toţi oamenii întorceau capetele, strigând şi arătând cu mâinile în sus. Huruitul se intensifică. În piaţă, atmosfera se înseninase, devenind aproape veselă.

Langdon privi năuc într-acolo:

— Ce mama dracului…?

Deasupra lor, cerul însuşi vuia.

De după turnul castelului, pe neaşteptate, se ivi elicopterul papei. Huruind la doar cincisprezece metri deasupra lor, se îndrepta direct spre Vatican. Sub unda de şoc, castelul vibra din toate încheieturile. Fasciculele reflectoarelor urmau elicopterul în zbor şi curând balconul fu cuprins din nou de întuneric.

Când văzu că uriaşa maşinărie încetineşte şi că zăboveşte un moment în aer deasupra pieţei, Vittoria se simţi cuprinsă de îndoieli; era deja prea târziu. Stârnind un nor de praf, elicopterul ateriză în micul spaţiu liber dintre mulţime şi bazilică, oprindu-se aproape de treptele de la intrare.

— Ia te uită ce intrare-şi face! Şopti Vittoria.

Pe fondul alb al treptelor de marmură, zări o siluetă întunecată ieşind din bazilică şi apropiindu-se de elicopter. N-ar fi putut recunoaşte persoana, dacă n-ar fi văzut bereta stacojie de pe capul acesteia.

— Aşa, întindeţi covorul roşu! Ăsta-i Rocher.

Langdon izbi cu pumnul în balustradă:

— Cineva trebuie să-i prevină!

Şi dădu să plece.

Vittoria îl prinse de braţ:

— Aşteaptă!

Tocmai observase încă un amănunt, unul pe care mintea ei refuza să-l creadă. Deşi degetele îi tremurau, arătă spre elicopter. Chiar şi de la o asemenea distanţă, ştia că nu putea să se înşele. Din aeronavă cobora o altă siluetă… O siluetă care se mişca într-un mod atât de special, încât nu putea fi decât a unui singur om. Deşi în poziţie şezând, nou-venitul străbătu spaţiul gol al pieţei cu o viteză uimitoare şi o precizie maximă.

Un rege pe un tron electric.

Era Maximilian Kohler.

Lui Kohler opulenţa Sălii Belvedere îi făcea greaţă. Numai cu aurul ce poleia decoraţiunile plafonului s-ar fi putut finanţa un an întreg de cercetări asupra cancerului. Rocher îl conduse pe o rampă înclinată, în Palatul Apostolic.

— N-aveţi lift? Întrebă Kohler.

— N-avem curent electric, răspunse Rocher, arătând sfeşnicele care ardeau în jur, împrăştiind întunericul. Strategia noastră de căutare şi de verificare.

— Strategie care, fără îndoială, nu a dat rezultate.

Căpitanul încuviinţă.

Kohler izbucni într-un acces de tuse, ştiind probabil că s-ar putea să fie ultimul – un gând nu tocmai liniştitor.

Când ajunseră la etajul superior şi porniră pe culoarul ce ducea spre biroul papal, patru soldaţi ai Gărzii Elveţiene le ieşiră în întâmpinare, cu figuri speriate.

— Căpitane, ce faceţi aici? Credeam că acest om deţine informaţii care…

— Nu vorbeşte decât cu il camerlengo.

Soldaţii se traseră înapoi, cu priviri suspicioase.

— Spuneţi-i şambelanului, adăugă Rocher pe un ton ferm, că directorul CERN, Maximilian Kohler, este aici şi doreşte să-l vadă. Imediat!

— Da, domnule!

Unul dintre soldaţi o luă la fugă spre birou. Ceilalţi rămaseră pe loc, privindu-l cu atenţie pe Rocher, părând destul de stânjeniţi.

— Numai o clipă, căpitane. Vom anunţa sosirea oaspetelui dumitale.

Kohler însă nu se opri. Rotindu-şi scaunul, ocoli grupul de santinele. Soldaţii ţâşniră, aliniindu-se în jurul lui:

— Fermati! Domnule! Opriţi-vă!

Elveţianului îi era silă de ei. Nici cea mai prestigioasă forţă de securitate a lumii nu era imună la mila pe care toţi o resimţeau faţă de handicapaţi. Daca ar fi fost sănătos, soldaţii l-ar fi abordat fizic. „Infirmii sunt neputincioşi. Sau aşa cred ceilalţi.”

Kohler ştia că dispune de foarte puţin timp pentru a face ceea ce-şi pusese în gând. De asemenea, ştia că ar putea muri în această noapte. Era

totuşi surprinzător cât de puţin îi păsa de asta. Îndurase prea multe în timpul vieţii pentru ca întreaga lui muncă să fie distrusă de unul precum il camerlengo Ventresca.

— Signore! Strigară iar soldaţii, alergând şi formând un baraj viu în calea lui. Trebuie să vă opriţi!

Unul scoase un revolver şi-l îndreptă spre director.

Kohler se opri.

Rocher interveni, cu un aer jenat:

— Domnule Kohler, vă rog! Nu durează decât un moment. Nimeni nu poate intra neanunţat în biroul papei.

Din privirea căpitanului, elveţianul înţelese că nu are altă soluţie decât să aştepte. „Bine, îşi spuse. Aştept."

Din cruzime parcă, soldaţii îl opriseră în dreptul unei oglinzi ce acoperea un întreg perete. Imaginea propriului trup schimonosit îl îngreţoşa. Vechea furie ieşi din nou la suprafaţă. Şi-i dădu puteri noi. Acum se afla printre duşmani. Ăştia erau oamenii care îi furaseră demnitatea. Ăştia erau. Din cauza lor nu simţise niciodată atingerea vreunei femei… Şi nu se ridicase niciodată în picioare pentru a primi o distincţie. „Ce adevăr au oamenii aceştia? La naiba, ce dovadă? O carte cu născociri din vechime? Făgăduinţa unor miracole viitoare? Ştiinţa naşte minuni în fiecare zi!"

Kohler se privi pentru o clipă în ochi. „În seara asta am să mor poate de mâna religiei, îşi spuse. Dar n-ar fi pentru prima dată."

Pentru o clipă, avu iar unsprezece ani. Zăcea în patul său din casa părintească, în Frankfurt. Aşternuturile de sub el erau croite din cea mai fină pânză existentă în Europa, dar musteau de sudoare. Micul Max avea impresia că arde pe dinăuntru, durerea sfâşiindu-i trupul în chinuri groaznice. Îngenuncheaţi lângă patul său, la fel ca în ultimele două zile, se aflau mama şi tatăl lui.

În umbră, doar la câţiva paşi, stăteau trei dintre cei mai buni medici din oraş.

— Vă rog încă o dată să vă răzgândiţi, spuse unul dintre ei. Uitaţi-vă la bietul copil! Febra îi creşte! Are dureri cumplite! Şi e în pericol de moarte!

Dar Max ştia deja răspunsul mamei, înainte ca ea să-l rostească:

— Gott wird ihn beschuetzen.

„Da, îşi spuse micul Max. Dumnezeu mă va apăra." Convingerea din glasul mamei îi sporea puterile. „Dumnezeu mă va apăra."

O oră mai târziu, Max avea impresia că tot trupul lui era zdrobit de o greutate uriaşă. Nici măcar nu mai respira îndeajuns ca să poată plânge.

— Fiul dumneavoastră suferă îngrozitor, interveni un alt medic. Daţi-mi voie cel puţin să-i uşurez durerile! Îi pot face imediat o simplă injecţie cu…

— Ruhe, bitte! Îl întrerupse tatăl, fără a deschide ochii, rugându-se netulburat în continuare.

— Tată, te rog! Încercă Max să strige. Lasă-i să-mi oprească durerea!

Dar strigătul i se pierdu într-un acces de tuse.

O oră mai târziu, suferea chiar mai rău.

— Fiul dumneavoastră ar putea paraliza! Îi avertiză un doctor. Sau riscă să moară chiar! Avem medicamente care-l pot ajuta!

Dar Frau şi Herr Kohler n-ar fi acceptat aşa ceva. Nu credeau în medicamente. Cine erau ei pentru a se amesteca în planurile lui Dumnezeu? Aşa că se rugară şi mai fierbinte. La urma urmei, Domnul îi binecuvântase cu acest copil; pentru ce le-ar lua El darul înapoi acum? Mama îi şopti micului Max să fie puternic. Îi spuse că Dumnezeu îl punea la încercare… ca în povestea biblică a lui Avraam… Un test al credinţei.

Max încerca să aibă credinţă, dar durerea era înfiorătoare.

— Eu nu mai pot să văd aşa ceva! Exclamă la un moment dat un medic şi ieşi în fugă din cameră.

În zori, Max abia dacă mai era conştient. Fiecare muşchi din trupul lui era prins în spasme cumplite. „Unde e Iisus? Se întreba. Oare pe mine nu mă iubeşte?” Simţea cum viaţa i se scurge din corp.

Mama lui adormise lângă el, iar braţele ei îi cuprindeau trupul chinuit. Tatăl stătea în cealaltă parte a încăperii, la fereastră, privind ivirea zorilor. Era ca într-o transă. Max auzea murmurul neîncetat al rugăciunilor lui.

Atunci zări copilul silueta aplecată deasupra lui. Un înger? Abia dacă-i putea vedea prin pleoapele umflate, aproape închise. Chipul îi şopti ceva la ureche, dar nu era vocea unui înger. Max îl recunoscu pe unul dintre doctori… Cel care stătuse în colţul camerei timp de două zile, fără a ieşi nici o clipă, implorându-i pe părinţii lui să-l lase să-i administreze un medicament nou, venit din Anglia.

— Nu mi-aş ierta-o niciodată, şopti medicul, dacă n-aş face acest lucru.

Apoi îi luă uşor braţul slăbuţ în mâna lui:

— Aş fi vrut doar să o fi făcut mai de mult.

Max simţi o uşoară înţepătură în braţ – abia sesizată pe fondul durerii generale.

Apoi doctorul îşi strânse în linişte lucrurile. Înainte de a pleca, îşi puse palma pe fruntea copilului:

— Doctoria aceasta îţi va salva viaţa. Eu am mare încredere în puterea medicamentelor.

În numai câteva minute, Max simţi cum un spirit fermecat parcă îi alerga prin vine. O căldură plăcută se răspândi în trupul lui, amorţindu-i durerea. În sfârşit, pentru prima dată după multe zile, reuşi să adoarmă.

Când febra cedă, mama şi tatăl lui lăudară miracolul înfăptuit de Dumnezeu. Dar când deveni evident că fiul lor rămăsese olog, descurajarea îi cuprinse din nou. Îşi duseră copilul la biserică, implorând sfatul preotului.

— Numai mila Domnului i-a salvat viaţa, îi informă acesta.

Max asculta, fără a spune nimic. Frau Kohier plângea:

— Dar fiul nostru nu poate să meargă!

Preotul clătină din cap, cu tristeţe:

— Da, se pare că Dumnezeu l-a pedepsit fiindcă n-a avut suficientă credinţă.

— Domnule Kohier?

Era soldatul care plecase în fugă:

— Il camerlengo este de acord să vă primească în audienţă.

Directorul mormăi, accelerând în lungul coridorului.

— Vizita dumneavoastră îl surprinde, continuă tânărul.

— Nu mă îndoiesc. Aş vrea să-i vorbesc între patru ochi.

— Imposibil. Nimeni…

— Locotenent! Lătră Rocher. Întrevederea va decurge aşa cum doreşte domnul Kohier.

Soldatul se holbă la el tăcut, nevenindu-i să creadă.

În faţa uşii de la biroul papei, Rocher le îngădui oamenilor săi obişnuitele măsuri de precauţie înainte de a permite intrarea directorului. Detectorul lor de metale nu era însă de nici un folos în faţa sumedeniei de dispozitive electronice cu care era echipat scaunul lui Kohler. Soldaţii îl percheziţionară sumar, dar erau prea stânjeniţi de infirmitatea lui pentru a-şi face datoria aşa cum trebuie. Aşa că nu găsiră revolverul fixat sub scaun. Şi nici celălalt obiect… Cel despre care Kohler ştia că avea să determine un deznodământ de neuitat al evenimentelor acestei seri.

Când directorul intră în biroul papei, il camerlengo Ventresca era singur, în genunchi, rugându-se în faţa focului care dădea să se stingă. Nici măcar nu deschise ochii:

— Domnule Kohler, rosti el, ai venit pentru a face din mine un martir?

Între timp, Langdon şi Vittoria străbăteau în fugă, spre Vatican, îngustul tunel numit Il Passetto. Făclia din mâna profesorului arunca doar atâta lumină cât să se poată vedea la trei metri în faţă. Zidurile erau apropiate, iar plafonul, jos. Aerul mirosea a umed. Langdon alerga din toate puterile, Vittoria urmându-l la scurtă distanţă.

La un moment dat, tunelul se înclină abrupt, ca şi cum ar fi ieşit din castel, urcând de-a lungul unui bastion de piatră ce semăna cu un apeduct antic. Apoi panta se reduse şi tunelul redeveni orizontal.

În mintea profesorului imaginile se amestecau ca într-un caleidoscop nelămurit – Kohler, Janus, Hassassin-ul, Rocher… Şi o a şasea matriţă. „Sunt sigur că ai auzit despre cel de-al şaselea simbol, spusese ucigaşul. Cel mai strălucit dintre toate.” Langdon era însă sigur că nu auzise. Nici chiar teoria conspiraţiei nu pomenise vreodată despre o a şasea matriţă… Reală sau imaginară. Umblau zvonuri despre lingouri de aur şi despre un desăvârşit diamant Illuminati, dar nimeni nu făcuse vreo referire la un al şaselea simbol.

— Kohler nu poate fi Janus! Declară Vittoria fără să se oprească din fugă. E imposibil!

„Imposibil” era un cuvânt pe care Langdon învăţase să nu-l mai folosească.

— Nu ştiu, îi strigă el peste umăr. Kohler are un dinte împotriva Bisericii şi, în plus, o influenţă substanţială.

— Criza asta a pus CERN într-o lumină monstruoasă! Max n-ar face niciodată ceva care să afecteze reputaţia CERN.

Pe de o parte, Langdon ştia că instituţia se aflase în lumina reflectoarelor în această seară, fiindcă Illuminati insistase să transforme toată această criză într-un spectacol public. Totuşi, nu putea să nu se întrebe cât de

şifonată ieşise cu adevărat reputaţia CERN. Criticile din partea Bisericii nu erau ceva nou pentru centrul elveţian. De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că situaţia de faţă era benefică pentru instituţia condusă de Kohler. Dacă miza era publicitatea, atunci antimateria reprezenta asul câştigător în seara asta. Toată planeta numai despre ea vorbea.

— Ştii ce spunea P. T. Bamum, îi strigă Langdon din fugă: „Nu-mi pasă ce spui despre mine, cu condiţia să-mi scrii numele corect!" Pariez că lumea se înghesuie deja să cumpere noua tehnologie. Iar după ce îi vor vedea adevărata putere la miezul nopţii…

— Ilogic! Replică Vittoria. Comunicarea noilor descoperiri ştiinţifice nu are nimic de-a face cu etalarea forţei distructive! Chestia asta e teribilă pentru antimaterie, crede-mă!

— Atunci poate că totul e mult mai simplu. Kohler s-a gândit că, probabil, Vaticanul va păstra secretul asupra antimateriei, refuzând să confirme existenţa noii arme şi să dea astfel credibilitate confreriei. Directorul se aştepta, probabil, ca Vaticanul să fie la fel de tăcut ca de obicei, dar il camerlengo a schimbat regulile jocului.

Vittoria nu răspunse.

Deodată, scenariul i se părea profesorului cât se poate de plauzibil:

— Da! Kohler nu a luat în calcul reacţia şambelanului. Acesta a încălcat însă tradiţia Vaticanului şi a dat totul publicităţii. Cu o sinceritate dezarmantă. Pentru numele lui Dumnezeu, conteinerul cu antimaterie a apărut la televizor din ordinul lui! A fost o replică strălucită, la care Kohler nu s-a aşteptat. Şi culmea ironiei e că atacul Illuminati s-a întors împotriva lor: în mod neaşteptat, a scos la iveală un nou lider al Bisericii, în persoana şambelanului. Iar acum Kohler vine pentru a-l ucide!

— Max e un ticălos, spuse Vittoria, dar nu e un asasin. Şi în nici un caz n-ar putea fi implicat în uciderea tatălui meu.

Langdon îşi aminti însă cuvintele directorului: „La CERN, mulţi îl considerau periculos pe Leonardo Vetra. Comuniunea dintre ştiinţă şi Dumnezeu este suprema blasfemie ştiinţifică."

— Poate că directorul a aflat despre proiectul vostru cu săptămâni în urmă şi nu i-au plăcut implicaţiile lui religioase.

— Aşa că l-a ucis pe tata din motivul ăsta? Ridicol! În plus, Max Kohler nu avea cum să ştie despre proiect.

— Cât timp ai fost tu plecată, poate că tatăl tău n-a mai rezistat şi s-a consultat cu Kohler. Chiar tu ai spus că era îngrijorat de implicaţiile morale ale creării unei substanţe atât de periculoase.

— Să-i ceară sfaturi de ordin moral lui Maximilian Kohler?! Ripostă Vittoria. Nu cred!

Tunelul cotea uşor spre vest. Cu cât alergau mai repede, cu atât torţa ardea mai slab şi Langdon începu să se teamă că se va stinge şi-i va lăsa în întuneric. Negru ca smoala.

— Şi în plus, continuă Vittoria, de ce s-ar mai fi obosit Kohler să te cheme în dimineaţa asta şi să-ţi ceară ajutorul, dacă el ar fi pus totul la cale?

Langdon se gândise şi la acest lucru:

— Când m-a chemat pe mine, s-a pus la adăpost; s-a asigurat astfel că nimeni nu-l va acuza că a stat cu mâinile în sân într-o asemenea criză. Probabil că nu s-a aşteptat ca noi să ajungem atât de departe.

Gândul că directorul se folosise de el îl zgândărea; prin implicarea lui, Illuminati câştigaseră un anumit nivel de credibilitate. Lucrările sale fuseseră citate în seara aceasta de presa de pretutindeni şi, oricât de ridicol ar fi părut, prezenţa unui profesor de la Harvard în Cetatea Vaticanului ridicase ştacheta întregii situaţii dincolo de limita aiurelilor paranoice şi îi convinsese chiar şi pe scepticii din întreaga lume că Illuminati nu era doar un personaj istoric, ci şi o forţă de care trebuia să se ţină seama.

— Reporterul acela de la BBC crede că la CERN se află noul cartier general al confreriei.

— Poftim?! Izbucni Vittoria în spatele lui, împiedicându-se de surprindere. A spus el una ca asta?

— În direct. A făcut o paralelă între CERN şi lojile masonice – o organizaţie inocentă, care găzduieşte neştiutoare, în sânul ei, Confreria Illuminati.

— Dumnezeule, chestia asta o să distrugă CERN!

Langdon nu era chiar atât de sigur. Oricum, teoria părea, dintr-o dată, cam trasă de păr. CERN era un veritabil rai al ştiinţei, în care trăiau şi lucrau savanţi din peste douăsprezece ţări. Finanţările private de care dispunea păreau a fi nelimitate. Iar Maximilian Kohler era şeful acestui paradis.

„Kohler este Janus."

— Dacă directorul nu este implicat, reluă el cu glas tare, atunci ce caută aici?

— Probabil că încearcă să oprească toată această nebunie. Să-şi arate susţinerea. Poate chiar acţionează ca un bun samaritean! Poate că a aflat cine mai ştia despre proiectul antimateriei şi a venit pentru a dezvălui această informaţie.

— Asasinul spunea că vine pentru a-l înfiera pe şambelan.

— Şi tu crezi aşa ceva? Ar fi sinucidere curată. Max n-ar izbuti să scape cu viaţă din chestia asta.

Langdon se gândi un moment: „Poate că nici nu intenţionează."

Conturul unei porţi metalice se ivi în faţa lor, blocându-le înaintarea prin tunel. Langdon aproape că-şi simţi inima oprindu-i-se în piept. Când ajunseră în dreptul ei, văzură însă că lacătul vechi era neîncuiat; poarta se deschise imediat.

Răsuflând uşurat, profesorul îşi dădu seama că exact aşa cum îşi închipuise, tunelul mai fusese folosit. Ultima dată, de curând. Chiar azi. Nu se mai îndoia că pe aici fuseseră aduşi, mai devreme, cei patru cardinali.

Din stânga, prin zidul tunelului răzbăteau zgomote tumultuoase. Era mulţimea din Piazza San Pietro; înseamnă că se apropiau.

Ajunseră la o altă poartă, mai grea de data aceasta, dar tot descuiată. Hărmălaia din piaţă rămăsese undeva în spate şi Langdon îşi închipui că trecuseră deja de zidurile exterioare ale Vaticanului. „Oare unde se deschidea tunelul? În grădini? În bazilică? În interiorul reşedinţei papale?"

Brusc, ajunseră la capăt.
Uşa masivă din faţa lor era o pavăză groasă din fier nituit. Chiar în ultimele licăriri ale torţei sale, Langdon văzu că metalul este perfect neted – fără mânere, fără balamale, fără broască sau clanţă. De netrecut.
Un val de panică îl cuprinse. În limbajul arhitecţilor, acest tip rar întâlnit de uşă se numea senza chiave – o trecere cu sens unic, pentru cazuri de urgenţă, manevrabilă doar dintr-o parte; de data asta… Din partea cealaltă. Speranţele i se stinseră, o dată cu torţa din mâna lui.
Privi ceasul. Mickey licărea în întuneric.
Cu un geamăt de frustrare, Langdon aruncă torţa stinsă şi începu să bată cu pumnii în uşă.
Ceva nu era bine.
Locotenentul Chartrand aştepta lângă uşa biroului papei şi, din privirile neliniştite ale soldatului care stătea lângă el, îşi dădea seama că acesta îi împărtăşeşte îngrijorarea. Întrevederea particulară ce se desfăşura înăuntru, le spusese Rocher, putea salva Vaticanul de la distrugere. Şi atunci, de ce instinctul său îi sugera altceva? Şi de ce se purta Rocher atât de bizar?
În mod cert, ceva nu era în regulă.
Căpitanul stătea în dreapta lui, cu ochii aţintiţi drept înainte şi privirea neobişnuit de goală. Chartrand abia dacă-i mai recunoştea. În ultima oră, Rocher parcă nu mai fusese el însuşi; hotărârile pe care le lua erau lipsite de sens.
„Cineva trebuia să asiste la întrevedere!” îşi spuse Chartrand. Îl auzise pe Maximilian Kohler încuind uşa pe dinăuntru după ce intrase. „Cum de permisese Rocher aşa ceva?!”
Dar mai erau şi alte lucruri care îl nedumereau. Cardinalii! Încă mai erau încuiaţi în Capela Sixtină. Asta era o adevărată nebunie! Il camerlengo ceruse evacuarea lor încă de acum cincisprezece minute! Rocher însă îi nesocotise dispoziţia şi nici măcar nu-l informase acest lucru. Iar când el, Chartrand, îşi exprimase îngrijorarea, aproape că-l făcuse una cu pământul. Ordinele date de superiorii ierarhici nu se discutau în cadrul Gărzii Elveţiene, iar Rocher era acum şeful cel mare.
„Jumătate de oră, îşi spuse privindu-şi discret ceasul elveţian în lumina slabă a candelabrului. Vă rog, grăbiţi-vă!”
Locotenentul şi-ar fi dorit să poată auzi ce se întâmpla dincolo de uşile masive ale biroului. Totuşi, ştia că nimeni n-ar putea controla această criză mai bine decât il camerlengo. Omul fusese supus unor încercări extreme şi nici măcar nu clipise. Abordase problemele frontal… cu onestitate şi candoare… Un exemplu pentru ei toţi. În aceste momente, Chartrand se simţea mândru că este catolic. Illuminati făcuseră o greşeală atunci când îl provocaseră pe il camerlengo Ventresca.
În acea clipă însă, un zgomot neaşteptat îi tulbură brusc gândurile. Un bubuit. De undeva, din capătul culoarului. Bătăile erau îndepărtate şi înăbuşite, dar continue. Rocher ridica privirea, apoi se întoarse spre Chartrand şi-i făcu un semn. Chartrand înţelese, îşi aprinse lanterna şi plecă în fugă să cerceteze.

Bubuiturile erau mai disperate acum. Locotenentul parcurse vreo treizeci de metri, până la o intersecţie. Zgomotul părea să vină de după colţ, de dincolo de Sala Clementina. Chartrand rămase o clipă perplex. O singură încăpere se mai afla în direcţia aceea – biblioteca particulară a papei care, de la decesul Sfinţiei Sale, rămăsese încuiată. Era imposibil să se afle cineva înăuntru!

Chartrand străbătu celălalt coridor, coti şi alergă spre uşa bibliotecii. Arcada de lemn era micuţă, dar şedea în întuneric aidoma unei santinele. Bubuitul venea de undeva dinăuntru. Locotenentul ezită; nu mai intrase niciodată în acea încăpere. De fapt, puţini intraseră. Nimeni nu avea acces înăuntru decât cu o escortă din partea papei.

Timid, Chartrand întinse mâna şi apăsă pe clanţa. Aşa cum îşi închipuise, uşa era încuiată. Îşi lipi urechea de tăblie. Bubuitul se auzea mai tare. Pe lângă el, se mai auzea însă şi altceva. Voci! Cineva striga!

Nu înţelegea nici un cuvânt, dar panica din voci era evidentă. Rămăsese oare cineva închis în bibliotecă? Evacuarea nu se făcuse conştiincios? Chartrand ezită un moment, întrebându-se dacă nu cumva trebuia să se întoarcă şi să-l informeze pe Rocher. La naiba cu asta! El, unul, fusese pregătit pentru a lua decizii şi avea să ia una chiar acum. Îşi scoase arma de la şold şi trase un singur foc în încuietoare. Lemnul sări ţăndări şi uşa se deschise.

Dincolo de ea nu se zărea nimic, decât întuneric. Întinse lanterna în faţă. Încăperea era dreptunghiulară, cu covoare orientale, rafturi înalte din stejar, pline cu cărţi, o canapea din piele şi un şemineu din marmură. Chartrand auzise multe lucruri despre această încăpere – trei mii de volume vechi, alături de sute de ziare şi reviste actuale, tot ceea ce solicita Sfinţia Sa. Măsuţa pentru cafea era acoperită cu publicaţii de ştiinţă şi politice.

Bubuitul se auzea mai clar acum şi Chartrand îşi îndreptă lanterna spre locul din care venea. Pe zidul opus uşii, dincolo de canapea, se afla o uşă uriaşă din fier. Părea la fel de impenetrabilă ca un seif, cu cele patru încuietori masive ale sale. Literele minuscule gravate chiar în centrul tăbliei îi tăiară locotenentului respiraţia: „IL PASSETTO"!

Chartrand râmase câteva clipe cu ochii aţintiţi la uşă. „Tunelul secret de fugă al papei!" Auzise şi el de II Passetto şi, la un moment dat, chiar se spusese că tunelul avea o intrare aici, în bibliotecă, dar nimeni nu-l mai folosise de secole! „Cine ar putea să bată de cealaltă parte a uşii?"

Locotenentul ciocăni şi el în tăblia metalică. De dincolo se auzi o izbucnire de entuziasm. Bubuitul încetă, vocile răsunând mai tare. Prin grosimea uşii, Chartrand abia dacă distingea câteva cuvinte:

— Kohler… Minciuni. Camerlengo.

— Cine e acolo? Strigă locotenentul.

— Ert Langdon… Vittoria Ve…

Chartrand înţelese destul pentru a fi şi mai nedumerit. „Credeam că au murit!"

— Uşa, strigau vocile. Deschideţi!

Privind bariera de fier, locotenentul îşi dădu seama că ar avea nevoie de dinamită pentru a o disloca.

— Imposibil! Strigă. E prea groasă!

— Întrevederea… Opriţi. Erlengo. În pericol…

În ciuda pregătirii lui pentru a face faţă situaţiilor neprevăzute şi acceselor de panică, ultimele cuvinte îi stârniră militarului o teamă neaşteptată. Înţelesese, oare, bine? Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se întoarse, gata să plece. Dar în clipa aceea încremeni, pe jumătate răsucit. În graba mişcării, observase ceva la uşă… Ceva mai şocant chiar decât mesajul auzit de dincolo. Din cele patru broaşte masive se vedeau ieşind patru… Chei. Chartrand se holbă, nevenindu-i să creadă: „Cheile sunt aici?" Închise ochii şi-i redeschise repede pentru a se convinge că nu avea halucinaţii. Cheile de la această uşă ar fi trebuit să fie închise într-un seif, undeva! Tunelul ăsta nu mai fusese folosit… de secole bune!

Scăpă lanterna din mână. Apucă prima cheie şi o răsuci. Mecanismul era vechi şi ruginit, dar funcţiona. Cineva descuiase broasca recent. Trecu la cea de-a doua. Apoi la următoarea. Când şi ultima broască cedă, Chartrand trase de uşă. Fierul scârţâi şi uşa se deschise. Chartrand îşi ridică lanterna şi flutură fasciculul luminos în tunel.

Robert Langdon şi Vittoria Vetra păreau nişte fantome care se împleticeau în bibliotecă. Amândoi erau murdari, zdrenţăroşi şi obosiţi, dar trăiau.

— Ce-i asta? Întrebă Chartrand. Ce se întâmplă? De unde aţi venit?

— Unde e Max Kohler? Replică Langdon.

— Într-o întrevedere particulară cu il camer…

Cei doi trecură pe lângă el şi o luară la goană pe culoarul întunecat. Instinctiv, locotenentul îşi scoase arma şi o aţinti în urma lor. După o clipă însă o coborî şi porni în viteză după ei. Rocher îi auzise probabil venind, fiindcă îi întâmpină postat în mijlocul culoarului, cu picioarele depărtate şi revolverul îndreptat spre ei.

— Halt!

— Şambelanul este în pericol! Strigă Langdon, oprindu-se brusc şi ridicându-şi braţele deasupra capului. Deschideţi uşa! Max Kohler îl va ucide!

Rocher era furios la culme.

— Deschide uşa! Spuse şi Vittoria. Repede!

Dar era deja prea târziu.

Din biroul papei se auzi un urlet sinistru. Era il camerlengo.

Confruntarea dură numai câteva secunde.

Il camerlengo Ventresca încă mai ţipa când Chartrand ţâşni pe lângă Rocher şi izbi uşa de perete. Soldaţii năvăliră înăuntru. Langdon şi Vittoria îi urmară îndeaproape.

Scena din faţa lor era cutremurătoare.

Încăperea era iluminată doar de câteva sfeşnice şi de focul slab din şemineu. Alături, Kohler cu greu se ţinea în picioare, în faţa scaunului său. În mână avea un pistol îndreptat spre şambelanul care, căzut la picioarele lui, se zvârcolea în chinuri groaznice. Sutana îi era sfâşiată, iar sub ea pieptul gol al

preotului fumega, negru ca tăciunele. Langdon nu putea vedea simbolul, dar o matriţă mare, pătrată, se afla pe podea, aproape de Kohler. Metalul încă mai lucea, roşiatic.

Doi dintre soldaţii Gărzii Elveţiene acţionară fără ezitare şi deschiseră focul. Gloanţele pătrunseră în pieptul lui Kohler. Directorul se clătină, se împletici şi căzu pe spate în scaunul său, cu sângele gâlgâindu-i din răni. Arma îi căzu din mână şi zăngăni pe pardoseală.

Langdon rămăsese în prag, încremenit. Vittoria părea şi ea paralizată:

— Max… Şopti uluită.

Chircit pe podea, il camerlengo se rostogoli spre Rocher şi, privindu-l cu teroarea nebună a primelor vânători de vrăjitoare, întinse un deget spre el şi strigă un singur cuvânt:

— ILLUMINATUS!

— Blestematule! Urlă Rocher, năpustindu-se la el. Ticălos bleste…

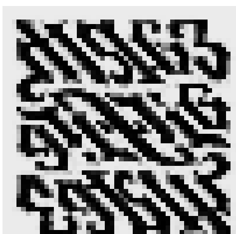
De data aceasta Chartrand fu cel care acţionă din instinct, descărcând trei gloanţe în spinarea căpitanului. Rocher se prăbuşi cu faţa în jos şi râmase nemişcat, într-o baltă de sânge. Locotenentul şi ceilalţi soldaţi se repeziră la şambelan. Cu braţele încleştate în jurul pieptului, preotul se zvârcolea în spasme de durere.

Militarii ţipaseră îngroziţi, văzând simbolul înfierat în carnea omului; unul care privea arsura din sens invers, se trase înapoi, îngrozit. La fel de copleşit de imagine, Chartrand îngenunche şi ridică marginile rupte ale sutanei peste rană, ascunzând-o vederii.

Langdon se apropie, ca în transă. Dincolo de violenţă şi de nebunie, încercă să înţeleagă ceea ce vedea. Într-un ultim act de dominaţie simbolică, un om de ştiinţă infirm zburase la Vatican şi-l înfierase pe cel mai înalt reprezentant al Bisericii. „Pentru unele lucruri merită să mori”, spusese Hassassin-ul. El însă nu putea să nu se întrebe cum de reuşise un om handicapat să-l doboare pe şambelan. Totuşi, Kohler avusese o armă. „N-are importanţă cum a făcut-o! Fapt e că şi-a îndeplinit misiunea!”

Il camerlengo primea acum îngrijirile necesare. Langdon făcu vreo câţiva paşi, atras de matriţa fumegândă aflată pe podea, lângă scaunul directorului. „Al şaselea simbol?” Cu cât se apropia, cu atât se simţea mai confuz. Matriţa părea a fi un pătrat perfect, destul de mare şi, în mod evident, fusese scoasă din compartimentul central al casetei pe care o văzuse în bârlogul Illuminati. „Al şaselea şi ultimul simbol, spusese Hassassin-ul. Cel mai strălucit dintre toate.”

Langdon îngenunche alături de Kohler şi întinse mâna după matriţă. Metalul era încins încă. Apucând mânerul de lemn, profesorul ridică obiectul de pe podea. Nu prea ştia la ce să se aştepte, dar în mod cert nu-şi imaginase nicicând aşa ceva:

Un lung moment, îl privi buimac. Nimic nu mai avea sens. De ce icniseră soldaţii îngroziţi când văzuseră arsura? Era un pătrat cu nişte mâzgălituri aiurite. „Cel mai strălucit dintre toate?” Da, era simetric, se vedea clar dacă rotea matriţa, dar scălâmbăielile nu aveau nici un înţeles.

Când simţi o mână pe umărul lui, Langdon ridică privirea, crezând că e Vittoria. De pe mână însă picura sânge. Era a lui Maximilian Kohler.

Profesorul scăpă matriţa pe jos şi se ridică în picioare. „Kohler trăieşte încă!”

Chircit în scaunul său cu rotile, directorul abia dacă mai respira, horcăind greu. În ochii lui Langdon văzu aceeaşi privire de gheaţă cu care-l întâmpinase de dimineaţă, la CERN. Ochii lui păreau chiar mai duri acum, în apropierea morţii, dispreţul şi ura răzbătând nestingherite la suprafaţă.

Trupul încovrigat zvâcni uşor, dându-i de înţeles că încearcă să se mişte. Toţi ceilalţi din încăpere se aflau în jurul şambelanului şi Langdon ar fi vrut să-i strige, dar nu se putea clinti, hipnotizat parcă de intensitarea privirilor lui Kohler în ultimele secunde ale vieţii lui. Cu un efort aparent supraomenesc, directorul ridică o mână şi scoase un mic dispozitiv fixat în braţul scaunului. Era cam cât o cutie de chibrituri şi i-l întinse tremurător. În primul moment, Langdon se temu că e o armă. Dar era altceva.

— D-dă… Ultimele cuvinte ale lui Kohler erau o şoaptă hârâită, care se auzea cu greu: D-dă asta… Presei.

Sfârşit, directorul se stinse şi dispozitivul îi căzu pe genunchi.

Şocat, Langdon rămase cu ochii aţintiţi la obiectul acela. Era electronic. În partea din faţă se vedeau scrise cuvintele „SONY RUVI”. Profesorul îşi dădu seama că era unul dintre acele videorecordere miniaturale de ultimă oră. „Tipul ăsta e teribil!” exclamă în sinea lui. Kohler înregistrase probabil un fel de mesaj de adio, pe care voia ca presa să-l dea publicităţii… Fără îndoială o predică despre importanţa ştiinţei şi caracterul malefic al religiei. Langdon decise că a făcut deja destule pentru cauza directorului în seara asta şi, înainte ca Chartrand să-l poată vedea, puse videorecorder-ul într-un buzunar ascuns al sacoului. „Ultimul mesaj al lui Kohler n-are decât să putrezească în iad!”

În acel moment, vocea şambelanului rupse tăcerea din birou. Preotul încercă să se ridice.

— Cardinalii, şopti către Chartrand.

— Sunt încă în Capela Sixtină! Exclamă locotenentul. Căpitanul Rocher a ordonat să…

— Evacuaţi-i… Acum. Pe toţi.

Chartrand rosti două cuvinte şi un soldat plecă în fugă.

Schimonosit de durere, şambelanul bâigui:

— Elicopterul… În faţă… Duceţi-mă la spital.

În Piazza San Pietro, pilotul Gărzii Elveţiene aştepta în carlingă, fricţionându-şi tâmplele. Hărmălaia din jurul lui era atât de mare, încât aproape că acoperea huruitul rotorului încă în funcţiune. Asta nu mai era o priveghere pioasă la lumina lumânărilor; lucrurile începeau să ia o întorsătură violentă.

Până la miezul nopţii nu mai erau nici douăzeci şi cinci de minute, iar oamenii continuau să se înghesuie, unii rugându-se, alţii vărsând lacrimi pentru Biserică, o parte urlau şi aruncau obscenităţi, strigând că asta merită Biserica, iar alţii intonau versete din Apocalipsă.

Pilotul simţea că-i plesneşte capul. În lumina zecilor de reflectoare, privi mulţimea din jurul lui. Pe deasupra capetelor fluturau pancarte.

„ANTIMATERIA E ANTIHRISTUL!" „OM DE ŞTIINŢA = OM AL LUI SATANA" „UNDE E DUMNEZEUL VOSTRU ACUM?"

Pilotul mormăi, prinzându-şi capul în mâini. Se gândi să scoată parasolarul de vinilin şi să acopere parbrizul, ca să nu mai vadă hoarda din jurul lui, dar se răzgândi; ştia că în câteva minute urma să decoleze. Locotenentul Chartrand îi comunicase teribilele veşti. Şambelanul fusese atacat şi rănit grav de Maximilian Kohler. Acum, locotenentul, americanul acela şi femeia îl aduceau pe il camerlengo pentru a fi transportat la spital.

Pilotul se simţea personal răspunzător pentru atac şi se acuza fiindcă nu-şi urmase instinctul. Mai devreme, atunci când îl luase pe Kohler de la aeroport, sesizase ceva în ochii lui îngheţaţi. Nu-şi dăduse seama ce, dar nu-i plăcuse deloc. Oricum, nu avusese nici o importanţă. Rocher fusese maestrul de ceremonii; el insistase că ăsta era tipul pe care îl aşteptau cu toţii. „Ei bine, se părea că Rocher se înşelase."

Un nou val de strigăte se ridică din mulţime şi pilotul zări un şir de cardinali ieşind solemn din clădirea Vaticanului, în piaţă. Preoţii răsuflau fără îndoială uşuraţi, dar imediat pe chipurile lor apăru uimirea la vederea spectacolului care se desfăşura în faţa bazilicii.

Mugetul mulţimii se intensifică iarăşi. Durerea de cap nu-l slăbea deloc şi pilotul îşi spuse că ar avea nevoie de o aspirină. Poate chiar de trei. Nu-i plăcea să zboare după ce lua medicamente, dar câteva tablete i-ar strica în mod cert mai puţin decât menghina asta care-i strângea tâmplele. Întinse mâna după trusa de prim-ajutor, aflată alături de o serie de hărţi şi manuale într-un compartiment dintre cele două scaune din faţă. Încercă să deschidă cutia, dar era încuiată. Căută cheia pe bord, dar în cele din urmă se lăsă păgubaş. În seara asta, clar, nu avea noroc, aşa că reîncepu să-şi maseze tâmplele.

În bazilică, pe întuneric, Langdon, Vittoria şi doi soldaţi se îndreptau cu paşi lenţi spre ieşire. Negăsind ceva mai potrivit, îl duceau pe şambelan întins pe o masă, transportând trupul aproape inert ca pe un fel de targă. Afară se auzeau deja glasurile mulţimii. Il camerlengo se zbătea înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Timpul era pe sfârşite.

Era 23.39 când micul grup ieşi din Bazilica San Pietro. Afara, lumina era orbitoare; luminile ecranelor şi ale reflectoarelor se răsfrângeau în marmura albă precum razele soarelui pe întinderea de zăpadă polară. Langdon îşi miji ochii, încercând să rămână în umbra uriaşelor coloane, dar lumina venea din toate părţile. În faţă, un şir de monitoare uriaşe se ridica deasupra mulţimii.

Zăbovind pentru o clipă în capătul treptelor magnifice care duceau spre piaţă, Langdon se simţea aidoma unui actor adus fără voia lui pe cea mai mare scenă a lumii. Undeva, dincolo de luminile orbitoare, se auzea huruitul unui elicopter şi larma miilor de voci umane. În stânga, o procesiune de cardinali ieşea de la Vatican; bătrânii se opriră pentru o clipă, privind cu amărăciune scena care se desfăşura pe treptele bazilicii.

— Atenţie acum, spuse Chartrand în momentul când începură să coboare scara spre elicopter.

Langdon avea impresia că merge pe sub apă. Braţele îl dureau de la greutatea mesei şi a şambelanului. Oare ce anume s-ar mai putea întâmpla pentru ca momentele acestea să devină mai jalnice decât erau? Imediat însă îşi dădu seama de răspuns. Cei doi reporteri BBC plecaseră probabil spre celălalt capăt al pieţei, în zona presei, dar acum, atenţionaţi de zgomotul mulţimii, se întorceau. Glick şi Macri alergau spre ei cu toată viteza, iar camera funcţiona. „Uite şi şacalii!" îşi spuse Langdon.

— Halt! Strigă Chartrand. Înapoi!

Dar cei doi nu avea de gând să se oprească. „Celelalte reţele de televiziune vor avea nevoie probabil de numai şase secunde pentru a prelua transmisia BBC-ului", îşi zise profesorul. Dar se înşelase; două le fuseseră de-ajuns. Ca şi cum ar fi fost interconectate prin nişte fire nevăzute, toate ecranele din piaţă renunţară la imaginea conteinerului cu antimaterie şi începură să difuzeze aceeaşi imagine – un mic grup de oameni care coborau treptele Bazilicii San Pietro. Oriunde se uita, Langdon vedea trupul imobil al şambelanului în prim-plan. Tehnicolor.

„Nu e bine!" exclamă în sinea lui. Voia s-o ia la fugă pe scări şi să intervină, dar nu putea. Şi, oricum, n-ar fi avut nici un rost. Dacă de vină fusese vuietul mulţimii sau aerul rece de afară, Langdon n-avea să ştie niciodată, dar în clipa aceea neverosimilul se întâmplă chiar sub ochii lui.

Asemenea unui om care s-a trezit brusc dintr-un coşmar, şambelanul deschise ochii larg şi se ridică în capul oaselor. Luaţi prin surprindere, profesorul şi soldaţii se dezechilibrară. Masa se înclină şi rănitul începu să alunece. Buimaci, îşi aşezară încărcătura pe trepte, dar era prea târziu. Şambelanul alunecă dincolo de tăblia înclinată. Incredibil însă, nu căzu. Tălpile lui atinseră pavajul de marmură şi trupul îi zvâcni în poziţie verticală. O clipă se clătină uşor, dezorientat parcă, apoi, înainte să-l poată opri cineva, se repezi înainte pe scări, spre Macri.

— Nu! Urlă Langdon.

Chartrand ţâşni, încercând să-l oprească, dar şambelanul se răsuci spre el cu ochi sălbatici, înnebuniţi:

— Lasă-mă!

Locotenentul făcu un salt înapoi.

Scena deveni una de coşmar. Sutana ruptă, ale cărei capete îi fuseseră aşezate pe piept fără a fi prinse cu nimic, începu să-i alunece. Pentru un moment, Langdon crezu că pânza va rezista, dar momentul acela trecu rapid. Sutana îi căzu de pe umeri, rămânând agăţată în jurul taliei.

Vaietul care se ridică din mulţime păru că înconjoară tot globul într-o fracţiune de secundă. Camerele rulau frenetic, iar piaţa explodă în flash-urile aparatelor de fotografiat. Pe toate monitoarele video era proiectată imaginea pieptului înfierat al şambelanului, uriaşă, înfăţişată în cele mai mici şi mai cutremurătoare detalii. Pe unele ecrane obiectivul focalizase pe simbolul ars, rotindu-l cu 180 de grade: Suprema victorie Illuminati.

Langdon rămase holbându-se la unul dintre monitoare. Deşi simbolul era acelaşi de pe matriţa pe care o ţinuse în mână cu numai câteva minute mai devreme, acum avea sens. Un sens perfect. Forţa lui uluitoare îl izbi ca un tren în plină viteză.

Orientarea. Langdon uitase prima regulă a simbolisticii. „Când un pătrat nu mai este un pătrat?” De asemenea, uitase că matriţele, aidoma ştampilelor de cauciuc, nu arătau niciodată la fel cu amprenta lor. Fiindcă erau lucrate invers, în oglindă. El, unul, văzuse negativul simbolului!

Pe măsură ce vuietul mulţimii creştea, un vechi citat Illuminati îi răsuna în minte cu un nou înţeles: „Un diamant desăvârşit, născut din anticele elemente cu o asemenea perfecţiune, încât toţi cei care-l văd nu pot decât să se minuneze”.

Iar acum Langdon ştia că mitul era realitate.

Pământ, Aer, Foc, Apă.

Diamantul Illuminati.

Robert Langdon nu se îndoia că isteria şi haosul care cuprinseseră în aceste momente Piazza San Pietro depăşeau în intensitate tot ceea ce văzuse vreodată Colina Vaticanului. Nici o bătălie, nici o crucificare, nici un pelerinaj, nici o viziune mistică… Nimic din istoria de 2 000 de ani a Cetăţii nu putea egala amploarea emoţiilor dezlănţuite în această seară.

Pe fundalul tragediei prezente, Langdon simţea o stranie detaşare, de parcă ar fi plutit alături de Vittoria undeva deasupra, în capătul scărilor. Realitatea părea să se deformeze, să se dilate, ca într-un coşmar, toată nebunia din jur se desfăşura cu încetinitorul, abia târându-se…

„Şambelanul înfierat… Dorind ca lumea întreagă să vadă…” „Diamantul Illuminati… Dezvăluit în splendoarea sa diabolică…” „Ceasul conteinerului măsurând ultimele douăzeci de minute ale Vaticanului…”

Dar de-abia acum începea adevărata tragedie.

Ca într-un fel de transă post-traumatică, şambelanul părea deodată însufleţit de o nouă forţă, posedat de demoni. Începu să bolborosească, adresându-se unor spirite nevăzute, privind către cer şi ridicându-şi braţele spre Dumnezeu:

— Vorbeşte! Strigă înălţându-şi ochii spre ceruri. Da, te aud!

În acea clipă, Langdon înţelese şi inima îi împietri.

Vittoria probabil îşi dăduse şi ea seama, căci se făcu albă ca varul.

— E în stare de şoc, şopti ea. Are halucinaţii. Crede că vorbeşte cu Dumnezeu!

„Cineva trebuie să pună capăt situaţiei ăsteia! Îşi spuse Langdon. Era un sfârşit prea urât şi prea dezonorant. Duceţi-l odată la spital!”

În faţa lor, pe scări, Chinita Macii îşi găsise o poziţie ideală şi filma de zor. Imaginile preluate apăreau instantaneu pe toate monitoarele din piaţă… ca un şir nesfârşit de cinematografe în aer liber difuzau toate aceeaşi cutremurătoare tragedie.

Întreaga scenă părea ireală. Cu sutana sfâşiată şi pieptul ars, il camerlengo părea un luptător frânt, care trecuse prin focurile iadului pentru acest unic moment de revelaţie. Cu faţa ridicată spre cer, continua să strige:

— Ti sento, Dio! Te aud, Dumnezeule!

Chartrand se trase înapoi, cu o expresie nelămurită, de teamă şi de veneraţie totodată.

Instantaneu, mulţimea din piaţă amuţi. Parcă întreaga planetă era învăluită într-o tăcere absolută… Fiecare în faţa televizorului său, ţinându-şi respiraţia.

Pe trepte, în faţa lumii întregi, şambelanul îşi deschise braţele. Era aidoma Hristului răstignit, gol şi cu o rană deschisă pe piept. Ridicându-şi mâinile către cer şi privind în sus, exclamă:

— Grazie, grazie, Dio!

Nici o şoaptă nu se auzi din mulţime:

— Grazie, Dio! Strigă preotul iarăşi.

Aidoma razelor de soare ce străpung cerul plin de nori, o expresie de bucurie i se întipări pe faţă:

— Grazie, Dio!

„Mulţumesc, Doamne?” se întrebă Langdon.

Şambelanul radia acum, complet transfigurat. Continua să privească spre cer, dând din cap frenetic, încuviinţând. Apoi îi strigă iarăşi Cerului:

— Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!”

Profesorul ştia cuvintele, dar nu pricepea de ce le striga il camerlengo.

Preotul se întoarse spre mulţime şi urlă din nou în noapte:

— Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!

Apoi îşi ridică iar braţele spre cer şi începu să râdă zgomotos:

— Grazie, Dio! Grazie!

Evident, omul înnebunise.

Lumea privea, vrăjită.

Sfârşitul avea să fie însă unul la care nimeni nu se aştepta. Cu un ultim hohot de bucurie, şambelanul se întoarse şi o luă la goană înapoi, în bazilică.

Unsprezece şi patruzeci şi două de minute.

Procesiunea care năvăli în bazilică pe urmele şambelanului nu era una din care Langdon să-şi fi imaginat vreodată că va face parte – cu atât mai puţin să se afle în fruntea ei. Dar el fusese cel mai aproape de uşă şi acţionase din instinct.

„O să moară acolo, înăuntru!” îşi spuse, năpustindu-se în nesfârşitul întuneric al locaşului.

— Camerlengo! Stai!

În interior era un întuneric de mormânt; pupilele lui erau contractate, de la luminile orbitoare de afară şi acum nu vedea nici la doi metri în faţă, aşa că se opri. Undeva, în faţă, auzea foşnetul slab al sutanei.

Vittoria şi soldaţii ajunseră lângă el, cu lanterne, dar fasciculele slăbiseră în intensitate şi nu făceau faţă abisului întunecat. Mişcându-se frenetic, razele de lumină dezvăluiau doar coloane masive şi pardoseala de marmură. Nici urmă de şambelan.

— Camerlengo! Strigă Chartrand, înspăimântat. Aşteptaţi! Signore!

Un zgomot răsună la uşa din spatele lor şi toate capetele se întoarseră. Silueta masivă a Chinitei Macii se profila în cadrul de la intrare. Camera fixată pe umăr şi ledul roşu licărind arătau că transmisia TV era în toi. Glick venea fuga în spatele ei, cu microfonul în mână, zbierând la ea să-l aştepte.

Langdon nu-şi putea crede ochilor: „Nu e vremea pentru aşa ceva!”

— Afară! Urla Chartrand. N-aveţi voie să vedeţi aşa ceva!

Dar Macri şi Glick nu se opriră.

— Chinita, se auzi vocea speriată a reporterului. Asta-i sinucidere! Eu nu vin!

Macri nu-i dădu atenţie. Apăsă un comutator al camerei şi dintr-o dată micul proiector ataşat se aprinse, orbindu-i pe toţi.

Langdon îşi umbri ochii şi se întoarse cu spatele, săgetat de durere. „La naiba!” Când îşi reveni şi privi în jur, văzu că bazilica era iluminată pe o distanţă de vreo treizeci de metri.

În acea clipă, vocea şambelanului răsună undeva, în depărtare:

— Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!”

Macri îşi îndreptă camera într-acolo. La distanţă, aproape la marginea razei de lumină, se zărea o formă cenuşie, o sliuetă familiară care alerga spre altarul principal.

Urmă un moment de ezitare generală, fiecare încerca să înţeleagă ce se petrece. Apoi zăgazurile se rupseră. Chartrand ţâşni pe lângă Langdon, repezindu-se pe urmele şambelanului. Profesorul se luă după el. Apoi soldaţii şi Vittoria. Macri încheia şirul, luminându-le tuturor calea şi transmiţând lumii întregi această goană sinistră. Glick înjură cu o voce groasă şi începu să alerge şi el, fără a-şi întrerupe comentariul sacadat, gâfâit şi bâlbâit.

Când o văzuse pentru prima dată, locotenentul Chartrand îşi spusese că nava principală a Bazilicii San Pietro este ceva mai lungă decât un stadion olimpic de fotbal. În seara aceasta însă, i se părea de două ori mai mare. În timp ce alerga pe urmele şambelanului, se întreba încotro se îndreaptă. Omul era în stare de şoc, evident, delirând în urma traumei fizice şi a masacrului din biroul papei.

Undeva, în faţă, dincolo de raza de acţiune a proiectorului BBC, glasul şambelanului răsună voios:

— Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!”

Chartrand ştia că e un verset din Scriptură – Matei XVI, 18, dacă-şi amintea el bine. „Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea!” Un verset cât se

poate de nepotrivit, aproape crud în inadecvarea sa… Biserica fiind pe punctul de a fi distrusă din temelii. Fără îndoială, il camerlengo înnebunise!

Sau poate că nu…?

Pentru o fracţiune de secundă, inima îi tremură. Mesajele divine şi viziunile mistice i se păruseră totdeauna doar nişte simple iluzii, un fel de beţii cu apă rece, produsul unor minţi care auzeau exact ceea ce voiau să audă; Dumnezeu nu comunică direct!

O clipă mai târziu însă, ca şi cum însuşi Sfântul Duh coborâse pentru a-l convinge de puterea sa, Chartrand avu o viziune.

La cincizeci de metri în faţa lui, chiar în mijlocul bisericii, apăru un spectru… O siluetă diafană, cu un halou luminos. Fantoma palidă semăna cu trupul pe jumătate gol al şambelanului şi părea transparentă, luminoasă. Chartrand încremeni locului, simţind un nod în gât. Il camerlengo străluceşte! Trupul părea a radia tot mai intens. Apoi începu se se scufunde… Adânc, tot mai adânc… Până ce dispăru ca prin farmec în pardoseală.

Langdon văzu şi el fantoma. Pentru un moment, crezu că a avut şi el o viziune. Dar trecând de Chartrand şi alergând spre locul în care dispăruse şambelanul, îşi dădu seama ce se întâmplase. Preotul ajunsese la Nişa Pallium-urilor – încăperea subterană, luminată de nouăzeci şi nouă de candele. Lumina ce răzbătea de dedesubt îl învăluise într-un fel de halou fantomatic; apoi, când coborâse treptele, dăduse impresia că dispare în podea.

Langdon ajunse cu răsuflarea tăiată la deschizătura în pardoseală şi privi în jos. La capătul treptelor, în lumina aurie a lămpilor, şambelanul alerga spre uşile de sticlă care dădeau spre sala în care se afla celebra casetă aurie.

„Dar ce face acolo? Se minună Langdon. Doar nu crede că în caseta aceea…”

Il camerlengo deschise uşile dintr-o singură mişcare şi ţâşni înăuntru. Ciudat însă, trecu pe lângă ea parcă fără s-o vadă. Doi metri mai departe, se prăbuşi în genunchi şi începu să tragă de un grilaj de fier încastrat în podea.

Cuprins de oroare, profesorul înţelese încotro se îndrepta preotul. „Dumnezeule mare, nu!” Şi se repezi pe scări după el:

— Părinte! Nu!

Când deschise uşile de sticlă, îl văzu opintindu-se deasupra grilajului. Balamaua metalică trosni asurzitor şi fierul se ridică, scoţând la iveală un puţ adânc şi o scară abruptă ce părea să coboare spre nicăieri. Şambelanul se aplecă spre deschidere, dar Langdon îl prinse de umerii goi şi-l trase înapoi. Pielea omului era lunecoasă, asudată, însă profesorul îşi încleşta bine degetele.

Il camerlengo se răsuci, evident surprins:

— Ce faci aici?

Privirile li se întâlniră şi Langdon avu aproape un şoc. Preotul nu mai avea privirea sticloasă şi vagă a unuia căzut în transă; în ea strălucea limpede o fermitate lucidă. Arsura de pe piept părea înfiorătoare.

— Părinte, spuse Langdon cât de calm putu, nu puteţi coborî acolo. Trebuie să evacuăm clădirea.

Vocea şambelanului răsună la fel de senină:
— Fiule, am primit un mesaj. Ştiu…
— Camerlengo!
Urmat de ceilalţi, Chartrand năvăli şi el pe trepte, în încăperea subterană.
Când văzu grilajul deschis din podea, pe chipul locotenentului se aşternu o expresie îngrozită. Îşi făcu semnul crucii şi-i aruncă profesorului o privire recunoscătoare, fiindcă îl împiedicase pe preot să coboare. Langdon înţelese; citise destule despre arhitectura Vaticanului pentru a şti ce se află dincolo de grilaj. Acesta era cel mai sacru loc al creştinătăţii: Terra Santa.
Pământ Sfânt. Unii îi spunea Necropola; alţii, Catacombele. Conform celor relatate de puţinii clerici care coborâseră aici în decursul anilor, Necropola era un labirint întunecat de cripte subterane în care un vizitator rătăcit îşi putea găsi cu uşurinţa sfârşitul. Nu era câtuşi de puţin un loc în care şi-ar fi dorit să alerge după şambelan.
— Signore, îl rugă locotenentul. Sunteţi în stare de şoc. Trebuie să plecăm de aici. Nu puteţi coborî acolo! Ar fi sinucidere curată.
Cu un stoicism neaşteptat, în tăcere, preotul îşi puse o mână pe umărul lui:
— Îţi mulţumesc pentru grija şi ajutorul dumitale. Nu-ţi pot explica… Nu pot spune că înţeleg… Dar am avut o revelaţie. Ştiu unde este antimateria.
Nimeni nu rosti nici un cuvânt. Şambelanul se întoarse spre ceilalţi:
— Pe această piatră clădi-voi Biserica Mea.” Acesta a fost mesajul. Sensul lui e clar.
Langdon nu reuşea să înţeleagă nici măcar cum de era omul atât de convins că îi vorbise Dumnezeu, dar să mai şi priceapă sensul mesajului!
„Pe această piatră clădi-voi Biserica mea?”
Iisus rostise aceste cuvinte atunci când îl alesese pe Petru pentru a-l fi Întâiul Apostol. Ce aveau ele a face cu situaţia de acum?
Macri se apropie pentru un prim-plan. Glick amuţise.
Il camerlengo vorbea repede acum:
— Illuminati şi-au amplasat arma lor de distrugere în însăşi inima acestei biserici. La fundaţie. Chiar pe piatra ei de temelie. Iar eu ştiu unde e această piatră.
Langdon era sigur că venise vremea ca şambelanul să fie scos cu forţa afară. Oricât de lucid părea, cuvintele lui nu erau decât nişte simple aiureli. „O piatră? Piatra de temelie a bisericii?” Dar treptele astea nu duceau spre fundaţie, ci în necropolă!
— Versetul e o metaforă, părinte! Nu există o piatră reală!
Şambelanul îl privi cu o tristeţe ciudată:
— Există o piatră, fiule, spuse el şi arătă în puţ. Pietro e la pietra.
Langdon îngheţă. Într-o fracţiue de secundă, înţelese.
Austera simplitate a logicii îi dădu fiori. Privind alături de ceilalţi scara abruptă, îşi dădu seama că era, într-adevăr, o piatră îngropată la temelia bisericii.
Pietro e la pietra. „Petru este piatra.”

Credinţa lui Petru în Dumnezeu era atât de puternică şi de neclintită, încât Iisus îl numise „piatră” – ucenicul neşovăitor, pe umerii căruia Hristos avea să-şi clădească Biserica. Exact în acest loc, pe colina Vaticanului, fusese Petru crucificat şi îngropat. Primii creştini au construit un mic altar deasupra mormântului său. Pe măsură ce noua religie s-a răspândit, altarul a devenit tot mai mare şi mai impunător, culminând cu bazilica de azi. Întreaga credinţă catolică a fost clădită, în cel mai adevărat înţeles al cuvântului, pe Sfântul Petru. Piatra.

— Antimateria e aşezată pe mormântul Sfântului Petru, spuse şambelanul, cu o claritate perfectă în voce.

În ciuda provenienţei aparent supranaturale a informaţiei, Langdon sesiză o logică rece în ea. Amplasarea conteinerului pe mormântul Sfântului Petru părea acum un fapt dureros de evident. Într-un act de simbolică sfidare, Illuminati aşezaseră antimateria în chiar inima creştinătăţii – atât în sensul literal cât şi figurativ al cuvântului. Extrema infiltrare.

— Iar dacă aveţi nevoie de o confirmare lumească, adăugă şambelanul nerăbdător, tocmai am găsit grilajul neîncuiat. Niciodată nu e lăsat descuiat. Cineva a fost deci acolo jos… de curând.

Toată lumea privi în puţ.

O clipă mai târziu, cu o agilitate neaşteptată vârstei lui, il camerlengo se răsuci, înhăţă o candelă şi se repezi spre deschiderea din podea.

Treptele de piatră coborau adânc în pământ.

„O să mor acolo jos”, îşi spuse Vittoria încleştându-şi degetele pe balustrada de frânghie paralelă cu scara. Deşi Langdon încercase să-l oprească pe şambelan să intre în puţ, Chartrand intervenise, apucându-l de braţ. Tânărul locotenent era convins probabil că il camerlengo avea dreptate.

După o scurtă ciondăneală, profesorul îşi eliberase braţul şi pornise după şambelan, urmat îndeaproape de Chartrand. Mânată de instinct, Vittoria coborâse în urma lor.

Acum alerga pe treptele abrupte, conştientă că un pas greşit putea însemna moartea. Departe în faţa ei se zărea strălucirea aurie a lămpii şambelanului; şi în spate îi auzea pe cei doi reporteri încercând să ţină pasul. Proiectorul camerei arunca umbre care tremurau în puţ, luminându-le paşii. Vittoriei nu-i venea să creadă că lumea întreagă era martoră la această nebunie. „Închide naibii camera aia blestemată!” Ştia însă că lumina astfel oferită era unicul ajutor ca ei să-şi poată continua drumul.

Pe întregul parcurs al bizarei curse de urmărire, gândurile i se învârteau ameţitor în minte. Ce-ar putea face il camerlengo acolo jos? Chiar dacă ar găsi antimateria? Oricum, nu mai era timp!

Spre surprinderea ei însă, intuiţia îi spunea că şambelanul avea dreptate. Amplasarea conteinerului la zeci de metri sub pământ părea o alegere aproape nobilă şi binevoitoare. La mare adâncime în subteran – ca în laboratorul de la CERN -anihilarea antimateriei ar avea rezultate mai puţin dezastruoase – fără declanşare de căldură, fără şrapnele… Doar o biblică despicare a pământului şi o prăbuşire în interior a uriaşei bazilici.

Sa fi fost acesta un act de bunăvoinţa din partea lui Kohler? Menit sa cruţe vieţi? Vittoria îi putea înţelege şi accepta ura faţa de religie… Dar această uluitoare conspiraţie părea ceva mai presus de Kohler. Să fi fost ura şi dispreţul lui atât de profunde? Pentru a distruge Vaticanul? Să angajeze un asasin? Să-i asasineze pe tatăl ei, pe papă, pe cei patru cardinali? Părea ceva greu de imaginat. Şi cum izbutise Kohler să pătrundă astfel în Cetatea Vaticanului? „Rocher fusese omul lui din interior, îşi spuse Vittoria. Rocher era un Illuminatus.” Fără îndoială, căpitanul avea chei de pretutindeni – de la apartamentele papei, de la Il Passetto, Necropolă, mormântul Sfântului Petru… de peste tot. El ar fi putut plasa antimateria pe mormântul Sfântului Petru – un loc în care foarte puţini aveau acces – şi apoi să le ordone subalternilor să nu piardă timpul cercetând zonele cu restricţie ale Vaticanului. Rocher ştiuse că nimeni nu avea să găsească antimateria.

„Dar nu luase în calcul mesajul divin primit de şambelan.”

Mesajul! Pentru a înţelege asta avea nevoie de credinţa oarbă pe care se străduia acum s-o trezească în sufletul ei. Chiar comunicase oare Dumnezeu cu il camerlengo? Instinctul ei spunea că nu şi totuşi studiile ei, întreaga fizică a interconectivităţii spuneau altceva.

Aproape în fiecare zi era martora unor comunicări miraculoase – ouă gemene ale ţestoaselor de mare despărţite şi incubate în laboratoare la mii de kilometri depărtare unele de altele eclozând în acelaşi moment… Milioane de meduze înotând în acelaşi ritm, ca dirijate de o minte unică… „Pretutindeni se întind linii invizibile de comunicare”, îşi spuse.

Dar… Între om şi Dumnezeu?

Ar fi vrut ca tatăl ei să fie acolo, pentru a-i insufla credinţa lui.

Îi explicase odată, în termeni ştiinţifici, ce însemna comunicarea divină şi atunci o făcuse să creadă în ea. Chiar şi acum îşi amintea ziua în care îl văzuse cum se ruga şi-l întrebase:

— Tată, de ce pierzi vremea rugându-te? Dumnezeu nu-ţi poate răspunde.

Leonardo Vetra o privise cu un surâs părintesc:

— Fetiţa mea cea sceptică! Prin urmare, nu crezi că Dumnezeu îi vorbeşte omului? Lasă-mă să-ţi explic pe înţelesul tău!

Luase apoi de pe un raft un model al creierului uman şi i-l arătase.

— După cum probabil ştii, oamenii îşi folosesc în mod obişnuit doar o mică parte a potenţialului lor cerebral. Dacă însă îi plasezi în situaţii tensionate din punct de vedere emoţional – cum ar fi traume fizice puternice, o stare de extremă frică sau bucurie, ori o profundă meditaţie – brusc neuronii lor încep să intre în miliarde şi miliarde de conexiuni, conferindu-le o claritate mintală extraordinară.

— Şi ce-i cu asta? Întrebase Vittoria. Dacă gândeşti clar nu înseamnă că vorbeşti cu Dumnezeu!

— Aha! Exclamase Vetra. Şi totuşi, soluţiile remarcabile ale unor probleme aparent imposibil de rezolvat apar exact în aceste momente de claritate mintală. E ceea ce misticii numesc „stări de conştiinţă alterate”.

Psihologii le-au botezat „hiperconştienţă”. Iar creştinii le spun „rugăciuni împlinite”.

Vetra îi surâse larg şi apoi adăugase:

— Uneori, revelaţia divină nu înseamnă altceva decât ajustarea propriilor capacităţi mintale pentru a auzi ceea ce sufletul ştie dintotdeauna.

Acum, în vreme ce cobora în viteză treptele spre măruntaiele pământului, Vittoria îşi spuse că tatăl ei avusese, probabil, dreptate. Era oare chiar atât de greu de crezut că trauma fizică suferită îi transpusese şambelanului mintea într-o stare în care pur şi simplu „ştiuse” unde este amplasată antimateria?

„Fiecare individ e un Dumnezeu, declarase Buddha. Fiecare individ ştie absolut totul. Avem nevoie doar de o minte deschisă pentru a ne conştientiza propria înţelepciune.”

În acel moment de claritate, coborând treptele spre necropolă, Vittoria simţi cum mintea i se deschide şi propria înţelepciune răzbate la suprafaţă. Acum ştia fără umbră de îndoială care erau intenţiile şambelanului. Iar aceasta înţelegere îi aduse o dată cu ea o teamă cum nu mai cunoscuse vreodată.

— Camerlengo, nu! Dumneavoastră nu înţelegeţi, strigă ea deodată, amintindu-şi de mulţimea adunată în piaţă. Dacă duceţi antimateria sus… Vor muri cu toţii!

Langdon sărea câte trei trepte deodată. Tunelul era îngust şi înghesuit, dar nu simţea nici o tensiune claustrofobică. Vechile lui spaime erau copleşite acum de o frică mult mai profundă:

— Camerlengo! Strigă apropiindu-se în viteză. Trebuie să lăsaţi antimateria acolo unde se află! Nu există altă cale!

Nici măcar în clipa în care le rostea, profesorul nu putea crede ceea ce spunea. Pe lângă faptul că acceptase revelaţia divină a şambelanului, acum susţinea distrugerea Bazilicii San Pietro – una dintre cele mai strălucite realizări arhitecturale ale lumii… la fel ca toate operele de artă din interiorul ei.

„Dar toată lumea de afară… Nu există altă cale!”

Era o crudă ironie faptul că singura modalitate de salvare a oamenilor era distrugerea bisericii. Probabil că Illuminati se amuzau grozav la ideea acestui simbolism.

Aerul care urca din puţ era umed şi rece. Undeva, acolo jos, se afla necropola sacră… Mormântul Sfântului Petru şi al altor nenumăraţi creştini. Profesorul tremură străbătut de un fior şi spera că nu va fi o misiune sinucigaşă ceea ce făcea acum.

Brusc, lampa şambelanului încremeni pe loc. Langdon îl ajunse imediat din urmă.

Capătul scării se zărea abrupt la picioarele lor. În faţa ei se înălţa o poartă de fier pe care erau gravate trei cranii. Şambelanul o împinse. Profesorul sări drept în faţa lui, blocându-i înaintarea. Ceilalţi se năpustiră pe trepte, fantomatici în lumina proiectorului… Mai cu seamă Glick, care părea mai alb cu fiecare pas.

Chartrand îl apucă pe Langdon de braţ:

— Lasă-i să treacă!

— Nu! Strigă Vittoria din urmă, cu răsuflarea tăiată. Trebuie să ieşim acum! Nu puteţi scoate antimateria de aici! Dacă o aduceţi sus, toţi oamenii aceia de afară vor muri!

Vocea preotului răsună surprinzător de calmă:

— Voi toţi… Trebuie să aveţi încredere. Timpul care a mai rămas e scurt.

— Dar nu înţelegi! Exclamă Vittoria. O explozie la nivelul solului ar fi mult mai devastatoare decât aici!

Il camerlengo o privi, fără cea mai mică urmă de nebunie în ochii săi verzi:

— A spus cineva ceva despre o explozie la nivelul solului?

Vittoria se holbă la el:

— Adică o lăsaţi aici, jos?

Siguranţa din glasul preotului era aproape hipnotică:

— Nimeni nu va mai muri în seara aceasta.

— Părinte, dar…

— Te rog… ai măcar puţină credinţă!

Apoi vocea îi scăzu până la nivelul unei şoapte ferme:

— Nu cer nimănui să vină cu mine. Sunteţi liberi să plecaţi cu toţii. Tot ce vă rog este să nu vă amestecaţi în voia Lui. Lăsaţi-mă să fac ceea ce am fost chemat să fac. Eu trebuie să salvez această biserică. Şi pot s-o salvez. Jur pe propria viaţă.

Linîştea care urmă semăna mai degrabă cu bubuitul asurzitor al unui tunet.

Unsprezece şi cincizeci şi unu de minute.

Necropolă înseamnă, literal, „Oraşul Morţilor”.

Nimic din ceea ce citise despre ea nu-l pregătise pe Langdon pentru ce avea să vadă acum. Uriaşele caverne erau presărate cu mii de cavouri în ruină, ca nişte mici căsuţe în interiorul unei peşteri. Aerul mirosea a mort. O reţea de alei şerpuite se întindea între mormintele putrede, majoritatea ridicate din cărămidă acoperită cu marmură. Ca nişte coloane de praf, sute de stâlpi de pământ se înălţau între ele, susţinând o boltă mizeră ce atârna la mică înălţime deasupra locurilor de veci.

„Oraşul Morţilor”, repetă Langdon în sinea lui, simţindu-se prins undeva, între interesul ştiinţific şi frica brută, primitivă. Alerga alături de ceilalţi pe aleile şerpuite. „Oare am făcut o alegere greşită?”

Chartrand fusese primul care căzuse sub vraja şambelanului, îi deschise poarta de fier şi astfel îşi arătă încrederea în preot. La su-gestia acestuia din urmă, Glick şi Macri acceptaseră în mod nobil să ofere mai departe lumina necesară căutării, deşi, ţinând seama de premiul care-i aştepta în caz că scăpau cu viaţă, motivaţia lor reală putea fi considerată cel puţin suspectă. Vittoria fusese cea mai reţinuta dintre toţi, Langdon zărind în ochii ei o prudenţă care părea, tulburător, mai degrabă un fel de intuiţie feminină.

„Acum e prea târziu, îşi spuse, alergând alături de ea pe urmele celorlalţi. Ne-am pecetluit soarta.”

Vittoria tăcea, dar profesorul ştia că amândoi se gândesc la acelaşi lucru: „Nouă minute nu sunt suficiente pentru a ieşi din Vatican, în caz că şambelanul se înşală”.

În timp ce fugea cu greu printre morminte, Langdon simţi la un moment dat că înaintează mai greu şi îşi dădu seama, cu surprindere, că începuseră să urce. Când înţelese care era explicaţia, îl trecură fiorii. Topografia locului era aceeaşi de pe vremea lui Iisus. Alergau pe vechea colină a Vaticanului! Profesorul îi auzise pe unii savanţi afirmând că mormântul Sfântului Petru ar fi situat aproape de culmea colinei şi se întrebase cum de ştiau acest lucru. Acum pricepuse: „A naibii colină este încă aici!”

Langdon avea impresia că răsfoia rapid pagini vechi de istorie. Undeva în faţa lui se afla mormântul Sfântului Petru – cea mai sfântă relicvă a creştinătăţii. Acum era greu de crezut că pe acest loc se aflase iniţial doar un modest altar. Pe măsură ce renumele Sfântului se răspândea, noi altare şi temple fuseseră înălţate unul deasupra celuilalt, până la cupola de 130 de metri a lui Michelangelo, al cărei apex era poziţionat direct deasupra anticului mormânt, cu precizie de o fracţiune de centimetru.

Continuau să urce prin tunelul sinuos. Langdon îşi privi ceasul. Opt minute. Începuse să se întrebe dacă nu cumva şi el şi Vittoria aveau să se alăture pentru vecie cadavrelor care-şi dormeau aici somnul de veci.

— Atenţie! Strigă Glick din spatele lor. Găuri de şarpe!

Profesorul le observă la timp – o serie de orificii săpate în pământul aleii. Sări şi le ocoli.

Sări şi Vittoria, abia evitând să calce în ele. Nedumerită, privi spre Langdon:

— Găuri de şarpe?

— De fapt, găuri de lapte, o corectă el. Crede-mă, n-ai vrea să afli amănunte!

Orificiile acelea, îşi dăduse el seama, erau „canale de libaţie”. Primii creştini credeau în reînvierea trupului şi foloseau aceste găuri pentru a „hrăni morţii”, tumând prin ele lapte şi miere în criptele de dedesubt.

Il camerlengo se simţea istovit.

Dar mergea înainte, trupul său găsind forţă în datoria pe care o avea faţă de Dumnezeu şi faţă de semenii săi. „Aproape am ajuns.” Durerea era incredibilă. „Mintea poate provoca dureri mult mai cumplite decât corpul.” Totuşi, se simţea obosit. Ştia însă că mai are la dispoziţie foarte puţin timp.

— Voi salva Biserica Ta, Doamne. Jur!

În ciuda proiectorului BBC din spate, pentru care le era recunoscător celor doi reporteri, şambelanul nu renunţase la candelă. „Sunt un far călăuzitor în întuneric. Sunt lumina lor.” Lampa se clătina în fugă şi pentru o clipă se temu că uleiul inflamabil se va vărsa şi-l va arde; avusese parte de suficienta carne arsă pentru o seară!

Când se apropie de culme, abia mai putea răsufla, scăldat în sudoare. Dar, când ajunse în vârf, parcă se născuse din nou. Se împletici pe bucata de

pământ plat pe care mai stătuse de atâtea ori înainte. Aici drumul se încheia, în dreptul unui perete de pământ. Pe o mică inscripţie se putea citi: Mausoleum S. La tombă di San Pietro.

În faţa lui, la nivelul taliei, se vedea o deschidere în perete. Aici nu mai era nici o plăcuţă inscripţionată. Nici un ornament. Doar o simplă gaură în zid, dincolo de care se deschidea o grotă mică şi un sarcofag sărăcăcios. Il camerlengo privi în deschidere şi surâse obosit. În spatele lui îi putea auzi pe ceilalţi cum se apropiau. Puse candela jos, pe pământ şi căzu în genunchi pentru a se ruga: „Îţi mulţumesc, Doamne. E aproape gata.”

Afară, în piaţă, înconjurat de cardinalii muţi de uimire, Mortati privea ecranele video, urmărind drama care se desfăşura jos, în criptă. Nu mai ştia ce să creadă. Oare lumea întreagă fusese martoră la ceea ce văzuse el? Oare Dumnezeu chiar îi vorbise şambelanului? Antimateria chiar se afla pe mormântul…?

— Priviţi! Izbucni un strigăt din mulţime.

Toată lumea arăta cu degetul spre ecranul BBC:

— Acolo! E un miracol!

Mortati privi şi el. Unghiul de filmare tremura, dar imaginea era suficient de clara. Şi de neuitat.

Filmat din spate, il camerlengo îngenunchease pe podeaua de pământ, în rugăciune. În faţa lui se deschidea un fel de gaură în perete. În interior, printre resturi vechi de piatră, se zărea un sicriu de lut ars. Mortati îl văzuse o singură dată, dar ştia ce conţine.

Sfântul Petru!

Bătrânul cardinal nu era chiar atât de naiv încât să creadă că exclamaţiile de uimire şi bucurie care se ridicau din mulţime erau provocate de imaginea uneia dintre cele mai sacre relicve ale creştinătăţii. Nu la vederea mormântului în care-şi dormea Sfântul Petru somnul de veci cădeau oamenii în genunchi, plini de recunoştinţă şi pietate… ci în faţa obiectului aşezat deasupra lui.

Conteinerul cu antimaterie. Se afla acolo… Unde se aflase toată ziua… Ascuns în bezna necropolei. Ironic. De neoprit. Mortal. Revelaţia şambelanului se dovedise corectă.

Mortati privea cilindrul transparent ca hipnotizat. Globula de lichid mai plutea încă în mijlocul lui. În jur, grota avea licăriri roşietice, la fel ca ledul care număra ultimele cinci minute de existenţă ale conteinerului.

Tot pe mormânt, la câţiva centimetri distanţă de cilindru, se afla camera video a Gărzii Elveţiene.

Mortati se închină, încredinţat că aceasta era cea mai înspăimântătoare imagine pe care o văzuse vreodată. După o clipă însă, îşi dădu seama că ceea ce era mai rău de-abia acum începea.

Il camedengo se ridică brusc în picioare, înhăţă conteinerul cu antimaterie şi se întoarse spre ceilalţi. Pe chipul lui se citea o concentrare desăvârşită. Trecu pe lângă grupul care-l însoţise şi o luă înapoi pe drumul pe care venise.

În obiectiv apăru figura îngrozită a Vittoriei Vetra:

— Camerlengo! Unde vă duceţi? Parcă spuneaţi că…

— Ai credinţă! O întrerupse el fără a se opri din fugă.

Vittoria se răsuci spre Langdon:

— Ce facem acum?

Profesorul încercă să-l oprească, dar Chartrand se postă între ei, convins probabil că şambelanul ştia ce face.

Imaginile transmise de camera BBC păreau luate dintr-un montagnes russes – tremurate, zgâlţâite, chipuri confuze şi îngrozite care fugeau spre intrarea în necropolă.

În Piazza San Pietro, cardinalul Mortati bâlbâi cu neîncredere:

— Chiar aduce lucrul acela aici, sus?

Pe ecranele televizoarelor din lumea întreagă se vedea cum il camedengo alerga prin necropolă, spre ieşire, cu antimateria în faţa lui.

— Nimeni nu va mai muri în seara aceasta!

Dar se înşela.

Şambelanul se năpusti pe uşile Bazilicii San Pietro la exact 23.56. Se împletici orbit de lumina zecilor de reflectoare, ducând antimateria în palme, ca pe o orfrandă preţioasă. Propria siluetă, pe jumătate goală şi sfârtecată, îl înconjura, uriaşă, pe toate ecranele din piaţă. Vuietul care se ridică din mulţime nu semăna cu nimic din ce auzise el vreodată – strigăte, vaiete, incantaţii, rugăciuni… Un amestec de veneraţie şi de teroare.

„Fereşte-ne pe noi de cel rău”, şopti, neauzit.

Cursa prin necropolă îl extenuase. Fusese la un pas de dezastru. Robert Langdon şi Vittoria Vetra încercaseră să-l oprească, să arunce conteinerul înapoi în ascunzătoarea sa subterană, să fugă afară, la adăpost. „Orbi şi proşti!”

Cu o claritate înfricoşătoare, şambelanul îşi dădu seama că, în orice altă noapte cu excepţia acesteia, n-ar fi reuşit să câştige o asemenea cursă. În seara asta însă, Dumnezeu îi fusese din nou alături. Pe punctul de a-l intercepta, Robert Langdon fusese oprit de locotenentul Chartrand, la fel de încrezător şi ascultător ca întotdeauna. Reporterii, desigur, erau năuciţi şi păreau îngreunaţi de echipamentele lor pentru a se mai amesteca.

„Necunoscute sunt căile Domnului.”

Acum îi auzea pe ceilalţi venind în urma lui… Îi vedea pe ecran cum se apropiau. Adunându-şi ultimele forţe, ridică antimateria deasupra capului. Apoi, trăgându-şi umerii goi spre spate, într-un act de sfidare faţă de simbolul Illuminati înfierat pe pieptul lui, se năpusti în jos, pe trepte.

Începe actul final.

„Drum bun, îşi spuse. Drum bun.” „Patru minute…”

Langdon nu văzu nimic în clipa când ieşi din bazilică şi marea de lumini din piaţă îi lovi iarăşi retina. Tot ce reuşi să distingă era silueta şambelanului coborând în grabă scările. Pentru o frântură de secundă, înconjurat de aura reflectoarelor, il camerlengo străluci cu o aură îngerească, aidoma unei zeităţi. Sutana îi atârna în jurul şoldurilor, ca un linţoliu. Trupul îi fusese rănit şi schilodit de mâinile duşmanilor şi totuşi omul rezista. Cu fruntea ridicată,

strigând lumii întregi să aibă credinţă, alerga spre mulţime ducând în mâini o armă de distrugere în masă.

Langdon coborî scările în viteză, după el: „Ce are de gând să facă? O să-i omoare pe toţi!”

— Lucrul Satanei, strigă preotul, locul lui nu este în Casa Domnului!

— Părinte! Răcni Langdon din spatele lui. Nu ai unde să te duci!

— Priveşte spre ceruri! Uităm adesea să privim spre ceruri!

În acea clipă Langdon îşi dădu seama încotro se îndreaptă şi, ca o revelaţie, adevărul îl copleşi. Chiar dacă n-o putea vedea din cauza luminilor, ştia că salvarea lor era acolo, sus.

Centrul Romei, plin de stele. Calea de scăpare.

Elicopterul cerut pentru a-l duce pe şambelan la spital era chiar în faţa lor, cu pilotul în carlinga şi rotorul deja pornit. Pe când preotul făcea ultimii paşi spre el, Langdon se simţi cuprins de un entuziasm debordant.

Gândurile care i se învârteau în minte erau aidoma unui torent…

Mai întâi, văzu în faţa ochilor întinderea nemărginită a Mării Mediterane. Cât de departe se afla oare? Opt kilometri? Cincisprezece? Ştia că plaja de la Fiumicino era la doar şapte minute cu trenul. Dar cu elicopterul, la 300 de kilometri pe oră, fără opriri… Dacă ar putea ajunge suficient de departe, în larg şi ar azvârli conteinerul în mare… Mai erau, desigur şi alte opţiuni – îşi dădu el seama în vreme ce alerga. La Cava Romana! Carierele de marmură din nordul oraşului erau la nici cinci kilometri distanţă. Oare cât de mari să fie? Şase kilometri pătraţi? În mod cert, la ora asta erau pustii! Dacă ar arunca recipientul acolo…

— Toată lumea, înapoi! Răcni il camerlengo. Plecaţi de aici! Acum!

Soldaţii înşiraţi în jurul elicopterului îl priveau împietriţi.

— Plecaţi! Strigă preotul iarăşi.

Militarii se traseră înapoi.

Sub ochii întregii lumi, şambelanul se repezi la uşa din dreptul pilotului şi o deschise.

— Ieşi, fiule! Acum!

Omul sări afară.

Preotul privi scaunul din carlingă şi îşi dădu seama că va avea nevoie să se proptească în ambele braţe pentru a urca. Se întoarse spre pilotul care stătea alături, tremurând, şi-i întinse conteinerul.

— Ţine-l! Mi-l dai înapoi după ce mă urc.

În momentul acela îl auzea în spate pe Robert Langdon cum se apropia şi îi strigă agitat: „Acum înţelegi şi tu, îşi spuse. Acum crezi!”

Se aşeză în scaun, trase câteva mânere familiare şi se întoarse spre fereastră, pentru a lua conteinerul.

Dar pilotul încremenise lângă elicopter, cu mâinile goale.

— El l-a luat, îi strigă, dezmeticindu-se.

Şambelanul simţi că i se opreşte inima în piept:

— Cine?

— El! Făcu pilotul, arătând cu degetul.

Robert Langdon era surprins de greutatea conteinerului. Alergă la cealaltă uşă a elicopterului şi sări în compartimentul din spate, în care stătuse alături de Vittoria cu numai câteva ore în urmă. Lăsând uşa deschisă, îşi prinse centura de siguranţă şi strigă către preotul aşezat pe scaunul din faţă:

— Dă-i drumul, părinte!

Il camerlengo se întoarse spre el. Faţa îi era albă ca varul, schimonosită de groază:

— Ce faci acolo?

— Dumneata pilotezi! Eu arunc! N-avem timp! Porneşte elicopterul!

Şambelanul rămase o clipă ca paralizat, luminile reflectoarelor căzându-i pe faţă şi adâncindu-i cutele săpate de vreme.

— Pot s-o fac singur, şopti. Trebuie s-o fac singur.

Dar Langdon nu-l asculta. „Dă-i drumul! Aproape că se auzi urlând. Acum! Sunt aici ca să te ajut!" Privi cadranul ceasului şi simţi cum i se taie respiraţia.

— Trei minute, părinte! Trei!

Cifra păru să-l readucă pe preot în simţiri. Fără să mai ezite, se întoarse spre panoul de comanda. Cu un huruit asurzitor, elicopterul se ridică în aer.

Prin vârtejul de praf iscat, Langdon o zări pe Vittoria alergând spre elicopter. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi ea rămase departe.

În elicopter, vuietul motorului şi curentul de aer ce vâjâia prin uşa deschisă îi asurzeau. Langdon se prinse bine de scaun, simţind cum atracţia gravitaţională îl trăgea în jos, pe măsură ce aeronava urca în viteză. Strălucirea orbitoare din Piazza San Pietro se micşoră sub ei până ce rămase doar o elipsă licăritoare în marea de lumini a oraşului.

Conteinerul cu antimaterie părea o piatră de moară în mâinile lui. Îl ţinea strâns, în palmele lipicioase, de sânge şi de sudoare. Înăuntru, picătura de antimaterie plutea liniştită, în aura roşiatică a ceasului.

— Două minute! Strigă Langdon, întrebându-se unde avea preotul de gând să arunce recipientul.

Dedesubt, luminile Romei păreau că se întind la nesfârşit, în toate direcţiile. Undeva, departe, spre vest, se zărea conturul ţărmului mediteranean – o înşiruire şerpuită de lumini, dincolo de care se căsca un abis negru, fără margini.

Marea părea mai departe decât îşi închipuise el. În plus, concentrarea de lumini de pe ţărm îi amintea că, fie şi departe, în larg, o explozie ar putea avea efecte devastatoare; nu ţinuse seama până acum de eventualitatea unui val uriaş iscat de unda de şoc, care ar fi putut lovi coasta cu forţa unei bombe nucleare.

Când întoarse capul şi privi drept înainte, prin parbriz, speranţele îi reveniră. Chiar în faţă se distingeau umbrele zonei colinare din jurul Romei, care se unduiau parcă. Dealurile erau presărate cu lumini – vilele celor bogaţi – dar la nici doi kilometri spre nord domnea întunericul. Nici o lumină nu se vedea acolo – doar un petic uriaş, negru ca smoala. Nimic.

„Cariera! Îşi spuse. La Cava Romana!"

Cercetând intens bucata de pământ pustiu, Langdon îşi spuse că pare suficient de întinsă. Şi de aproape. Mult mai aproape decât marea. Da, în mod evident, aici intenţiona şambelanul să arunce antimateria! Exact în direcţia aceea înaintau. Cariera! Straniu însă, deşi motorul huruia tot mai puternic şi deplasarea elicopterului era sesizabilă, cariera nu părea să se apropie câtuşi de puţin. Buimac, Langdon aruncă o privire prin uşa deschisă, pentru a se orienta. Ceea ce văzu îi transformă instantaneu entuziasmul în panică. Dedesubt, la mii de metri chiar sub ei, licăreau luminile din Piazza San Pietro.

„Suntem tot deasupra Vaticanului!”

— Camerlengo! Mergi înainte! Suntem suficient de sus! Acum trebuie să mergem înainte! Nu putem arunca recipientul peste Vatican!

Şambelanul nu-i răspunse. Părea complet absorbit de pilotaj.

— Mai avem sub două minute! Strigă Langdon, ridicând conteinerul pentru a i-l arăta. Se vede deja! La Cava Romana! La trei kilometri spre nord! Nu mai avem…

— Nu, replică şambelanul. E mult prea periculos. Îmi pare rău.

În vreme ce elicopterul continua să se ridice, il camerlengo se întoarse şi-i oferi un zâmbet melancolic:

— Aş fi vrut să nu fi venit cu mine, fiule! Ai făcut, în acest fel, sacrificiul suprem.

Langdon privi în ochii obosiţi ai preotului şi, dintr-o dată, înţelese. Sângele îi îngheţă în vine.

— Dar… Trebuie să putem merge undeva!

— Sus! Replică şambelanul cu un aer resemnat. E singura posibilitate.

Profesorul nici nu mai putea gândi; interpretase cu totul greşit intenţiile preotului. „Priveşte spre ceruri!”

Exact spre ceruri, îşi dădu el seama, se îndreptau amândoi acum. Il camerlengo nu avusese de gând nici un moment să arunce antimateria. Pur şi simplu voia să se îndepărteze de Vatican cât mai mult posibil.

Era o cale fără întoarcere.

În Piazza San Pietro, Vittoria Vetra rămăsese cu ochii aţintiţi spre cer. Elicopterul era doar un punct infim acum, dincolo de raza de acţiune a reflectoarelor. Chiar şi huruitul elicei abia se mai auzea, ca un zumzet slab. Părea că, simultan, lumea întreagă privea în sus, tăcută – o mare de gâturi răsucite spre cer… Oameni de toate condiţiile şi de toate credinţele… cu inimile bătând ca una singură.

Vittoria era frământată de o teribilă furtună emoţională, agonizantă. Când elicopterul devenise aproape nevăzut, îşi amintise chipul lui Robert privind spre ea. „Ce o fi fost în mintea lui? Oare nu înţelesese?”

În perimetrul pieţei, camerele de televiziune erau în aşteptare. Mii de chipuri priveau cerul, prinse într-o tăcută numărătoare inversă. Pe toate ecranele presei se derula aceeaşi scenă liniştită… Cerul roman punctat de stele strălucitoare. Vittoria simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.

În spatele ei, pe pavajul din marmură, 161 de cardinali priveau bolta cerească, amuţiţi. Unii îşi încrucişaseră palmele, în rugăciune. Ceilalţi stăteau neclintiţi, ca în transă. Unii plângeau. Secundele se scurgeau în grabă.

În case, în baruri, în magazine, în aeroporturi şi în spitale, o lume întreagă era în aşteptare. Oamenii îşi dădură mâinile. Alţii îşi strânseră copiii în braţe. Timpul părea încremenit deasupra unui abis şi ţinea prizoniere sufletele muritorilor.

Apoi, cutremurător, clopotele de la San Pietro începură să bată.

Vittoria nu-şi mai opri lacrimile.

Şi… sub ochii lumii întregi… Timpul ajunse la capăt.

Cel mai cumplit lucru era liniştea absolută, îngheţată.

Sus, deasupra Vaticanului, o scânteiere de lumină licări pe cer. Pentru o fracţiune de secundă, părea că un nou corp ceresc se născuse… Un punct de lumină albă şi pură, cum nimeni nu mai văzuse vreodată.

Şi apoi se întâmplă.

Un fulger. Licărul se umflă, crescând parcă din propria substanţă şi cuprinse toată bolta într-o explozie de un alb orbitor. Se răspândi în toate direcţiile, accelerând cu o viteză incredibilă, înghiţind întunericul. Crescând, sfera de lumină deveni mai intensă, ca un vârcolac gata să devoreze întregul văzduh. Apoi vârcolacul porni spre ei, în jos, cu o viteză ameţitoare.

Orbită, marea de oameni hohoti într-un glas, ferindu-şi ochii, ţipând cu groază.

În vreme ce lumina reverbera în toate direcţiile, ceva inimaginabil se produse. Ca frânată de însăşi voinţa lui Dumnezeu, sfera de foc păru că se loveşte de un zid – de parcă explozia fusese închisă deodată într-o uriaşă sferă de sticlă. Lumina se retrase în sine, ascuţindu-se, vibrând intens. Părea că valul atinsese un diametru prestabilit şi se oprise acolo, nehotărât. Pentru un moment, o sferă de lumină perfectă, fără glas, pluti deasupra Romei. Noaptea devenise zi.

Şi apoi explodă.

O undă de şoc strivitoare porni în jos, coborând spre pământ vijelioasă ca furiile iadului, zguduind fundaţiile de granit ale cetăţii, sugrumându-i pe unii, doborându-i pe alţii. Reverberaţia se propagă printre oameni, urmată de un torent brusc de aer cald. Vântul mătură piaţa cu un geamăt sinistru, şuierând printre coloane şi izbindu-se de ziduri. Vârtejuri de praf se ridicară în aer, deasupra oamenilor care se agăţau unii de alţii… Martori ai Apocalipsei.

Şi apoi, la fel de repede cum apăruse, sfera se retrase în sine însăşi, într-o implozie ce lăsă în urmă doar firavul punct de lumină de la care pornise.

Niciodată nu mai fuseseră adunaţi în acelaşi loc atâţia oameni atât de tăcuţi.

Unul câte unul, oamenii din Piazza San Pietro îşi întoarseră feţele de la cerul întunecat spre pământul de sub picioarele lor, fiecare în clipa sa de tăcută meditaţie. Reflectoarele urmară aceeaşi traiectorie, fasciculele plecându-se spre sol, ca într-o mută veneraţie a întunericului ce cuprinsese iarăşi piaţa. Pentru o clipă, lumea întreagă încremeni în reculegere.

Mortati se aşeză în genunchi ca să se roage, iar ceilalţi cardinali îi urmară exemplul. Soldaţii Gărzii Elveţiene îşi plecară lăncile, stupefiaţi. Nimeni nu scotea un cuvânt. Nimeni nu mişca. Toate inimile vibrau copleşite

de aceleaşi emoţii: durere, frică, uluire, credinţă. Şi un extraordinar şi totodată înfricoşat respect faţă de noua şi cutremurătoarea forţă ai cărei martori fuseseră cu numai câteva secunde în urmă.

Vittoria Vetra stătea pe treptele bazilicii, tremurând. Închise ochii. Prin tumultul de emoţii care o copleşeau, un singur cuvânt răsuna ca un dangăt îndepărtat. Sonor. Crud. Se strădui să-l alunge. Dar ecoul lui nu se sfârşea. Se scutură, încercând iarăşi să scape de el. Durerea era prea mare. Se strădui să se piardă în emoţiile care-i frământau pe ceilalţi… Forţa de neimaginat a antimateriei… Salvarea Vaticanului… Şambelanul… Acte de suprem curaj… Miracole… Altruism. Şi totuşi, cuvântul răsuna fără încetare, străpungând haosul din jur cu o sfâşietoare singurătate.

Robert.

Venise după ea, la castelul Sunt' Angelo.

O salvase.

Iar acum pierise, ucis chiar de creaţia ei.

În timp ce se ruga, Mortati se întrebă dacă şi el avea să audă vocea lui Dumnezeu, la fel ca il camerlengo. „Oare trebuie să crezi în miracole pentru a le trăi?” Cardinalul era un om modern, cu o credinţă veche; miracolele nu făcuseră niciodată parte dintre convingerile sale. Desigur, religia în care credea amintea despre minuni… Răni sângerânde în palme, învieri din morţi, amprente ciudate pe un giulgiu… Şi totuşi, mintea lui raţională le considerase totdeauna ca fiind doar un mit. Pentru el, toate acestea nu erau altceva decât rezultatul celei mai mari slăbiciuni a omului – nevoia lui de dovezi. Miracolele sunt doar nişte poveşti de care ne agăţăm cu disperare, fiindcă ne dorim să fie adevărate.

Şi totuşi…

„Sunt eu, oare, atât de modern, încât nu pot accepta ceea ce ochii mei au văzut?” A fost un miracol, nu-i aşa? Da! Cu numai câteva cuvinte şoptite în urechea şambelanului, Dumnezeu intervenise şi salvase Biserica. De ce era oare chiar atât de greu de crezut? Ce s-ar mai fi putut spune despre Dumnezeu, dacă El nu ar fi făcut nimic? Că nu-i păsa? Că nu avea puterea de a opri această distrugere? Un miracol – iată unicul răspuns posibil!

Îngenuncheat, bătrânul cardinal se rugă pentru sufletul şambelanului şi-i mulţumi, fiindcă, la anii săi tineri, îi deschisese lui, un om bătrân, ochii în faţa miracolelor pe care le poate săvârşi credinţa adevărată.

Incredibil totuşi, Mortati nu bănuia cât de mult avea să-i fie pusă credinţa la încercare mai departe…

Tăcerea ce coborâse peste Piazza San Pietro fu întreruptă la început de o uşoară vibraţie. Vibraţia deveni murmur. Apoi, brusc, se transformă în vuiet. Pe neaşteptate, mulţimea izbucni în strigăte:

— Priviţi! Priviţi!

Mortati îşi deschise ochii. Toată lumea arăta ceva în spatele lui, spre faţada bazilicii. Chipurile oamenilor erau albe ca varul. Unii căzură în genunchi. Alţii izbucniră în hohote incontrolabile de plâns:

— Priviţi! Priviţi!

Uimit, cardinalul se întoarse, privind încotro arătau mâinile lor ridicate – undeva, în partea de sus a bazilicii, pe terasa de pe acoperiş, unde imensele statui reprezentându-i pe Iisus şi pe Apostoli vegheau asupra Romei.

Acolo, la dreapta lui Iisus, cu braţele deschise spre lume… Stătea il camerlengo Carlo Ventresca.

Robert Langdon nu mai cădea.

Se sfârşise cu teroarea. Cu durerea. Cu şuierul înnebunitor al vântului. Nu mai rămăsese decât clipocitul uşor al apei, de parcă ar fi adormit pe plajă.

Într-un puseu paradoxal de conştiinţă, îşi dădu seama că asta trebuie să fie moartea. Era bine venită. Se lăsă pradă definitiv toropelii care-l cuprindea cu încetul; n-avea decât să-l ducă încotro voia. Durerea şi frica îi mai slăbiseră şi cu nici un chip n-ar fi vrut ca ele să revină. Ultimele sale amintiri nu puteau proveni decât din iad…

„Ia-mă! Te rog…”

Dar clipocitul liniştitor şi ademenitor îl trăgea înapoi. Încerca să-l trezească din vis. „Nu! Lasă-mă în pace!” Nu voia să se întoarcă. Cete de demoni se adunau la graniţele conştiinţei lui, ameninţând să-i distrugă starea de bine. Imagini înceţoşate se amestecau. Nişte voci urlau. Vântul vâjâia. „Nu, te rog!” Cu cât se opunea mai mult, cu atât furiile năvăleau spre el.

Apoi, brutal, îşi aminti totul…

Elicopterul continua să urce vertical. El era prins înăuntru. Dincolo de uşa deschisă, luminile Romei se îndepărtau cu fiecare secundă. Instinctul de supravieţuire îi striga să arunce conteinerul chiar acum. Ştia că antimateria ar fi parcurs un kilometru în mai puţin de douăzeci de secunde. Dar ar fi căzut asupra unui oraş plin de lume.

Mai sus! Mai sus!

Oare la ce altitudine ajunseseră? Din câte ştia el, avioanele mici zburau la înălţimi de aproximativ şase mii de metri. Elicopterul ăsta trebuie să fi ajuns şi el destul de sus deja. „Trei mii de metri? Patru?” Încă nu era totul pierdut. Dacă îl aruncau exact în momentul potrivit, conteinerul nu ar fi apucat să se prăbuşească până jos, explodând la o distanţă sigură de sol şi suficient de departe de elicopter. Langdon porivi din nou oraşul ce se întindea dedesubt.

— Şi dacă ai calculat greşit? Întrebă şambelanul.

Profesorul se întoarse spre el, uimit. Preotul nici măcar nu-l privea, părând că îi citise gândurile din imaginea lui reflectată în parbriz. În mod ciudat însă, il camerlengo nu mai era absorbit de indicatoarele de la bord; nici măcar nu mai ţinea mâinile pe manşă. Elicopterul fusese trecut probabil pe un fel de pilot automat, continuând să urce vertical. Şambelanul bâjbâi undeva, deasupra capului, pe plafon, în spatele unui rulou de cabluri, de unde scoase o cheie invizibilă până atunci.

Langdon privi năuc cum preotul descuie în grabă cutia metalică de unelte fixată între cele două scaune şi extrage dinăuntru un fel de pachet mare, negru, de nailon, pe care-l aşeză alături. În mintea profesorului

gândurile se învârteau frenetic. Mişcările şambelanului păreau calme, eficiente, de parcă omul găsise deja o soluţie şi acum o punea în practică.

— Dă-mi conteinerul, îi ceru el, cu acelaşi calm în voce.

Langdon nu ştia ce să creadă şi-i întinse recipientul:

— Nouăzeci de secunde!

Următoarea mişcare a şambelanului îl luă total prin surprindere. Ţinând cu grijă conteinerul în mâini, îl aşeză uşor, atent, în cutia de unelte. Apoi închise capacul şi-l încuie cu cheia.

— Dar ce faci acolo?! Întrebă Langdon.

— Ne feresc de ispită, răspunse preotul şi aruncă cheia pe fereastră.

Cheia se rostogoli în noapte, luând cu ea şi sufletul profesorului.

Il camerlengo puse mâna pe pachetul de nailon, îşi trecu braţele prin curelele sale, închise o cataramă în dreptul taliei şi îl fixă în spate, ca pe un rucsac. Apoi se întoarse spre Langdon, care se holba la el, încremenit.

— Îmi pare rău, îi spuse. Nu aşa trebuia să se întâmple.

Cu aceste cuvinte deschise uşa şi se aruncă în gol.

Imaginea ardea încă în subconştientul lui, aducând după ea durerea. Reală. Fizică. Strivitoare. Înţepătoare. Imploră să fie luat, să se sfârşească totul, dar apa îi clipocea mai tare în urechi, atrăgând alte imagini. Infernul abia începuse. Amintirile se închegau din nou în mintea lui, bucată cu bucată. Instantanee izolate de panică abjectă. Prins astfel între moarte şi coşmar, imploră sfârşitul, dar imaginile continuau să-l bombardeze, mai clare, mai vii.

Conteinerul cu antimaterie era încuiat, imposibil de atins acum. Ceasul lui ticăia impasibil, pe măsură ce elicopterul urca. Cincizeci de secunde. Mai sus. Tot mai sus. Langdon se agita înnebunit în cabină, încercând să priceapă, să înţeleagă cele văzute. Patruzeci şi cinci de secunde. Pipăi sub scaun, în căutarea unei a doua paraşute. Patruzeci de secunde. Nu mai era niciuna! Dar trebuia să mai existe o opţiune… O cale de scăpare! Treizeci şi cinci de secunde. Se repezi la uşa deschisă şi, cu vântul izbindu-l frenetic în faţă, privi luminile Romei, sub el. Treizeci şi două de secunde.

Şi apoi se hotărî. Unica opţiune, de neimaginat…

Fără paraşută, Robert Langdon sări în noapte. Întunericul îi înghiţi trupul, pe când elicopterul continua să urce ameţitor, huruitul elicei pierind în vuietul asurzitor al propriei căderi prin aer.

În timp ce se prăbuşea spre pământ, avu o senzaţie pe care nu o mai resimţise din anii în care făcea sărituri de la trambulină – inexorabila atracţie gravitaţională în cursul unei căderi libere. Cu cât se prăvălea mai repede, cu atât solul părea că-l trage mai puternic în jos. De data aceasta însă, nu se mai aruncase de la cincisprezece metri într-un bazin cu apă, ci de la mii de metri, spre străzile unui oraş – o întindere nesfârşită de beton şi ciment.

De undeva, din torentul de curent şi de disperare, vocea lui Kohler răsună de dincolo de mormânt… Aceleaşi cuvinte pe care i le spusese de dimineaţă, în faţa laboratorului de cădere liberă de la CERN. „Un metru pătrat de sarcină la frânare încetineşte un corp în cădere cu aproape douăzeci la sută”. Douăzeci la sută, îşi dădu el seama, nu era nici pe departe suficient pentru a supravieţui unei asemenea prăbuşiri. Şi totuşi, îndemnat mai mult

de spaimă decât de speranţă, strânse în mâini unicul lucru pe care-l înhăţase din elicopter în clipa în care se prăbuşise. O amintire vagă, însă pentru o frântură de secundă îi dădu noi speranţe.

Apărătoarea de parbriz zăcea aruncată în compartimentul din spate ale elicopterului. Era un dreptunghi puţin concav – cam de patru metri pe doi – dintr-un fel de prelată… Cea mai bizară paraşută imaginabilă. Nu avea hamuri, ci doar nişte bride mici la capete, pentru a o fixa pe curbura parbrizului. Langdon o înşfăcase, îşi trecuse palmele prin bride, le apucase zdravăn şi se aruncase în gol.

Ultimul său act măreţ de bravură adolescentină.

Fără a-şi face vreo iluzie că va scăpa.

Iar acum cădea ca o piatră. Cu picioarele înainte. Cu braţele întinse. Cu mâinile încleştate pe bride. Prelata se uflase ca o ciupercă deasupra lui. Vântul îl lovea cu violenţă.

În vreme ce „plutea”, undeva, deasupra lui, se auzi o explozie. Părea mai departe decât se aşteptase el. Aproape instantaneu însă, unda de şoc îl izbi. Simţi cum plămânii îi sunt striviţi, lăsându-i fără suflu. Aerul din jur se încinse brusc. Degetele i se încleştară mai tare pe bride. Un val fierbinte părea că năvăleşte din cer. Partea de sus a prelatei începu să fumege… Dar rezistă.

Langdon plutea împins parcă de explozia de lumină, ca un surfer care încearcă să nu se lase doborât de un val uriaş. Apoi, brusc, valul de căldură se subţie.

Aerul rece şi întunecat îl înghiţi din nou.

Pentru o clipă, speranţa îi renăscu. Un moment mai târziu însă, dispăru la fel de rapid ca şi aerul cald. În ciuda durerii din braţe, care îl lăsa să creadă că prelata îi încetinea căderea, vântul continua să şuiere pe lângă el cu o viteză strivitoare; era sigur că se prăbuşea prea repede pentru a izbuti să supravieţuiască.

Cifre începură să-i alerge prin minte, dar era prea înnebunit pentru a le da atenţie… Un metru pătrat de sarcină la frânare… Reduce viteza cu douăzeci la sută. El nu vedea decât că prelata de deasupra lui era suficient de mare pentru a-l încetini cu mai mult de douăzeci de procente. Din nefericire, din vâjâitul aerului pe lângă trupul său, îşi dădea seama că nu încetineşte deloc. Cădea încă mult prea repede… Nu avea cum să scape viu în urma impactului cu marea de asfalt de jos.

Sub el, luminile Romei se întindeau în toate direcţiile. Oraşul părea un enorm cer înstelat, de care se apropia cu o viteză uluitoare. Bolta strălucitoare era străbătută de o bandă întunecată care împărţea oraşul în două – o panglică cenuşie ce şerpuia printre lumini aidoma unui şarpe uriaş.

Dintr-o dată, precum creasta înspumată a unui val neaşteptat, un val de speranţă îi puse sângele în mişcare.

Cu o forţă supraomenească, trase în jos braţul drept, cât putu de tare. Prelata fâlfâi sonor, tremură şi viră brusc spre dreapta, căutând calea de minimă rezistenţă a aerului. Langdon se simţi că lunecă într-o parte. Trase din nou, mai tare, ignorând durerea din palmă. Prelata flutură iarăşi şi din nou

zvâcni în lături. Nu mult. Dar era ceva! Privi din nou în jos, spre şarpele negru. Se întindea prea la dreapta şi el se afla încă la o înălţime mare. Aşteptase oare prea mult? Trase din nou, cu toată forţa şi se resemnă la gândul că se afla în mâinile lui Dumnezeu. Se concentră asupra celei mai largi părţi a şarpelui şi… Pentru prima dată în viaţa lui, se rugă pentru un miracol.

Restul nu mai era sigur.

Bezna de dedesubt… Instinctele de scufundător care preia controlul… Rigidizarea reflexă a coloanei şi întinderea degetelor… Dilatarea plămânilor pentru protecţia celorlalte organe vitale… Îndoirea picioarelor… Şi, în sfârşit… Recunoştinţa pentru apele umflate ale Tibrului… Aerate şi înspumate… de trei ori mai puţin dure decât oglinda unei ape stătătoare.

Apoi urmă impactul… Şi întunericul.

Zgomotul tunător al prelatei fluturate de vânt atrase atenţia grupului de oameni care priveau mingea de lumină ce străbătea bolta. Cerul de deasupra Romei fusese agitat în seara asta… Un elicopter care urcase vertical, o explozie fantastică, iar acum acest obiect straniu care căzuse în apele învolburate ale Tibrului, lângă ţărmul insuliţei Tiberina.

Încă de pe vremea în care fusese folosită pentru a-i izola pe bolnavii de ciumă, în 1656, insula era considerată a deţine mistice proprietăţi terapeutice. Din acest motiv, aici se construise Spitalul Tiberina.

Trupul arăta jalnic atunci când îl aduseră la ţărm. Omul avea un puls slab – lucru considerat uimitor de cei care-l scoseseră din apă; poate că virtuţile vindecătoare ale insulei îi menţinuseră totuşi inima în funcţiune. Câteva minute mai târziu, când omul începu să tuşească şi îşi recăpătă cunoştinţa, grupul decise în unanimitate că insula era cu adevărat magică.

Cardinalul Mortati ştia că nu există cuvinte suficiente în nici o limbă de pe Pământ, pentru a descrie misterul acestui moment. Tăcerea ce însoţea apariţia care plutea deasupra pieţei era mai sonoră decât orice cor de îngeri.

În timp ce îl privea pe camerlengo Ventresca, Mortati se simţea sfâşiat între raţiune şi credinţă. Imaginea părea reală, palpabilă. Şi totuşi… Cum era posibil? Toată lumea din piaţă îl văzuse pe şambelan când se urcă în elicopter. Toată lumea văzuse mingea de foc din cer. Iar acum, acelaşi şambelan stătea acolo, sus, pe terasa de pe acoperiş. Dus pe aripi de înger? Reîntrupat de mâna lui Dumnezeu?

„E imposibil…”

Inima cardinalului nu voia decât să poată crede, dar mintea lui implora o explicaţie raţională. Alături, ceilalţi cardinali rămăseseră cu privirile aţintite în sus, martori la aceeaşi imagine, paralizaţi de uluire.

Era şambelanul. Fără îndoială. Dar arăta oarecum altfel. Divin. De parcă ar fi fost purificat. Un spirit? Un om? Pielea lui albă părea diafană în lumina reflectoarelor.

Oamenii din piaţă plângeau, strigau, aplaudau. Câteva călugăriţe căzură în genunchi şi începură să murmure o rugăciune. Un vuiet prinse contur în mulţime. Brusc, piaţa întreagă scanda numele şambelanului. Cu

lacrimile şiroindu-le pe obraji, cardinalii i se alăturară. Mortati privi în jur, încercând să înţeleagă. „Toate acestea se întâmplau cu adevărat?”

Il camerlengo Carlo Ventresca stătea pe acoperişul Bazilicii San Pietro şi privea mulţimile ce se holbau la el. Era treaz sau visa? Se simţea transformat, ca aparţinând unei alte lumi. Oare trupul sau spiritul său fusese cel care planase din văzduh spre întinderea întunecată a grădinilor Vaticanului… Aterizând ca un înger tăcut pe pajiştea pustie, paraşuta sa neagră fiind ascunsă vederii de umbra alungită a bazilicii. Oare trupul sau spiritul său îi conferise forţa de a urca bătrâna Scară a Medalioanelor până la terasa pe care se afla acum?

Se simţea uşor şi imaterial, ca o fantomă.

Chiar dacă oamenii îi scandau numele, ştia că nu pe el îl aclamau. Strigau dintr-un sentiment impulsiv de bucurie – aceeaşi bucurie pe care o resimţea el în fiecare zi, în vreme ce medita la Cel Atotputernic. Acum trăiau ceea ce-şi doriseră dintotdeauna… Certitudinea dincolo de orice îndoială… Încrederea în puterea nemărginită a Creatorului.

Il camerlengo Ventresca se rugase toată viaţa lui pentru acest moment şi totuşi nici chiar el nu putea crede că Dumnezeu găsise o cale de a-l înfăptui. Ar fi vrut să strige în gura mare: „Dumnezeul vostru este un Dumnezeu viu! Priviţi miracolele ce vă înconjoară la tot pasul!”

Rămase o vreme pe terasă, amorţit şi totuşi mai viu şi mai plin de simţire decât oricând. Iar când duhul îl îndemnă, în sfârşit, plecă fruntea şi se depărtă de margine.

Singur, îngenunche şi se rugă.

Imaginile din jur erau înceţoşate, într-un du-te vino ameţitor. Încet, reuşi să-şi focalizeze privirea. Picioarele îl dureau cumplit, iar tot trupul parcă-i fusese strivit de un camion. Zăcea întins pe o parte, pe pământ. În gură avea ceva amar, ca fierea, încă mai auzea clipocitul neîncetat al apei; acum nu mai părea deloc liniştitor. Dar mai erau şi alte sunete – voci care vorbeau în preajma lui. În jur zărea forme albe, neclare. Erau oameni îmbrăcaţi în alb, toţi? Înseamnă că nu putea să se afle decât într-un spital sau în rai. Dar arsura pe care o simţea în gât îi spunea că nu era nicidecum în Rai.

— Nu mai vomită, spuse o voce în italiană. Să-l întoarcem!

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton ferm, profesional.

Langdon simţi cum nişte mâini îl întorc uşor pe spate. Încercă să se ridice, dar mâinile îl apăsară blând la loc. Se supuse. Cineva îi scormoni prin buzunare.

Apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Doctorul Jacobus nu era un om religios; medicina îl îndepărtase de mult de credinţă. Şi totuşi, evenimentele care avuseseră loc în seara asta la Vatican păreau că depăşesc limitele logicii sale ştiinţifice. „Corpuri care cad din cer?”

Medicul luă pulsul omului pescuit din Tibru şi decise că Dumnezeu însuşi trebuie să fi avut grijă de el. Şocul suferit la contactul cu apa îl adusese în stare de inconştienţă şi, dacă el şi echipa lui de medici şi de asistente nu

s-ar fi aflat pe mal, privind „spectacolul” din cer, omul s-ar fi înecat în mod cert.

— E americano, spuse o infirmieră care-i cerceta conţinutul buzunarelor.

„American?” Italienii glumeau adesea spunând că erau atât de mulţi americani în Roma, încât hamburgerii riscau să devină o veritabilă mâncare naţională, dar un american care cade din cer? Doctorul Jacobus aprinse o lanternă micuţă şi cercetă ochii omului, pentru a-i aprecia dilatarea pupilelor.

— Domnule! Mă auzi? Ştii unde te afli?

Dar americanul leşinase iar – lucru deloc surprinzător; după ce-i acordaseră primul ajutor, vomitase o cantitate impresionantă de apă.

— Şi chiama Robert Langdon, spuse infirmiera, citind numele de pe permisul lui de conducere.

Oamenii în halate albe se întoarseră ca unul singur.

— Impossibile! Exclamă Jacobus.

Robert Langdon era bărbatul pe care-l văzuseră la televizor – profesorul american care-i ajuta pe cei de la Vatican. Medicul îl văzuse cu ochii lui, cu numai câteva minute înainte, când se urcase într-un elicopter din Piazza San Pietro şi decolase. Doctorul Jacobus şi colegii lui fugiseră cu toţii afară, pe mal, pentru a urmări explozia antimateriei – o sferă inimaginabilă de lumină, cum nu mai văzuseră niciodată în viaţa lor. „Cum ar putea fi acelaşi om?”

— El este! Susţinu infirmiera, în momentul în care îi dădu la o parte părul de pe frunte. Îi recunosc până şi sacoul de tweed!

Cineva începu să strige din uşa principală a spitalului. Era una dintre paciente. Femeia ţipa ca înnebunită, agitându-şi radioul portabil, în vreme ce arăta spre cer şi îl lăuda pe Dumnezeu. Din ce spunea ea se înţelegea că şambelanul Ventresca apăruse în mod miraculos pe terasa de la Vatican.

Când tura lui se încheie, la ora opt dimineaţa, doctorul Jacobus îşi jură că primul drum pe care îl va face va fi la biserică.

Luminile de deasupra lui erau strălucitoare şi albe. Era întins pe un fel de masă de consultaţie. În aer plutea un miros astrin-gent, ciudat, de chimicale. Cineva îi făcuse o injecţie şi îi scosese hainele.

„Nu-s ţigani, îşi spuse, pe jumătate conştient. Extratereştri, poate?” Da, auzise el despre asemenea răpiri. Din fericire, ăştia de aici nu-i făceau nici un rău. Tot ce voiau de la el părea a fi…

— Nici să nu te gândeşti! Zvâcni el în capul oaselor.

— Attento! Strigă una dintre creaturi, ţinându-l să nu cadă.

Pe ecusonul prins în pieptul acesteia scria „Doctor Jacobus”. Avea un aer de-a dreptul omenesc.

— Am… Am crezut… se bâlbâi el.

— Încetişor, domnule Langdon. Te afli într-un spital.

Ceaţa din creierul lui începea să se ridice şi un val de uşurare îi luă locul. Nu-i plăceau deloc spitalele, dar tot era mai bine decât să se ştie pe mâna unor extratereştri atraşi de testiculele lui.

— Eu sunt doctorul Jacobus, spuse omul, explicându-i apoi ce se întâmplase. Ai mare noroc că mai eşti în viaţă.

Langdon nu se simţea însă norocos. Abia dacă-şi mai aducea aminte ce-i cu el… Elicopterul. Şambelanul. Îl durea tot corpul. O asistentă îi dădu puţină apă pentru a-şi clăti gura şi-i pansa palma.

— Unde-mi sunt hainele? Întrebă el, văzând că era îmbrăcat cu un halat alb.

O infirmieră îi arătă grămada udă de alături:

— Erau pline de apă. A trebuit să le tăiem pentru a vi le scoate.

Langdon îşi privi sacoul de tweed sfâşiat şi clătină din cap.

— Aveaţi nişte şerveţele de hârtie în buzunar, adăugă infirmiera.

Atunci văzu şi el resturile de pergament care atârnau dintr-un buzunar al sacoului. Fila din Diagramma lui Galilei! Ultimul exemplar de pe Pământ tocmai fusese distrus. Profesorul era prea năuc pentru a mai reacţiona în vreun fel.

— V-am recuperat obiectele personale, spuse femeia, arătându-i un coş de plastic. Portmoneu, cameră video şi pix. Am uscat camera video cât de bine am putut.

— Eu nu am cameră video.

Infirmiera se încruntă şi-i dădu coşul. Alături de pixul şi de portmoneul lui se afla o cameră video miniaturală Sony RUVI. Acum îşi amintea. Kohler i-o dăduse şi îl rugase s-o înmâneze presei.

— Am găsit-o în buzunarul dumneavoastră. Cred totuşi că va trebui să vă cumpăraţi una nouă. Ecranul e spart, spuse ea, dar se lumină imediat la faţă: sunetul funcţionează încă! Slab, dar audibil.

Femeia duse camera la ureche:

— Se tot aude mereu acelaşi lucru. Ascultă un moment, apoi ridică din umeri şi-i dădu camera lui Langdon: Parcă se ceartă doi tipi.

Nedumerit, profesorul îşi apropie camera de ureche. Vocile erau ascuţite, metalice, dar inteligibile. Una foarte aproape. Cealaltă mai departe. Le recunoscu pe amândouă.

Stând pe masa de consultaţie, în halatul de spital, Langdon ascultă întreaga conversaţie. Deşi nu putea vedea ce se întâmplă, când auzi finalul incredibil, mulţumi Cerului că nu avea şi imagine.

— Dumnezeule!

Când discuţia se reluă, de la capăt, profesorul puse camera alături şi rămase o clipă mut, încremenit. Antimateria… Elicopterul… Totul începea să se lege.

„Dar asta înseamnă că…”

Din nou îi veni să vomite. Dezorientat, copleşit de furie şi de frustrare, sări de pe masă. Picioarele îi tremurau.

— Domnule Langdon! Încercă medicul să-l oprească.

— Îmi trebuie nişte haine.

— Dar ai nevoie de repaus!

— Mă externez. Acum. Vreau nişte haine.

— Dar, domnule…

— Acum!

Medicii schimbară priviri nedumerite.

— Nu avem haine aici, spuse Jacobus. Poate că mâine un prieten vă va aduce tot ce vă trebuie.

Langdon trase adânc aer în piept, calm, şi-l privi pe medic în ochi:

— Doctore, am să ies chiar acum pe această uşă. Am nevoie de haine. Mă duc la Vatican. Nu pot intra acolo în fundul gol. Am fost suficient de clar?

Medicul îşi înghiţi nodul din gât:

— Daţi-i omului ăstuia ceva de îmbrăcat!

Când ieşi pe poarta Spitalului Tiberina, Langdon se simţea ca un cercetaş puţin cam mărişor. Purta o salopetă albastră de paramedic, cu fermoar în faţă şi embleme cusute, care-i indicau numeroasele calificări medicale.

Femeia care-l însoţea era voinică şi îmbrăcată la fel. Medicul îl asigurase că ea îl va duce la Vatican în cel mai scurt timp posibil.

— Molto trafico, spuse profesorul, amintindu-i că zona din jurul pieţei era ticsită de oameni şi de maşini.

Femeia nu părea deloc îngrijorată şi-i arătă mândră una dintre emblemele de pe uniformă:

— Sono conducente di ambulanza.

— Ambulanza?

Acum înţelegea; la urma urmei, îi prindea bine un drum cu ambulanţa.

Asistenta îl conduse prin spatele clădirii spitalului, unde o limbă de ciment pătrundea în albia Tibrului. Când văzu vehiculul ce-i aştepta acolo, profesorul se opri locului, nemişcat. Era un vechi elicopter sanitar. Pe burta lui scria „Aero-Ambulanza”.

Îşi plecă fruntea, resemnat.

Femeia surâse:

— Zburăm la Vatican. Foarte repede.

În Colegiul Cardinalilor domnea o atmosferă efervescentă, electrizantă, în vreme ce prelaţii se întorceau în Capela Sixtină. Mortati însă era pradă unor sentimente atât de contradictorii, încât se simţea sfâşiat. Credea în vechile minuni menţionate în Scriptură şi totuşi ceea ce văzuse el însuşi, cu propriii ochi, depăşea puterea sa de înţelegere. După o viaţă întreagă de credinţă, de şaptezeci şi nouă de ani, Mortati ştia că aceste evenimente ar fi trebuit să aprindă în el o pioasă exuberanţă… O credinţă mai vie şi mai ferventă decât oricând. Şi totuşi, nu simţea crescând în sufletul său decât o stânjeneală şi o nelinişte spectrală. Ceva nu era în regulă.

— Signore Mortati! Strigă un reprezentant al Gărzii Elveţiene care se apropia în fugă. Am urcat pe acoperiş, aşa cum ne-aţi cerut. Il camerlengo este… În carne şi oase. E un om real! Nu un spirit! Este exact aşa cum îl ştiam!

— A vorbit cu dumneata?

— Era îngenuncheat şi se ruga în tăcere. Ne-a fost teamă să-l atingem!

Mortati rămase o clipă fără replică:

— Spune-i că… Îl aşteaptă cardinalii.

— Signore, fiindcă e om în carne şi oase…, începu soldatul, dar se opri, stânjenit.

— Ce este?

— Pieptul său… E ars. N-ar trebui oare să-i îngrijim mai întâi rana? Probabil că îl doare groaznic.

Cardinalul se gândi. Nimic în toată viaţa sa în slujba Bisericii nu-l pregătise pentru aşa ceva:

— E om, deci trataţi-l ca atare. Duceţi-l să se spele! Îngrijiţi-i rănile! Îmbrăcaţi-l într-o sutană nouă! Noi vom aştepta sosirea sa în Capela Sixtină.

Soldatul plecă în fugă.

Ceilalţi cardinali erau deja în capelă. Mergând spre ei, o zări pe Vittoria Vetra prăbuşită pe o bancă, la picioarele Scării Regale. Îi simţea durerea şi singurătatea şi ar fi vrut să se apropie de ea, s-o aline, dar ştia că mângâierile vor trebui să mai aştepte. Acum avea alte treburi… Deşi nu ştia în ruptul capului care ar fi acestea.

Mortati intră în Capela Sixtină, întâmpinat de un val de exclamaţii entuziaste. Închise uşa. „Doamne, ajută-mă!” „Aero-Ambulanza” Spitalului Tiberina se apropia de Vatican şi Langdon strânse din dinţi, jurându-şi că acesta avea să fie ultimul zbor cu elicopterul din viaţa sa.

După ce-l convinse pe pilot că reglementările privind spaţiul aerian erau una dintre ultimele preocupări ale autorităţilor în momentul de faţă, îl îndrumă să treacă, nevăzut, peste zidul cetăţii şi să aterizeze pe una dintre platformele interioare ale Vaticanului.

— Grazie, spuse, coborând cu greu din elicopter.

Femeia în uniformă albastră îi aruncă o bezea, decolă rapid şi se pierdu imediat în noapte.

Langdon inspiră adânc şi încercă să-şi pună ordine în gânduri, ca să poată hotărî ce avea de făcut mai departe. Ţinând în mână camera video miniaturală, urcă în maşinuţa de golf pe care o mai folosise o dată, după-amiază. Acumulatorul nu-i fusese încărcat şi indicatorul avea o poziţie aproape de zero. Profesorul porni cu farurile stinse pentru a economisi energia.

În plus, prefera să nu fie văzut venind.

În marginea Capelei Sixtine, cardinalul Mortati rămase o clipă nemişcat, privind agitaţia din jur.

— A fost un miracol! Strigă unul dintre cardinali. Lucrarea Domnului!

— Da! Exclamară alţii. Domnul Şi-a arătat voia!

— Il camerlengo va fi următorul nostru Papă! Declară un altul. Chiar dacă nu e cardinal, Dumnezeu ne-a trimis un semn!

— Aşa e! Legile conclavului sunt făcute de oameni. Voinţa Domnului e mai presus de noi! Propun să votăm imediat!

— Să votăm? Întrebă Mortati, apropiindu-se. Cred că aceasta este datoria mea.

Toată lumea se întoarse.

Bătrânul prelat simţea cum toţi ceilalţi îl măsoară din priviri. Păreau distanţi, derutaţi, jigniţi de reţinerea lui. Mortati ar fi vrut să-şi simtă şi el sufletul copleşit de exaltarea miraculoasă ce se citea pe feţele lor. Dar nu reuşea. În inima sa nu-şi găsea loc decât o durere inexplicabilă… O tristeţe

chinuitoare, pe care n-o putea înţelege. Jurase să conducă alegerile cu sufletul curat şi nu-şi putea ignora acum sentimentele şi ezitarea.

— Prieteni, rosti cu glas tare, după ce se urcă altar; părea că propria voce nu-i mai aparţine. Cred că mă voi chinui tot restul zilelor mele să înţeleg ceea ce am văzut în seara aceasta. Şi totuşi, ceea ce propuneţi Sfinţiile Voastre cu privire la il camerlengo… Nu poate să fie voia Domnului.

În capelă se aşternu tăcerea.

— Cum… Cum poţi spune una ca asta? Izbucni într-un târziu un cardinal. Il camerlengo a salvat Biserica. Dumnezeu i-a vorbit direct! Omul a supravieţuit chiar morţii înseşi! De ce alt semn mai avem nevoie?

— Şambelanul trebuie să vină aici dintr-un moment în altul, replică Mortati. Haideţi să aşteptăm! Să auzim ce ne va spune, înainte să votăm. Poate că există o explicaţie.

— O explicaţie?!

— În calitatea mea de Mare Elector, am jurat să respect legile acestui conclav. Sunteţi, desigur, conştienţi de faptul că, în virtutea Legii Sfinte, il camerlengo nu este eligibil pentru a ocupa scaunul pontifical. Este doar un preot… Un şambelan. Şi apoi, mai e şi problema vârstei sale, adăugă Mortati, simţind ostilitatea cardinalilor. Dacă aş accepta să votăm, ar fi ca şi cum v-aş cere să susţineţi un om pe care Legea Vaticanului îl consideră ineligibil; ca şi cum v-aş impune să încălcaţi un legământ sacru.

— Dar ceea ce s-a întâmplat aici, în seara aceasta, bâigui un cardinal, transcende, cu certitudine, legile noastre pământene!

— Oare? Bubui Mortati, fără a şti de unde îi vin cuvintele. Este oare voia Domnului ca noi să încălcăm regulile Bisericii? Este oare voia Domnului ca noi să renunţăm la raţiune în faţa emoţiilor?

— Dar Sfinţia Ta n-a văzut ce am văzut noi? Se răsti un altul. Cum îndrăzneşti să conteşti o asemenea putere?!

Vocea lui Mortati răsună cu o profunzime pe care nu ştia că o posedă:

— Nu pun la îndoială puterea lui Dumnezeu! Domnul este Cel care ne-a înzestrat cu raţiune şi circumspecţie! Pe Dumnezeu Îl slujim arătându-ne prudenţi!

Pe coridorul de lângă Capela Sixtină, Vittoria Vetra şedea amorţită pe o bancă, lângă Scara Regală. Când zări silueta care se apropie de ea, îşi spuse că vede iarăşi un duh. Era bandajat, şchiopăta şi purta un fel de uniformă medicală.

Se ridică în picioare, incapabilă să-şi creadă ochilor:

— Ro… Bert?

El nu-i răspunse. Veni direct la ea şi o cuprinse în braţe. Îşi lipi buzele de ale ei, într-un sărut impulsiv, plin de pasiune şi de recunoştinţă.

Vittoria simţi că-i dau lacrimile:

— Oh, Doamne… Oh, mulţumesc, Doamne!

O sărută din nou, mai fierbinte şi ea se lipi de el, pierdută în îmbrăţişarea lui. Trupurile lor se împletiră, de parcă se cunoşteau de-o viaţă. Uită de frică, de temeri şi de durere. Închise ochii, simţind că pluteşte.

— Este voia Domnului! Strigă o voce al cărei ecou răsună între zidurile Capelei Sixtine. Cine altul, decât cel ales, ar fi supravieţuit acelei explozii drăceşti?

— Eu! Răsună un glas din celălalt capăt al sălii.

Cardinalii se răsuciră, privind uluiţi silueta care înainta pe culoarul principal.

— Domnule… Langdon?

Fără un cuvânt, profesorul se apropie fără grabă de altar. Vittoria Vetra intră în urma lui, urmată de doi soldaţi care împingeau o masă rulantă cu un televizor deasupra.

Langdon aşteptă până ce-l conectară la priză, cu ecranul spre cardinali, apoi le făcu semn soldaţilor să plece.

În capelă se aflau acum doar el, Vittoria şi cardinalii. Profesorul conectă camera Sony RUVI la televizor şi apăsă clapeta de redare.

Ecranul prinse viaţă.

În faţa cardinalilor apăru biroul papei. Filmarea fusese realizată dintr-o poziţie ciudată, de parcă ar fi fost folosită o cameră ascunsă. Într-un colţ al ecranului, şambelanul stătea în faţa focului aprins în şemineu. Deşi părea că vorbeşte privind drept în obiectiv, rapid deveni evident faptul că discuta cu cineva – cu cel care făcuse înregistrarea. Langdon le spuse că filmarea fusese realizată de Maximilian Kohler, directorul CERN. Cu numai o oră în urmă, Kohler îi încredinţase lui, în secret, caseta filmată cu ajutorul unei minicamere disimulate în braţul scaunului său mobil.

Mortati şi ceilalţi cardinali priveau muţi. Deşi discuţia începuse deja, profesorul nu mai pierdu vreme să deruleze caseta; ceea ce dorea el ca toţi ceilalţi să vadă avea să apară, probabil, mai târziu…

— Leonardo Vetra ţinea un jurnal? Întreba şambelanul. Cred că pentru CERN asta este o veste bună. Dacă a menţionat acolo şi tehnologia utilizată la crearea antimateriei…

— N-a menţionat-o, răspunse Kohler. Probabil te vei bucura să auzi că ea a fost îngropată o dată cu Leonardo. Jurnalul lui pomeneşte însă despre altceva. Despre dumneata.

Il camerlengo îl privi nedumerit:

— Nu înţeleg.

— Este descrisă acolo o întrevedere pe care Leonardo a avut-o luna trecută. Cu dumneata.

Şambelanul ezită o clipă, apoi privi spre uşă:

— Rocher nu trebuia să-ţi fi dat voie în biroul acesta fără să mă consulte mai întâi pe mine. Cum ai intrat aici?

— Rocher ştie adevărul. I-am telefonat mai devreme şi i-am spus ce-ai făcut.

— Ce am făcut eu? Indiferent de povestea pe care i-ai debitat-o, Rocher este un membru al Gărzii Elveţiene şi un catolic prea devotat pentru a crede spusele unui om de ştiinţă înăcrit, în detrimentul şambelanului său.

— De fapt, e prea devotat pentru a nu crede. Este atât de devotat, încât, în ciuda dovezilor că unul dintre subalternii săi loiali a trădat Biserica, a refuzat să creadă acest lucru. Toată ziua a căutat o altă explicaţie.

— Aşa că i-ai oferit tu una.

— Adevărul. Şocant, aşa cum este el.

— Dacă Rocher te-ar fi crezut, m-ar fi arestat.

— Nu. Nu i-aş fi permis eu. I-am oferit tăcerea mea în schimbul acestei întrevederi.

Şambelanul izbuci într-un râs ciudat:

— Ai de gând să şantajezi Biserica folosind o poveste pe care nimeni n-o va crede?

— Nu trebuie să şantajez pe nimeni. Vreau doar să aud adevărul din gura ta. Leonardo Vetra mi-a fost prieten.

Şambelanul nu spuse nimic, privindu-l pe Kohler în tăcere.

— Ce zici de asta? Izbucni directorul. Cu aproape o lună în urmă, Leonardo Vetra te-a rugat să-i programezi de urgenţă o audienţă la papă – rugăminte pe care i-ai satisfăcut-o, fiindcă papa era încântat de munca lui Leonardo şi fiindcă el ţi-a spus că e o problemă urgentă.

Il camerlengo se întoarse spre focul din şemineu, tot fără să spună nimic.

— Leonardo a venit la Vatican în cel mai mare secret. Sosind aici, trăda încrederea fiicei sale – lucru care-l întrista profund, dar simţea că aşa trebuie să procedeze. Cercetările pe care le efectua îi stârniseră un profund conflict interior şi avea nevoie de îndrumarea spirituală a Bisericii. În cadrul unei întrevederi secrete, v-a spus – dumitale şi papei – că era autorul unei descoperiri ştiinţifice cu grave implicaţii religioase. Demonstrase că Geneza biblică fusese posibilă din punct de vedere fizic şi că o intensă sursă de energie – pe care Vetra o numea Dumnezeu – putea explica momentul Creaţiei.

Tăcere.

— Papa a rămas înmărmurit, continuă Kohler şi i-a cerut lui Leonardo să-şi publice cercetările. Sfinţia Sa era de părere că descoperirea lui micşora prăpastia existentă între ştiinţă şi religie – unul dintre visurile de-o viaţă ale Supremului Pontif. Leonardo v-a explicat apoi şi reversul medaliei – motivul pentru care avea nevoie de îndrumarea Bisericii. În mod aparent, experimentul său creaţionist, exact aşa cum susţine Biblia, a produs totul în dublu exemplar. Contrarii. Lumină şi întuneric. Când a creat materie, Vetra a dat naştere, involuntar şi antimateriei. Să continuu?

Il camerlengo rămase la fel de tăcut. Se aplecă şi scormoni cărbunii aprinşi.

— După venirea lui Vetra aici, te-ai dus dumneata la CERN, pentru a-i înţelege mai bine cercetările. Scrie în jurnalul lui Leonardo că i-ai vizitat laboratorul.

Şambelanul ridică ochii.

Kohler continuă:

— Papa nu putea călători fără să atragă atenţia presei, aşa că te-a trimis pe dumneata. Leonardo ţi-a prezentat laboratorul în deplin secret. Ţi-a arătat o anihilare a antimateriei – Big Bang-ul – forţa Creaţiei. Ţi-a arătat şi eşantionul cel mare, pe care îl păstra încuiat, ca dovadă că noua sa tehnologie putea produce antimaterie pe scară largă. Ai fost copleşit. Ai revenit la Vatican şi i-ai relatat papei ce văzuseşi.

Il camerlengo oftă:

— Şi asta te tulbură? Că am respectat confidenţialitatea mărturisirii lui Leonardo pretinzând în seara aceasta, în faţa lumii, că nu ştiam nimic despre antimaterie?

— Nu! Mă tulbură faptul că Leonardo Vetra a demonstrat, practic, existenţa Dumnezeului tău, iar pentru asta ai pus să fie ucis!

Şambelanul se întoarse spre el; chipul îi era lipsit de orice expresie. Singurul sunet care se auzea era sfârâitul focului.

Brusc, camera tremură şi în obiectiv apăru braţul lui Kohler. Directorul se aplecă în faţă, străduindu-se parcă să desprindă ceva fixat sub scaunul său. Când se îndreptă, în mână îi apăruse un pistol. Unghiul de filmare era glacial… Privind din spate… De-a lungul ţevii revolverului… Aţintit drept spre şambelan.

— Mărturiseşte-ţi păcatele, părinte! Acum!

Il camerlengo îl privi, uimit:

— N-ai să ieşi viu de aici.

— Moartea va fi o binecuvântată uşurare după chinurile la care m-a supus credinţa ta încă din copilărie.

Kohler ţinea arma cu ambele mâini:

— Îţi dau posibilitatea de a alege, continuă el. Mărturiseşte-ţi păcatele… Sau mori în clipa asta.

Preotul aruncă o privire spre uşă.

— Rocher e afară, adăugă directorul. Şi el e gata să te ucidă.

— Rocher a jurat să apere…

— Rocher este cel care mi-a dat drumul aici. Înarmat. S-a săturat de minciunile tale. Nu mai ai decât o singură opţiune. Mărturiseşte! Vreau să aud adevărul din gura ta.

Şambelanul ezită.

Kohler strânse mai tare revolverul în mâini:

— Chiar te îndoieşti că sunt gata să te ucid?

— Indiferent de ceea ce ţi-aş spune, un om ca tine n-ar putea să înţeleagă.

— Pune-mă la încercare!

Il camerlengo rămase nemişcat pentru o clipă – o siluetă dominantă pe fondul licăririlor palide ale focului. Când începu să vorbească, în vocea sa răsună o demnitate potrivită mai degrabă relatării unor fapte de deosebit altruism, decât unei mărturisiri a păcatelor:

— Încă de la începutul timpului, Biserica acesta a luptat împotriva duşmanilor lui Dumnezeu. Uneori cu cuvântul. Alteori cu sabia. Şi a supravieţuit de fiecare dată. Dar demonii trecutului erau demoni terifianţi,

abominabili… Erau inamici cu care puteam lupta… Care inspirau frică. Dar Satana e viclean. O dată cu trecerea timpului, şi-a ascuns intenţiile diabolice sub o nouă faţă… sub chipul raţiunii pure. Transparentă şi insidioasă, dar la fel de lipsită de suflet.

Vocea şambelanului, până atunci fermă şi sigură de sine, deveni dintr-o dată mânioasă, scuipând parcă furie:

— Spune-mi, domnule Kohler! Cum poate Bisetrica să condamne ceea ce, pentru mintea noastră, are sens?! Cum putem blama însăşi baza societăţii actuale?! De fiecare dată când Biserica îşi înalţă glasul pentru a avertiza, voi strigaţi mai tare, numindu-ne ignoranţi! Paranoici! Dominatori! Şi răul vostru creşte. Învăluit într-o perdea de intelectualism plin de sine! Se întinde ca un cancer. Sanctificat de miracolele propriei tehnologii. Adulându-se pe sine însuşi. Zeificându-se! Până când nimeni nu mai poate crede decât că sunteţi o veritabilă întruchipare a binelui! Iată, ştiinţa a venit să ne mântuiască de boli, de foamete şi de dureri! Priviţi ştiinţa – noul dumnezeu al nesfârşitelor miracole, omnipotent şi binevoitor! Ignoraţi armele şi haosul. Uitaţi izolarea şi riscurile infinite. Ştiinţa e aici!

Şambelanul făcu un pas spre armă şi continuă:

— Dar eu am văzut faţa Satanei pândind… Eu am văzut pericolul…

— Ce tot vorbeşti acolo?! Ştiinţa lui Vetra a demonstrat practic existenţa Dumnezeului vostru! El era aliatul tău!

— Aliat?! Ştiinţa şi religia nu pot sta laolaltă. Noi nu căutăm acelaşi Dumnezeu – tu şi cu mine! Cine e dumnezeul tău? Un dumnezeu al protonilor, al maselor şi al sarcinilor electrice?! Cum te inspiră dumnezeul tău? Cum pătrunde dumnezeul tău în inima oamenilor, ca să le aducă aminte că au de dat socoteală în faţa unei puteri mai mari decât ei? Şi în faţa propriilor semeni? Vetra o luase pe o cale greşită. Munca lui nu era religioasă, era un sacrilegiu! Omul nu poate pune creaţia dumnezeiască într-o eprubetă, ca s-o fluture apoi şi s-o arate lumii întregi! Aşa ceva nu-L glorifică pe Dumnezeu, ci îl înjoseşte!

Şambelanul îşi frământa mâinile frenetic, cu priviri smintite:

— Aşa că ai pus la cale uciderea lui Leonardo Vetra!

— Pentru Biserică! Pentru întreaga omenire! Oricât de nebunesc ar părea! Omul nu e gata să ţină în mânile sale forţa divină. Să-L pui pe Dumnezeu în eprubetă?! Un strop de lichid care poate distruge un oraş întreg?! Cineva trebuia să-l oprească!

Preotul tăcu brusc, întorcându-şi ochii spre foc. Părea că-şi cântăreşte opţiunile.

Kohler aţinti pistolul spre pieptul lui:

— Ai mărturisit. Nu mai ai scăpare.

Şambelanul râse, trist:

— Nu pricepi! Mărturisirea păcatelor înseamnă scăpare. Când Dumnezeu este de partea ta, ai opţiuni pe care un om ca tine nu le-ar putea înţelege niciodată.

Fără a lăsa ca ecoul cuvintelor lui să se stingă, il camerlengo îşi apucă sutana cu mâinile în dreptul pieptului şi trase de ea violent, sfâşiind-o.

Kohler tresări, evident uimit:
— De ce faci asta?
Şambelanul nu răspunse. Făcu un pas spre foc şi scoase un obiect dintre cărbunii încinşi.
— Stai! Strigă Kohler, cu arma întinsă în faţă. Ce faci acolo?
Când preotul se întoarse, văzu că ţine în mână un pătrat roşu incandescent. Diamantul Illuminati! Brusc, ochii şambelanului căpătară luciri sălbatice.
— Aveam de gând să fac asta de unul singur, şuieră cu o intensitate ieşită din comun. Dar acum… Văad ca Dumnezeu te-a adus aici. Tu eşti salvarea mea.
Înainte ca directorul să poată reacţiona, preotul închise ochii, îşi arcui spatele şi-şi înfipse fierul înroşit drept în mijlocul pieptului. Carnea friptă sfârâi.
— Sfântă Fecioară! Maică binecuvântată… Iată-ţi fiul! Urlă el, în chinuri.
Kohler apăru în obiectiv zvâcnind… Clătinându-se greoi pe picioare, fluturând arma aiurea în faţa lui.
Şambelanul urlă în chinuri groaznice, împleticindu-se de durere. Apoi aruncă matriţa la picioarele directorului şi se prăbuşi pe podea.
Ceea ce se întâmplase în continuare nu era tocmai clar. Camera începu să tremure frenetic atunci când soldaţii dădură buzna în birou. Sonorul răpăi de gloanţe. Kohler îşi duse mâinile la piept şi căzu pe spate, sângerând, în scaunul său.
— Nu! Răcni Rocher, încercând să-şi oprească subalternii să-l împuşte pe elveţian.
Încă zvârcolindu-se pe podea, şambelanul se rostogoli şi arăta cu degetul spre Rocher:
— Illuminatus!
— Blestematule! Urlă Rocher, repezindu-se la el. Ticălos bleste…
Chartrand îl doborî cu trei gloanţe şi căpitanul căzu mort pe pardoseala.
Apoi soldaţii dădură fuga la preotul rănit, strângându-se în jurul lui. Concomitent, în cadru apăru figura uluită a lui Robert Langdon, care îngenunche lângă scaunul mobil, privind matriţa. Apoi imaginea începu să tremure sălbatic. Kohler îşi recăpătase cunoştinţa şi desprindea camera miniaturală din locaşul ei de sub braţul scaunului. Apoi încercă să i-o înmâneze lui Langdon:
— D-dă, şopti el sugrumat. D-dă asta… Presei.
Apoi imaginea dispăru.
Il camerlengo simţea cum adrenalina şi senzaţia miraculosului încep să se destrame. În vreme ce se îndrepta, ajutat de un soldat, spre Capela Sixtină, auzea cântecele şi incantaţiile din Piazza San Pietro, înţelegând că reuşise să mute munţii din loc.
Grazie Dio!
Se rugase să aibă putere şi Domnul i-o dăruise. În clipele în care se îndoise, Dumnezeu îi vorbise. „Ţie îţi revine o misiune sfântă, îi spusese

Domnul. Îţi voi da puterea necesară.” Chiar şi cu acest dar divin, tot mai simţise frica şi se întrebase dacă drumul ales era cel drept.

„Dacă nu tu, îi spuse Dumnezeu, atunci CINE?

Dacă nu acum, atunci CÂND?

Dacă nu astfel, atunci CUM?”

Iisus, îi reamintise Domnul, îi mântuise pe toţi… Salvându-i de propria apatie. Cu numai două fapte, Iisus le deschisese ochii. Oroare şi speranţă. Răstignire şi înviere. Aşa izbutise El să schimbe lumea.

Dar asta fusese cu două mii de ani în urmă. Timpul erodase miracolele de atunci; omenirea le uitase. Acum îşi întorseseră ochii spre idoli falşi – spre tehno-zeităţi şi spre miracolele minţii umane. „Unde sunt însă miracolele sufletului?!”

Şambelanul se rugase adesea ca Dumnezeu să-i arate cum să reînvie credinţa oamenilor. Dar Domnul nu-i răspunsese. Abia în cel mai crunt şi mai întunecat moment al existenţei sale se făcuse Domnul auzit. „Oh, oroarea acelei nopţi!”

Îşi amintea şi azi cum zăcea întins pe podea, în pijamaua sfâşiată, înfigându-şi unghiile în carne, încercând să-şi smulgă din suflet durerea pe care i-o adusese crudul adevăr aflat. „Nu se poate!” uriaşe de unul singur. Şi totuşi, a fost posibil. Cumplita dezamăgire îl ardea precum focurile iadului. Episcopul care îl luase sub aripa lui, omul care-i fusese ca un tată, preotul care se ridicase, alături de el, până în scaunul pontifical… Era un escroc. Un păcătos ordinar. Care minţise o lume întreagă cu privire la o faptă atât de murdară, încât şambelanul se îndoia că Dumnezeu o va putea ierta vreodată. „Legământul! Uriaşe el la Sfântul Părinte. Ţi-ai încălcat legământul făcut în faţa Domnului! Tu, dintre toţi oamenii!”

Papa încercase să-i explice, dar il camerlengo nu mai putea să-l asculte. Fugise, împleticindu-se orbeşte pe coridoare, vomitând şi sfâşiindu-şi carnea, înnebunit, până când se pomenise singur, sângerând, întins pe pământul gol din faţa mormântului Sfântului Petru. „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ce să fac?” În acele clipe de grea suferinţă şi de trădare, în vreme ce zăcea deznădăjduit în necropolă şi se ruga să fie izbăvit de această viaţă, în acele clipe îi vorbise Dumnezeu.

Vocea îi răsunase în minte aidoma tunetului:

— Ai jurat să-L slujeşti pe Dumnezeul tău?

— Da! Urlase el.

— Eşti gata să mori pentru Dumnezeul tău?

— Da! Ia-mă acum!

— Eşti gata să mori pentru Biserica ta?

— Da! Te rog, izbăveşte-mă!

— Dar… Eşti gata să mori pentru omenire?

În tăcerea care urmase, il camerlengo simţise cum se prăbuşeşte în abis. Rostogolindu-se mai repede, tot mai repede, fără control. Şi totuşi, ştia care era răspunsul. Totdeauna ştiuse.

— Da! Răcnise. Sunt gata să mor pentru oameni! La fel ca Fiul Tău, aş muri pentru ei!

Trecuseră câteva ore şi el încă mai zăcea pe pământ, tremurând. În faţa ochilor îi apăru chipul mamei sale. „Dumnezeu are planuri mari pentru tine”, obişnuia ea să-i spună. Hăul nebuniei era adânc şi el continua să cadă. Atunci, Domnul îi vorbise din nou. De această dată, în tăcere. Dar el înţelesese. „Reînvie-le credinţa!” „Dacă nu eu. Atunci cine?

Dacă nu acum… Atunci când?”

Soldaţii descuiară uşile Capelei Sixtine. Il camerlengo Ventresca simţea energia circulându-i în trup… Exact ca în copilărie. Dumnezeu îl alesese. Cu mult timp în urmă.

„Facă-se voia Lui!”

Şambelanul simţea că renaşte. Garda Elveţiană îi bandajase pieptul, îl îmbăiase şi-l îmbrăcase cu o sutană nouă, albă. Îi făcuseră şi o injecţie cu morfină, contra durerilor. Totuşi, el ar fi vrut să nu-i fi dat nici un analgezic. Iisus îndurase şi suferise trei zile înainte de a Se înălţa! Simţea deja cum drogul îi amorţeşte trupul şi îi înceţoşează spiritul.

Intră în capelă, deloc surprins să vadă cum cardinalii îl privesc, minunându-se. „Se minunează în faţa lui Dumnezeu, îşi aminti el. Nu mă venerează pe mine, ci modul în care Domnul lucrează PRIN mine.” Înaintând printre şirurile de bănci, văzu uluirea din ochii fiecăruia. Şi totuşi, cu fiecare chip pe lângă care trecea, simţea şi altceva în privirile lor. Ce anume? Încercase mai înainte să-şi închipuie cum avea să fie primit. Cu bucurie? Cu veneraţie? Îi privi adânc în ochi, dar nu zări niciuna dintre aceste emoţii. Abia atunci îşi ridică ochii spre altar şi îl văzu pe Robert Langdon.

Il camerlengo Carlo Ventresca stătea în mijlocul Capelei Sixtine. Cardinalii erau adunaţi în partea din faţă a sălii, cu chipurile întoarse spre el, privindu-l fix. Robert Langdon stătea lângă altar, alături de un televizor care mergea, pe al cărui ecran se derula o scenă pe care şambelanul o recunoştea, dar nu putea pricepe cum de ajunsese acolo. Vittoria Vetra şedea lângă el, cu faţa trasă şi întunecată.

Şambelanul închise ochii, sperând că morfina îi dădea halucinaţii şi că, atunci când îi va redeschide, scena va fi alta. Dar spera în van. Aflaseră totul!

Straniu, dar nu simţea nici o spaimă. „Arată-mi calea, Tată! Dă-mi cuvintele prin care să-i fac să înţeleagă voia Ta.”

Dar Domnul nu-i răspunse.

„Tată ceresc, am ajuns prea departe pentru a da greş acum!”

Tăcere.

„Ei nu înţeleg ce am făcut noi doi.”

Il camerlengo nu ştia cui aparţine vocea care-i răsună în cap, dar mesajul era clar:

— Şi adevărul te va face liber…

Aşa că şambelanul înaintă spre altarul Capelei Sixtine cu fruntea sus. În vreme ce se apropia de cardinali, nici măcar lumina difuză a sfeşnicelor nu le înmuia tăişul din priviri. „Explică-ţi faptele! Cereau chipurile lor. Ajută-ne să înţelegem această nebunie. Spune-ne că temerile noastre sunt greşite!” „Adevărul, îşi repetă preotul. Numai adevărul. Prea multe secrete

fuseseră închise între aceste ziduri… Unul dintre ele atât de întunecat, încât aproape că-l smintise. Dar din sminteală îi venise apoi lumina.”

— Dacă v-aţi putea vinde sufletul pentru a salva milioane de alte suflete, începu el cu glas tare, aţi face-o?

Toţi cei din capelă se mulţumeau să se holbeze la el. Nimeni nu se mişcă şi nimeni nu vorbi. De afară, din piaţă, se auzeau frânturi de cântece pline de bucurie.

Il camerlengo mai făcu un pas spre ei.

— Care este cel mai mare păcat? Să-ţi ucizi duşmanul? Sau să stai degeaba, văzând cum dragostea inimii tale este sfâşiată?

„Oamenii cântă în Piazza San Pietro!” Se opri pentru o clipă şi privi plafonul capelei. Dumnezeul lui Michelangelo privea în jos de pe bolta întunecată… Şi părea mulţumit.

— Eu n-am mai putut sta cu mâinile în sân.

Şi totuşi, pe măsură ce se apropia de cardinali, nu vedea nici o licărire de înţelegere în ochii lor. Oare nu-şi dădeau seama de glorioasa simplitate a faptelor sale? Nu-i înţelegeau necesitatea?

Totul fusese atât de pur!

Illuminati. Ştiinţa şi Satana la un loc.

Oroarea şi speranţa. Ajută-i să creadă din nou.

În seara asta, forţa Illuminati se dezlănţuise iarăşi… cu consecinţe strălucite. Apatia dispăruse. Frica străbătuse lumea întreagă aidoma unui fulger din înalturi şi unise toate sufletele. Şi-atunci, gloria lui Dumnezeu învinsese întunericul.

„Eu n-am mai putut sta cu mâinile în sân!”

De la Dumnezeu îi venise inspiraţia… ca un far călăuzitor în noaptea coşmarului său. „Oh, lumea aceasta fără credinţă! Cineva trebuie s-o izbăvească. Tu. Dacă nu tu, atunci cine? Ai fost salvat pentru un motiv anume. Arată-le vechii demoni! Aminteşte-le de frică! Apatia înseamnă moarte. Fără întuneric, nu există lumină. Fără rău, binele nu există. Pune-i să aleagă. Lumină sau întuneric?

Unde le e vechea spaimă? Unde le sunt eroii? Dacă nu acum, atunci când?”

Il camerlengo înaintă direct spre grupul de cardinali. Se simţea aidoma lui Moise când marea de robe purpurii se despărţi în faţa lui, lăsându-i să treacă. La altar. Robert Langdon închise televizorul, luă mâna Vittoriei într-a sa şi coborî în sală. Faptul că americanul supravieţuise – preotul ştia acest lucru – fusese numai voia Domnului. Dumnezeu îl salvase pe Robert Langdon. Oare de ce?

Vocea care rupse tăcerea aparţinea singurei femei din Capela Sixtină:

— Tu l-ai ucis pe tatăl meu? Întrebă ea, făcând un pas înainte.

Şambelanul se întoarse spre ea; pe chipul ei văzu o privire pe care n-o putea desluşi – durere, da, era firesc, dar… Mânie? Cu certitudine, ea îl înţelegea. Geniul tatălui ei fusese otrăvitor, letal; trebuia să fie oprit. Pentru binele Omenirii.

— Tata lucra spre slava lui Dumnezeu! Adăugă ea.

— Dumnezeu nu poate fi slăvit într-un laborator. În inimă, acolo trebuie simţit.

— Inima tatălui meu era pură! Şi cercetările lui au dovedit…

— Cercetările lui au dovedit încă o dată că mintea omului progresează mai repede decât o face sufletul lui!

Vocea îi răsunase mai tăioasă decât ar fi vrut. Continuă, pe un ton mai potolit:

— Dacă un om atât de avansat spiritual precum tatăl tău a putut crea o armă precum aceea pe care am văzut-o în seara aceasta, imaginaţi-vă ce ar putea face un om de rând cu o asemenea tehnologie.

— Un om ca dumneata?!

Il camerlengo trase adânc aer în piept. Oare femeia asta chiar nu pricepea? Simţul moral al omului avansa într-un ritm mai lent decât ştiinţa; omenirea nu era suficient de înălţată spiritual pentru puterea pe care o deţinea. „Niciodată nu am creat o armă pe care să n-o folosim!” Şi totuşi, preotul ştia că antimateria nu însemna mai nimic – era doar o altă armă dintr-un arsenal şi aşa extrem de dezvoltat al omului. Fiinţa umană avea deja capacitatea de distrugere; învăţase să ucidă cu mult timp înainte. „Sângele mamei lui curgea din cer, ca o ploaie.” Geniul lui Leonardo Vetra fusese periculos dintr-un alt motiv.

— De secole, spuse şambelanul, Biserica a stat deoparte, în vreme ce ştiinţa ataca religia, distrugând-o puţin câte puţin. Minimalizând miracolele. Pregătind mintea să preia controlul asupra sufletului. Condamnând religia şi declarând-o un drog al maselor. Ştiinţa Îl numeşte pe Dumnezeu halucinaţie – o cârjă iluzorie pentru cei care sunt prea slabi pentru a accepta faptul că viaţa e lipsită de sens. Eu n-am putut să stau deoparte, în vreme ce ştiinţa afirma că a îmblânzit însăşi puterea lui Dumnezeu! O dovadă, spuneţi voi? Da, dovadă a ignoranţei crase a ştiinţei! Ce e rău în a recunoaşte că există ceva care scapă înţelegerii noastre? Ziua în care ştiinţa îl explică pe Dumnezeu într-un laborator e ziua în care omul nu mai are nevoie de credinţă!

— Ziua în care omul nu mai are nevoie de Biserică, vrei mai degrabă să spui, replică Vittoria, apropiindu-se de el. Îndoiala e ultima voastră posibilitate de control. Îndoiala este cea care aduce sufletele la voi. Nevoia noastră de a şti că viaţa are sens. Insecuritatea şi nevoia omului ca un suflet iluminat să-l asigure că totul face parte dintr-un plan măreţ. Dar Biserica nu este unicul suflet iluminat de pe planetă! Fiecare îl caută pe Dumnzeu în felul său. De ce vă e teamă? Că Dumnezeu se va arăta cumva în altă parte decât între zidurile astea? Că oamenii îl vor găsi în propria existenţă şi vor renunţa la voi şi la ritualurile voastre învechite? Religiile evoluează! Mintea află răspunsuri, inima învaţă noi adevăruri. Tata era de partea voastră. Urma o cale paralelă cu voi! N-ai putut să înţelegi asta? Dumnezeu nu e o fiinţă autoritară şi omnipotentă care ne priveşte de sus, ameninţând să ne azvârle în căldarea cu smoală dacă nu i ne supunem! Dumnezeu e energia care curge prin sinapsele sistemului nostru nervos şi prin cămăruţele inimii noastre! Dumnezeu este în toate!

— Mai puţin în ştiinţă, o întrerupse şambelanul, cu o milă nesfârşită în ochi. Prin definiţie, ştiinţa e lipsită de suflet. Ruptă de inimă. Miracolele intelectuale, precum antimateria, vin pe lume fără instrucţiuni etice de folosire. Lucrul acesta e periculos în sine! Dar ca ştiinţa să-şi fluture ţelurile lipsite de Dumnezeu ca pe o cale a iluminării… Făgăduind să ofere răspuns la întrebări a căror frumuseţe constă tocmai în faptul că n-au răspuns… Nu!

În sală se aşternu o clipă de tăcere. Şambelanul se simţea dintr-o dată obosit, încercând să susţină privirea fermă a Vittoriei. Nu aşa trebuia să decurgă lucrurile. Oare aceasta să fie încercarea supremă la care-l supune Dumnezeu?

Mortati vorbi primul.

— I preferiti, şopti el cutremurat, Baggia şi ceilalţi. Spune-mi, te rog, că nu tu…

Il camerlengo se răsuci spre el, surprins de durerea pe care o avea în voce. Nu era posibil ca Mortati să nu înţeleagă! Presa urla în fiecare zi despre miracolele ştiinţei. Cât timp suportase religia? Secole de-a rândul? Biserica avea nevoie de un miracol! Ceva care să trezească această lume adormită. S-o aducă înapoi pe calea cea dreaptă. Să reînvie credinţa. I preferiti nu erau nişte lideri, oricum; erau nişte transformatori – liberali gata să îmbrăţişeze lumea cea nouă şi să renunţe la vechile tradiţii. Aceasta fusese unica modalitate. Un nou lider. Tânăr. Puternic. Vibrant. Miraculos. I preferiti slujiseră Biserica mult mai eficient prin moartea lor, decât ar fi putut-o face vreodată, rămânând în viaţă. Oroare şi speranţă. „Sacrifică patru suflete pentru a salva milioane.” Lumea şi-i va aminti pentru totdeauna ca pe nişte martiri. Biserica le va glorifica numele. „Câte mii au murit pentru slava lui Dumnezeu? Ei au fost doar patru.”

— I preferiti, repetă Mortati.

— Le-am împărtăşit durerea, se apără il camerlengo, arătând spre pieptul lui bandajat. Şi aş fi gata să mor şi eu pentru Domnul, dar munca mea abia a început. Oamenii cântă în Piazza San Pietro!

Şambelanul văzu oroarea de pe chipul lui Mortati şi iarăşi se simţi nedumerit. Morfina era de vină? Cardinalul îl privea ca şi cum el însuşi, cu mâinile lui, i-ar fi ucis pe cei patru. „Aş face chiar şi asta pentru slava lui Dumnezeu”, îşi spuse, dar nu fusese nevoit s-o facă el. Faptele fuseseră duse la îndeplinire de Hassassin – un suflet păgân, ademenit să creadă că lucra pentru Illuminati. „Eu sunt Janus, îi spusese il camerlengo. Îţi voi dovedi puterea mea.” Şi i-o dovedise. Ura îl transformase pe Hassassin într-un pion al lui Dumnezeu.

— Ascultaţi cântecele! Le spuse şambelanul zâmbind, cu bucurie în suflet. Nimic nu uneşte mai puternic inimile decât prezenţa răului. Dă foc unei biserici şi întreaga comunitate se ridică, prinzându-se de mâini şi intonând imnuri cutezătoare, în vreme ce o reconstruieşte. Uitaţi-vă cum s-au adunat în seara aceasta! Frica i-a readus acasă. Omului modern trebuie să-i făureşti demoni moderni. Apatia nu mai există. Arată-le faţa răului – sataniştii ce pândesc printre noi, în guverne, bănci şi şcoli, ameninţând să distrugă însăşi

Casa Domnului cu ştiinţa lor eronată. Depravarea are rădăcini profunde. Omul trebuie să fie vigilent. Să caute binele şi bunătatea. Să devină el însuşi bun!

În tăcere, şambelanul spera că acum, în sfârşit, au înţeles. Illuminati nu reapăruseră; Illuminati se stinseseră de mult. Doar mitul lor mai trăia. El îi readusese în prim-plan ca pe un memento. Cei care le ştiau trecutul le-au retrăit întunecimea. Cei care nu, au aflat-o acum şi şi-au dat seama cât de orbi fuseseră. Vechii demoni reieşiseră la suprafaţă, dar se treziseră într-o lume indiferentă.

— Dar… Înfierările?

Vocea lui Mortati tremura de indignare.

Şambelanul nu-i răspunse. Mortati nu avea de unde să ştie, dar matriţele fuseseră confiscate de Vatican cu peste un secol în urmă, fiind încuiate, uitate şi acoperite de praf în relicvariul particular al papei, undeva, în apartamentele Borgia; aici erau depozitate acele obiecte pe care Biserica le considera prea periculoase pentru a fi văzute de alţi ochi decât cei ai Suveranului Pontif.

„De ce au ascuns nişte lucruri care inspiră teamă? Frica îi aduce pe oameni către Dumnezeu!”

Cheia relicvariului trecuse de la un papă la altul; il camerlengo Ventresca făcuse rost de ea şi se strecurase înăuntru. Legendele despre ceea ce se afla acolo erau ademenitoare – manuscrisele originale ale celor paisprezece cărţi nepublicate ale Bibliei, numite Apocrife, cea de-a treia profeţie de la Fatima, primele două adeverindu-se deja, iar ultima fiind atât de înfricoşătoare, încât Biserica alesese să n-o dezvăluie niciodată. Pe lângă acestea, şambelanul mai găsise Colecţia Illuminati – toate secretele pe care Vaticanul le descoperise după alungarea confreriei din Roma… Calea Iluminării… Inimaginabila duplicitate a principalului sculptor şi arhitect al Vaticanului, Bernini… Capetele luminate ale Europei bătându-şi joc de religie în adunările lor secrete din Castelul Sant'Angelo, chiar sub nasul Bisericii. Colecţia includea şi o cutie pentagonală cu matriţe metalice, una dintre ele fiind legendarul Diamant Illuminati. Aceasta era o parte a istoriei Vaticanului pe care cei dinaintea lui crezuseră de cuviinţă s-o dea uitării. Il camerlengo nu fusese însă de acord cu ei.

— Dar antimateria?… Întrebă Vittoria. Ai riscat să distrugi Vaticanul!

— Nu există riscuri când Dumnezeu este de partea ta. Aceasta era cauza Lui.

— Eşti nesănătos! Şuieră ea.

— Milioane de suflete au fost salvate.

— Au murit oameni!

— Dar s-au mântuit suflete.

— Spune-i asta tatălui meu şi lui Max Kohler!

— Aroganţa CERN trebuia dată la iveală. Un strop de lichid care poate nimici totul pe o rază de un kilometru?! Şi tu mă crezi pe mine nesănătos?!

Şambelanul simţea furia urcând în el. Oare credeau că fusese o sarcină uşoară pentru el?

— Cei credincioşi sunt supuşi unor încercări grele pentru a-L sluji pe Dumnezeu! Domnul i-a cerut lui Avraam să-şi sacrifice propriul copil! Domnul I-a cerut lui Iisus să îndure Răstignirea! Iar noi ne atârnăm în faţa ochilor simbolul răstignirii – sângeros, agonizant – pentru a nu uita forţa pe care o are răul! Cicatricele de pe trupul lui Iisus sunt un memento viu al forţelor întunericului! Rănile mele sunt un memento viu! Râul trăieşte, dar puterea Domnului îl va înăbuşi!

Ecoul strigătelor sale răsună pentru câteva clipe în capelă, după care se lăsă o tăcere de mormânt. Timpul însuşi părea că se oprise. Judecata de Apoi a lui Michelangelo se înălţa ameninţătoare deasupra lui… Demonii iadului înghiţindu-i pe păcătoşi. Mortati simţi cum i se umezesc ochii. Strânse pleoapele şi o lacrimă i se scurse pe obraz.

— Carlo, ce-ai făcut? Şopti gâtuit. Chiar Sfinţia Sa?!

Un suspin colectiv se ridică în capelă, de parcă până în acel moment toţi uitaseră. Papa. Otrăvit.

— Un ticălos mincinos, replică şambelanul.

Mortati îl privi, cutremurat:

— Ce vrei să spui? A fost un om cinstit! Şi… Te-a iubit.

— L-am iubit şi eu pe el.

„Oh, Doamne, cum l-am iubit! Dar înşelăciunea! Legămintele către Dumnezeu încălcate!”

Il camerlengo ştia că acum ei nu înţelegeau, dar aveau să înţeleagă. Atunci când le va spune, vor pricepe. Sfinţia Sa fusese cel mai mârşav impostor pe care-l văzuse Biserica vreodată. Îşi amintea şi acum de noaptea aceea îngrozitoare. Tocmai se întorsese de la CERN cu veşti despre „Geneza” lui Leonardo Vetra şi despre cutremurătoare forţă a antimateriei. Şambelanul fusese sigur că papa va înţelege ameninţarea, dar Sfântul Părinte vedea cu ochi foarte buni descoperirea lui Vetra. Ba sugerase chiar ca Vaticanul să-i finanţeze cercetările, ca un gest de bunăvoinţă faţă de activitatea lui ştiinţifică ale cărei baze erau profund spirituale.

„Nebunie! Biserica să investească în nişte cercetări care ameninţă să azvârle religia în desuetudine?! Într-o activitate ce creează arme de distrugere în masă. Bomba aceea care îi ucisese mama…”

— Dar… Nu poţi face una ca asta! Exclamase atunci il camerlengo.

— Am o datorie faţă de ştiinţă, replicase papa. E ceva ce am ţinut ascuns întreaga mea viaţă. Ştiinţa mi-a dat în tinereţe un dar nepreţuit. Un dar pe care nu l-am uitat niciodată.

— Nu înţeleg. Ce-i poate oferi ştiinţa unui om al lui Dumnezeu?

— E complicat… Aş avea nevoie de timp pentru a-ţi explica, astfel încât să mă înţelegi. Dar, în primul rând, trebuie să ştii despre mine un lucru simplu. Pe care l-am ţinut secret toţi aceşti ani. Cred însă că a venit vremea să ţi-l dezvălui.

Şi papa îi povestise uluitorul adevăr.

Il camerlengo zăcea încovrigat pe pământul rece, lângă mormântul Sfântului Petru. În necropolă era frig, dar aerul rece îi închegase sângele pe

rănile deschise pe care şi le făcuse cu unghiile în carne. Sfinţia Sa n-avea să-l găsească aici. Nimeni n-avea să-l găsească aici…

— E complicat, răsuna vocea papei în mintea lui. Voi avea nevoie de timp pentru a-ţi explica astfel încât să înţelegi…

Dar şambelanul ştia că nici o veşnicie nu l-ar putea ajuta să înţeleagă.

„Mincinosule! Am crezut în tine! DUMNEZEU a crezut în tine!”

Cu o singură frază, papa năruise lumea întreagă din jurul lui. Tot ceea ce crezuse şi ştiuse vreodată despre mentorul lui fusese distrus acum, în faţa propriilor ochi. Adevărul îi sfredelea inima cu atâta forţă, încât se împleticise afară din biroul papei, cu spatele şi vomitase pe coridor.

— Aşteaptă! Strigase Sfântul Părinte, alergând după el. Te rog, lasă-mă să-ţi explic!

Dar il camerlengo fugise. Cum se putea aştepta papa ca el să mai suporte? Oh, ticăloasă depravare! Dacă mai afla cineva? Ce mânjire a Bisericii! Legămintele Sfinte chiar nu însemnau nimic pentru papă?

Demenţa se instalase rapid, urlându-i în urechi, până ce se trezise lângă mormântul Sfântului Petru. Atunci îi vorbise Dumnezeu cu o vehemenţă arzătoare.

DUMNEZEUL TĂU E UN DUMNEZEU RĂZBUNĂTOR!

Şi împreună ticluiseră planul. Împreună aveau să redea credinţa lumii acesteia păcătoase. Răul era pretutindeni. Dar lumea devenise imună la el! Împreună aveau să demaşte întunericul, pentru ca toţi să vadă… Şi Dumnezeu va învinge! Oroare şi speranţă. După aceea, lumea va crede din nou!

Prima încercare la care îl supusese Domnul fusese mai puţin oribilă decât îşi imaginase el. Se furişase în apartamentele pontificale, în dormitor… Umpluse seringa… Şi-i astupase infamului gura cu mâna, în vreme ce se zbătea în spasmele agoniei şi ale morţii. În lumina lunii, şambelanul văzuse în ochii sălbatici ai papei ceva… Voia să-i mai spună ceva.

Dar era prea târziu.

Spusese deja destule.

— Papa a avut un copil.

La altarul Capelei Sixtine, il camerlengo stătea drept, cu fruntea sus, atunci când le vorbi. Cinci cuvinte de cumplita demistificare. În faţa lui, toţi cardinalii icniră la unison. Privirile lor acuzatoare se evaporară, lăsând în loc priviri înmărmurite, de parcă fiecare suflet din sală se ruga ca şambelanul să fi greşit.

„Papa a avut un copil.”

Langdon simţi cum unda de şoc îl loveşte. Mâna Vittoriei, strânsă într-a lui, zvâcni, în vreme ce mintea profesorului, deja amorţită de avalanşa de întrebări fără răspuns, se zvârcolea căutându-şi echilibrul.

Cuvintele şambelanului păreau că vor pluti în aer la infinit. În ochii sălbatici ai preotului, Langdon nu zărea decât convingere deplină. Poate că totuşi era prins într-un coşmar grotesc, din care se va trezi imediat, într-o lume normală.

— Asta trebuie să fie o minciună! Strigă un cardinal.

— Nu cred aşa ceva! Protestă altul. Sfinţia Sa a fost cel mai cucernic om din câţi au existat!

Vocea lui Mortati răsună între ei, abia şoptită, plină de durere:

— Prieteni, spusele şambelanului sunt adevărate.

Toţi prelaţii din sală săriră, de parcă bătrânul cardinal spusese cine ştie ce obscenitate.

— Papa a avut într-adevăr un copil, adăugă Mortati.

Cardinalii se albiră, amuţiţi.

Il camerlengo îl privi, uluit:

— Tu ştiai?! Dar… Cum e posibil să fi ştiut?

Mortati oftă adânc:

— Când Sfinţia Sa a fost ales… Eu am fost Avocatul diavolului.

Un şuier de uimire străbătu adunarea.

Langdon înţelese. Asta însemna că informaţia era, probabil, adevărată. Infamul „Avocat al diavolului” era suprema autoritate în privinţa informaţiilor scandaloase din interiorul Vaticanului. Secretele întunecate din trecutul papei erau un lucru periculos şi, înainte de alegeri, unul dintre cardinali era desemnat să facă investigaţii tainice, el acţiona ca un veritabil avocat al diavolului şi scotea la lumină eventualele motive pentru care diverşii cardinali eligibili nu puteau ajunge totuşi pe scaunul pontifical. Avocatul diavolului era numit din timp, de Suveranul Pontif anterior şi niciodată, sub nici un motiv, nu avea voie să-şi dezvăluie identitatea. Niciodată.

— Eu am fost Avocatul diavolului, repetă Mortati. Aşa am aflat.

Priviri înmărmurite. Seara asta, se părea, era seara în care toate regulamentele zburau pe fereastră.

*

Il camerlengo simţea că furia îl sufocă:

— Şi… N-ai spus nimănui?

— Am vorbit cu Sfinţia Sa. Şi mi s-a spovedit. Mi-a explicat totul şi mi-a cerut doar să-mi las inima să decidă – dacă să-i dezvălui sau nu secretul.

— Şi inima ţi-a spus să ascunzi o asemenea informaţie?!

— Era principalul favorit pentru scaunul papal. Lumea îl iubea. Scandalul iscat ar fi zduncinat Biserica.

— Dar a avut un copil! Şi-a încălcat legământul sacru de celibat!

Il camerlengo urla acum. În urechi auzea vocea mamei lui. „O promisiune către Dumnezeu este cea mai de preţ dintre toate promisiunile. Niciodată să nu-ţi încâlci cuvântul dat Domnului.”

— Papa şi-a încălcat legământul!

Mortati părea frânt de durere şi de frustrare:

— Carlo, dragostea lui… A fost castă. Nu a încălcat nici un legământ. Nu ţi-a explicat?

— Ce să-mi explice?

Îşi amintea cum fugise din birou, în vreme ce papa îl striga şi-l implora: „Lasă-mă să-ţi explic!”

Încet, cu tristeţe, Mortati începu să le povestească. Cu mult timp în urmă, pe când era preot, în anii tinereţii, papa se îndrăgostise de o călugăriţă.

Amândoi depuseseră însă jurământul de celibat şi nici nu le trecea prin gând să încalce făgăduiala făcută Domnului. Dar tot mai îndrăgostiţi, fără a ceda ispitelor cărnii, se simţeau măcinaţi de un dor neaşteptat – să trăiască supremul miracol al creaţiei divine: un copil. Copilul lor. Dorul, mai cu seamă în inima ei, devenise copleşitor. Dumnezeu însă era pe primul plan. Un an mai târziu, când frustrarea atinsese cote aproape insuportabile, tânăra călugăriţă venise la el foarte entuziastă. Tocmai citise un articol despre o nouă minune a ştiinţei – un proces prin care doi oameni, fără a întreţine vreodată relaţii sexuale, puteau avea împreună un copil. I se părea că era un semn trimis de Dumnezeu. Preotul văzuse fericirea din ochii ei şi acceptase. Când se împlinise un an, călugăriţa devenise mamă prin miracolul inseminării artificiale…

— Asta… Nu poate fi adevărat, bâigui şambelanul cuprins de panică, sperând că morfina era de vină; cu certitudine, avea halucinaţii.

Ochii lui Mortati erau iarăşi înlăcrimaţi:

— Carlo, acesta e motivul pentru care Sfinţia Sa a îndrăgit întotdeauna ştiinţa. Simţea că are o datorie faţă de ea. Ştiinţa i-a permis să încerce bucuria paternităţii fără a-şi încălca legămintele sfinte. Sfântul Părinte mi-a spus că nu are nici un regret, cu o singură excepţie – şi anume, că poziţia sa înaltă în sânul Bisericii nu i-a permis să stea alături de femeia iubită şi să-şi crească fiul împreună.

Il camerlengo Ventresca simţea iarăşi suflul nebuniei. Unghiile voiau să-i sfâşie din nou carnea. „Cum aş fi putut să ştiu?!”

— Papa n-a păcătuit, Carlo. A rămas pur.

— Dar… Bâlbâi şambelanul, căutând în mintea sa chinuită o frântură de raţiune. Gândeşte-te la riscul… Faptelor sale. Dacă târfa aceea a lui ar fi ieşit la iveală. Or, ferească cerul, copilul lui? Imaginaţi-vă ce ruşine ar fi avut de îndurat Biserica!

Vocea lui Mortati tremură:

— Copilul a ieşit deja la iveală.

Toţi încremeniră.

— Carlo… Glasul lui Mortati se stinse: Copilul Sfinţiei Sale… Eşti tu!

În acea clipă, şambelanul simţi cum focul credinţei din sufletul lui îngheaţă. Rămase înţepenit lângă altar, încadrat de Judecata de Apoi a lui Michelangelo. Ştia că întrevăzuse deja focurile iadului. Deschise gura pentru a spune ceva, dar buzele i se mişcară fără glas.

— Nu înţelegi? De aceea a venit Sfinţia Sa la tine, în spitalul din Palermo. De aceea te-a luat aici şi te-a crescut aproape de el. Călugăriţa pe care a iubit-o a fost Maria… Mama ta. Ea a părăsit mânăstirea pentru a te creşte pe tine, dar niciodată nu a renunţat la credinţa ei fierbinte. Când papa a auzit că a fost ucisă în explozia aceea şi că tu, fiul lui, ai supravieţuit ca printr-o minune… I-a jurat lui Dumnezeu că nu te va mai părăsi niciodată. Carlo, părinţii tăi au fost amândoi virgini. Şi-au respectat Legămintele Sfinte. Şi totuşi au găsit o modalitate de a te aduce pe lume. Tu ai fost copilul lor miraculos.

Il camerlengo îşi acoperi ochii, încercând să oprească şuvoiul de cuvinte. Rămase paralizat, în faţa altarului. Apoi, cu lumea întreagă prâbuşindu-i-se sub picioare, căzu ca un bolovan în genunchi şi izbucni într-un vaiet deznădăjduit.

Secunde. Minute. Ore.

Timpul părea că şi-a pierdut semnificaţia între zidurile Capelei Sixtine. Vittoria se dezmorţi treptat din încremenirea care-i cuprinsese pe toţi. Dădu drumul mâinii lui Langdon şi porni prin mulţimea de cardinali. Uşa capelei părea la kilometri distanţă şi parcă se mişca pe sub apă… cu încetinitorul.

Trecerea ei îi smulse şi pe ceilalţi din transă. Unii începură să se roage. Alţii plângeau. Câţiva se răsuciră privind-o, chipurile lor împietrite cuprinse brusc de un nor rău-prevestitor. Aproape că ajunsese la uşă, când o mână o prinse de braţ. Atingerea era moale, dar fermă. Se întoarse. În faţa ei se afla un cardinal bătrân, cu o figură înţeleaptă. În ochi îi plutea spaima.

— Nu, şopti el. Nu se poate.

Vittoria se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

Un alt cardinal se apropie:

— Trebuie să ne gândim bine înainte de a acţiona.

Vittoria era deja încercuită. Îi privi pe toţi, înmărmurită:

— Dar tot ce s-a întâmplat aici, în seara asta… Desigur că lumea trebuie să ştie adevărul.

— Inima mea spune acelaşi lucru, o întrerupse cardinalul cu figură înţeleaptă, fără a-i da drumul braţului. Şi totuşi aceasta este o cale din care nu mai există întoarcere. Trebuie să ţinem seama de speranţele spulberate. De cinismul situaţiei. Cum ar mai putea lumea crede vreodată?

Dintr-o dată, tot mai mulţi cardinali îi blocau drumul. În faţă i se ridica un zid de sutane negre.

— Ascultă oamenii din piaţă, spuse unul. Le vom distruge inimile. Trebuie să dăm dovadă de prudenţă.

— Avem nevoie de timp pentru a ne gândi şi a ne ruga, insistă altul. Trebuie să fim prevăzători. Repercusiunile acestei…

— Mi-a ucis tatăl! Exclamă Vittoria. Şi-a ucis propriul tată!

— Sunt sigur că va plăti pentru păcatele sale, replică trist cel care o ţinea de braţ.

Şi Vittoria era sigură şi avea de gând să se asigure că aşa se va întâmpla. Încercă din nou să se apropie de uşă, dar cardinalii se strânseră mai aproape în jurul ei, cu chipurile înspăimântate.

— Ce-o să faceţi? Întrebă ea. O să mă ucideţi?

Bătrânii se albiră la faţă şi Vittoria îşi regretă imediat cuvintele, îşi dădea seama că oamenii aceştia erau buni la suflet şi că le ajunsese câtă violenţă văzuseră în noaptea asta. Nu avuseseră de gând s-o ameninţe. Erau doar prinşi într-o cursă din care nu ştiau cum să scape. Speriaţi. Încercând să înţeleagă.

— Eu vreau… Spuse cardinalul cu chip înţelept, să facem ceea ce e drept.

— Atunci o veţi lăsa să iasă, răsună o voce profundă în spatele ei.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton calm, dar hotărât. Robert Langdon se apropie de ea şi-i luă mâna într-a lui:

— Eu şi doamna Vetra vom ieşi de aici. Acum.

Ezitând, tremurând, cardinalii schiţară câte un pas în lateral.

— Aşteptaţi!

Rugămintea îi aparţinea lui Mortati. Cardinalul se apropie pe culoarul din mijloc al capelei, lăsându-i pe il camerlengo singur, distrus, lângă altar. Mortati părea dintr-o dată mult mai bătrân, istovit şi tras la faţă. Umerii îi erau plecaţi, fiindcă era copleşit de ruşine. Ajunse lângă ei şi îşi puse câte o mână pe umărul Vittoriei şi pe cel al lui Langdon. În ochi îi luceau iarăşi lacrimi.

— Desigur că sunteţi liberi să plecaţi, spuse el. Vă rog doar…

Durerea din glasul lui era aproape palpabilă. Se opri un moment, privind în jos, apoi îşi ridică din nou ochii spre ei şi adăugă:

— Lăsaţi-mă pe mine s-o fac. Am să ies chiar acum în piaţă şi am să găsesc o cale. Am să le spun. Nu ştiu cum… Dar am să găsesc o cale. Mărturisirea Bisericii trebuie să vină din interiorul ei. Noi înşine avem datoria de a ne dezvălui păcatele.

Mortati îşi întoarse privirea tristă spre altar:

— Carlo, tu ai adus Biserica la această răspântie dezastruoasă…

Se opri brusc şi privi dezorientat în jur. Lângă altar nu mai era nimeni.

Undeva, în marginea sălii, se auzi un foşnet uşor şi apoi zgomotul sec al uşii închise.

Il camerlengo dispăruse.

Roba albă a şambelanului Ventresca flutură pe coridor, depărtându-se rapid de Capela Sixtină. Soldaţii Gărzii Elveţiene îl priviră perplecşi văzând că iese neînsoţit, spunându-le că are nevoie de o clipă de singurătate. Dar se supuseră şi-l lăsară să treacă.

Curând ieşi din raza lor vizuală. Se simţea pradă unui torent emoţional cum nu crezuse posibil să existe. Îl otrăvise pe cel pe care-l numise „Sfânt Părinte”, pe cel care-i spunea mereu „fiul meu”. El crezuse întotdeauna că aceste cuvinte, „părinte” şi „fiu” erau doar expresia tradiţiei religioase; acum aflase însă diabolicul adevăr – sensul lor fusese tot timpul literal.

La fel ca în noaptea aceea blestemată de acum două săptămâni, rătăcea şi acum prin întuneric, cu gândurile aiurea.

Ploua în dimineaţa în care câţiva membri ai personalului bătuseră la uşa lui, trezindu-l dintr-un somn agitat. Papa, spuseseră ei, nu răspundea nici la uşă, nici la telefon. Preoţii erau speriaţi. Il camerlengo era singurul care putea intra în apartamentele papei neanunţat.

Şambelanul intră singur şi-l găsi pe suveran exact aşa cum îl lăsase cu o noapte în urmă, chircit şi mort în patul său. Faţa Sfinţiei Sale semăna cu cea a Satanei. Limba îi atârna din gură, neagră ca moartea. Diavolul însuşi dormise în patul papei.

Il camerlengo nu avea remuşcări. Dumnezeu Îşi arătase voia.

Şi nimeni n-avea să-şi dea seama de complot… Încă. Recunoaşterea urma să vină mai târziu.

Anunţase apoi teribila veste – că Sfinţia Sa murise în urma unui atac cardiac. Şi după aceea începuse pregătirea conclavului.

Vocea maicii Maria îi şoptea în ureche: „Niciodată să nu-ţi încâlci cuvântul dat lui Dumnezeu”.

— Te aud, Maică! Răspunse. Lumea asta nu mai are credinţă. Oamenii trebuie aduşi înapoi, pe calea cea dreaptă. Oroare şi speranţă. E singura modalitate.

— Da, spuse ea. Dacă nu tu… Atunci cine? Cine va conduce Biserica de la întuneric spre lumină?

În mod cert, nu unul dintre i preferiti. Ei sunt bătrâni… Aproape de moarte… Liberali gata să-l urmeze pe papă, renunţând la vechile tradiţii. Bătrâni patetici uitaţi de timp, care se pretind moderni. Nu puteau reuşi, fireşte! Forţa Bisericii stătea în tradiţie, nu în efemer. Lumea întreagă era efemeră. Biserica nu mai avea nevoie de schimbări; trebuia doar să le reamintească tuturor ce contează cu adevărat. Vieţi păcătoase! Dumnezeu va învinge!

Biserica avea nevoie de un lider. Bătrânii nu pot însufleţi masele! Iisus le-a însufleţit! Tânăr, vibrant, puternic… MIRACULOS.

— Savuraţi-vă ceaiul în linişte, le spusese il camerlengo celor patru preferiţi în ziua conclavului şi apoi plecase, lăsându-i singuri în biblioteca particulara a papei. Ghidul dumneavoastră va veni imediat.

Cardinalii îi mulţumiseră, entuziasmaţi de prilejul oferit de a vizita celebrul Passetto. Cât de neobişnuit! Înainte de a pleca, şambelanul descuiase uşa care dădea spre Passetto şi, exact la ora convenită, un preot cu aspect destul de ciudat care purta în mână o torţă îi poftise în pasajul secret.

Nu mai ieşiseră niciodată de acolo. Ei vor fi oroarea. Eu voi fi speranţa.

„Nu… Eu sunt oroarea.”

Il camerlengo se împletici prin bezna din Bazilica San Pietro. Cumva, dincolo de sminteală şi de vinovăţie, printre imaginile tatălui său, prin vălul durerii şi al revelaţiilor, chiar prin ceaţa morfinei… O limpezime de cristal se aşternuse asupra lui. Un simţ implacabil al destinului. „Îmi cunosc rostul”, îşi spuse, surprins de luciditatea brusc dobândită.

De la început, nimic în seara asta nu mersese exact aşa cum plănuise. Obstacole neprevăzute i se ridicaseră în cale, dar el se adaptase, aducând planului ajustări îndrăzneţe. Totuşi, nici măcar o clipă nu îşi închipuise că se va sfârşi aşa; acum însă vedea toată măreţia situaţiei.

Nici nu s-ar fi putut încheia altfel.

Oh, ce groază îl cuprinsese în Capela Sixtină, întrebându-se dacă Dumnezeu îl părăsise! „Oh, ce lucruri pusese El la cale!” Căzuse în genunchi, măcinat de îndoieli, străduindu-se să audă vocea Domnului, dar în jur nu era decât tăcere. Implorase un semn. O îndrumare. Care era voia lui Dumnezeu? Biserica distrusă de un scandal abominabil? Nu! Dumnezeu fusese cel care îi ceruse să acţioneze! Nu-i aşa?

Şi apoi îl văzuse. Pe altar. Semnul. Aşa comunica Dumnezeu – ceva obişnuit, văzut într-o lumină extraordinară. Crucifixul. Simplu, din lemn. Iisus

pe cruce. În acea clipă, totul îi devenise clar… Nu era singur. Niciodată nu avea să fie singur.

Aceasta era voia Domnului… Menirea lui.

Domnul ceruse totdeauna sacrificii măreţe din partea celor pe care-i iubea mai mult. De ce înţelesese el atât de greu? Îi fusese prea frică? Fusese prea umil? Oricum, acum nu mai conta. Pricepea chiar şi de ce fusese Robert Langdon salvat. Pentru a scoate adevărul la iveală. Pentru a provoca acest sfârşit.

Iată singura cale de salvare a Bisericii!

Il camerlengo avea senzaţia că pluteşte, în vreme ce cobora spre Nişa Pallium-urilor. Ceaţa cauzată de morfină părea că s-a îngroşat, dar ştia că Dumnezeu îl îndrumă.

Departe, se auzea murmurul confuz al cardinalilor care ieşeau din capelă, dându-le ordine celor din Garda Elveţiană.

Dar nu-l vor putea găsi. Nu la timp.

Se simţea atras în jos… Mai repede şi mai repede… Cobora scările spre strălucirea vie a celor nouăzeci şi nouă de candele. Dumnezeu îi cerea să se întoarcă în acest pământ sacru. Se apropie de grilajul ce bloca drumul spre necropolă. Acolo, în necropolă, avea să se încheie noaptea asta. În sfântă întunecime de dedesubt. Luă o candelă, gata să coboare.

Dar în drum se opri. Ceva nu părea în regulă. Cum îi folosea asta lui Dumnezeu? Un sfârşit tăcut, în singurătate? Iisus suferise în faţa întregii lumi. Nu, nu era posibil ca asta să fie voinţa Domnului! Il camerlengo asculta şi spera să-l audă vocea, dar în urechi îi răsuna doar zvâcnetul difuz al medicamentului.

— Carlo!

Era vocea mamei lui:

— Dumnezeu are planuri mari pentru tine.

Năuc, şambelanul continuă să meargă.

Apoi, pe neaşteptate, Dumnezeu veni.

Preotul încremeni, cu ochii măriţi de uimire. Lumina celor nouăzeci şi nouă de candele îi proiecta umbra pe zidul de marmură. Uriaşă, ameninţătoare. O formă neclară, înconjurată de o lumină aurie. Pe fondul flăcărilor care licăreau în jurul lui, şambelanul era parcă un înger care se înălţa la ceruri. Încremeni pentru un moment, cu braţele ridicate şi privindu-şi imaginea. Apoi se întoarse, privind înapoi, spre scări.

Voia Domnului era clară.

Trei minute se scurseseră haotice pe culoarul din afara Capelei Sixtine şi încă nimeni nu ştia unde se află il camerlengo; parcă fusese înghiţit de noapte. Mortati se pregătea să ceară Gărzii Elveţiene o desfăşurare de forţe pe întregul perimetru al Vaticanului pentru a-l găsi, când de afară, din Piazza San Pietro, se auzi o izbucnire de bucurie. Exclamaţiile mulţimii erau tumultuoase. Cardinalii schimbară între ei priviri nedumerite.

Mortati închise ochii:

— Dumnezeu să ne ajute!

Pentru a doua oară în acea seară, Colegiul Cardinalilor ieşi în piaţă. Langdon şi Vittoria se lăsară purtaţi de valul de sutane, în aerul rece al nopţii. Camerele şi reflectoarele presei erau aţintite toate asupra bazilicii. Acolo, în sacrul balcon al papei, situat chiar în mijlocul faţadei, cu braţele ridicate spre cer, stătea il camerlengo Carlo Ventresca. Chiar de departe, părea puritatea întruchipată. O siluetă. Învăluită în alb. Inundată de lumină.

Energia mulţimii din piaţă crescu aidoma unui val de furtună şi, dintr-o dată, barierele Gărzii Elveţiene cedară. Masele se năpustiră spre bazilică – un torent de oameni cuprinşi de euforie. Oamenii plângeau, strigau, cântau, bliţurile licăreau. Iadul. Oamenii se repezeau spre bazilică din toate părţile şi haosul deveni din ce în ce mai copleşitor, părând că nimic nu-l mai poate opri.

Dar ceva îl opri.

Sus, il camerlengo schiţă un gest mărunt. Îşi încrucişă mâinile la piept. Şi îşi plecă fruntea, într-o rugăciune mută. Unul câte unul, apoi cu zecile şi sutele, oamenii din piaţa îşi plecară ochii în pământ, o dată cu el.

Nici un sunet nu se auzea în piaţă… de parcă o vraja îi cuprinsese pe toţi.

Rotindu-se undeva, departe, în străfundurile minţii lui, rugăciunile şambelanului erau o vijelie de speranţe şi regrete:„…Iartă-mă, Părinte… Maică… Plină de daruri… Tu eşti Biserica… Fie să înţelegi sacrificiul unicului tău fiu.

Oh, Iisuse al meu… Apără-ne de focurile iadului… Du-ne sufletele în rai, mai ales pe ale celor ce au mai multă nevoie de îndurarea Ta…”

Il camerlengo nu-şi deschise ochii ca sa vadă iureşul de jos, camerele de televiziune, lumea întreagă care îl privea. O simţea însă în sufletul său. Cu toată durerea care-l sfâşia, comuniunea inimilor era îmbătătoare – de parcă o legătură se întinsese şi cuprinsese întreaga planetă. În faţa televizoarelor, în casele lor, în maşini, locuitorii Pământului se rugau ca un singur suflet. Aidoma unor uriaşe sinapse care funcţionau la unison, oamenii îşi îndreptau inimile către Dumnezeu, în sute de limbi, în sute de ţări. Cuvintele pe care le şopteau erau noi şi totuşi cunoscute… Străvechi adevăruri… Impregnate în însăşi substanţa sufletului.

Armonia părea eternă.

Curând, liniştea se transformă din nou în murmure şi rugăciuni de bucurie şi mulţumire.

Ştia că venise clipa.

„Prea Sfântă Treime, Ţie Îţi închin cel mai de preţ Sânge. Trup şi Suflet… Pentru iertarea sacrilegiilor, a nelegiuirilor şi a indiferenţei…”

Simţea deja cum durerea fizică îl cuprinde. I se răspândea în trup ca o molimă, făcându-l să-şi sfâşie carnea cu unghiile, aşa cum făcuse cu două săptămâni în urmă, când Domnul îi vorbise pentru prima dată: „Nu uita suferinţele îndurate de Iisus”. Deja simţea în gât gustul suferinţei. Nici măcar morfina nu o mai putea domoli.

„Misiunea mea pe pământ s-a sfârşit.”

Oroarea îi aparţinea lui. Speranţa era a lor.

În Nişa Pallium-urilor, şambelanul urmase voia lui Dumnezeu şi îşi unsese trupul. Părul. Faţa. Roba de in. Pielea. Era îmbibat acum în uleiul sfânt al celor nouăzeci şi nouă de candele. Miroseau dulce, la fel ca şi mama lui, dar îi ardeau pielea. Înălţarea lui avea să fie una bine venită şi îngăduitoare. Miraculoasă şi rapidă. Fără să lase în urmă dihonie… ci o nouă forţă, o nouă putere a minunii.

Îşi duse mâna la buzunarul robei şi pipăi bricheta micuţă, aurie, pe care o luase cu el de la incendiario, din Nişa Pallium-urilor.

Şopti un verset din Judecători: „Şi când focul se înălţă spre cer, Îngerul Domnului urcă o dată cu el”.

Puse degetul pe piatra brichetei.

Oamenii cântau în Piazza San Pietro…

Imaginea pe care o văzu lumea întreagă n-avea să fie uitată de nimeni niciodată.

Sus, pe balon, ca un suflet care se elibera din temniţa lui trupească, o flacără intensă izbucni parcă din pieptul şambelanului. Focul se înălţă spre cer şi îi cuprinse într-o fracţiune de secundă tot trupul. Nu se auzi nici un ţipăt, nici un strigăt. Il camerlengo îşi ridică braţele deasupra capului şi privi spre ceruri. Limbile de foc dansau în jurul lui, transformându-l într-o coloană de lumină. Flăcările se zbătură parcă o eternitate, sub ochii mulţimii. Lumina strălucea tot mai orbitoare. Apoi, treptat, intensitatea scăzu. Il camerlengo nu mai exista. Dacă se prăbuşise peste balustradă sau se evaporase pur şi simplu, nu se putea şti. În urma lui nu râmase decât un nor de fum care se rotea, înălţându-se deasupra Vaticanului.

Zorii coborâră asupra Romei.

O furtună vijelioasă alungase mulţimile din Piazza San Pietro. Presa rămăsese, adăpostindu-se sub umbrele şi în maşini şi comenta evenimentele nopţii. Pretutindeni în lume, bisericile se umplură de oameni. Era o vreme a rugăciunii, a comuniunii… Indiferent de religie. Întrebările se adunau din ce în ce mai multe, iar răspunsurile păreau să aducă doar alte nedumeriri. Deocamdată, Vaticanul nu rupsese tăcerea şi evita să dea vreo declaraţie.

Dedesubt, în Grotele Vaticanului, cardinalul Mortati căzu în genunchi în faţa unui sarcofag deschis. Întinse mâna şi închise gura înnegrită a cadavrului. Sfinţia Sa părea împăcat şi se odihnea în pace, pentru veşnicie.

La picioarele bătrânului cardinal se afla o urnă aurie, plină cu cenuşă. Mortati o adunase el însuşi şi o adusese aici.

— Un prilej de iertare, îi spuse fostului papă şi aşeză urna în sacrofag, alături de trupul mort. Nu există dragoste mai mare decât aceea a unui părinte pentru fiul său.

Ascunse urna bine, sub faldurile robei; ştia că această grotă era rezervată exclusiv relicvelor pontificale, dar într-un fel simţea că aşa trebuie să procedeze.

— Signore! Se auzi un glas şi cineva intră în grotă.

Era locotenentul Chartrand, însoţit de trei soldaţi:

— Conclavul vă aşteaptă.

Mortati încuviinţă:

— Imediat.

Aruncă o ultimă privire în sarcofag şi apoi se ridică:

— E timpul ca Sfinţia Sa să se bucure de pacea pe care o merită.

Soldaţii făcură un pas înainte şi, opintindu-se, aşezară capacul de marmură înapoi peste mormânt. Piatra se închise pe piatră cu un ultim bubuit.

Mortati străbătu de unul singur Curtea Borgia, spre Capela Sixtină. O briză umedă îi flutură sutana. Din Palatul Apostolic ieşi un alt cardinal, care i se alătură:

— Pot avea onoarea de a vă însoţi spre conclav, signore?

— Onoarea îmi aparţine.

— Signore, începu omul, cu un aer tulburat. Colegiul vă datorează scuze pentru noaptea trecută. Am fost orbiţi de…

— Te rog! Îl întrerupse bătrânul. Uneori mintea noastră vede ceea ce inima şi-ar dori să fie adevărat.

După o lungă tăcere, cardinalul reluă:

— Aţi aflat? Nu mai sunteţi Mare Elector.

Mortati surâse:

— Da. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile Sale binecuvântări.

— Colegiul a insistat să fiţi declarat eligibil.

— Se pare că iubirea şi îndurarea nu au murit în sânul Bisericii.

— Sunteţi un om înţelept. Ne veţi conduce pe o cale bună.

— Sunt un om bătrân. Vă voi conduce pentru scurt timp.

Râseră amândoi.

Când ajunseră la capătul Curţii Borgia, cardinalul ezită. Se întoarse spre Mortati şi-l fixă cu o nedumerire uşor stânjenită, de parcă temerile din noaptea trecută reveniseră în inima lui.

— Ştiţi, şopti preotul, că nu am găsit nici o rămăşiţă pe balcon?

Mortati zâmbi uşor:

— Poate că le-a spălat ploaia.

Omul îşi ridică privirile spre cerul înnorat:

— Da, poate…

Norii erau încă grei când hornul Capelei Sixtine aruncă în aer primele valuri de fum albicios. Fuioarele sidefii se ridicară în aer şi se destrămară rapid.

Jos, în Piazza San Pietro, Gunther Glick le privea tăcut. Ultimul capitol…

Chinita Macri se apropie şi îşi puse camera pe umăr:

— E vremea, îl înştiinţă.

Glick dădu din cap, cu tristeţe. Se întoarse spre ea, îşi netezi părul şi trase adânc aer în piept. „Ultima mea transmisie”, îşi spuse. Un mic grup se adunase în jurul lor, pentru a-i privi.

— În direct, în şaizeci de secunde, anunţă Macri.

Glick privi peste umăr, spre acoperişul Capelei Sixtine:

— Poţi să prinzi fumul?

Chinita încuviinţă, răbdătoare:

— Ştiu să iau nişte imagini, Gunther!

Ce prostănac era! Sigur că ştia. Reuşita ei din noaptea trecută avea să-i aducă, probabil, un Premiu Pulitzer. Performanţele lui, pe de altă parte… Mai bine să nu se mai gândească. Era sigur că va fi concediat de la BBC; fără îndoială, vor trebui să facă faţă acuzaţiilor de calomnie din partea unor organisme şi persoane foarte puternice… Printre ei CERN şi George Bush.

— Araţi bine, îi spuse Chinita, în timp ce-l privea din spatele camerei, cu un aer uşor preocupat. Mă întreb dacă nu ţi-aş putea oferi…

Ezită un moment, apoi renunţă să mai continue:

— Un sfat?

Macri oftă:

— Voiam să spun doar că nu e nevoie să încheiem cu ceva bombastic.

— Ştiu, replică el. Vrei o ştire concisă.

— Cea mai concisă din istorie. Am încredere în tine.

Glick zâmbi. „O ştire concisă?! Probabil că a luat-o razna de tot!” O poveste precum cea din în noaptea trecută merita mult mai mult. O înfloritură. O bombă de final. O imprevizibilă dezvăluire a unui adevăr şocant.

Din fericire, Glick avea asul în mânecă…

— Intri în… Cinci. Patru. Trei.

Prin obiectivul camerei, Chinita zări o lucire ciudată în ochii lui Glick. „Am fost smintită că l-am lăsat să facă asta, îşi spuse. Ce-o fi fost în mintea mea?”

— În direct din Cetatea Vaticanului, anunţă el în microfon, transmite Gunther Glick.

Privi solemn drept în cameră, pe fundalul fumului alb ce se ridica deasupra Capelei Sixtine.

— Doamnelor şi domnilor, ştirea este de acum oficială. Cardinalul Saverio Mortati, un avangardist de şaptezeci şi nouă de ani, a devenit noul papă. Deşi un outsider, Mortati a fost ales de Colegiul Cardinalilor în unanimitate – un fapt fără precedent în istoria Vaticanului.

Chinita Macri începu să răsufle mai uşurată; Glick părea surprinzător de profesionist azi. Pentru prima dată în viaţa lui, tipul arăta şi vorbea exact ca un reporter adevărat.

— Şi, aşa cum v-am anunţat mai devreme, adăugă el pe un ton perfect, Vaticanul nu a oferit încă nici o declaraţie cu privire la miraculoasele evenimente din noaptea trecută.

„Bun!” Nervozitatea Chinitei se evapora treptat. „Până acum e cum nu se poate mai bine.”

Figura lui Glick deveni tristă:

— Şi, cu toate că s-au petrecut aici nişte întâmplări cu adevărat miraculoase, noaptea trecută poate fi considerată o noapte a tragediilor. Patru cardinali şi-au pierdut viaţa în conflictul de ieri, plus comandantul Olivetti şi căpitanul Rocher, din cadrul Gărzii Elveţiene – amândoi căzuţi la datorie. Printre celelalte victime se numără Leonardo Vetra, renumit fizician de la CERN şi pionier al creării antimateriei şi Maximilian Kohler, directorul CERN, care a venit la Vatican, se pare, în încercarea de a ajuta la rezolvarea situaţiei, dar s-a stins din viaţă între timp. Nu au fost date încă publicităţii

amănunte privind decesul domnului Kohler, dar informaţiile noastre susţin că moartea lui a fost cauzată de complicaţiile survenite pe fondul unei boli vechi.

Macii înclină din cap. Reportajul decurgea excelent. Exact aşa cum conveniseră înainte.

— Şi în urma exploziei de pe cerul Vaticanului, de noaptea trecută, tehnologia antimateriei dezvoltată la CERN a devenit punctul central de interes al oamenilor de ştiinţă, iscând controverse şi entuziasm deopotrivă. Într-o declaraţie difuzată în această dimineaţă, doamna Sylvie Baudeloque, secretara domnului Kohler, a afirmat că, deşi entuziasmat de potenţialul energetic al antimateriei, consiliul director al CERN suspendă deocamdată cercetările şi procedurile de brevetare, până când vor putea fi studiate în detaliu problemele de siguranţă implicate de noua tehnologie.

„Excelent, îşi spuse Macii. Drept la ţintă."

— O absenţă notabilă de pe micile ecrane în această zi este figura lui Robert Langdon, profesorul de la Harvard care a venit ieri la Vatican pentru a contribui la soluţionarea crizei Illuminati. Deşi iniţial s-a crezut că a murit în explozia antimateriei, unele surse susţin că profesorul a fost văzut în Piazza San Pietro după explozie. Cum a ajuns acolo, nu se ştie încă, deşi purtătorul de cuvânt al Spitalului Tiberina susţine că domnul Langdon a căzut literalmente din cer în apele Tibrului, la scurt timp după miezul nopţii. La spital i-a fost acordat primul ajutor şi apoi a fost externat.

Glick îşi arcui sugestiv sprâncenele, în faţa camerei:

— Iar dacă acest lucru este adevărat… Atunci a fost, într-adevăr, o noapte a miracolelor.

„Perfectă încheiere! Chinita Macri îi zâmbi larg în spatele obiectivului. Excelent! Acum ia-ţi la revedere!"

Dar Glick nu terminase. Făcu o scurtă pauză şi apoi se apropie de cameră cu un pas. Pe chip îi apăru un surâs misterios:

— Dar înainte de a încheia…

„Nu!"

— Aş vrea să invit la microfon un oaspete.

Mâinile Chinitei îngheţară pe cameră. „Un oaspete? Ce mama dracului face acolo?! Ce oaspete?! Încheie odată!" Dar ştia că e deja prea târziu. Glick o făcuse iarăşi!

— Cel pe care vi-i voi prezenta, spuse Glick, este un american… Un specialist renumit.

Chinita ezită. Îşi ţinu răsuflarea când Glick se întoarse către mica mulţime adunată în jurul lor şi-i făcu semn oaspetelui său să se apropie. Macri se rugă în gând: „Te rog, spune-mi că l-ai găsit pe Robert Langdon… Nu pe vreun ţicnit, adept al conspiraţiilor Illuminati!"

Dar când omul apăru în cadru, simţi că i se înmoaie picioarele. Nu era Robert Langdon! Era un tip chel, în blugi şi cămaşă de flanel. Ţinea în mână un baston şi purta ochelari cu lentile groase. Macri era de-a dreptul îngrozită: „Un ţicnit!"

— Permiteţi-mi să vi-i prezint, anunţă Glick, pe celebrul specialist în problemele Vaticanului, doctorul Joseph Vanek, de la Universitatea De Paul, din Chicago.

Macri ezită iarăşi; ăsta nu era un fan al conspiraţiilor – chiar auzise despre el!

— Domnule Vanek, i se adresă Glick, am înţeles că ne veţi împărtăşi o informaţie extraordinară cu privire la conclavul de noaptea trecută.

— Într-adevăr. După evenimentele surprinzătoare la care am fost martori cu toţii, este greu de crezut că ar mai putea exista vreo surpriză. Şi totuşi…

Omul se întrerupse şi, cu un zâmbet, Glick preluă firul:

— Şi totuşi, lucrurile au luat o întorsătură bizară.

Vanek încuviinţă:

— Da. Oricât de incredibil ar părea, cred că în această noapte, fără a-şi da seama, Colegiul Cardinalilor a ales doi papi.

Macri aproape că scăpă camera din mână.

Glick rânji, viclean:

— Doi papi, spuneţi dumneavoastră?

— Exact. În primul rând, ar trebui să ştiţi că mi-am închinat întreaga carieră studierii legilor referitoare la alegerile papale. Sistemul legislativ al conclavului este extrem de complex, multe din prevederile sale fiind astăzi ieşite din uz sau uitate. Nici chiar Marele Elector nu are cunoştinţă, probabil, de ceea ce vă voi spune acum. Şi anume că, în conformitate cu vechile şi de mult uitatele prevederi menţionate în Romano Pontifici Eligendo, Numero 63… Votul nu este unica modalitate prin care poate fi ales un papă. Mai există una, cu un caracter, dacă vreţi, divin. Se numeşte „Alegere prin Adulare”. Şi acest lucru s-a petrecut aici noaptea trecută.

Glick nu-şi dezlipi privirea de la buzele omului:

— Vă rog, continuaţi.

— Aşa cum poate vă amintiţi, continuă specialistul, când il camerlengo Carlo Ventresca stătea pe acoperişul bazilicii, toţi cardinalii aflaţi în piaţă au început să-i scandeze numele, la unison.

— Da, îmi amintesc.

— Păstrând în minte această imagine, daţi-mi voie să citez din vechile prevederi electorale.

Americanul scoase nişte hârtii din buzunar, îşi drese vocea şi începu să citească:

— Alegerea prin Adulare are loc atunci când… Toţi cardinalii, ca inspiraţi de Sfântul Duh, liber şi în mod spontan, unanim şi cu glas tare, rostesc numele unei persoane”.

Glick zâmbi:

— Aşadar, dumneavoastră susţineţi că noaptea trecută, când cardinalii au scandat împreună numele lui Carlo Ventresca, l-au ales, de fapt, papă?

— Exact! Mai mult decât atât, legea spune că Alegerea prin Adulare este mai presus de cerinţele de eligibilitate şi permite ca orice cleric – preot

hirotonisit, episcop sau cardinal – să fie ales. Deci, după cum vedeţi, il camerlengo a putut fi ales papă prin această procedură.

Doctorul Vanek privi drept în obiectiv şi continuă:

— Acestea sunt faptele… Carlo Ventresca a fost ales papă noaptea trecută şi a păstrat această funcţie timp de aproape şaptesprezece minute. Iar dacă nu s-ar fi înălţat miraculos la cer într-o coloană de foc, acum ar fi fost îngropat în Grotele Vaticanului, alături de toţi ceilalţi papi.

— Vă mulţumesc, domnule doctor.

Glick se întoarse spre Macii şi-i aruncă un zâmbet afurisit:

— Ne-am iluminat…

Sus de tot, pe treptele Colosseumului, Vittoria izbucni în râs şi-l strigă:

— Robert, grăbeşte-te! Ştiam eu că trebuia să mă fi măritat cu un bărbat mai tânăr!

Surâsul ei te vrăjea de-a dreptul.

Se străduia să ţină pasul cu ea, dar picioarele parcă îi erau de piatră:

— Aşteaptă-mă, o imploră. Te rog…

În cap îi răsuna un bubuit.

Robert Langdon se trezi brusc.

Întuneric.

Rămase mult timp în moliciunea nefamiliară a aşternutului, incapabil să-şi dea seama unde se află. Pernele erau perfect netede, mari şi minunate. În aer plutea un parfum proaspăt. În celălalt capăt la camerei, două uşi de sticlă erau deschise şi dădeau spre un balcon elegant, unde o briză uşoară flutura perdelele în lumina palidă a lunii. Încercă să-şi aducă aminte cum ajunsese aici… Şi unde se afla.

Frânturi şi imagini de necrezut îi reveniră treptat în minte: „Un rug de flăcări mistice… Un înger materializat din mulţime… Mâna ei moale luând-o pe a lui şi ducându-l în noapte… Îndrumându-i trupul extenuat pe străduţe… Până aici… În acest apartament… Susţinându-l pe jumătate adormit sub duşul fierbinte… Conducându-l până la acest pat… Şi veghindu-l până ce căzuse într-un somn vecin cu moartea."

În lumina slabă a lunii, Langdon zări în încăpere un al doilea pat. Aşternutul era mototolit, dar patul era gol. Dintr-o cameră alăturată se auzea susurul slab, dar continuu, al unui duş.

Privind spre patul Vittoriei, zări două cuvinte brodate pe faţa de pernă: „Hotel Bernini". Nu se putu abţine să nu zâmbească; Vittoria alesese perfect. Luxul Lumii Vechi, în faţa Tritonului lui Bernini… Nici că se putea o alegere mai bună în toată Roma.

Întins în pat, auzi brusc un bubuit şi îşi dădu seama ce anume îl trezise. Cineva bătea în uşă. Mai tare.

Derutat, se ridică. „Nimeni nu ştie unde suntem", îşi spuse, uşor îngrijorat. Trase pe el un halat elegant, cu aceeaşi emblemă brodată şi se duse în holul de intrare al micului apartament. Rămase o clipă nemişcat în faţa uşii grele de stejar şi apoi o deschise.

Un bărbat solid, îmbrăcat într-o uniformă galben cu purpuriu, stătea în prag.

— Sunt locotenentul Chartrand, spuse el. Din Garda Elveţiană a Vaticanului.

Langdon ştia prea bine cine e:

— Dar cum… Cum ne-aţi găsit?

— V-am văzut când aţi părăsit piaţa, azi-noapte. V-am urmărit. Îmi pare bine că mai sunteţi încă aici.

Profesorul simţi un fior brusc de nelinişte, întrebându-se dacă nu cumva cardinalii îl trimiseseră pe Chartrand să-i aducă – pe el şi pe Vittoria – înapoi la Vatican. La urma urmei, ei doi erau singurii oameni, în afara Colegiului Cardinalilor, care ştiau adevărul. Şi constituiau, aşadar, un risc.

— Sfinţia Sa mi-a cerut să vă înmânez acest mesaj, spuse locotenentul şi-i întinse un plic sigilat, cu pecetea Vaticanului.

Langdon îl deschise şi citi biletul scris de mână: „Domnule Langdon, Doamna Vetra, Deşi dorinţa mea profundă ar fi aceea de a vă solicita discreţie totală în privinţa evenimentelor petrecute în ultimele 24 de ore, nu-mi pot permite nicidecum să vă cer mai mult decât aţi oferit deja. De aceea, mă retrag umil şi sper doar că vă veţi lăsa inimile să decidă în această problemă. Lumea pare a fi astăzi un loc ceva mai bun… Poate că întrebările deţin o forţă mai mare decât răspunsurile.

Uşa mea vă va fâ mereu deschisă.

Sfinţia Sa, Saverio Mortati.”

Langdon citi biletul de două ori. Colegiul Cardinalilor alesese deci pe scaunul pontifical un suflet nobil şi generos.

Înainte ca el să poată spune ceva, Chartrand scoase din buzunar un pacheţel:

— O dovadă a gratitudinii Sfinţiei Sale.

Langdon luă pachetul. Era greu, învelit într-o hârtie maronie.

— Prin decret semnat de Sfinţia Sa, adăugă locotenentul, vi se oferă cu titlu de împrumut pe termen nedefinit acest artefact din Tezaurul Papal. Sfinţia Sa are însă rugămintea ca, prin testamentul dumneavoastră, să procedaţi astfel încât acest obiect să revină acasă.

Profesorul desfăcu pachetul şi rămase o clipă fără grai. Era matriţa. Diamantul Illuminati.

Chartrand surâse:

— Fie ca pacea să coboare asupra dumneavoastră.

Şi se întoarse pentru a pleca.

— Vă… Vă mulţumesc, bâigui Langdon, ţinând cu mâini care-i tremurau preţiosul obiect.

Locotenentul ezită o clipă în hol:

— Domnule Langdon, pot să vă rog ceva?

— Desigur!

— Eu şi colegii mei suntem curioşi. În acele ultime minute… Ce s-a întâmplat acolo sus, în elicopter?

Profesorul îşi simţi inima strânsă. Ştiuse că acest moment avea să vină, momentul adevărului. Discutase despre asta cu Vittoria noaptea trecută, pe

când se furişaseră din Piazza San Pietro. Şi se hotărâseră, chiar înainte de a primi biletul papei.

Tatăl Vittoriei sperase că descoperirea sa avea să determine o renaştere spirituală. Evenimentele petrecute cu o noapte înainte nu fuseseră nici pe departe ceea ce şi-ar fi dorit el, dar adevărul nu putea fi ocolit: în acest moment, pretutindeni în lume, oamenii îşi înălţau gândurile spre Dumnezeu aşa cum n-o mai făcuseră niciodată înainte. Cât timp avea să dureze această vrajă, nici el şi nici Vittoria nu ştiau, dar amândoi erau siguri că în nici un caz n-ar putea distruge acest sentiment universal de încredere în miracole, provocând un scandal şi semănând îndoiala în inimile oamenilor. „Necunoscute sunt căile Domnului”, îşi spuse în sinea sa, gândindu-se că poate… Cine ştie… Poate că în cele petrecute ieri fusese, totuşi, voia lui Dumnezeu.

— Domnule Langdon, insistă Chartrand. Vă întrebam despre elicopter.

Profesorul afişă un surâs trist:

— Da, ştiu… Răspunse, simţind cum cuvintele îi izvorăsc nu de pe buze, ci direct din inimă. Poate că de vină e şocul prăbuşirii… Dar memoria mea… Pare că… Totul e în ceaţă…

Chartrand îl privi cu o uriaşă dezamăgire:

— Şi nu vă amintiţi nimic?

Langdon oftă:

— Mi-e teamă că acest lucru va rămâne pentru totdeauna un mister.

Când se întoarse în dormitor, ceea ce-l aştepta îl încremeni locului pentru o clipă: Vittoria stătea pe balcon, cu spatele lipit de balustradă şi ochii aţintiţi spre el. Părea o apariţie cerească… O siluetă luminoasă, pe fondul lunii palide. Semăna cu o zeiţă romană, învăluită în halatul alb şi pufos, cu cordonul strâns, care îi accentua formele suple. În spatele ei, o pâclă diafană plutea aidoma unui halou deasupra Tritonului lui Bernini.

Langdon se simţea irezistibil atras de ea… ca de nici o altă femeie. Cu mişcări uşoare, aşeză Diamantul Illuminati şi scrisoarea papei pe noptieră. Va fi timp de explicaţii mai târziu. Se apropie de ea, pe balcon.

Vittoria părea fericită să-l vadă alături:

— Te-ai trezit, îi şopti moale. În sfârşit!

Langdon surâse:

— A fost o zi lungă.

Ea îşi trecu o mână prin părul vaporos şi gulerul halatului se întredeschise uşor.

— Iar acum… Bănuiesc că îţi aştepţi răsplata.

Cuvintele îl luară prin surprindere:

— Poftim?

— Suntem oameni mari, Robert. Poţi s-o recunoşti liniştit. Ai o dorinţă arzătoare. Ţi se vede în ochi. O foame profundă, carnală, adăugă surâzându-i la rândul ei. Şi eu simt acelaşi lucru. Iar pofta aceasta va fi satisfăcută imediat.

— Va fi?

Încurajat, făcu un pas spre ea.

— Pe deplin, replică Vittoria, scoţând la iveală meniul pentru room-service. Am comandat tot ce au în meniu.

Seara fusese desăvârşită. Cinaseră împreună la lumina lunii… Şezând pe balcon… Savurând frisée, trufe şi risotto, sorbind vin Dolcetto şi vorbind până târziu în noapte.

Nu avea nevoie de experienţa sa în simbolistică pentru a descifra semnalele pe care i le trimitea Vittoria. În timpul desertului – cremă de mure cu savoiardi şi Romcaffé aburindă – îşi lipise piciorul gol de al lui, pe sub masă, fixându-l cu priviri aprige. Părea hotărâtă să-l determine să-şi azvârle furculiţa şi s-o ia pe ea în braţe.

Dar Langdon nu se mişcase de la locul lui. Ca un gentleman perfect. „La jocul ăsta e loc pentru doi”, îşi spuse, înăbuşindu-şi un zâmbet de pungaş.

Când nu mai rămăsese nimic de mâncat, se retrase pe marginea patului său, răsucind în mâini Diamantul Illuminati, la nesfârşit, meditând iar şi iar asupra simetriei sale perfecte. Vittoria îl privea fix, iniţial, derutată, iar apoi cu o frustrare care-i tot creştea:

— Găseşti ambigrama aceea teribil de interesantă, nu-i aşa? Întreba ea.

Langdon încuviinţă:

— Teribil.

— Ai zice că e cel mai interesant obiect din camera asta?

Profesorul se scarpină în cap şi afişă un aer profund preocupat:

— Păi, ar fi un lucru care m-ar interesa mai mult.

Ea surâse şi făcu un pas spre el:

— Şi anume?

— Cum ai infirmat teoria aceea a lui Einstein cu ajutorul bancurilor de ton?

Vittoria îşi ridică braţele în aer într-un gest disperat:

— Dio mio! Destul cu peştele! Te previn: să nu cumva să încerci să te joci cu mine!

Langdon zâmbi:

— La următorul tău experiment ai putea folosi plătica pentru a dovedi că Pământul este plat!

Vittoria fumega deja, dar pentru prima dată pe buze îi apăru umbra unui surâs exasperat:

— Pentru ştiinţa ta, domnule profesor, să ştii că următorul meu experiment va face istorie în lumea ştiinţei. Am de gând să demonstrez că neutrinii au masă.

— Neutrinii au masă?! Făcu Langdon şi îi aruncă o privire siderată. Nici nu ştiam că le e foame!

Dintr-o singură mişcare, se repezi asupra lui, blocându-l sub ea:

— Sper să crezi în viaţa după moarte, Robert Langdon! Izbucni ea în râs, ţintuindu-l cu palmele în timp ce ochii îi aruncau săgeţi înfierbântate.

— De fapt, bâigui el printre hohote, niciodată n-am reuşit să-mi imaginez ce e dincolo de lumea asta.

— Serios? Aşadar, n-ai avut niciodată o experienţă religioasă? O clipă sublimă de extaz glorios?

Langdon clătină din cap:

— Nu şi, serios, mă îndoiesc că sunt genul de om care ar putea avea vreodată o experienţă religioasă!

Vittoria îşi aruncă halatul de pe ea:

— Dar n-ai fost niciodată în pat cu un maestru yoga, nu-i aşa?

MULŢUMIRI.

Îmi exprim recunoştinţa faţă de Emily Bestler, Jason Kaufman, Ben Kaplan şi faţa de întregul personal al editurii Pocket Books, pentru încrederea pe care au acordat-o acestui proiect.

Îi mulţumesc prietenului şi impresarului meu Jake Elwell, pentru entuziasmul şi eforturile lui neabătute.

Legendarului George Wieser pentru că m-a convins să scriu romane.

Bunului meu prieten Irv Sittler, pentru că mi-a înlesnit audienţa la papă, mi-a permis să vizitez zone ale Vaticanului la care puţini oameni au acces şi pentru că, datorită lui, nu voi uita niciodată sejurul petrecut la Roma.

Unuia dintre cei mai ingenioşi şi mai talentaţi artişti ai prezentului, John Langdon, care s-a ridicat în mod strălucit la înălţimea cerinţelor mele şi a realizat ambigramele pentru acest roman.

Lui Stan Planton, bibliotecar-şef la Ohio University Chillicothe, pentru că a fost principala mea sursă de informaţii pe cele mai diverse teme.

Sylviei Cavazzini, pentru interesantul tur prin tainicul Il Passetto.

Şi celor mai buni părinţi pe care şi-i poate dori un copil, Dick şi Connie Brown… Pentru tot.

Mulţumesc, de asemenea, personalului de la CERN, lui Henry Beckett, Brett Trotter, Academiei Pontificale de Ştiinţe, Institutului Brookhaven, Bibliotecii FermiLab, Olgăi Wieser, lui Don Ulsch de la Institutul Naţional pentru Securitate, Carolinei H. Thompson de la Universitatea Wales, lui Kathryn Gerhard şi Omar Al Kindi, lui John Pike şi Federaţiei Oamenilor de Ştiinţă Americani, lui Heim-lich Viserholder, Corinna şi Davis Hammond, Aizaz Aii, tuturor celor care lucrează în cadrul Proiectului Galileo de la Universitatea Rice, lui Julie Lynn şi lui Charlie Ryan de la Mockingbird Pictures, lui Gary Goldstein, Dave (Vilas) Amold şi Andrei Crawford, tuturor celor de la Global Fraternal Network, Bibliotecii Academiei Phillips Exeter, lui Jim Barrington, John Maier, Margie Watchel, celor care se ocupă de site-ul alt. Masonic. Members, lui Alan Woo-ley, Expoziţiei Codicelor Vaticanului de la Biblioteca Congresului, Lisei Callamaro şi Callamaro Agency, lui Jon A. Stowel, tuturor celor de la Musei Vaticani, lui Aldo Baggia, Noah Alireza, Harriet Walker, Charles Terry. Mulţumirile mele şi celor de la Micron Electronics, lui Mindy Rensealer, Nancy şi Dick Curtin, lui Tho-mas D. Nadeau, celor de la NuvoMedia şi Rocket E-books, lui Frank şi Sylvia Kennedy, Ministerului Turismului din Roma, lui Maestro Gregory Brown, lui Val Brown, lui Werner Brandes, Paul Krupin de la Direct Contact, lui Paul Stark, lui Tom King de la Computalk Network, lui Sandy şi Jerry Noian, web-specialistei Linda George, Academiei Naţionale de Artă din Roma, fizicianului şi colegului meu Steve

Howe, lui Robert Weston, Librăriei Water Street din Exeter, New Hampshire şi Observatorului de la Vatican.

SFÂRŞIT

{1} „Ajunge cu vorba!" – în italiană în original (n.tr.).

{2} Furios, iritat, în franceză în original.

{3} Politică economico-socială susţinuta de administraţia Roosevelt în anii 1933-l945 (n. tr.).

{4} Comandantul doreşte să-i vadă imediat.

— În italiană în original (n.tr.).

{5} Reporterii secundari, în italiană în original (n.tr.).

{6} Nebun, în italiană în original (n.tr.).

{7} „Domnule, nu am putut." în italiana în original (n.tr.).

{8} „Sunt ocupat! Ce doreşti?!", în italiana în original (n.tr.).